

Збірка творів

ГРИГІР ТЮПОННИК

ТВОРИ

ГРИГІР ТЮТЮННИК

Повісті

Г.М. ТЮТЮННИК

ТВОРИ

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО
ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
1985

Г.М. ТЮТЮННИК

КНИГА 2

Повісті

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО
ЦК ЛКСМУ «МОЛОДЬ»
1985

У2
Т98

Это самое полное издание литературного наследия известного украинского советского писателя, лауреата премии имени Леси Украинки Григора (Григория) Михайловича Тютюнника (1931—1980). Во вторую книгу включены повести. В них, как и в рассказах, в центре внимания писателя его постоянный герой — человек-труженик.

Упорядкування і післямова *А. Я. Шевченка*

Фотознімки *В. Білоуса, Д. Чередниченка*

Тютюнник Г. М.

Т98 Твори. Книга 2 : Повісті /Упоряд., післямова
А. Я. Шевченка.— К.: Молодь, 1985.— 328.

До другої книги відомого українського радянського письменника увійшли повісті.

Т $\frac{4702590200-001}{M228(04)-85}$ 72.85.

У2

© Упорядкування, післямова, фотознімки.
Видавництво «Молодь», 1985

Повісті

ОБЛОГА

Глава I

Іду полем, бур'янищами, раз по раз обминаючи глибокі вирви з-під снарядів, ледве не вщерть налиті каламутною талою водою — відлига вже третій день, — і прислухаюсь до туману: чи не обізветься де-небудь колодязна корба, а може, потягне звідкись пахучим солом'яним димом — отак низом, при самій землі, бо в туман завжди низом тягне.

Але навкруги тиша. Тільки синиці посвистують та інколи прошелестить угорі невидима гайвороняча зграя — наче вітер у сосні.

Крра, крра... — зрониться тоді в туман, а перегодом, уже десь далі й глухіше, знову: — Крра... Крра...

Я хапаю з землі мокру обталу грудку й навмання шпурляю в густе сіре місиво.

— Малча-ать! — гукаю щосили, бо знаю від старших, що гайвороння криче не перед добром, а ще тому, що слово це замашне.

Я чув його, коли їхав у фуражному обозі до Знам'янки — великої розбитої станції. Хто й на кого кричав отак, не знаю, бо діло було вночі, але слово мені сподобалось, як подобалося колись, іще до війни, батогом на череду ляскати.

Коли зграя залетить далеко і в тумані стане тихо, я зупиняюся й наслухаю, що робиться попереду. Найчастіше попереду нічого не робиться. Тихо. А буває й шелесне щось або у воду булькне. Тоді я напинаю всі жили — на шиї, на лобі, на скронях — і кричу ще сердитіше, ніж на гайвороння:

— Стой, хто йдѐт!

Ніхто не йде. Я це напевно знаю. Проте крикнути кортить. Бо моторошно самому в степу, серед багнюки й туману. Та ще й гайвороння криче...

І знову йду. Під ногами джвякотить мокрий сніг, поміж бур'янами вода джюрчить, до яруг пробивається, синички пурхають з бур'янини на бур'янину. А раз просто з-під ніг у мене засць випорснув, аж грязючку в лице задніми лапами кинув. Одбіг кроків на п'ять і став, як пакілець: передні

лапки до грудей приклав, вуха насторочив, а тоді як чкурне! Худий, забейканий — страх. Мокро ж... Я ось у ботинках і в обмотках аж за коліна, та й то забовтався, а він-то босий. І втікає, дурненький. Чи я б тебе зайняв? Роздивився б зблизька — інтересно, які в нього очі? — та й біжи собі на всі чотири боки...

Це кажуть так: «чотири боки». А їх не чотири, а безліч. От я йду прямо — раз. Схочу, піду назад — це два... Потім, як схочу, піду праворуч або ліворуч. Це — чотири. А як навкосо піду — скільки буде?..

Отак і забавляю себе то сим, то тим. А туман — як піл: сіється та й сіється. А то в пасма злипнеться й сідає мені сивюю росичкою на плечі, на вії, на брови.

Щоб не так нудно було йти, починаю згадувати, як мені жилося до війни. Бабусю згадую, пасьбу, хату нашу з образами на покуттях — мені чомусь найдужче запам'яталася фєдорівська прєсвята богородиця з лагідними очима й дитинкою на руках. Ще в хаті були рушники роменські з червоними начосами, скриня, жердка, піч, сволок жовтий і на ньому хрест, випалений дідусем. Я не зазнав діда, бо він умер ще тоді, як я й «дульки бабі» не міг стулити. Наївся гарячого хліба з меленими качанами і вмер. Потім і тата не стало. А мати з дому зійшла, «повіялася», як казали бабуся Марфа. Вони чомусь не любили про неї згадувати. І лишилися ми з бабусею вдвох.

Гарно жилося нам. Влітку я щодня купався в річці й бігав до молотарки обідати — бабуся там куховарили, — а взимку ходив у луг пеньки бити, сушняк збирати, мерзлої камені ламати на квашу та пироги й ковзатися поміж кущами, де лід чистий, а не в струпах, як на річці.

Але найдужче впомку мені зимові вечори. Бувало, на дворі курить, мете, шибки в кригу повбираються, а ми з бабусею пшоно мнемо та пшоняники печемо — на припічку, щоб дров менше розійшлося. Повечеряємо — і за роботу: бабуся — мички микати, а я прядиво м'яти, аж доки бабуся не закашляються та не скажуть: «Годі, моя дитино, бо я вже й пороху напилася».

Спали ми на печі, вірніше, я спав, а бабуся ворочалися з боку на бік і бурмотіли щось то до мене, то до себе, то до бога. А вранці, було, хваляться: «Приходив сю ніч твій дідусь і пальцем за собою манив. Кажу йому: підожди, ось онучок на ноги зіпнеться, тоді вже й прийду... Сердиться, видно, небіжчик, що сей рік не поминала...»

І гомоніла в піч до горшків та полум'я.

... «Хотіла, Василю, пом'янути, та не склалося. Ходила аж

в Опішнє, бо нашої церкви ото ж немає: половину люди розтягли, а з другої сільбуд зробили. Приходжу, чуєш, в Опішнє, розпитую. Не служиться, кажуть, попа забрано, а другий став на його місце, так безбожник і п'є... Кажуть, як батіг загубить, то хрестом божим нагрудним коняку поганяє, як налігачем. Хіба йому з богом балакать? З чортом! Так що даром сходила. Правда, слив корзину купила та макітерку полив'яну... Ох, господи, прости нас, грішних...»

Далі мені не хочеться згадувати, та й нічого хорошого згадати. Хіба те, що бабуся сказали перед смертю... Це вночі було, вже при каганці. Підкликали мене до себе в голови, заплакали потихеньку та: «Нічого, Харитоне, дасть бог, виростеш і без баби. Та не бійся, як умру, а збігай до тітки Насті й скажи: так і так, мовляв, чиста сорочка й спідниця бабині в коморі, у зеленій скрині... Шматок полотна, хустка — теж тамечки. А на ноги, скажи, бабі нічого не треба: та м стерні немає... Та не плач, не гніви господа, а живи собі смирно та вштиво... Коло людей проживеш. Білий світ, дітки, як маків цвіт: хтось і тебе догляне...»

По смерті бабусі хотіли мене в патронат забрати. Вже й хату в колгосп одписали, і образи голова сільради познімав, а тут — війна...

Відтоді я оце й ходжу — од села до села, од хутора до хутора. Сплю де прийдеться: по хатах, у стогах, у клувах; їм — що дадуть.

Зразу не дуже-то давали, бо я не вмів просити. Промимро собі під ніс: «Дайте, тітуню, чогось попоїсти», — і навдьори! Доки не завернуть та не погодують. А завертали не часто: побіг — ну й біжи собі, набіжишся...

Тоді навчився.

Було це минулої осені. Якось застукала мене посеред степу піч. Немов і сонце недавно зайшло, і стежку було видно, а тоді враз споночило, на небі зорі висіялися, по землі туманець послався, сивий і негустий, як Чумацький Шлях угорі. Зірвався я бігти — страшно зробилося: ні людей, ні хаток поблизу, а тут ще й стежка загубилася. Тільки зорі й туман. Та полином пахне — одсярів на ніч. Пробіг, мабуть, з гони. Коли чую: холодом звідкись потягло, немов од ставка або річки. Аж воно не ставок і не річка, а провалля. Кругом бур'яни, мало не по плечі мені, а посеред них — провалля. На дні туман лежить, і в тумані люди гомонять, діти плачуть. Парвав я собі полину, трави снопик під голови зв'язав та й приліг у якомусь закапелку. Тепло мені, затишно, як на печі, тільки й того, що небо видно. А згодом і неба не стало. Задрімав.

.. Аж чую крізь сон — літак гуде. Хтось голосно сказав: «Наш». Потім літак затих, а над проваллям ракета повисла. Туман на дні почервонів, наче кров'ю підплив. Небо теж почервоніло, а з ракети на землю червона смілка закапала.

Люди знишкли, так і повлипали спинами в кручу. Раптом як гурконе — раз, і вдруге, і втретє... Близько десь, бо на мене аж груддя покотилося згори. І знову літак озвався, тільки вже десь далі. І знову загомоніли, завештались люди, вкладаючись на ніч. Якась жінка тихо, як не пошепки, заспівала дитині про котика, що спіймав собі мишку і викинув у колыску...

Я цю пісню одразу впізнав, бо її ще тато мені співав і бабуся.

Коли літак затих, у сусідній зі мною конурі хтось заворочався, забубонів і захопився ламати хмиз. А незабаром блиснуло полум'я, лизнуло туман. Дивлюся: біля вогню дід бородатий сидить, підломивши під себе замість ноги дерев'яну ступку.

На нього закричали з усіх боків.

— Ей, ви, діду, що се ви затіваєте! Хочете, аби нас усіх отуто перетовкло?

— Ану лиш, затопчіть вогонь!

— Ич, герой виськався!

— Те-те-те,— загомонів старий.— Чого це ви схарапудилися? Доки він зарядиться вдруге, я собі буряків напечу!

І вже не дослухаючись, що йому відповіли на те, почав укидати в багаття буряки: гуп, гуп, гуп — аж іскри вгору шугнули.

Потім обернувся до мене та:

— А ти, недоуздок, чого тут трешся?

— Спать ліг,— одказую, а сам усміхаюсь, бо бачу, що дід веселий: все на ньому так і грає — і брови, і вуса, і кульша в холоші дриг, дриг — наче пританцьовує.

— Угу. А їсти хочеш?

— Хочу...

— Тоді не спи, зараз буряки спечуться.

Дід згорнув жарок і присипав зверху землею, щоб не жевріло.

— Просиш?

— Що?

— Їсти.

— Прошу.

— Дають?

— Коли як...

— Значить, не вмiш просить.

— Соромно ж бо...

— Гм... Соромно. Гордуєш, чи що? Як так, то погано тобі житиметься. У-у, скрутно...— І, помовчавши, додав:— Гордим завжди погано живеться.

— Чого?

— А того, що всім хочеться бути гордим, та не всі вдатні, от вони й прищикають де гордіших, бо заздять їм.

— Хіба просити можна вміть?

— Атож! От, к приміру, підійшов ти до двору, дивишся — чоловік чи там жінка роблять щось. Підійди ближче, скажи: «Господи допоможи в час добрий». Тобі неодмінно почнуть дякувати. Отоді й ліпи: «Чи не знайшлося б у вас, тіточко (або дядечку), чогось перекусити?» А сам в очі, в очі дивись! Не дай одвернутися, не дай зринуть, як ото риби з гачечка... Це перше діло — в очі дивитися, у божий колодязь заирнути. Тоді, брешуть, дадуть!

У проваллі принишки, поснули люди. Тільки вода десь на дні лоскотала каміння та шелестіли крилами кажани.

— А можна просити весело, — знову озвався дід. — Можна так: «Здорові були, люди-небораки! Дим вам з бовдура, крихту на стіл та густий куліш, щоб було спати тепліш!» Ну, а далі вже по ділу...

Печених суряків я тої ночі так і не попоїв, бо за другим разом літак таки влучив у провалля, і діда вбило, а мене тільки з покутка викинуло...

І став я просити весело. Бо так легше: можна і в очі не дивитися, і дадуть. Засміються, похитають головою — на тобі, хлопче, осьо що є, чим багаті...

Ну, от нарешті й село. Чорне, похмуре. Маячить у тумані, як скирти гречаної соломи. Підходжу до крайньої хати, пхаюся через перелаз. У дворі люди якісь, до одвірків туляться, у вікна, в сіни заглядають і мовчать.

— Здорові були, люди-небораки! — гукаю веселенько. А вони на мене заозиралися дивно якомсь, аж мені в грудях васкімлило. Потім захрестилися, сльози втирають і мовчать. А котрась бабуся й кажуть:

— Іди, сивок, до хати, там такий, як і ти, хлопчик лежить... Попрощайся... Та шапку скинь, та перехрестися. То тобі й кутьки дадуть, і пиріжка... Йди, йди.

Увіходжу в хату, а в самого поза спиною — мурахи, мурахи. На лаві, під карточками в рамцях, хлопчик лежить, руки на мантишку поскладані — жовті, як із воску виліплені. Голова рушником обмотана, тільки носик гостренький видно. Біля лави навколішки жінка стоїть, мабуть, хлопчикова мама, лобом йому об руки третється і мовчить. А якесь

маля в самій сорочечці до пупка в ногах у покійника сидить, крутить йому великий синій палець і плаче:

— Петько, розплющ очі... Чув, Петько!

Хтось нахилився до мене, шепоче:

— Ото ба? Ото не займи, гляди, нічого воєнного, як знайдеш, боже тебе сохрани...

А в хаті чимось таким холодним пахне, як земля у проваллі. І хлопчик на лаві мовчить, і мама його мовчить. Тільки люди тишкуються та очима образів шукають.

Ні, не хочу я кутьки і пиріжків не хочу... Краще в степ, у туман...

Іду до воріт не озираючись, а від хати:

— Куди ж ти, хлопче? Пообідав би. Голодний же, по очах видать. Заверни його, Тетяно!

— Та не займіть його, тітко, нехай іде. Воно злякалося...

З останнього двору, до якого я чомусь ледве наважився підступити, мені винесли три теплих картоплини, великий сплюснутий огірок і шмат чорного, гливкого, як замазка, хліба. Примостившись тут-таки ж, під тином на якійсь колоді, видно давній, бо аж мохом узялася, я швиденько перекусив і майже підтюпцем рушив у степ. А коли озирнувся, то села вже не видно було — наче кануло в густу сіру мжичку...

Глава II

У полудень туман зійшов. З-за хмар прозирнуло сонце, і стало видно далекі сірі, в голих деревах, села, ріденькі переліски, припушені інєєм, та чорну смугу дороги поперед, що п'ялася посеред снігів на гору.

Десь там, за горою, погуркувало.

Брався мороз. Сніг і земля стужавіли, захрумчали під ногами. Йти стало легше, я навіть пробігся трохи, хоча поспішати мені й нікуди: адже там, за горою, фронт...

Мене вже не раз питали, чому не назад іду, не від фронту, а слідом. А чого б я назад ішов і до кого? Там, позаду, я хто? Сирота, старець, приبلуда, і мене заберуть в патронат чи ще кудись. А тут я сам собі пан: схочу — до частини якоїсь пристану, чиститиму картоплю, митиму машини або годуватиму коні, то й мене прогодувать; а схочу — поживу в бабусі якоїсь німечної, носитиму їй воду, дрова рубатиму, сніг у дворі одкидатиму, а як весна настане, ще й грядку скопаю. Хто мене вижене, як я — поміч? Казав же мені отой солдат з трудармії, що обмотки подарував: «Ти,

сянок, за фронтом іди. Як посмітюха за кінським табуном. Житимеш — во!» Правильно казав! Так що вертати назад мені не видне око.

І знову біжу, бо треба ж до заходу сонця ще й на оту гору видертись. А там яке село набачу, в тому й заночую.

Незабаром дорога пішла круто вниз, у глибокий, заметений снігом і запруджений машинами вибалок. Біля машин горіли багаття, і солдати, стовпившись навколо них, грілися. Гурчали мотори, хтось хрипко й сердито вигукував команди, пахло бензином, розпареною багаттям землею і гострим вечоровим приморозком. Машини стояли колоною. Один трактор, випахкуючи з труби густий чорний дим, по черзі стягав їх на гору разом із гарматами на причепі.

Підходжу ближче, хвацько беру під козирок.

— Здравієм желасм!

— Хо-хо!

— Га-га!

— Здоров, здоров!

— Куди йдеш, малий?

— Вперед, на захід! — одказую залюбки і пхаюся до вогнища, простягаю до нього збуряковілі руки. Солдати розступаються, ляпають мене долонями по спині, оглядають з усіх боків, і я мимохіть разом з ними теж оглядаю себе: черевики — тверді, червоні, американські; новенькі, хоча й забсайкані внизу обмотки; зелену куфайчину, підперезану брезентовим ременем з трилінійки...

— Молодчага! — хвалять, а я червонію і посміхаюся так, ніби в мене губи померзли: це зі мною завжди буває, коли мене хвалять.

Я вже знаю, як себе з ними тримати: з молодшими солдатиками треба шуткувати і бути веселим, бо кислих вони не празнують, а від старших, котрі здебільшого не дуже охочі до сміху й поглядають на мене співчутливо та сумненько, — від старших краще одвертатися і не шкірити до них зубів, бо не злюблять.

— То чий же ти будеш, орел?

— Нічий. Всіхній.

— А звати як?

— Харитон Дем'янович!

Солдати сміються. Шинелі, полушубки, бушлати їхні парують; на чоботях, котрі теж парують, виступають сухі білі плями.

— Їсти хочеш?

— Ні. Я там наївся, — киваю назад.

Багаття сичить: сирі дрова, кукурудзиння, солома — не стільки вогню, як диму. Коли жар пригасає, в нього ллють бензин баночкою з-під консервів, і тоді полум'я стовпом шарахає вгору, обличчя солдатів робляться червоними, веселими, а брови майже в усіх руді, поприсмалювані, і вії злипаються — теж присмалені.

Машин в улоговині стає все менше й менше, людей біля вогнища теж. Більшість уже там, на горі. Студебекери з гарматами — я знаю, це знітки-сімдесятип'ятиміліметровки — повільно, горнучи буферами глевкий чорнозем, змішаний із снігом, повзуть за тягачем, а слідом за ними майже по пояс у колії пішки йдуть артилеристи.

— То як, Харитоне Дем'яновичу, поїдеш з нами?

Звичайно, поїду. Хоч до пристанища якогось підвезуть. І, щоб не відстати, теж іду колією. Мені вона майже попід руки.

На горі снігу менше, дорога краща. Попереду над рівниною зависло лагідне червоне сонце, голосніше чути гуркіт, хоч небо в тому краї чисте й пекучо-морозяне.

Мене саджають в останню машину, криту вилинялим брезентом і без гармати. Солдати (їх четверо: троє молодих і один старший, давно не голений, сумний і, видно, не балакучий) вмощуються попід бортами, вбирають голови в плечі, підняті так високо, що погони здимаються дугами, і враз засинають, а я тим часом розглядаю їхні причандалля: розкладну бамбукову антену, батареї, якісь ящики, обгорнуті повстю, і, нарешті, автомати з круглими, вичовганими до блиску дисками.

Нашу машину іноді заносить то вправо, то вліво, тоді солдати повільно кивають головами, ніби мовчки погоджуються з кимось. Не спить лише старший. Він дивиться кудись назад, у степ, вкритий сизими від інею бур'янами, та інколи скоса позирає на мене й мовчить.

— Ви хто? — озиваюся першим.

— Вони? — киває старий на тих, що сплять. — Вони радисти. А я листоноша.

— Як листоноша?

— А так. Листи, газети розношу. Кому що прийде.

Це трохи дивує й розчарує мене: на війні — і раптом листоноша. Я пригадую нашого сільського поштаря, одного окого Кліма Чичкала. Покійна бабуся щодня виглядали його коло воріт і, як тільки він виходив з сусідньої вулички, несучи на грудях сплюснуту кирзову сумку, неодмінно гукали: «А зайди-но, Климусю, на часину сюди». Клім підходив. Його заплуцене, глибоко запале око іскрилося сльо-

зою і часто сіпалося. «Немає вам, тітко Марфо,— казав він завжди одне й те ж.— Якби було, то я вам першим приніс би. Знаю ж, як ждете».— «А ти, сину, подивись, подивись»,— просили бабуся. Клим схилив голову набік і по-курячому, однооко зорив у теку. Потім виймав звідти кілька конвертів і, підносячи кожен по черзі до видючого ока, читав по складах: «Пи-ли-пен-ко... Гу-зій... Шаб-лій... А цей не розбереш і кому, ну не вам. Кажу ж, якби було, то...»

І йшов собі далі, вичитуючи на ходу, кому-таки той лист: «Лих?.. Ні. Мих?.. От і розбери, чи воно «ми», чи «ли»! Грамотії називається!»

Коли він зникав поміж стовбурами верб на греблі, бабуся утирала кінчиком хустки очі й згорбившись ішла до хати. Я знав, від кого вона жде листа ось уже третій рік,— від тата...

— Чого ж ви не на фронті? — питаю в поштаря.— Он скільки гармат...

Солдат неохоче всміхається.

— В резерві були, на відпочинку себто. Тепер от ідемо...— І, помовчавши, запитує:— А ти ж звідки такий цікавий будеш?

— З Полтавщини.

— Галушник, виходить?

— Угу.

— А я з Люботина, під Харковом це. Не чув?

— Ні...

Поштар знову сумно, навіть тужно якомось дивиться в степ і повільно, м'яко тре долонею густу, в сивих латках, щетину на підборідді.

— А батько-мати твої де ж?

— Мама й бабуся вмерли, а тато десь воює,— брешу швидко й рішуче, бо добре пам'ятаю бабусине напучування: «Ти, Харитончику, про тата краще нікому не розкажуй, бо воно всякі люди на світі є: один пойме, інший одвернеться, ще й пальцем услід тицькатиме... Господь з ними...»

— Ну, от бач,— солдат дивиться на мене з лагідним докором,— може, батько розшукує, де ти та що з тобою, а тебе і в селі немає, пропав безвісти. Що йому родичі відпишуть?

— У нас немає родичів,— кажу сердито, бо до цього поштаря мені ще ніхто ні за що акафіста не читав, а тільки жаліли.

— Ну, то сільрада відповідь: так і так, мовляв, немає вашого сина. Думаєш, татові легко буде?

Легко, важко... Татові піхто не напише, бо ніхто не знає його адреси. І я не знаю. Коли б знав, то вже давно до нього пішов би...

Сонце, напевно, зайшло, бо під брезентом стало поночіше, сніги огорнула печальна синювата імла, і дві чорних колії позаду нас, котрі щойно було видно аж до небокраю, зникли.

Поштар замовк і закурив. Котрийсь із молодиків прокинувся, голосно позіхнув.

— Це ви, Калюжний, отруєте солдатський сон? — спитав хрипко.

— Я, Косте, я, — озвався з темряви поштар.

— Калю-у-ужний, — з удаваною досадою простогнав солдат. — Скільки разів пояснювати вам: не Костя, а Котя. Котя, розумієте? Ах, ці мені вчені педагоги — чи ким ви там були до війни?

— Директором школи, — з усмішкою в голосі відказав листоноша. — А читав історію...

— О, директор! — вигукнув Котя так, ніби й не спав щойно. — Директор, освічена людина, а не розумієте, що Костя за наших з вами інтимно-товариських стосунків звучить надто офіційно і, я б сказав, образливо. Так що з'яте: я стримую вас від поганих вчинків, чого й вимагає від справжніх воїнів статут внутрішньої служби...

Калюжний тихо засміявся, а Котя театральню відкашлявся і заспівав тужливим тенорком — видно, когось перекривляючи:

Ох, машина, колпак мідний,
Сидить милий худой-блєдний.
Тір-ді-рі-рі, тір-ді-рі-гі-і...

— А що, Калюжний, як на вашу думку, скоро ми дістанемось до передової і коли на моїх доблесних грудях затанцюють чорти — чи хто там головний на тім світі?

Поштар блиснув цигаркою.

— До передової вже недалеко. А щодо чортів важко сказати. Кому що судилося...

— Ах, милий директор і педагог, — зітхнув Котя. — Не гадайте при мені цього романтичного слова — судимість, бо тоді мене неодмінно тягне в рідне Дебальцеве. Ви були коли-небудь на цій чудовій станції? Ні? Ви багато втрапили, Калюжний. Н-да... Вийдеш, бувало, ввечері на перон, народу — тьма; ліхтарі, паровозні гудки, рейки блищать у всі кінці світу: Полтава, Сталіно, Ворошиловград, Зверьво... У деповському парку музика грає, атласні бли-

скучі півники на паличках продають, шатенки, брюнетки, блондинки... Букет! Поторкаєш коліном чийсь симпатичний чемодан — важкий. Так і знай: крупа, борошно, сало... Не те! Поторкаєш другий — легкий. Значить, на шахти людина їде, на заробітки. Теж не підходить. Поторкаєш третій — середньої ваги. Оце він і є! Звичайно, якщо господар чемодана — людина з манерами і з кіровським годинником у кишені: начальник шахти, головний лікар...

— Ви були тоді ще дитиною, Костя, — зауважив поштар.

— Ну-у, якою дитиною! — примхливо заперечив Котя. — На той час мені вже стукнуло п'ятнадцять років, плюс рік дитячої колонії імені А. С. Макаренка, плюс дві ухажорки!

— З вас, Костя, міг би вийти прекрасний актор типу Алейникова. Вчора перед телефоністками ви, здається, виступали в ролі нареченого якоїсь стахановки... — сміявся Калужний. — Хто ж ви насправді?

— Насправді? Будь ласка: людина з великої літери. А конкретніше — токарь, член Тсоавіахіму, конференсьє, суфлер, перонний хлопець і активіст, а нині — гвардії рядовий начальник радіостанції — марка засекречена, надто від своїх...

Котя рвучко підводиться і твердо, не заточуючись, хоч машину кидає з боку в бік, їде до заднього борту.

— Пахне, здається, селом, — доповідає по хвилі, вдивляючись у п'ятьму. В цей час машина круто взяла ліворуч. Котя вихопив з кишені трикольоровий німецький ліхтарик — у вузькому червоному світлі повз нас пропливав похилений телеграфний стовп і біла, затесана стрілою дощечка з написом: «с. Тридолі».

— На одне село три доли? — весело дивується Котя. — Чи не забагато?

Незабаром колона зупиняється. Один по одному замовкають мотори, і в тиші, яка настає так раптово, що аж вухам боляче, впрасно чути не лише канонаду, а й окремі гарматні постріли і глухе дудукання важких кулеметів.

Ми стоїмо посеред села, на просторому майдані. З ледь чутним шерехом сіється сухий блідо-рожевий від близької заграви сніг. Крізь нього сям і там видніються чіткі на оранжевому тлі силуети хат, машин, підвід. Попід хлівами пирхають коні, тепло, затишно, пахне сіном.

Уздовж колони, біля кожної машини тупотять чобітьми гурти артилеристів, зблискують прикриті долонями вогники з цигарок. У двері ближніх хат стукають, гримають кула-

ками, і вони неохоче, вузько прочиняються, викидаючи надвір жовті смуги світла.

— Зайнято!

— Ну? Кому сказано: за-айнято!

Артилеристи лаються, просять, погрожують, нарешті, наказують чийсь ім'ям — і двері відчиняються навстіж. Незабаром перші машини розвертаються і, завиваючи моторами, в'їжджають у двори.

Несподівано з червоної темряви виринає низенька, перехрещена блискучими портупеями постать військового в білому полушубку.

— Стоволос! — тихо каже хтось із радистів. Вони вже прокинулися, товпляться біля радіатора, від якого пашиє тепло і валує пара.

— Кузовчиков є? — коротко й суворо запитує Стоволос, підійшовши.

— Точно так, тарш-ста-нант! — хвацько відповідає Котя — високий, широкоплечий, з насуненою на одну брову шапкою, але не тягнеться і не козиряє.

— Шукайте, Кузовчиков, якусь хату, — не виймаючи рук з кишень білого як сніг кожуха, наказує Стоволос, — бажано на західній околиці й повище. Розгортайте станцію і шукайте наших.

— Заводь, Антошо! — гукає Котя до шофера, а Калюжний підступає ближче до командира і, затинаючись на кожному слові, каже:

— Тут з нами... малий, товаришу старший лейтенант... Приблудний хлопчина... То чи не взяли б ми його з собою?

— Приблудний хлопчина сам собі раду дасть, — сухо кидас Стоволос, потім, вже одійшовши, обертається: — А раптом станеться щось, засічуть, наприклад, — хто відповідатиме, Михайле Васильовичу? — І знову зникає в темряві.

— Ну, що ж, бувай, Харитоне. — Калюжний кладе мені руку на голову, так що шапка наповзає аж на очі, й, нахилившись до вуха, шепоче: — Заходь завтра до нас. Де побачиш антецу над хатою, туди й заходь. А найкраще... вертався б ти назад, у Полтавщину, га? Ну, та про це ми ще поговоримо. Біжи в оту хату, напроти. — Він легенько підштовхує мене в спину, стає на підніжку, і машина, кидаючи з-під коліс грязюку, рушає.

Мені щось лоскоче в горлі, очі застилає гарячий туманець, але я знаю, що це ненадовго, що воно пройде. Ось не стане видно машини — і пройде...

Майдан швидко порожніє, якийсь час мотори гудуть в усіх кінцях сена, потім усе затихає. Лише собаки валу-

ють та заграва поза хатами повільно росте, підсвічуючи низькі снігові хмари.

Іду попід тинами, зазираю в кожен двір, може, десь не так густо постояльців. Але скрізь — машини, кухні, тягачі; пахне холодним залізом і соляркою, теплим димком з димарів і свіжими печищами, видно, село недавно горіло.

Завертаю у вузеньку вуличку, що веде круто вгору, розміркувавши, що сюди не всяка машина, а то й підвода в'їде, і зупиняюся аж біля останньої хати: з бовдура курить, маленькі низькі вікна завішені не щільно, й крізь них продирається назовні якийсь незрозумілий, приглушений гамір. Невже й тут повно? Стукаю. Дужецько, щоб почули. Незабаром у сінях рипнули двері й збуджений жіночий голос весело запитав у дірочку над засувом:

— Хто? У нас, рідненькі, й так повно-повнісінько!

Я притуляюся носом до щілини в дверях і навмисно хрипко, щоб голос грубішим здався, гукаю:

— Та я, хазяєчко, один, багато місця не займу!

Засув поволі скрипить, двері одхиляються, і я мерщій вставляю свій твердий американський черевик між ними й порогом.

— Я сам, кажу, один... — і ледве не захлинаюся від диму та крутого самогонного духу.

Жінка, в розхристаній білій кофточці й в розпуциених по плечах волоссям, розсердилась:

— Ти 'кого біса опівночі товчешся тут, га? Ану, марш! — і штовхнула мене в груди. — Іди, йди собі!

Я вже хотів виймати черевик — такі недобрі жінки мені ще й не траплялися! — але в цей час хатні двері відчинилися, і в них з'явився солдат. Упершись руками в одвірки й намагаючись підняти важку, неслухняну голову, він запитав:

— В чі-чім справа?

На грудях у нього одвисли й подзеленькували медалі, а за спиною в диму шипіла патефонна пластинка, і спателічено-здивований голос, ніби сам із себе кепкуючи, весело перераховував:

Посив жито, і пшеницю,
Кукурудзу, чечевицю,
Поросята, і качата,
І курчата, і гусята,
Носив-таки й грошенята
За чорнії бровенята...

— Що, н-ночувати? — запитав солдат і знову зронив голову. — Пускай, Меланю, хлопця. Буде нам голки точити. Хазяйка завагалася.

— А в тебе вошей немає? — запитала, попускаючи двері.
...що тільки тьху! —

вигукнула пластинка в диму.

— Що ви, тьотю, я недавно в прожарці був!

— Ну, тоді заходь.

Хата дихнула на мене теплом і димом. То куріла грубка, напевно, вже давно не мазана, бо вище дверцят чорнів широкий залізень сажі. Коло столу, заставленого закусками з солдатського пайка та різнокольоровими пляшками, поклавши голову на руки, спав ще один солдат. Патефон у кутку на лаві вже не грав, а тільки сичав, бо пластинка кінчилася. Я хутенько роздягнувся біля порога, розмотав обмотки — внизу вони змерзлися й тріщали, пострілюючи крижинками, — потім підійшов до патефона і заломив мембрану назад.

— Став ту ж саму, бо на другому боці вже зітерлася, — сказала господиня, — та йди перекусиш.

Вона вже сиділа за столом і нарізала черствого солдатського хліба — червона, розпатлана, але тоненька в стані й гострогруда.

Солдат, мій благодійник, одною рукою наливав у кухлі горілку, а другою розхитував свого товариша, вчепившись пальцями в його плече.

— Коляша, падйом! Слпш? Па-адйом, гоорю, — бурмотів він. — Давай вип'ємо за Меланью!

— Та не займи, Сергійчику, хай спить, — сказала хазяйка, припадаючи головою до солдатових медалей.

— Да? Ну, нехай. Сідай, малий! — Солдат простягнув мені кухоль із смердючою пригорілою джурджею і підсунув ще не почату банку тушонки. — Скільки тобі років, Ваня?

— Мене звуть Харитоном, — кажу всміхаючись, бо Сергійчик мені подобається, хоч і п'яненський. — А років чотирнадцять...

— Чотирнадцять? — дивується він, високо піднімаючи гарну, розсічену вузьким шрамом брову. — Тоді ні, молодий ще, — і забирає кухоль назад. — Рубай тушонку.

Я нашвидку заводжу патефон — у ньому щось рипить і бринькає, — розкручую пальцем пластинку, бо сама вона не рушає, і припадаю до їжі, тут-таки ж на лаві, розуміючи, що від мене вимагається одне — крутити музику.

Солдат і Меланя п'ють, обнімаються в диму за столом;

я дістаю скоринкою пахуче м'ясо з банки, підставляючи під підборіддя долоню, щоб крихот не губити, а пластинка тим же спантеличено-здивованим голосом виводить:

Удовицю я любив,
Подарунки їй носив,
Носив сало, носив свічки,
Носив м'ясо, носив стрічки...

Голок усього дві, та й ті тупі, як нарубані з дроту шевські гвіздочки. Я точку їх об мантачку по черзі: одна грає, іншу точку, доки вона стає такою гарячою, що і в руках не вдержу, потім гарячу вставляю, а холодну точку. Солдат мене хвалить, хазяйка, довідавшись, що я сирота, жаліє і кладе мої обмотки на лежанку просушити, а я, щоб віддячити їм за ласку, одвертаюся, коли вони цілуються, і точку голки старанніше.

Мордуємося отак аж до півночі: я біля патефона (вже й пучок не чую), а вони коло горілки. Потім усі гуртом, зморені, очманілі від диму та однієї й тієї ж пісні, весело переносимо Сергієвого товариша на лежанку — вони тримають його за ноги й понід руки, а я посередині — і вкладаємося спати. Я лізу на піч, лаштую собі лігво з усякого ганчір'я та своєї одежі, а Сергій і Меланя знесилено падають у широченне побите шашелем і вимощене квітчастими подушками дерев'яне ліжко. Від одвішених вікон чути, як порочить об шибки сухий сніг, у хаті час від часу то виднішає од заграви, то знову меркне. Сергій і Меланя шепочуться в темряві. Вона часто й подовгу сміється, а то враз замовкає і ні з того ні з сього починає схлипувати та допитуватись:

— А завтра знову туди? Як же я без тебе житиму? Ох...

— Інші прийдуть, — байдуже одказує Сергій, і водночас чути: лась!

— Ну, може, ще раз скажеш?! — гнівним шепотом доскіпується Меланя.

— Скажу-у, — гуде солдат, — бо увсрен...

— У-у-у... ти! — сміється Меланя дивно якомсь: у тому сміхові й образа, і побоювання образити, і згода з тим, що так воно й буде. І знову, але вже ніжніше й м'якше, чути: лась!

Я накриваю голову подушкою, від якої тхне гарячою глиняною потерухою, й одразу ж, ніби в тепле марево, що гойдається й тихо бринить навколо мене, поринаю в сон.

Глава III

Уранці мене розбудило сонце. Його жовтувато-медове проміння, що ледь тремтіло на стіні, на якусь мить воскресило в мені тиху, давно забуту радість, котрою я зустрівач зимові ранки в нашій з бабусею хаті: обмерзлі за ніч вікна, веселий грай полум'я в печі, біля якої вже поралась бабуся, неодмінно воркуючи щось сама собі; миротворне сяйво образів у кутку, облямованих під склом сріблястими мереживами та вощаними квітками. Почувши, що я прокинувся, бабуся, підрум'янена, розімліла коло вогню, зазірала в мій покуток і питала: «А що внучкові снилось?» Я вигадував якусь нісенітницю, позаяк мені тоді нічого не снилося, або ж відказував твердо, щоб схоже було на правду: «Залізні ковзани!» — і, затамувавши подих, чекав на відповідь.

Бабуся в таких випадках довго мовчала, потім, вдаючи, ніби вкрай здивована, казала: «Хм... І приверзеться ж дитині отаке! Ну, та це не вийде. По ковзани треба їхати аж у Полтаву. То скажи їм, хай не сняться... — І сміялася кожною зморщечкою на осяянім полум'ям виду, і плечима, і грудьми. Вся сміялася. — Вставай лишень, та поласуємо кулешем».

Лежу, всміхаюся в стелю, і раптом до мене, ніби крізь сон, долинає тягучий, схожий на пісню плач. Схоплююся з теплого свого кубла, дивлюся через комин у хату. За неприбраним столом, підперши щоки долонями, спиною до мене сидить Меланя, а перед нею, притулена до порожньої пляшки, — Сергійчикова карточка: одна його брова на злеті, круто зламана посередині, а друга ніби аж тремтить чи то від болю, чи то від нетерпіння. Він дивиться на свою руку, перебинтовану вище ліктя прямо поверх гімнастюрки, і на чийсь палець, що саме зав'язують вузол. Я здогадуюся, що ні Сергія, ні його товариша вже немає...

Мабуть, відчувши на собі мій погляд, Меланя здригнулася і вмовкла. Вона, певне, забула про мене, бо коли озирнулася, то я помітив на її обличчі переляк.

— А-а, це ти... — знайшовши над комином мої очі, сказала Меланя і криво, неохоче посміхнулась. Обличчя її помітно підпухло, гарні вологі очі променилися сумом, і в них тяжко було дивитися, а великі, як мені вчора здалося, хтиві губи теж припухли, червоно ятринися й тремтіли. Вона прибрала зі столу фотографію, сховала її за пазуху і не обертаючись покликкала:

— Іди їсти, патефонщик...

Тільки тепер я роздивився, що це була не тітка, а молода дівчина. Видно, під чаркою і не вбрана, вона здалася мені вчора набагато старшою.

За сніданком, із залишків учорашнього солдатського пайка, Меланя намагалась не зустрічатися зі мною очима і не згадувала про постояльців, лише іноді, ніби перебираючи гудзики на прозорій кофтині, торкалась пальцями фотокартки, спідтишка позирала на мене й мовчала. Потім одпила трохи з кухля, кумедно, по-дитячому скривившись, і повеселішала.

Незабаром я вже знав, що вона нетутешня, а з Донбасу, що матері в неї немає змалечку, а батька перед самою війною привалило в шахті, і вона зосталася з мачухою.

— То була сварлива та неависна, — розказувала Меланя, хмурячи блискучі, немов підзолочені проти сонця брови, — а після татової смерті ще й запила. Вилізе, було, з шахти і, ні помившись, ні причепурившись, — до буфету. Притьопас додому опівночі й у чому була — в постіль. Зжену, помию, переодягну, а вона лежить і варнякає: «Шкода, що ти, стерво, не моє, а тії... Думаєш, я пила б? Хе... Я б тебе як лялечку одягала і взувала. А задля чужої — не хочу! Душа не лежить! І людей дурити не хочу, бо раз не люблю, то не люблю!»

Меланя зітхнула і ще раз приклалась до кухля.

— А тут прийшли німці. Почали записувати добровольців у Німеччину. Я й записалася. Думала, гірше, ніж за мачухою, не буде. Та й подивитись кортіло, як воно люди в тих землях живуть... Дурна... Може, отак і завезли б аж туди, якби не... Супроводжував нас один. Німець. Гарний такий, чорт. Він до мене... Ну, як би тобі сказати? Ганявся за мною. Як тільки поїзд зупиниться десь, уже він і в нас у вагоні. Підсяде, джеркотить, джеркотить щось по-своєму, шоколадки роздає, тоді морг дівчатам, то вони хаміль, хаміль — і в сусіднє купе. А мене не пускає. Руки так накрутив, що тижнів зо два потім боліли...

Раз якось зупинився наш поїзд посеред степу. Дівчата спали, німця того не було — перших, добровольців, вони не дуже стерегли. Вийшла я в тамбур — поноченько ще, тепло, цвіркуни сюрчать, а попереду червоний вогник: семафор закритий. Зіскочила на землю — ніде нікогісінько, тільки машиністи біля паровоза гомонять — та й пішла собі на зорю. Вирішила так: наймичкою буду, за каліку подамся, аби свій, аби не чужина. Та й подалася...

Меланя, примружившись, дивилася на крижані блис-

кітки, що грали в шибках жовто-червоно-зеленими цяточками, і час від часу посміхалася сама до себе гіркувато-глузливою посмішкою.

— Він тут недалеко й живе. Батько, мати й він. Зайшла я до них уранці — сонечко тільки вигулькнуло, а вже й спека — води напитися. Вони саме снідали. Сідай та й сідай, припрошують. Зняла я свій піджачок, розігнулася... Я тоді платок низько напускала, щоб і очей ніхто не бачив. Ну, батько, мати — звісно, як у нас гостей пришановують — і жареним і шквареним пригощати заходилися, розпитують, хто я та як тут опинилася, жаліють, хвалять, що втекла. А він мовчить. Ложку поклав, очей з мене не зводить. Чепуренький з лиця, хоч і понуркуватий трохи, баньками з-під чуприни тільки блись-блись. Глянеш у них — аж у грудях терпне. Не їсться мені, губи розтулити не спроможуся — зроду зі мною такого не було... Чого ж це ти, думаю, козаче, не на війні? Літа ж, бачу, призовні. Тоді, як із-за столу підвелися, збагнула: кривенький він, клешнявий на одну ногу. Ходить отак набокувато: хить-хить, ніби картоплю під плуг садить. Ну, ти скажи, як нашептав мені хтось, щоб у ту хату зайшла. А кажуть, долі немає...

Посиділа я ще трохи — незручно ж попоїсти і гайда з хати, — подякувала і стала прощатися. Куди там! Не пускають. Живи в нас, і квит. Сім'я невелика, їсти є що, будеш нам як своя. Це — старі. А він (його Кирилом звати) мовчить, тільки зблід як полотно. І вже не на мене, а під ноги собі дивиться та все комір то застібає, то розстібає...

Зосталась я. Думаю, як не до них, то до когось іншого приставати доведеться. То вже так, сама перед собою виправдовувалась, бо через нього — тепер уже знаю — не пішла тоді галасвіта. Може, воно й краще було б...

А невдовзі нас і поженили. Справжнє весілля справили, тільки вночі: фата, вінок, у молодого квітка, горілка на столі, коровай — все як годиться, але без людей і при завішених вікнах, бо вони хотіли, щоб про мене ніхто не знав, аж доки наші не прийдуть.

Спочатку, з рік, мабуть, гарно жили, весело, наче щодня свято в хаті. Свекруха мені ані за холодну воду братися не велить. Свекор аж помолодшав, усе якісь пісні мугикає та дратвою — він сам швець — витьохкус. А про Кирила годі й балакати. Так наче повищав ураз, ходити рівніше став, від суму в очах і сліду не лишилося. А вночі, було, як пригорнеться, то так, начебто хапається за мене, начебто боїться, що я ось-ось щезну. Та все допитується: «Ти мене любиш? Ти мене любиш?» Я спочатку одказувала

або замість відповіді — набредає ж повторювати одне й те саме — пестила його, як уміла. А раз візьми та й засмійся. Справді-бо, як дитина, їсть шкурку з молока і питає в мамі: а вона добра? «Одсунь краще ногу, бо тісно». Забула, що він же кривенький, звикла так, що й не помічала...

На тому й закінчилося наше свято. Наче покійника в хаті замали. Кирило цілими днями мовчить, навіть до батьків не балакає. Очима на мене спідлоба так іскри й креше. А вечір настане — п'є, щоб сміливіше, не так совісно знущатись було. Спершу лащиться, робить зі мною що хоче, тоді привишкне. Чую: заснув. Радію, думаю, слава богу, минулося. Де там! Опівночі, коли батьки в хатині поснуть, підхопиться як тороплений і ні з сього ні з того — хвать за горло: «Кажки, любиш?» Плачу, обіймаю його, присягаюся. «Брешеш! — сичить.— Якби любила, то не сміялася б!» Заїкнув розказувати, як те сталося, слухати не хоче. Вчепиться п'ятірнею в губи: «Цить, не троюдь! Шкура! Доброволка! Німецький покидьок!» Ти що,— плачу,— забув, якою мене взяв?

Замовкне, ніби схаменеться. Тоді як упнеться пальцями в груди, аж кров під пучками закипає: «Може, скажеш, гадиво, що він і тут не був? — На німця того натякає, бо я ж усе до крихти йому розказала.— Що, мовчиш?» — і регоче, радий, що мені відповісти нічого...

І так щоночі. А день настане — старі просвітку не дають. Свекор ще сяк-так, мовчить, тільки молотком сердитіше стука, зате свекруха і за нього й за себе надолужує: і не там сяду, і не там стану, і руки б мені покорчило, і ноги б мені повсихали, і де я, зайда, взялася на їхню голову... Воно й зрозуміло: для них Кирило син як син, а я си-ниха лиха, бо не жалілася їм ні разочку: одвикла за ма-хуюю...

Меланя замовкла. Я чув, як об її зуби цокотів вінчик великого лудженого кухля, і, не підводячи голови, сказав: — Навіщо ви, тьотю, стільки п'єте?

Меланя засміялася і, перехилившись через стіл, підняла мос підборіддя м'якими паморочливо пахучими пальцями.

— Тобі противно, ге ж? — подивилася на мене своїми вже посоловілими, тупими — я навіть не збагнув, якого вони кольору,— очима.— Ач, який гарненький хлопчик. Ти, мабуть, добрий, бо очі вимучені. Такі — добрі. А кому зараз добрість нїжна? Ха!.. І ніяка я тобі не тьотя. Мені всього двадцять годочків!

Я бачив близько перед собою її трепетні у посмішці п'явенькі губи, підпалені смагою, ніжно-білі ямки над ключицями і кутик Сергієвої фотографії, що виглядала з-за пазухи.

— Як же ви тут опинилися? — запитав, ніяковіючи, навіть трохи неприязно: з якої це речі мене отак любісінько, як дитину, беруть за підборіддя й роздивляються! Я вже давно відвик од того, щоб мені тосі плескали.

Меланя якийсь час дивилася у вікно, мружачись і усміхаючись до сонця. Йй, напевно, вже не хотілося розповідати.

— Що? — мляво перепитала вона. — Втекла я від них на тому тижні. Уночі, як усі поснули. Отямилася аж в оцій хаті. Тут бабуся-одиначка живе. Вона позавчора, як наші вступили, до родичів у Крюків подалася, а я оце хату стережу, доки повернеться.

— А вони?

— Ходять щодня. Умовляють назад повернутися. Або, як смеркне, поїдвіконню вигупують. Шпигують. Вони й сьогодні прийдуть. Ну, та годі про це, остогидло...

Меланя підвелась і заходилася прибирати в хаті. А я одягнувся в сухі й теплі свої лахи, розпитав, де тут можна добути дров — треба ж чимось віддячити за харч та постій, — і, довідавшись, що лісу поблизу немає, топлять усі деревою, вийшов надвір.

Сонце стояло вже високо, але мороз не всідався. Згори мені було видно все село — велике, незграбно розкидане поміж яругами та спадистими косогорами. Куці глухі вулички, провулки вилюжилися від хати до хати та, не знайшовши виходу на простір, упиралися або в провалля, або в густі зарості дереви, приметеної снігом. Там копошилися люди й чорніли латки вирубаного чагарника. У дворах деінде куріли дими солдатських кухонь, іржали коні, попід моторами пофарбованих білилом машин чаділи факели, але гармат-сімдесятишестиміліметровок, скільки я не приглядався, ніде не було видно. Напевно, артилеристи вночі виїхали. Ненадовго і зовсім не боляче мене зачепила думка про радистів: де-то вони зараз — на фронті чи десь в іншій селі?

Від гурту жінок, що вирегочували з солдатами біля обмерзлого по зруб колодязя, я дочувся, що фронт посунувся далі, десь аж під Кіровоград, і що в колишній школі сьогодні показуватимуть німе кіно. Я вирішив неодмінно сказати про це Мелані.

Дерезу рубали здебільшого лопатами — солдати, жінки, підлітки. Малеча, що гралася тут-таки, біля своїх мам,

принишкла, з цікавістю позирала в мій бік, і я спочатку не тямив чому. Аж доки хтось із гурту сказав:

— Ану, Льонько, піди спитай, чи він не з катюшниками їздить?

— Те,— заперечили йому.— Такі обтръопані тільки в обозах бувають!

— Ги-ги... Обозна криса!

— А черевики, гля, як ковганки!

— Цитьте, може, в нього тата й маму вбило, а ви...

Затим до мене підійшов серйозний, охайно вдягнений, як видно, вчительський хлопчик і, спостерігаючи, як я голіруч пораюся біля дерези, запропонував:

— Може, вам допомогти? У нас є сікач.

— Нічого, обійдемося,— сказав я трохи спогорда і поспішив усміхнутися, щоб хлопчик (йому було років десять) не образився.

— Ну, тоді до побачення,— так вже ввічливо, хоча трохи завчено сказав хлопчик і пішов до гурту.

Його враз обступила малеча, пошепотілася трохи й заходилася гратись у ладки.

Мені не кортіло до них. Після бабусиної смерті я розважався сам — у бур'янах десь або в лузі, щоб ніхто не бачив, і тулився більше до дорослих. Вони, всяк на свій лад, повчали мене, як жити, але по-їхньому в мене ніколи не виходило: направлять украсти в німців мила і проміняти на харч або одєжину — мене впіймають і поб'ють; пошлють до найзаможнішого в селі чоловіка випросити їсти — там не дадуть, ще й вуркою обізвуть на додачу... Найчастіше мене вчили приказками: «Покірливе телятко дві матки ссе; не все перескакуй, а інде й лізь; береженого й бог береже...»

Я не розумів, чому в одного теляти буває аж дві матки, в яких випадках треба лізти, а в яких перескакувати, а що означає слово «бережений», зовсім не тямив і жив самотужки, як приходилося...

Дереза була мерзла, я не ламав її, а, поховавши руки попід пахви, збивав ботинками, в'язав своєю ремінякою в трилінійки і носив до хати.

Меланя, швидка, поривчаста, в новій зеленій куфайці (я подумав: «Сергій подарував!»), сікла гілля на хворост, наспівуючи сяких-таких триндичок, потім сказала:

— Годі. Нам же тут не вікувати! — І засміялася.— Як тільки потепліє, піду звідси.

— Куди? — запитав я.

— У Донбас.

— До мачухи?

— Ні. На якусь шахту. Зароблю грошей, зодягнусь людськи, заміж вийду... А тут мене з'їдять: доброволка!

При заході сонця над селом з'явилася «рама» — чудернацький літак з двома охвістями та чорно-білими хрестами на фюзеляжах. Солдати стріляли по ній з карабінів, петерів, ручних кулеметів і лаялися. Одні кричали: «Атставіть!» Інші заперечували: «А чо сійной, в зуби смотреть, стерже!» — і, припавши на коліна, знову цілилися. «Рама» кружляла низько, переверталася набік, і тоді було видно льотчиків у чорних шоломах та блискучих червоних проти сонця окулярах. Зробивши кілька обльотів, вона випросталась і стала віддалятися.

— Зараз приведе... — гомоніли солдати в сусідньому дворі, позакидавши карабіни за плечі й закручуючи цигарки.

Але в цей час навколо «рами» вчинилася глуха стрілянина. Чотири маленькі тупоносі літачки оточили її з усіх боків, заблискали вогняні кульки, зелені цівки кулеметних черг. Солдати спостерігали за босм, затулившись долонями від сонця, одначе воно світило так яскраво і так червоно-гостро пломеніли сніги на обрії, що годі було щось побачити.

Та ось у повітрі, майже над самою землею, знову з'явилася «рама», а обабіч неї та зверху, збавивши швидкість, хрипко похлопуючи моторами, летіло чотири винищувачі.

— Ура! Взяли! Ведуть! — радісно загукали сусідські солдати. Село враз ніби вибухнуло. Кричали в усіх дворах, вимахували шапками, зброєю, факелами:

— А-а-а...

Я теж кричав щось, махав шапкою і пританцьовував, а Меланя, стиснувши долонями розрум'янені щоки, ніжно вистогнувала:

— Ой мої соколики... Мої рибоньки...

Увечері, завісивши вікна всяким ганчір'ям, ми пекли в лежанці картоплю. Як і вчора, хату від стелі й по лутки заволкло димом, тому ми сиділи долі. Меланя пильнувала за жаром, час від часу підгортаючи його до купи, а я дробив молотком велику грудку солі. Вона була сіра й тверда мов кремій. Від невлучного удару з неї викресувалися іскри. Над нашими головами ледь помітно гойдався дим, і разом з ним гойдалося полум'я в каганці. З грубки пахло жаром, пригорілою картопляною скоринкою та гарячим відпаром дерези. На якусь мить мені здалося раптом, що це

не я стою навколiшки й товчу склисту замадану сiль, а хтось iнший, чужий i водночас нiби знайомий менi... Як я сюди потрапив? Чого? Адже я десь там, у своєму селi, де кожна бур'янина менi знайома, кожен клопоть землi. Ось на причiлку нашої з бабусею хати росте гiнка, нiколи нiким не стрижена акацiя (такої нi в кого бiльше у селi немає); в нiй густо гудуть бджоли, пересiдають з цвiту на цвiт, впиваються хоботками в чашечки i тремтять вiд напруги серед жовтого, розiмлілого на сонцi цвiту. Пiд акацiєю, в холодку, мое кубло, моя «хата», обтикана берестовим гiлям i прикрашена крем'яхами з рiзнокольорової цегли та колiщатами з годинника, що висить у хатi над скринцею порожнiй, затканий усерединi павутиною й сухими мухами — бабуся ховала в ньому грошi, коли вони були...

Аж ось на мосту чути мляве погейкування, повiльно риплять колеса, i незабаром з-поза верб на гатцi витикаються мурi, опiшнянського заводу воли, запряженi в кузовку. «Гей!» — чути з її дна, висланого прив'ялою осокою (вона тягнеться й за осями), а погонича не видно: лежить куняє або в небо дивиться, тiльки гострi полатанi колiна стирчать...

О, якби те хто знав, як добре жити над шляхом, пiд самiсiнькою греблею, та ще й колодязь у дворi мати. Хто не їде, хто не йде — завертає. Напоїть худобу чи то сам нап'ється, сяде на призьбi погомонiти з бабусею, а примiтивши мене, шасть у кошик чи вузлик: на ось тобi, дитино, гостинця — пряника, яблуко чи свистуна... I знатимеш ти, хоча нiби й не прислухався до розважної старечої бесiди, де й що сталося в цiлій окрузi, хто, як i коли вмер, хто, коли й на кому одружився i не дав могоричу за молоду, бо «воно з колiна-праколiна жмикрути»; знатимеш, де проiшли гарнi дощi, а де тiльки «красм зачепило», кого повезено в «город», а хто пішов пішки — все знатимеш, живу чи над шляхом...

Коли те було — сьогоднi, вчора чи вiчнiсть тому? Як i навiщо я тут опинився, коли десь там, далеко-далеко, моя хата, жовта акацiя, бабусина могила на пiщаному Чебрецевому бугрi, напроти розлогої сосни з вiдломленою верхiвкою?..

— Ти що, не чуєш? — торсає мене Меланя. — Кажу, давай їсти, а ти мовчиш. Аж налякав.

Ми чистимо обвуглену картоплю, дмухаємо на пучки, коли вже дуже припикає, i спiвчутливо перезираємося.

— Гаряче?

— Гаря-аче...

— Хоч загірємося!

І регочемо в картоплю в руках, як маленькі.

Зуби у Мелані рожеві од полум'я в грубці. Картопля теж рожева і густо парує, як розломиш, бо в хаті ще мало духу.

Сіль доводиться лизати: міцна, її хіба що в мішку можна потовкти як слід, і то брезентовому.

— Добре, що хоч така є,— каже Меланя.

— А ви борщ з розсолем або солоними огірками їли?

— Ні. А що?

— Гидкий.

Від картоплі стає тепліше, а її пахощі — степові, осінні, довоєнні — паморочать голову, і ні про що не хочеться думати, крім одного: коли б то більше було її, картоплі...

Одначе попоїсти смак нам не дають. Попід вікнами чути чийсь кроки. Потім вони завмирають, і в шибку хтось тихенько трічі стукає.

— Це вони! — злякано шепоче Меланя.

— Хто? — не розумію.

— Личаки. Старий і Кирило...

— То, може, не відчиняти?

— Ні, ні. Відчиняй біжи, бо ще вікна поб'ють. Вони скажені!

Іду в сіни, довго намацую засув.

— Хто?! — питаю сердитим баском.

За дверима якусь хвилину мовчать, нерішуче покашлюють:

— Кхе... кхе... Та це, товаришу, ми... Сусіди.

Я клацаю засувом і одступаю в темний куток. У сіни увіходять двоє. Той, що попереду, вищий і, напевно, в кожусі, бо від нього пахне кислою вовною, придивляється до мене в темряві, улесливо бурмоче:

— Хе-хе... Звиняйте, що побиспокоїли. Діло в нас до хазяєчки вашої... То якщо ви не проти...

— А може, тату, нехай іншим разом,— втручається нижчий, мабуть, він і є Кирило.

— Ідіть уже, йдіть, раз намірилися! — сердито гукає з хати Меланя.

Заходимо разом. Старий, уздрівши, що перед ним не військовий, а чортибатьказна-що — так він на мене й подивився,— рішуче ступив до лави, сів. А Кирило притулився плечем до одвірка й заховав криву ліву ногу за праву. Зодягнений він був гарно, по-парубоцькому: діжурка, хромові чоботи, навколо шиї полискував білий шовковий шарф,

котрим було прикрито і смугляве, чисто виголене підборіддя. Кирило дивився собі під ноги, тому я не бачив його очей, «божого колодязя»...

— То як,— лагідно мовив старший Личак, посміхаючись однією щогою, і я помітив, що Меланя здригнулася,— довго ми будемо з тобою, невістко, у хто-кого-перетягне гратися?

Меланя ледь помітно повела плечем.

— Ні. Недовго. Бо я скоро піду звідси.

— Світ за очі? — поцікавився старий.

— Світ за очі.

— Угу... Ну, це ми ще побачимо.

— А то що? — Меланя випросталась і визивно випнула груди.

— Та нічого...— Старий дивився на неї, схиливши голову на плече і прискаливши око.— Кажу, мати плаче день і ніч, дитина оно (при цьому він кивнув на Кирила, а Меланя презирливо посміхнулася) як у воду опущена ходить... Тобі як — всьоровно?

— Треба було б тоді шанувать, як я вас усіх шанувала.

— И... И... А то ми тебе не шанували! — скривився старий.— Мало не чукикали.

Меланя примружила очі.

— Я вам, тату мій колишній, ніколи не хотіла лихого. Ну тепер скажу... Якби вас на тому світі так чукикало, як ваша дитина мене — на цьому...

Ліва Кирилова нога випорснула з-за правої. Він зняковівло кахикнув і знову заховав її.

— Спасибі тобі, дочко, й на цьому,— схидно мовив Личак і низенько вклонився.— Батько, старий шкарбун, усе стерпить... На те він батько... Та навіщо ти мою дитину славиш ні за що?

— А-а, ні за що! — вигукнула Меланя, швидко тремтливими пальцями розстібаючи кофточку.— А оце бачили? Ні? Так подивіться!

Тріснув ліфчик, я на одну лиш мить побачив Меланіні груди, рябі од великих чорних синців, і одвернувся.

— И... И...— перехнябив губи Личак.— І тобі ото не стидко й не бридко показувати старому чоловікові солдатські щипаки? Думаш, люди не знають, що в тебе як ніч, то й нові квартиранти?

— Забирайтеся звідси,— тихо промовила Меланя і вказала на двері.

— Пішли, тату,— сердито буркнув Кирило.

— Безстра-амниця,— уже з сіней, надіваючи шапку,

скиглив старий.— Мало їй солдатні, так вона ще й з дитиною злигалася... Розпутниця окаянна!

...Про те, що сталося потім, я дізнався лише передсвітом, прокинувшись од важкого, як марення, сну. У вікна вже зазірала стигла ранкова зоря, а в хаті стояв синюватий холодний морок. Я пригадав, що після останніх слів старого Личака в руках у мене якимось чином опинився молоток, котрим я трошив сіль, і я пожбурих його у сіни на Личаків голос. Ще чув, як під вікнами хтось стогнав, лаявся, гатив кулаками в рами. Потім хтось крикнув: «Ей, ви там! В чом дзело? Ну-ка убірайцесь вон, не то подстрелю!» — і все стихло, ніби провалилося в безодню...

Я спробував поворухнутися й застогнав.

— Лежи, лежи,— зашепотіла Меланя, нахилиючись до мене з лежанки, і поклала на голову щось холодне.— Болить? Що в тебе болить, га?

У мене боліло все: скроні, плечі, груди...

— Лишенько, як ти вчора розходився!.. Зроду б не подумала, що ти такий одчаюга! Ну? — Меланя тихенько засміялась — біла, у нічній сорочці, як примара.— А бився... Матінко моя рідна! І кулаками, й ногами, й головою... І кричав не своїм гласом! А в кулаці була сіль...

— Де вони ділися? — спитав я, прислухаючись до власного голосу, котрий здавався мені чужим.

— Пішли. Ти їх випхав і двері засунув! Тоді довго плакав, рвався в мене з рук... Доки заснув.— І спитала обережно:— Це в тебе що — хвороба така?

— Хтозна...

— Ти їх не бійся. Сьогодні вони будуть як святі й тебе не займуть. От побачиш. Ну, спи, ще рано.

Я дивився в стелю, що з кожною хвилиною синішала, вищала, і думав: «Піду з цієї хати. Сьогодні ж. Шукатиму радистів...»

І швидко заснув.

Глава IV

Мені примарилася повінь, котру я запам'ятав ще змалечку, напевне, тому, що в той день — останній день мого дитинства — зійшла з дому моя мама, чи, може, тому, що бабуся часто розказувала про те «страховіття» якимось здавленим шепотом, а скінчивши розповідь, ревно хрестилася до ікони й просила: «Одверни нас господи й заступи...»

...Вода стояла на луках, скільки бачило око — від одиноких сосен на піщаній горі й аж до млина, що завмер на

некошеному ще Басовому острові, здіймаючи над рівноводдям чорний широкораменний хрест. У повені походжали лелеки — так повільно, ніби плавали, вода сягала їм попід груди, і в ній було видно їхні червоні ноги та м'яке шовкове грайво молодих отав.

Потім лелекам стало глибоко, і вони злетіли. А копитки сіна, що стояли досі нерухомо, спливли й, поволі обертаючись, як у тихій завороті, рушили назустріч одна одній, штовхаючись пухкими боками і розминаючись, мов живі...

— Вода-а!.. — полинуло над селом посеред млявої спекотної тиші, й луна з-поміж верболозів, залитих повинню, глухо, моторошно простогнала:

— А-а-а...

На церкві ударили в дзвони.

Бем... бем... бем...

Де вони взялися? Адже їх давно познімали... Я пам'ятаю, як вони падали, перевертаючись у повітрі, мов велетиські підстрілені птахи, прощально бемкали на льоту, вгрузали вінцями глибоко в землю і німіли...

Бем... бем... бем...

«О, чуєш, чуєш?..»

Хто це? А, то бабуся...

На косогір'я висипали люди з усіх кутків села: Тросцини, М'ятинців, Перечатного... Вони стояли мовчки, притиснувши до грудей немовлят, а в кого їх не було — руки.

Над повинню кружляли лелеки, виструнчивши стрілами довгі червоні ноги, і бемкали дзвони.

Чоловіки, похнюпивши голови, мовчки пішли в воду. Спершу брели по литки, затим по коліна, а незабаром вода стала їм ледь не по груди.

Я знав їх, здасться, ще з пелюшок...

Оно дядько Биб, мовчкуватий вайю, перший на селі молотник і косар, пильщик і бондар, а як вітер «зручний», то ще й мірошник. Він завжди пиляв у парі з моїм татом довгою дворучною пилкою, стоячи внизу, тому його густі, здивовано настовбурчені брови завжди були в тирсі, а руки та одежа, як і в тата, пахли березовим солодом. Випиваючи в нас неділі ради чи на якісь там свята, дядько Биб казав, було, татові: «Я тобі, Дем'яне, неба прихилив биб, якби дістав, такий ти мені... приятний!»

А оно дядько Марко-Накат-Його-Бог у своїй вічній вилипалій на плечах сорочці з твердим од залубенілого поту коміром. Я той комір добре знаю, бо Марко щовечора ходив до нас на посиденьки або стригтися, і тато, обчи-

криживши його «під покришку» та надивившись на той череп'яний комір, казав: «Знімай, Марку, сорочину, хай баби виперуть, а мою надінеш». Дядько й не опиналися довго. Бурмотіли тільки: «Та мені хоч би самий комір, бо, накат його бог, шию вже так нарізав, що аж пече...»

Дядько Марко був бовкуном¹, і жінки — навіть моя мати, котра, як мені здавалося, завжди дивилася на людей трохи через плече, — жаліли його.

А оно ще дядько Артем Грушка, славний у селі тим, що, везучи од родичів повну тачку грушок на крижалки², ласував ними доти, доки їх лишилося «на два узварці», а коли батько спитав у нього, чому так мало привіз, одказав: «Хіба ж я знаю? Ну, виїв, мо', з кубельце, а ті хто 'на де... Мо', розтрусилися дорогою. Бги-ги-ги...» Батько прилюдно побив його за те віжками, прихованими од колективізації, — так побив, що Артем плакав, хоч був уже одружений і мав двоє дітей. Жінка втішала його, як дитину, а сусіди заявили про віжки голові сільради, і їх конфіскували...

Чоловіки оберемками складали сіно в човни й, перекинувши ланцюги-прив'язі через плече, волоком, уже попід руки в воді, тягли ті човни до берега. А божевільна баба Палазя (про неї казали: «На голову не зносить») з ріденьким сивим волоссям над верхньою губою та на підборідді, вешталася поміж людьми на косогір'ї і, сварячись коцюрбуватим пальцем в обличчя кожному, скреготала по-сорочачому: «А я що казала? Випущу півня, випущу півня! Не вірили? Тенер дивіться, хай вам повилазять! Киш-киш-киш... Неси жарину! Галька, Івана, Карпа — спали вражину, спали вражину! Киш!»

Копиці одна по одній спалахнули й посунули на село. І вже над ним кружляли не лелеки, а червоно-гарячий півень з жариною у дзьобі...

«А-а... — тіпалася од реготу Палазя. — Всі щезнете, всі сплзнете!»

Бем... бем... бем...

Аж ось повинь підступила й до нашої хати. Я чув, як вона смоктала призьбу, солодко, з хижим прісьорбом, як булькали у воду шматки глини од глухої стіни, а бджоли в акації тягли з жовтого цвіту солодку ющицю і, напившись, обважнілі, теж падали у воду, мов хрущі, хапалися ланками за стебельця сіна, та венадовго: повинь поглинала їх або крутила в брудній піні й несла геть.

¹ Бовкун — старий холостяк (полт.).

² Крижалки — нарізані сушені фрукти (полт.).

«Одверни господи й заступи...» — благала бабуся шепотом.

— Та-ату! — закричав я так голосно, аж прокинувся на мить і подумав: «Це сон... сон».

«Клич, клич! — просила бабуся. — Може, хоч тебе послухають...»

І тут взялася звідкись мама — в чорній, папуценій на лоба хустці й з жовтими розпушеними косами на грудях.

«Еге ж, — сказала вона, дивлячись на бабуся звисока і через плече, — тепер кличте, хоч розірвітьсь! У-у... Іроди! Зав'язали мені світ своїм арештантом, теперечки рюмсаєте? «Клич...» Прокляті! Казала: мовчи, скам'яній, ні пари з уст — послухав?! Р-розумаки, бодай ви пощезли! Піду... На шахти, в Харків, в Алма-Ату... Я ще жить хочу, жить! Ха! Мені ще, слава богу, не п'ятдесят, а двадцять п'ять!» — і кинулася вибирати зі скрині своє манаття: сорочки, кофти, сукні, намиста...

«А дитина? — заплакала бабуся. — Схаменися, дочко, що ти робиш?»

«И... И... — косорото посміхнувся старий Личак. — Од живого, теплого чоловіка йде, безстра-амниця!..»

Бем... бем... бем...

— Та-ату! — закричав я і враз побачив його.

Він стояв під берестком, що ріс посеред нашого двору, притулившись до нього широкими плечима та склавши руки на грудях, і дивився на повінь байдужими, напівзаплющеними очима — там слалися чорні над прозорим розливом дими і гоготіло полум'я.

— Тату!

Я міцно обняв його ногу і, терпнучи од жаху, відчув, що вона тверда, холодна й негучка...

— О рятуйте, що з тобою! — застогнав хтось знайомим мені голосом так близько, що я затремтів і повільно, ніби вирипаючи з холодної безодні, прокинувся.

Наді мною схилилася Меланя. В очах у неї холонув переляк.

— Чого ти плачеш, га? Болить? Ай, ну навіщо ти отолів не в своє діло! Вони погавкали та й пішли б... А тепер — що мені з тобою робити?..

Коли я, вже одягнений, з млосними дрижаками в погах, подякував Мелані за постій і сказав, що піду собі, вона поцілувала мене в лоб і сплакнула.

— Куди ж ти оце подасися, рибочко моя хворенька, блідесенька?..

— До червоноармійців,— сказав я, одвертаючись.— Тут у мене знайомі є.

— А... Ну, дивись. Жалко тільки... Так гарно мені з тобою було... Наче братика придбала. Картоплю пекли... Ге ж, весело було? — і зам'ялася, забігала очима сюди-туди.— А якщо хочеш, то зоставайся...

І хоч Меланя плакала, я відчував, що вона радітиме, коли я піду.

— Прощавайте,— сказав, уже тримаючись за клямку, і спробував усміхнутися, але не зміг: щось незнайоме досі, холодне й байдуже, як татові очі уві сні, не дало мені того зробити, то тільки губи скривив.— А Личакам краще б ви не одчиняли...

Меланя швидко закивала головою, втираючи сльози.

Уже сходячи вуличкою згори і тримаючись за тин, щоб не впасти, я почув, як вона весело — ніби й не плакала тільки що! — гукала до сусідки:

— Галю, приходь увечері, на патефоні пограємо!

Я розумів, що те запрошення стосувалося більше Галиних постояльців, котрі саме вийшли за поріг покурити в розстебнутих аж до пазухи гімнастърках та в бушлатах наопашки.

— Глядзі, Грішаня, свірісцьолка вон какая бландзіністая...— сказав до молоденького рум'янощого солдата довгий, як жердина, веселоротий сержант.— Схадзів би к нєй на пацефон, а?..

Солдатик тільки сором'язливо посміхнувся на те.

— А чо? Мо-ожна...— мружачись від диму з цигарки, докинув третій.— В неї там учора ввечері давали увертюру, так сержант прогнав. Скажеш, ти виручив, то давай, сусідко, шильце за мильце... У-га-га.

І весь гурт зареготів.

Глава V

Коли Меланина хата сховалася за іншими, я відчув уже знайомий мені за два роки блукань огидний солодкуватий щем у грудях, а як згадав оте ніжне Меланине «рибочка моя хворенька, блідесенька», то аж похлинувся, аж писнув од жалю до себе — тоненько, по-мишачому, і злякано озирнувся, чи ніхто хоч не чув... Від сорому того стало легше, прийшла на пам'ять порада веселого безногого діда в проваллі перед тим, як літак прилетів удруге.

«Ти тільки, малий, не дуже слухай отих жалільників усяких. Жаліють — ну й нехай собі жаліють, кому язик не

болить. А ти своє знай: упав, підвівся і знову скачи. Робі-те, як казав Ісус Христос, те, що піп каже, та не робіте того, що піп робить... Сам жалій скільки хочеш і кого забagnetься, а себе — цур! Бо як почнеш себе жаліти, то не людина з тебе вийде, а казна-що — кваша, пюня, соло-пій, розтапша! О... І те зням: великий жалібник суть ве-ликий брехун і фарисей».

«Хто це — фарисей?» — спитав я, бо чув таке слово вперше.

«Кажу ж тобі: брехуни», — сердито буркнув дід.

То були останні його слова...

А згодом я переконався, що дід казав правду. Якось в одному селі, голодний і зморений, підійшов до першого-ліпшого двору щось випросити. Біля хати, над обгородже-ною очеретом пасікою, гули бджоли, брязкав ланцюгом пес за ворітьми, під повіткою хтось, видно, теслярував, бо чути було рубанок, а коло тину на осліничку сиділа ряба згорб-лена тіточка і пасла курчат. Вислухавши мою примовку про «теплий куліш», вона сумовито посміхнулася, схилила на-бік маленьку ящірячу голову, наче хотіла сказати: «А ку-ку, мої гулі!» — і стала розпитувати, чому, як та коли зостався я «без татуся й мамусі, як та билиночка в полі». Жалібних приказок вона знала багацько, тулила їх майже до кожного слова і вимовляла з такою насолодою, ніби спі-вала найулюбленішої пісні.

«І-і-і... моя ж ти кровиночка безпритульненька, безта-ланненька... І-і-і... боже ж мій, боже, тринадцятерко годочків прожило, а вкусило за двадцять... І-і-і... куди ж ти, господи наш милосердний, дивишся, що не зглянешся...»

Я вже мало не плакав — так мене розібрало від її слів, а вона, помітивши те, аж зраділа ніби, аж запишалася та й собі напустила на очі туманцю і вже несла до них пе-лену рясної квітчастої спідниці, але нараз хутко підхопи-лася й закричала, вишкіряючи дрібні жовті зуби:

«А щоб ти була здохла, зануда проклята-окаянна-апах-темська! Альга-льга-льга-а-а... І-і, щоб тобі добра не стало!»

«Що там?» — обізвався в двору чоловік.

«Курча сорока взяла».

«А хіба я не казав: роззява», — байдуже мовив дядько і знову зашаркав рубанком.

«Якби ж не лазила тут старчва всяка... — пробурчала жінка, але, похопившись, голосно сказала: — Немає у нас чого тобі дати. Гарбуза сирого волоського в половинка, та де ж ти його звариш. Зайди краще ось по сусідству до попа, той подасть. Тільки скажи, що ти хрещений...»

Попові; напевно, байдуже було, хрещений я чи не хрещений. Він виніс окрасць житнього плескача, розрізаний навпіл і перекладений холодною яечнею, й запитав, у кого я ще був.

Я сказав.

«Ха! — реготнув піп. — Знайшов у кого просити. Вони ще змолоду г...воїди! — Хвацько, як те роблять парубки, одкинув полу заношеного підрясника, дістав з кишені пом'яту, видно, вже давно скручену цигарку і, прислинивши її, закурив. — То ти, значить, яко наг, яко благ, яко нет нічого? Угу... Ну, якщо будеш у наших краях: іще колись, заходь прямо до мене. Ноц-полноц — нагодую, притулю десь, чого ж...»

Потім, ідучи попід тинами, я чув, як баби говорили про нього в гурті: «Хіба це батюшка? Осьо тьху! Махає кадилом, як шаблюю...»

Місяців за чотири, взимку, я знову потрапив у те село, однак попа вже не застав: німці вбили його за віщось, а на місці хати стримів із снігу лише чорний обмерзлий димар...

Посеред майдану, де мене позату ніч лишили радисти, я зупинився, не знаючи, куди його податися. Надворі стояла перша провесняна відлига, дзвінко цвірінькали горобці в садках та дерезі, густо, сіро, як узимку листя на дубі, обліпивши гілля, а коли з-за хмар на мить прозирало сонце, заходжувалися дзявкотливо жирувати в калюжах, оббризкуючи один одного крильцями. Сям і там попід ворітьми гралися діти, теж весело, як горобці; військові траплялися рідко, та й ті були якісь мляві, по-дядьківськи лапкуваті — схоже, обозники.

Я блукав по селу майже до самого вечора, однак хати з антенами так і не знайшов.

— А по ярку туди далі не ходив? — запитав у мене пристаркуватий уже солдат, довідавшись, кого я шукаю. Він був зодягнений у все військове, хоча й пошеце, але в чорній виливнялій шапці, нацуплений на вуха, і в побитих домашніх чоботях. — Там стоять котрісь.

Я пішов ярком у той бік, куди показав солдат і звідки найчутніше доливав перекатистий гуркіт. Стежка поміж густими чагарями була вузька й покручена, як заячий слід. Мені спочатку навіть здалося, що кружляю на одному місці. Але незабаром чагарі порідшали, попереду в глибо-

кому видолинку замаячило десятків зо два хаток. Над одною з них я розгледів блискучі проти західного сонця шпили антен і так зрадив, що хотів уже бігти, та враз укляк на місці.

— Х-ха! — вихопилося в мене мимоволі, а волосся під шапкою ніби аж зашаруділо: просто переді мною, на просторій галявині, врівшись звернутими набік гарматами в сніг, стояло чотири танки, а поруч них виглядав з намету товстий свіжотесаний стовпчик у чорному танкістському шоломі... На шоломі стояв гайворон і вискубував з нього біле ганчір'я.

— Киш! — крикнув я, та крику не вийшло, тільки засичав.

Гайворон повернув голову в мій бік, крякнув, ударив крильми об шолом, що в нього аж поворозки зателіпалися, й злетів.

Ледве переставляючи обважнілі ноги, я підійшов до стовпця. На дощечці, прибитій під шоломом, було написано рудим мазутом:

«Вечная память героям-танкистам ст. л-ту Козаренко, серж. Файзулину, Ситник, ряд. Марчук, Ласкину, Каповец и 3-м неизвестн. 1.І. 44 г.».

Я обійшов навколо танків. Від них ще пахло горілим залізом, люки були відчинені — з чорних отворів тягло холодом і ще якимось моторошно солодкуватим духом, од якого мені стали ввічю і покійна бабуся, жовта, видовжена аж на два столи, і хлопчик з гостреньким носиком, і веселий дідусь, котрого люди закопували врапці посеред бур'янів над проваллям, а я все лазив рачки по вологих від нічного туману закапелках та шукав навищось його дерев'яну ступку...

Над танками кружляв гайворон, той самий, що я зігнав, і сердито, хрипко, немов дзьобаючи мене в голову, скрякував:

— Крр... Крр...

Наче проганяв мене... Зціпивши зуби, щоб не так тремтіти від холоду в грудях, я побрів до хаток, де блищали антени. Мені було вже все одно, «мої» в тому хуторі стояли радисти чи не «мої». — аби швидше до людей...

Сонце було при заході, червоне, без проміння, тихе й сумне. На нього раз по раз напливали чорненькі цятки далекої зграї. Напливуть, і зникнуть, і зникнуть — все в один бік: туди, де гуркотіло...

Я оглянувся на танки: гайворон знову сидів на шоломі й скуб з нього біле ганчір'я.

Це було вже мені, було... І шолом на паколі, і дірки в ньому, і сонце заходило точнісінько так — тихо, багряно, в трагічній самотині, тільки зграї не летіли все в один та один бік...

Я зі страхом відчуваю, як десь глибоко в душі зав'язується й росте вже знайомий, звіданий мною мулкий сум і втома від цього печального сонця та гайворонячих тіней на ньому, а ще від безсилля збагнути, що коять дорослі. Їхні стосунки завжди полишали в мені липучу, як павутина, нудьгу, — може, тому мене так вабило до людей, світлих, простих, зрозумілих людей, у чийх вчинках я бачив відповідь на запитання: «Навіщо?»

«Ходи, Харитоне, дивися, та не все до серця бери, — радив мені немічний дідусь по той бік Дніпра. — Одвертайся, тікай, якщо нікуди одвернутися буде, бо такого набачишся, що й сам себе згубиш... Згадуй щось своє, дитиняче, хороше, що з тобою було колись, — от і забуватимеш лихе».

Хороше... Якби ж то воно було!

— Крр... — сито, вдоволено крикнув гайворон позаду.

І знову постав переді мною той захід сонця, той пробитий у кількох місцях шолом і новенька гімнастюрка, вона лопотіла на вітрі, ніби прагла знятися й полетіти в примеркле вечорове небо...

Я почував тоді в невеличкому хуторі, запрудженому німецькими мотоциклістами. В кожному дворі повід стінами хат і хлівців стояло по три, а то й по чотири мотоцикли з колясками та затягнутими в брезентові чохла кулететами. Не було їх тільки біля одної хати — низенької, обшарпаної, в котрій жила, як мені сказали, «безпала Ленка». Ні грядок, ні садка, ні хоча б куща бузини навколо — пустир, вигорілі молочаї та кашка. Під призьбою врівні з вікнами росла стара, аж червона кропива, а в хаті було сморідно й брудно: стіни голі, рябі од мушиних крапочок, по кутках гойдалася сірі важкі од пилюги капшуки з павутини, лише над примісткою, вичовганою до воцаного блиску, висів старий поруділий рушник з вигантуваним чорними нитками похмурим написом: «Под Хрестом моя могила на хресте моя любов».

Ленка прийняла мене на ночівлю в хатину з розваленою грубою, ще тут стояв трухлий теслярський верстак, на котрому, либонь, давно вже не столярували, й точило, а маленьке перехняблене віконце при самій землі заросло пилом і павутиною так, що ледь сіріло в пітьмі.

«Їсти не дам, у самої нічого», — сказала Лепка (від неї тхнуло буряківкою) і хотіла зачинити за мною двері, але вони не зачинилися, бо вгрузли низом у долівку.

Потім вона пила з пляшки, їла чищені жовтяки, умоваючи їх у сіль, висипану просто на стіл, хрипко сміялася сама собі, лаялася, перекривляла когось, а навітшавшись таким чинном, завела жалібною пісні про молодого козогона, розчулилася, заплакала й сказала:

«Ей ти, вишкварок! Іди попоїж».

Я відповів, що не голоден.

«Гидусш, пранець? Ти ба, яке пхе... А я, щоб ти знав, чистіша за всіх отут у селі хазяйок. Думаш, я зроду каліка? Дзуськи! Я до війни шахтьоркою була, плитовою. Я однією рукою грузоний вагон перекидала, щоб ти знав, доки пальців не прищикнуло. І кавалерів їмела — закачався! А плаття носила... Тут зроду-віку ніхто таких не посив: Маркізетові, наскрізь просвічувалися!»

Вона зітхнула, кинула пляшку під лаву і заспівала слабецьким хрипким голосом:

Ночка-х тьомна, тьомная-х,
Ночка тьомная-х, тьомная,
Освіщають хвонаря...

Я вже давно помітив, що дорослі люблять розказувати мені свої гризоти і всякі незлагоди — наче сміття у драпний кошик висипали, зовсім не турбуючись, навіщо мені все те знати... А розказавши, ставалося, веселішали, оновлялись ніби: «Ну от, наче аж полегшало...»

Сонце заглянуло в хатинне віконце, яке запливло червоною гущею, кинуло на вибоїсту долівку холодний промінь західної заграви. Під верстаком зашаруділи й запищали миші — билися, певно, за якусь поживку. Ленка знову захлипала і захрумчала огірком — я ще ніколи не бачив, щоб людина їла і плакала... «П'яна вона, — подумалося мені, — краще б піти звідси. Та куди подінуся проти ночі?..» — і почав умошуватися на верстаку.

Надворі, десь поблизу, задиркотів мотоцикл, чахнув під вікнами і змовк, а слідом за тим до хати увійшло двоє німців — в касках, з автоматами на грудях, у пожмаканих, смугастих од пилюки френчах.

Ленка хутко змела зі столу недогризки просто додолу, поляпала долонею по лаві коло себе і, блазнювато посміхаючись, промирила: «Проходьте, пани, ком-цурік, зеце зі віх коло панянки!..»

Німці щось сердито заджеркотіли між собою, зазирну-

ли в хатину, але не побачили мене зі світла, тільки гдливо поморщилися. Потім один з них підійшов до вішпа, що стояв біля печі, пошпував його чоботом насеред хати і показав Ленці, щоб замела, а другий, з перебинтованою лівицею — з рукава виглядала тільки кругла брудна куделя, просотана кров'ю, — вибив автоматом дві горішні шибки у вікні, сів на лаву і обережно поклав на стіл поранену руку. Він був ще зовсім молоденький, років на чотири старший за мене, й озирався по хаті здивовано-запитливими очима загнаного цуценяти.

«А що, болить рученька, котуню? — підсіла до нього з вішиком Ленка. — От бач, яке лихо... Руський Іван пух-пух, а тепер болить... То ж добре, що не осюди (вона потицькала пальцем себе в лоб), а якби туди — аухвідерзейн! Га? Ти хоч трошки по-нашому кумекаєш чи зовсім ні бум-бум?»

Німець розстебнув кітель на грудях, обережно вклав туди брудну куделю, потім нахилився до Ленки і здоровою рукою навидмаш ударив її по обличчю. Вона випустила вішик, притулила до щоки скалічену долоню і сказала: «Дурень ненормальний із сватівської психіатрички. Я тобі, вилупкові, в матері годжуся, а ти... курдупель нещасний. Попався б ти мені в шахті... Собака!»

Вона стояла посеред хати, випроставшись — висока, не по-жіночому крутоплеча, і я повірив тої миті, що Ленка й справді здужала колись перекинути вагонетку одною рукою.

«Verfluchte Schwein!..»¹ — бурмотів німець, приколисуючи поранену руку.

Ленка накинула хустку і, не обертаючись до мене, сказала: «Вискакуй через сінешні двері, бо це такі нелюди, що вб'ють, як знайдуть».

«Reite dich oder ich frasse dich! Weg! Verfluchte!»² — закричав німець, подумавши, либонь, що вона його й досі лас, і вхопив автомат.

В цей час до хати увійшов другий, несучи оберемок пляшок і два ранці за плечима.

«Los, los!» — крикнув весело, блиснувши золотим зубом, і замахнувся на Ленку ногою, але не вдарив: не з руки було.

Я вислизнув у сіни. Слідом за мною, зігнувшись і тримаючись обома руками за груди, вийшла Ленка.

«Дулом ширнув, гад, — сказала, всміхаючись так, як це роблять чоловіки, коли в них щось болить, і завершила за

¹ Проклята свиня!

² Замовч, а то гірше буде! Геть! Проклята!

хату.— Ходім пересидимо десь, може, вони парепаються та й виїдуть...»

Проте німці, схоже, й не думали виїжджати. Не догукавшись Ленки («Matka! Matka!»), вони самі витягли з колодязя води, роздяглися догола й, крикаючи по-вутячому, стали митися просто посеред двору.

Надвечір до них прийшли гості — мотоциклісти з інших дворів, теж з пляшками (прислухаючись до розмови, я зрозумів по окремих, знайомих мені словах, що ці двоє були на передовій, тепер їх вітали з щасливим поверненням), і почалася п'янка — крик, свист, пісні, з вибитих шибок цмолився сигаретний дим.

Незабаром уся компанія висипала надвір. Чути було: сперечалися, хто кращий стрілець — Горст чи Фрідріх. Поранений виніс із хати якийсь пакунок і кинув на землю, сказавши: «Das ist unsere Trophäe»¹.

Німці замовкли, присіли навпочіпки навколо пакунка і разом дико ревноли:

«Bravo, Fridrich!»²

«Das ist aber fein!»³

«Ein Moment, ein Moment!..»⁴

Один з них метнувся до хати, виніс дерев'яну лопату, що хліб саджать, і всі гуртом, порегочуючи, заходилися щось майструвати.

«Що вони затівають?» — спитала Ленка, що досі сиділа мовчки і нерухомими очима дивилася перед собою.

«Мірятимуться, хто краще стріляє», — сказав я.

«Попався б ти мені в шахті, — пробурмотіла вона, розтираючи груди, — я б тебе...»

І вимовила таку сороміцьку кару... Такої я ще не чув.

Тим часом німці закінчили майструвати. Той, що вносив лопату, низенький, вислогузий, як качка, підвівся з землі й під загальний регіт поставив поруч себе опудало в новенькій, з кількома орденами над кишеньками, гімнастюрці, перехрещеній португесями, та з планшетом через плече.

«Achtung!»⁵ — вигукнув він і, вихопивши руку з-за спини, спритно, як цпркач, надів на опудало рубчастий танкістський шолом.

Компанія заляпала йому в долоні, рушила пріч від хати. Попереду, піднявши опудало високо над головами, мов плащаницю, йшов низенький і рахував кроки:

¹ Це мій трофей.

² Bravo, Фрідріх!

³ Оце здорово!

⁴ Одну хвилинку, одну хвилинку!..

⁵ Увага!

«Einundzwanzig, zweiundzwanzig, dreiundzwanzig... Gepug?»¹.

«Also gut»².

Сонце, торкнувшись землі, швидко ущерблялося знизу, ніби підтавало. І на його тлі, чітко окреслене, як жива людина, стояло посеред бур'янів сумне розп'яття — танкіст... Гімнастюрка ледь помітно тріпотіла на тихому призахідному вітрі, багрянилося небо, а там, де був Дніпро, за селом, гуркотів фронт.

Першим стріляв поранений — з трофейного ТТ. Він довго цілився, виставивши ногу далеко вперед і одкинувши голову (видно, так його колись навчили), але ні разу не влучив. З цього сміявся, вмовляли передати зброю іншому. Тоді він розсердився, пошпурив пістолет далеко в бур'яни і, вхопивши автомат, лаючись, одноруч стріляв по розп'ятті доти, доки не зробив з нього решета. Потім воно похитнулося і впало. Німці перестали сміятися і дивилися на пораненого з якимось острахом.

На стрілянина з ближніх хат повиходили люди і мовчки спостерігали ту розвагу, а Ленка, коли опудало впало, схилила голову на руки й заплакала.

Ми сиділи в бур'яні до самого ранку. Ніч була суха і тепла, як перед грозою. Тихо мерехтіли зорі, на полини опускалася червона при світлі заграви павутина — починалося бабине літо, — а на Дніпрі чи вже десь ближче, по сей бік, не влад били гармати, і низько над землею зринали далекі ракети.

Ленка спала, підмостивши під голову зібгану хустку, тихо стогнала уві сні, схлипувала, бурмотіла всякі негарні слова та погрози, а я дивився на заграву — мені здавалося, що вона регоче й витанцьовує, як божевільна баба Палазя в неділю біля сільбуду, — і почував таку чорну, всевладну нудьгу від своєї самотини та страху перед навколишньою тишею (село ніби вмерло), що не спроможний був поворухнутися і терп. Таке бувало зі мною і раніше, коли бабуся розказувала темними глухими вечорами про повінь, а ще коли на кладовищі плакав пугач або вила на чьомусь дворищі собака. Бабуся ніколи не промилала сказати: «Ото як угору виє — на пожежу, а як у землю — на похорон». Я намагався уявити собі, які в собаки очі, коли вона виє, але не міг і питався бабусяю.

«Смутні, дитино, бог з ними, — одказувала вона і кра-

¹ Досить?

² Гаразд.

дькома хрестила мене.— Спи. Або думай краще, в що б ти завтра погрався...»

Згодом мені не раз випадало лишатися одному в степу десь — тільки місяць, солома та мишача біготня попід ногами або й по ногах — чи то в лункій, покинутій хазяїнами хаті; мене часто били, принижували до сліз, але так боляче самотньо, як тоді посеред бур'янів, мені ще ніколи не було. Ніби отруївся я тою ніччю...

У хуторі мені вже геть спочіло. Я дійшов до великої, о двох димарях та на двоє дверей хати, над котрою здіймалися вгору тьмяно-блискучі щогли антен, і став коло хвіртки. За тиною чорнів садок, у ньому тихо по-весняному шушукалося чорне гілля (з ярка від погорілих танків тяг вітерець), пахло мокрими вишнями і нескошеними з осені бур'янами.

Біля перших дверей — вони були відчинені в сніг — хтось кутив і тихо покашлював. Потім покликав:

— Заходьте, хто там...

Я впізнав голос Калюжного і, ледве пересуваючи ноги, підійшов ближче. Калюжний нахилився, придивляючись:

— Харитон Дем'янович...

Він сказав це так лагідно, зраділо, усміхнено і... по-та-товому, що я, не відаючи й сам, як воно зі мною сталося, уткнувся йому обличчям в розстебнуту на грудях шинелю і заплакав:

— Ну от...— легенько притискаючи мою голову до себе, бурмотів листоноша.— Такий веселий хлопчина, і на тобі... Ну, ну... Нічого... Це буває і з нами, гришними.

Глава VI

Першим, кого я побачив, переступивши поріг, був Стоволос. Він сидів на низенькому осліпчику за таким же низеньким круглим столиком і їв гарбузову кашу квітчастою дерев'яною ложкою — комір гімнастюрки розстебнутий, ремінька та портупей понущені, ніби не їв, а тесав чи молотникував.

У печі, розмальованій по комину густою синькою, топилося. Біля припечка поралася жінка — низенька, сива, з оналими до підборіддя пухлими щоками. В другій кімнаті — двері до неї було відчинено навстіж — з навушни-

ками на скронях сидів Котя і тихо, але чітко говорив у мікрофон, тримаючи його на відстані.

— «Береза», я «Трава»... «Береза», я «Трава»... Як чуєте мене? Я «Трава», прийом...

Долівка в обох кімнатах була товсто потрушена мідножовтою гречаною соломою, вікна завішені цупкими, мабуть, недавно витканими ряднами в чорну та червону смужку, стіни білі, рівно підведені знизу зеленою глиною, — чисто, затишно, хрампо; давно вже не траплялося мені бути в таких хатах.

Калюжний легенько підштовхнув мене в спину, як і тоді, на майдані, й сказав:

— Проходь, не бійся.

Я зняв шапку, тихо поздоровкався, проте з місця не зрушив: тут, біля порога, в тіні, хоч не видно, що зарюмсався...

Стоволос обернувся і, певно, не впізнавши мене, байдуже кивнув; Котя привітно блиснув зубами й знову припав до мікрофона:

— «Береза», я «Трава»...

— Це той? — роздивляючись на мене, спитала у Калюжного сива жінка. Очі в неї волого блищали від полум'я в печі, а щоки були дуже бліді, хворобливо опадисті.

Стоволос поклав ложку, теж пильно скося глянув на мене, потім, суворіше, — на Калюжного (я похапливо натяг шапку) і мовив до жінки, лагідно, навіть улесливо всміхаючись:

— Спасибі, ньєчко. Не каша — мед. — І нахилився до її руки, щоб поцілувати, але вона вивільнила свої пухленькі пальці з його довгих і, напевно, чіпких, сколошкала йому хвилясту русяву чуприну й сказала:

— Ну, ну, годі лащитися... Ступай роби своє...

Стоволос таки влучив поцілувати її в зап'ястя, швидко вийшов у другу кімнату й заговорив з Котею:

— Не чути?

— Погано. Як з того світу. Забивають, чорти...

— Давай спробуємо ще.

Калюжний скинув з мене шапку, обняв за плечі, притискаючи щокою до холодного шинельного гудзика.

— То приймете хлопчину, Кіндратівно?

— Чом не прийняти. — Жінка підійшла до мене, поторкала пальцями за чуб (від неї гаряче пахло пічним полум'ям). — Тільки де його спати покласти? Хіба з Катериною, на печі?.. — І засміялася. — Ти як, смирний парубок чи не дуже? Не залоскочеш мені дівку?

Я спромігся лише всміхнутись на те, але усмішка ви-йшла, мабуть, кепська, бо жінка відвела очі вбік, щоки їй здригнулися й опали ніби ще нижче.

— Ну, ну, не обижайся. Я шуткую. Стягай лишень свій лапсердак та сідай до гарбузянки, а я тим часом нагрію тобі окропу. Ти ж, либонь, давно мився?

Я промимрив, що був недавно в прожарці, але не помився: на мене як стороннього не вистачило води. Однак пояснення це було схоже дужче на брехню, аніж на правду. Я розсердився сам на себе й сказав, як було:

— Торік восени.

Хазяйка тихо, майже нечутно зареготала:

— Давненько, сказати б...

Доки я мулявся біля каші — якби хоч не той Стоволос! — Калюжний уніс ізнадвору цеберку води, в котрій плавало вишневе листя та крижинки, хазяйка налила нею великий чавун (крига видзвонювала об його вінця) й посунула в піч. Потім вони вдвох витягли й-під лави широкі дерев'яні почви, пошепки перемовляючись, у що б мене переодягнути, а Котя все кликав та й кликав:

— «Береза», я «Трава»... Як чуєте мене, «Береза»?..
Прійєм, прийєм...

Каша й справді була як мед, солодка та запашна. Відчуваючи на собі допитливі хазяйчині погляди, я спочатку їв повільно, набирав у ложку тільки під один бочок, тоді нахилився нижче, аби захвати очі, і вже не їв, а тьопав, паленіючи від сорому, що не здатен стримати себе: мені здавалося, що всі дивляться, як я похапки ковтаю, і від того я давився, кашляв, утирав сльози, а коли вишкріб дно, то ще довго сидів над порожньою мискою, не наважуючись підвести голову.

Тим часом на мене ніхто не звертав уваги: хазяйка завішувала великою рядниною куток біля грубки, — там уже парували почви, — Калюжний порпався у речовому мішку, дістаючи звідти махорку, мило, новеньку злежану білизну...

Незабаром я хлюпався в почвах, відчуваючи, як тіло моє з кожною миттю легшає, приємно щемить і пахне чорним солдатським милом, а голова паморочиться, паморочиться... За рядниною блимав од пари каганець, хазяйка про щось півголосно гомоніла з Калюжним, шапобливо називаючи його Михайлом Васильовичем, від грубки пашіло теплом, а на ослінчику біля ночов лежала чиста, справжня білизна... Груди мені стислися від думки, що міг би й не втрапити сюди, але я боявся радіти, бо вже примітив, що

слідом за радістю назирці десь ходить лихо й очікує на мене...

На печі, куди мене спровадила хазяйка, а Калюжний ще й підсадив, посміхаючись і ніби жартома лоскотно обмацуючи мої сухі ребра, було чисто, біло, як у маленькій світличці. Від коминів пахло свіжою крейдою і сухими вишнями — на них стояли жаровні, вщерть насипані сушкою. В маленьке кругле віконце, вмазане знадвору, ледь чутно, по-кошачому шкрябалася гілочка, й чути було, як гули дерева, наче там, за стіною, був не садок, а цілий ліс. Білпзна не облягала мене, а халабудилася й пахла махоркою; тіло в ній здавалося маленьким, тому я сам собі здався на хвилю ще дитиною, хоч давно вже так не думав, — навіть ногами подригати закортіло, стелю дістати або вуха великим пальцем. «Ану ж дістань вушка, синок... Отак, отак... От і любий!» — це тато колись мене вчив.

За комином у другій кімнаті продеренчала телефонна ручка.

— Прийміть допесення від тридцять четвертого, — зморожено сказав Стоволос і заходився диктувати, твердо вимовляючи кожну цифру. — Вісім, три, один... Чотириста два, шістсот сорок чотири... Повторюю... Що?! Відставить! Слухати треба уважніше! Повторюю...

— А вашому старшешькому скільки? — гомоніла хазяйка до Калюжного.

— Такий, як оцей хлопчина.

— Як його звати — цього?

— Харитон... Дем'янович. Принаймні він так рекомендується.

Вони тихо засміялися.

— А молодшому?

— Не знаю... Приблизно три з половиною. Він пародився вже без мене. А може, й не він, а вона...

— Не чути?

— Ні. Вже п'яте послав.

Хазяйка зітхнула.

— Нічого. Дасть бог, обізвуться... — і поквапливо додала: — Таки ж і вітряно сьогодні, гуде, як на покрову.

Я притис долоні до скронь, щоб затулитися од хатнього світла, й припав лобом до віконця. В садку ворушилося чорне, як гадюччя, гілля, стьобало по туго напружених дряних розтяжках, що тримали антенну щоглу і тужно підвивали деревам; поміж цизькими стовбурами яблунь та вишеньок тьмяно білів сніг, лиш де-не-де над кронами дерев миготіли зорі — дрібні, неспокійні, перелякані пачебто...

Почуття непевності, тривоги, очікування чогось страшного знову охопило мене. Я з головою вкрився теплим колючим ряденцем, затис долоні між колінцями — ця поза ще змалечку навівала мені затишок та раювання в думках — і став пригадувати свої давні радощі: як тато приніс колись із поля їжачка і я качав його по хаті віником, бо він був колючий; іншим разом знову ж таки тато вніс із грядки кавун у росі, й та роса стріляла по хаті гострими сонячними скалками, а тато всміхався (його зіниці трошки ховалися під верхні вій) і казав: «Це не кавун, а королівська корона. Бач — сяє!..»

А ще він любив мене стригти. Посадить посеред хати па високий, для мене ж змайстрований стілець, обгорне шию та плечі накрохмаленим рушником, що аж рипить — цьвах, цьвах, ножицями поза вухом: «Не бійся, тато не вріже дитини, ні...» Цьвах, цьвах... «Отака та голівка кругленька, отака моя макітерка. А тепер давай брехушку...» Цьвах, цьвах... «Дивися, мамо: точнісінько твої вушка — як пелюсточки. Аж сонечко просівають. А закрутка татова, одна. Ми, мамо, раз женитимемось... Так, сину? От і розумнички...»

«У-у, розумаки, бодай ви пощезли!»

Чому вона тоді так обзивала тата, за що? Адже раніше — я те ледь пам'ятаю — вона часто заходила до нього в комору, де він вечорами плотникував при каганці, підв'язавши чуприну конопляною мотузочкою, а я грався на пахучій тирсі та стружках, легко, мов крило, клала йому на шию красиво зігнуту в лікті руку і, ще стрункіша, ніж завжди, бо тяглася до нього навшпиньки, наказувала: «Поцілуй мене. Ще... Ще... Ну от, слава богу, хоч сама напросилася», — і сміялась йому в очі.

Тоді я хапав тата за ногу, горнувся до неї, пританцьовував і хтозна-чому голосно сміявся, а мама легенько, однак пастирливо відштовхувала мене круглим холодним коліном і казала невдоволено, аж сердито: «Підожди, не з'їм твого тата. Родичі які...»

Іноді ж з нею творилося щось незрозуміле мені й образливе: вона цілувала тата знехотя і маніжено приказувала: «Фу! Живицею від тебе тхне, як від покійника, аж пудить. І потом... Фу!»

Вона всміхалась, вимовляючи ці слова, але та посмішка завжди неприємно вражала мене, і було чомусь шкода батька. А він нахилив голову й казав тихо: «Не знаю, мені живиця пахне...»

«Не любила вона його і все наше сімейство, — розказу-

вала бабуся дядькові Марку-Накат-Його-Бог після того, як тата не стало,— бо найдужче любила себе. Вони-бо, Коротьки, всі такої вдачі: умом не взяли, то хоч пихою надолужили. А тут, на лихо, ще й грамоти зазнала, хоч поганенької — Дем'яно, бувало, вдень плотникує, а ввечері їй книжки до вроків розжовує та в рот кладе... Він щодня в роботі та в роботі, а їй у любов побавитися кортить, як тій киці ледачій. Вона і в подушки лягала, прости господи, як та кицька: то сьак, то так потягнеться, позіхне. Тьху! Хоч би з дитиною коли погралася, лацюга, прости господи. Ну, тепер наживеться, до пари знайшла...— Бабуся нахилилася до дядькового вуха й швидко-швидко шепотіла щось, а він тільки бровами водив то вгору, то вниз.— Словом, як той казав: яке брело — таке й стріло. Ну, та господь їй суддя. Ходімо, Марочку, до хати, та вип'єш наливки, щоб йому там легко гикнулося, козакові...»

Дядько Марко не відмовлявся. А випивши, довго сидів без шапки під образами, мовчав, утирав очі рукавом і підморгував. Тоді бабуся наливала йому ще, й він починав розказувати про тата повагом, міцно кладучи слово до слова. Може, тому його розповідь мені й запам'яталася:

«Якось-то косили ми з ним за проваллям. Він попереду — косар же був лепський, на ять! — а я за ним, хоч теж не давав дядькам собі п'яти врізати... Косимо та й косимо. Вже й сонечко назаходи стало, ось-ось землі торкнеться, а нам ще ручки гнати — краю не видно... Аж дивлюсь: присів мій Дем'ян, косу покинув, балакає щось потихеньку. Підходжу — а він перепелячу пір'їну знайшов і роздивляється. Та так уже її голубить, так голубить пальцями, наче птаху дрібну на долоні тримає. Дивись, каже, Марку, пір'їна яка! Умреш, а руками такого не зробиш. Звісно, кажу, то діло боже. Про мене воно що? — пір'їна, та й годі. А йому, бач, ні...»

Потім дядько випивав ще трохи, ховав очі під долоню й казав: «Ех, Дем'яне, Дем'яне, друг ти мій горький!..»

Я любив ці тихі, лагідні розповіді про тата, чув їх від багатьох людей і часто думав собі: чому ж ніхто не заступився за нього? Однак спитати не наважувався, бабуся не веліла навіть згадувати «про таке» на людях, ще й пальцем пасварилася: «Боже тебе борони! Чуй не чуй, бач не бач, а мовчи».

Згодом, коли підріс і бабусі вже не стало, я такп наважився спитати, але мені відповіли незрозуміло: «Врем'я таке було, снюк...»

Вітер за круглим віконцем розбурхався вкрай; сад уже не гув, як раніше, а стогнав, і гілочка не шкрябалася, а дрібно цокотіла в чорне скельце, ніби знадвору хтось ізлякано кликав когось чи попереджав про небезпеку: цок-цок-цок, цок-цок-цок...

Я вже дрімав, коли в сінях грюкнули двері, що вели в другу половину хати, й почулися дзвінкий дівчачий регіт та жвавий молоденький басок:

— Ступай, ступай, годі винашуватися!..

І знову рипнули двері, хтось хрипко, петверезо благав:

— Ката! Ка-а-туша! Не ухаді, родная... Адной мінути без тебя не магу! Жізн ва-азмі, но не ухаді! Ката...

— Ой, та ну вас, дядю, к монахам...— давилася реготом дівчина.— Геть, пустіть!

Затим до хати, швидко причинивши за собою двері, ускачили дівчина й хлопець — невисокий, але ставний, з дитячими ще ямочками на щоках. Дівчина сховала обличчя в долоні й сміялася, я бачив лише її густе розкошлане волосся, недбало заплетене в одну косу — товсту, пухнасту, такого кольору, як дим проти західного сонця,— з позолотою...

— Катуса!..— шкреблося в сінях.— А-адну мінуточку...

— Скільки тобі казано: щоб і ноги твоєї не було в цього архаровця! — розсердилася Кіндратівна й легенько лягнула дівчину долонею по стегну. Та гвучко одсахнулася, війнувши спідничиною, зареготіла ще дужче.

— А ти? — хазяйка вигнула брови на хлопця.— Теж мені сторож...

Хлопець весело грайнув ямками.

— Хіба ж я винен? Кажу їй, ходім, а вона: «Як він чудно балакає!» Напився й лізе до неї цілуватися. Я не пускаю, а він: «Вазьмі мою галіфе парадне з лампасами, шашку вазьмі, только пазволь...» І Тельнов, ординарець його, теж не пускає, а він: «Уйді, ти пока мой слуга, а не повелитель!...»

Нарешті той, що лапував у сінях, намацав клямку й, пизько нахляючись у дверях, увійшов до хати. Це був довготелесий, під саму стелю, горбоносий капітан у синьому галіфе з широкими кавалерійськими лампасами. Брови йому зрослися над чорними гострими очима в широку, як і лампаси, смужку, гімнастюрка розхристана, аж погонн за плечі з'їхали, й на грудях видно синюватий косинець кучерявого, мов ягвничий смушок, волосся. Капітан спирався на шаблю в піхвах, похитувався й усміхався згорн до всіх, показуючи довгі та жовті, як гарбузове насіння, зуби.

— Катуса... Хазяєчка-мамаша! Вазьмі моя душа, — капітан тицьнув себе кулаком у волосся на грудях, — тільки пазволь хатя би один раз пацिलाвать дочь Катусу! Адип раз, гаварю! Ну? Пайми: завтра Дженджібаров пайдьот в бой, пагібнет, может бить, навскі, і коршун виклюєт ему пазследніє глаза... Пазволь, мамаша!

Його захриплий від горілки гучний голос, що ливув аж з-під стелі, розлягався по обох кімнатах, перекриваючи стогін вітру за стінами, тріск рації й зморено-тривожне допитування Коті в когось далекого, невідомого:

— Як чуєте мене, «Береза», як чуєте? Вас не виявляю, не виявляю вас! Прийом...

Стоволос швидко підійшов до капітана — туго підперезаний, стрункий, з тоненькою, ніби несправжньою зморшкою між бровами — й сказав різко, дивлячись йому в груди:

— Ви заважаєте працювати, капітане. Прошу вас вийти.

— Зачем так строго, старлей! — Дженджібаров похитнувся і хотів обняти Стоволоса, але той відхилився.

— Повторюю...

— Ну, еслі ти на принцип, я тоже на принцип! — скипів капітан і сів на лаву, простягнувши ноги ледь не насеред кімнати. — Вот так. Не пайду сафсем!

— Я накажу вас... викинути!

— Ревнуєш, да? — Дженджібаров поклав підборіддя на ефес шаблі й прискалив око. — Ревнуєш, да? Па-аві-маю... Ка-а-нешно! Ти сам фчера целовал ёйо в саду...

Стоволос виструнчився, ступив крок до лави. Катя зойкнула, у Кіндратівни зблідли й затремтіли цухкі щоки, а хлопець Ванько насупився.

— Вийдіть, товаришу капітан, — примирливо мовив Калюжний. — Ви справді заважаєте.

— Что? — здивувався Дженджібаров. — Нікагда в жізні не слушал приказаній... ефрейтора!

В другій кімнаті цокнули об стіл навушпяка, і за мить біля Дженджібарова опинився Котя. Він пригладив обома руками густий лискучий їжачок на голові, чемно всміхнувся:

— Прошу пробачити мене, капітан, за порушення субординації, але ми змушені...

Далі все сталося так швидко, як у німому кіно перед тим, коли рветься стрічка: брязнула об підлогу шабля, капітан, змахнувши руками й ногами, мов раменами, опинився в повітрі, коротко охиув, скрипнув зубами і... вилетів у сніи.

— Отак, — сказав Котя, обсмикуючи гімнастюрку й сяючи до всіх вибачливою усмішкою. — Давайіте, хазяєчко, вечеряти, а Калюжний послухає поки що «Березу», гаразд?

— Тельнов, ка мне! — хрипко волав у сінях капітан. — Пістает сюда! За-аві ескадрон!

— Ну полно вам, полно... Ідіть-ко лучше спать... — розважливо бубонів хтось за дверима й покректував.

— Застрелю, са-а-бак!

— Полнотьє, говорю... Чего там... Всьо правильно...

Потім хряпнули двері в другу половину хати, і все замовкло.

Котя повів Калюжного до рації і тихо пояснював там:

— «Береза» працює ось тут, вбік — пі на мікроп, кругом їхні станції, гавкотнява страшенна... Якщо почуєте число тридцять чотири, кличте мене, це термінове повідомлення. З богом!

— Смачного.

Тим часом Стоволос, високо піднявши брови, одчитував хлопця.

— Це несерйозно, Ваня. Ми вчимо вас, щоб забрати в свою частину, в зв'язківці, а ви гулі справляєте. Зрозумійте, що потрапити на фронт людині не навчєній, не обстріляній — перспектива майже нульова. Вас просто... вб'ють у першому ж бою. Я розумію, ви хлопець завзятий, самовідданий, вам себе не шкода, але ж подумайте про маму...

Кіндратівна вдячно-благально дивилася на нього, зітхала й утирала хусткою очі, а Катя сиділа похнюплена. Коли вона на мить підводила голову, то її очі лукаво стріляли спідлоба на старшого лейтенанта... Віп помічав це, поважнішав, на щокан йому виступали круглі макові рум'янци, як у дівчини, а голос, і без того не дуже мужній, робився ще тоншим...

За час своїх мандрів я бачив багато закоханих і знав, що це таке — кохання, бо від мене з цим не крилися, просто не зважали на мене, і з того, як сміливо, навіть зухвалькувато-весело Катя зустрічалася із Стоволосом очима, я розумів, що вона грається з ним, а не любить.

Котя їв чепурно, шляхетно тримаючи ложку, не зависаючи над мискою, як роблять майже всі селяни й солдати, навіть Стоволос, і не кутуляючи підборіддям — воно в нього ніби й не рухалося, — і гомонів до Кіндратівни та Каті, що низенько нахилила голову й швидко-швидко перебирала пальцями розпушений кінчик коси:

— Дженджібаров, хазяєчко, ще дитина, але вже зіпсовава. Влада... Йому скільки? Двадцять сім. А вже капітан, має ординарця, в якійсь мірі навіть козачка. Крім то-

го, ордени, лампаси, шабля, бурка... Чапав! Зрозуміло, що Калюжний для нього тільки сфрейтор... Якби він не образив Михайла Васильовича, повірте, мадонно,— Котя притис вільну, без ложки, руку до грудей і ледь вклонився Каті,— я ніколи не зайняв би його...

Катя рвучко встала й кинула сердито:

— Давайте, мамо, гасити, я хочу спати!

— Хай же людина довечеряє.

— Людина хай забирає миску і довечерює в тій кімнаті.

Котя тихо засміявся, обіруч узяв миску з кашею і виїшов, зачинивши за собою двері ногою в блискучому хромовому чобітку.

Я відкотився до стіни, укривсь колючою рядниною і заплющився. Вітер надворі брязкав чимось залізним, порипувала щогла, і тужно гув садок.

— ...Радіостанція РБМ-64 здатна працювати в двох режимах,— учительським тоном пояснював Стоволос у другій кімнаті,— мікрофонному і телеграфному. Мікрофонний режим використовується... Слухайте, Ваню, уважно, це важливий розділ...

Хазяйка щось шепотіла Каті, а та сердилася:

— Ой, пу таке вже придумують!

— Нічого, нічого, він хлопчик смирний, дитина ще.

— Ой, ну таке...

Потім хтось дмухнув на каганець, стало поночі, тільки через комин струменіло примеркле жовте світло.

— «Береза», я «Трава», ви чуєте мене? — розважливо, як у приятельській бесіді, промовляв Калюжний, ніби той, кого він питав, був десь поруч.

По лежанці зашаруділи босі ноги, креснув і зайнявся сірник — і я зовсім близько побачив Катю: примружені очі сухо блищали за довгими й густими віями, волосся впало на щоки, широка біла сорочка гостро нап'ялася на грудях.

Вона якийсь час дивилася на мене, скуленого в самому кутку, потім тихо, самими грудьми, засміялася, і на щоках у неї затремтіли дві глибокі дужки-ямочки, як два маленьких молодички.

— Ох, які ж у нього очі, лелечко! Не очі, а пуголовки! — здивувалася вона шепотом.— Пустиш тітку переночувати?

— Лягайте.— Я хотів одсунутися ще далі, та було вже нікуди.

— Ну, ну, чого ти від мене тетерисься? Я не кусаюся! — Катя хутко шмигнула під ряднину й хотіла обняти мене за плечі, але я одвів її руку.

— Не треба, мені тепло.

— О, та ми ще й з гонором!

Катя позіхнула, вклубилася зручніше і вмить заснула. А я довго слухав потім, як вона дихає — мов листя на дереві шелестить літнього ранку; як Стволоос упівголоса вчив Іванька, час від часу наказуючи йому не куняти; як стелилася в тій кімнаті Кіндратівна, збиваючи подушки, і втомлено потріскував приймач.

Вночі мене розбудив тихий вкрадливий шепіт над самим обличчям та смердючий дух горілчаного перегару, що забивав мені подих.

— Ката... Катюша... — Чийсь чіпкі пальці хапливо і боляче обмацали мої стегна, живіт і на якусь мить завмерли холодними кліщами на грудях.

— Что?.. Хто здесь? Катюша!..

Уздрівши прямо перед собою великі блискучі в п'їт'їмї очі та хижий полиск ошкірених зубів, я зойкнув і рвонувся, щоб підхопитися, але руки міцно притискали мене до череня.

— А? Кто ета?..

Раптом руки, що тримали мене, зів'яли, й оката, ошкірена примара, застогнавши, стала віддалятися, танучи в хатній темряві. Звідти долинув знущально-докірливий шепіт Коті:

— Ах, капітан, капітан... Ти не багаж, я не носильник... Невже ти цього не розумієш, бездарний Ромео!.. Н-да, а руки в тебе тонкі, брат, як сурелі... Як ти тою шаблею махаш?..

— Ша! Ч-ш-ш... — сичав Дженджібаров. — За-ачем шум па-адимать?

А поруч зі мною, під комином, де я заспнав, давилася сміхом Катя. Як вона опинилася там, а я — тут?

Після короткої балачки в сінях клацнула защіпка па дверях, шелеснула солома під ногами, і на піч зазирнув Котя.

— Що, Харитоне, струхнув? — запитав він. — Нічого, п'яна людина, от і шамотиться. Ти спи, браток, спи...

Катя причаїлася в кутку, навіть дихати перестала, а я, стримуючи внутрішній дрозж, укритися з головою і закусив губу, щоб не заплакати з ляку та образи: що я усім їм — там, у Мелані, а тепер тут, — затичка?..

Заснути мені так і не довелося до самого ранку, бо десь перед світом Стволоос, що підмінив Котю та Калюжного, голосно і, як мені здалося крізь дримоту, злякано загукав:

— Кузовчиков, Калюжний, підйом! Котя, голубчику, миттю на телефон! Михайле Васильовичу, на дубляж! «Берега», я «Трава», чую вас добре, добре чую... Котя, передавайте...

Зашарудів одяг, задеренчала телефонна ручка, прокинулася Кіндратівна:

— Що там, хлопці, га?

— Нічого, мамо, спить, спить... Дев'ять, сім, чотири, три...

— Наш квадрат?

— Сусідів і наш... Один, два, вісім...

— Прорив?

— Схоже.

Я припав до віконця. Надворі білили гострі намети, помережані тінями, за садком над припорошеним гіллям завис вузенький, як рубець, червоний місяць, а під ним раз по раз зблискували руді спалахи, й глухо гула канонада.

Місяць швидко примеркав, тьмяніли зорі, віття на деревах вирізьблялося проти неба все чіткіше й чіткіше. Розвиднялося.

Схиливши голову так, щоб вона пролізла поза кошиком, я заглянув у другу кімнату. Стоволос уже не диктував цифр, а писав їх на вузькій стрічці паперу, Котя сидів поруч, тримаючи ту стрічку на пальцях, і швидко передавав:

— Два, один, шість, чотири, нуль... Даю останню: Наталя, Уляна... Далі...

— Даю дубляж, прийміть дубляж від тридцять четвертого,— неквапливо говорив у трубку іншого телефону Калюжний, однак у його завжди врівноваженому, стислому голосі чулася тривога.— Що? Так... Сусіда, здається...— І він став повторювати ті ж цифри, що й Котя.

Десь недалеко за селом моторошно, з надривом завили «катюші». У віконці заблимали спалахи, часто, один за одним. На печі стало видно від різучого зеленого світла, Катине обличчя здавалося в ньому безкровним, наче крейдяним. Вона спала горілиць, закинувши руки за голову, і було таке враження, що вони заплуталися пальцями в розсипаному на подушці підзеленому волоссі та так і заснули в ньому... Тільки сорочка на грудях то напиналася пружко, то западала...

Піймавши себе на тому, що надто довго, з якимось нудувато-гарячим приливом у грудях дивлюся туди, де ворухиться Катина сорочка, я хутко відвернувся до віконця, відчувачи, як щокі мені обсіпає жаром од незнаного раніше присминого сорому...

Канонада не вщухала аж до ранку. Одначе по тому, що Котя та Калюжний говорили по телефону все рідше й спокійніше, я зрозумів, що там, далеко, де був тридцять четвертий, мало статися щось страшне, але вже минуло або ж минає...

Ранок був безвітряний, тихо пролітала негуста пороша, і садок піби відпочивав у рухливих її тенетах після пічної негоди — жодна гілочка не ворухилася. Із заходу понад старим, певно, ще довобним кукурудзищем (з-під свігу тільки деінде стирчали поламані зчорнілі стебла) майже над самою землею тягло хмари, котрі, як здалося мені, нахли димом, і сонце в прогалинах між ними ледь прозирило крізь холодну імлу — жовте, похмуре, сліпе.

Я вийшов за садок — гілля обторкало мої плечі та шапку, полишивши на них білі пухнасті квітки з свігу — і став дивитися на дорогу, котрою в'їхав позавчора до цього великого яркового села. Он той похилений стовп із затесаною стрілкою-дороговказом, схожий на перехняблсний хрест посеред снігів; від нього далі вгору мріють дві колії і сходяться біля обрію клинцем; там щось чорніє, рухається, віддаляючись, все меншає й меншає, аж доки не зникає геть на вістрі того клинця. Десь там Дніпро. Зараз він іще не скрес, то хоч і мосту немає — можна перейти на той берег по льоду. А там уже Полтавщина: Манжелія, Піски, Шишаки, Артилярщина — в тім краю я не тільки всі шляхи, а й путівці і стежки знаю...

Вмостившись на купі соняшничиння, я ховаю руки в рукави свого пошарпаного лапсердачка, зсутулююся, щоб дихати в пазуху, заплющую очі й куняю на холоді під шурхіт пороші в яблуновому гіллі, а переді мною — прив'ялі садки, бузина, обвішана чорними плескатими кетягами, глиняні хатки позатинню, і сонця навкруги стільки, що тіні од дерев мліють, насотані задухою та пилюгою; на пагорбах — жовті гарбузи поміж сірим опалим листям, а внизу став, усіяний різучими блискітками. Посеред нього — загнана, вхоркана качка, а на березі — поліцаї, п'яно регочучи та лаючись лінькуватю, бо спека така, що й говорити не хочеться, цьвохкають по ній з карабінів; качка вже не кахкає і не ляпотить крильми по воді, тікаючи від куль, а тільки хрипко скрякує і ледь ворухить жовтими змореними лапками; нарешті голова її падає дзьобом у воду, і стара сіра птаха завмирає, одгорнувши вбік одне крило; тоді поліцаї бреду по неї, підкачавши сині суконні штани вище колін, і гукає до своїх товаришів, що на березі:

— А вона гаряча, як сеча, га-га-га!..

Це було в Артилярщині, сусідньому з нашим селі, де я, відпочиваючи в затінку, вперше усвідомив свою самотність, — мабуть, тому, що вперше за дванадцять років життя опинився серед чужих людей, а може, то підстрелена качка та мовчазні зів'ялі сади нагнали суму. Не знаю. Але ненадовго, бо відчуття безмежної волі, радість від того, що попереду на мене чекає великий незваний світ і ніхто мені в ньому не вказ, підвели мене з гарячої землі під чийось тинном, і я пішов собі вузьенькою вуличкою попід вербами, ринаючи із тіні в сонце і знову в тінь. І ніхто не питав у мене, хто я, звідки, куди йду... То повеселішав, підкинувши вище на плечі полотняну торбу-котомку з харчами, яку сам-таки зладнав, і навіть пісні замуликав, пахкаючи підощвами по теплій пилюзі:

По дорозі жук, жук,
чобітками стук, стук... —

так мені легко здалося йти від своєї порожньої хати — тільки павуки в ній zostалися, рогачі, стіл та білі плями від образів на покутті.

Дорога за селом пішла круто вгору. Обіч неї на облогах ронила зерно кущувата падалишня мішаниця: жито, просо, гречка — а то більше стояли безлисті од спеки бур'яни та сухо блищала павутина поміж ними. Неподалік від дороги хтось орав бовкуном, прокладаючи посеред сірого бур'янища чорну смужку ріллі.

Вийшовши на гору, я озирнувся: далеко в низині, за Артилярщиною, мов на долоні, мріло в мореві мор село — вузьенькими колінцями вигиналася річка на луках, білили рядами хатки, як розкладені дітьми крем'яхи з необналеної цегли, жовтою смугою лежав піщаний косогір біля кладовища (він завжди рятував село од повені), а трохи далі, на одшибі, мов маленький чоловічок, що вибіг за село, стояв млин, піднявши вгору двоє рамен, як дві руки, і ніби кликав: сюди, сюди...

Я припустив бігцем геть з пагорба, торба товкла мене в спину і з'їжджала на потилицю, як хомут, очі пекло й різало, ніби від диму. А коли озирнувся, вдруге відхекуєш, то села вже не стало, тільки двоє рамен виднілися над обрієм, але вони вже не кликали.

Скільки минуло з того часу — рік, два, три?..

Позад мене ледь чутно зарипів сніг. Підійшов Іванько.

— Чого ти тут — ги, ги, — сидиш? — запитав він, граючи ямками на ніжних дівочих щічках. — Ходімо синиць ловити.

— Як?

— А я покажу.

Дорогою до двору він устиг розповісти мені, що радисти ще «деруть хропака», бо вночі була якась заваруха, то не виспались, що мати печуть хліб, що синиць він ловить кожної зими — тільки цього року не ловив, бо ховався в погребі од Німеччини,— прив'язує їм до ніг соломинки й випускає.

— Навіщо соломинки? — спитав я.

— Так,— реготнув Іванько.— Смішно, як вони теліпаються!

Він добув з хлівчика рашник¹, поставив на сніг догори гузирем, сипнув під нього жменю пшоно, потім дістав з кишені паличку, до котрої була прив'язана довга сирова нитка, підпер нею один бік рашника так, щоб під нього вільно підпорхнула пташка, і вийшла пастка-накривачка. Все це він робив швидко, похапливо, прикусивши висунутий язик. А коли закінчив, то поволік мене в сіни, і ми причаїлися там за дверима, очікуючи на здобич.

Дві жовтогрудки, що досі веселенько вицвірінювали в припорошеному гіллі — вони вже чули весну,— принишкли і, допитливо схиливши голівки набік, дивилися зверху крізь сітку на пшоно, тоді осмілилі, спурхнули з дерева на сніг... Іванько задрібцював ногами, голосно захекав мені над вухом, розтуливши припухлі губи, і так зосередився, що з куточка рота йому аж слина потекла.

Синички попаски підстрибували все ближче й ближче до рашника, і незабаром одна з них клювала пшоно вже біля кілочка.

— Йди-йди-йди...— шепотів Іванько, затиснувши нитку в пальцях так, що вони аж побіліли. І раптом смик:— Цоп! На-аша...

Синичка підстрибнула, ударилася спинкою об сіть, упала, забила крильми, потім застряла голівкою у вічку і, розкривши дзьобик, тоненько запищала. Іванько дістав її, підсунувши руку під рашник, заховав у жменю і на хвилю завмер, усміхаючись:

— А серденья тіпається! Крізь пір'я чути: стук-стук-стук... Ось на послухай.

— Не хочу.

Мені не подобалася ця гра і кортіло в хату, хоча й страшно було: я відчував, що навіть очей на Катю не посмію звести, що сердитий на неї, і не міг зрозуміти чому...

¹ Сачок.

— Може, випустимо? — нерішуче спитав Іванько.

— Угу.

Він розтулив долоню, і синиця чорною кулькою шугнула в порошу.

— Не треба соломинки, еге ж? — зазирнув мені в очі. — А то ще заплутається десь, повисне, так же?

І зітхнув.

У цей час на ганок вийшов Дженджібаров — у шапці-кубанці, збитій на потилицю, та довгій, до п'ят, кошлатій бурці.

— Привет, Ваню! — весело гукнув він, показуючи свої довгі жовті зуби, але, вздрівши мене, скривився, прискалив око, чвиркнув далеко в сніг і запитав: — А ти аткуда взявся? Ти хто?

— Ніхто! — сказав я сердито і одвернувся.

— Відал! — весело вигукнув Дженджібаров і додав по-блажливо: — Шпана...

— Ромео! — якомога презирливіше сказав я, хоч і не знав, що означає це слово, і теж чвиркнув крізь зуби.

Дженджібаров ніяково закліпав повіками, одвернувся, вдаючи, ніби дивиться кудись далеко та стурбовано, потім збив кубанку на брови і пішов до хвіртки, підкидаючи острогами бурку, що ледь не волочилася по снігу.

— Товаріщ капітан, товаріщ капітан! — вигулькнув із сіней лисий опецькуватий солдатик з великими, порослими щетиною вухами і замахав надітим на руку хромовим чоботом.

— Ну? — неохоче обернувся Дженджібаров.

— Радісти, сосєді-то наші, просілі вчерась лошадьошку в лес по дровішкі с'єздіть і сані, хозяйкс топіть вєчем, а ви, под мухой будучі — віноваті! — пообещалі. Дак как пинче-то бить, дадім?

— Ка-анешно, — байдуже кинув капітан і, посвистуючи, пішов вулицею понад садком.

— «Ка-анешно!» — перекривив солдатик (це, мабуть, і був ординарець Тельнов). — Он обещаєт, а мне бєгай в ескадрон клянчай! — І зник так же непомітно, як з'явився.

— Чого ти з ним так, з Джанджібаровим? — спитав Іванько і знову, як те роблять менші, зазирнув мені в очі.

— Того, що він мене лапав уночі, думав — Катя.

Іванько спочатку здивовано, точнісінько як його мама, Кіндратівна, вигнув брови, а тоді зареготав:

— Ну то її що? Подумаєш! Хіба не можна пошуткувати?

— Чудило ти...— сказав я лагідно, щоб не розсердити його, хоч знав, що такі люди, як Івањко, не вмiють сердитись, і ми мовчки заходилися збирати снасті.

Глава VII

Понуривши голову, конячина тюпала степом, провалюючись у сніг ледь не по груди. Сани, наїжджаючи на перемети, шурхали в них по саму лісу, тоді Калюжний сплигував з передка, почмокував губами, понокував несердито, як те роблять добрі дядьки-їздові на важкій дорозі, і помагав конячині, упершись рукою в рiжняк.

— Ти, Харитоне, сиди,— важко дихаючи мені на вухо, гомонів він.— Ти легенький, не заважиш...

Шинеля йому обмерзла знизу, на стропи почіплялися крижані кульки і хльоскали об кирзові халяви, подзеленькуючи, мов скляні.

Котя йшов позаду саней, закинувши поли розстебнутого бушлата за спину та посвистуючи тихо. По степу ходили гайворони, поважні й неквапливі, як заклопотані церковні старости в сірих жилетах (скільки я їх не бачив при німцях, усі вони були з пузцями і в жилетах), з-поперед коняки час від часу піднімалися зайці й, прищуливши вуха, стрімко мчали по рівнині. Котя пронизливо свистів їм услід, галалакав або шпурляв навздогін снігові кулі. І коли він розмахувався, заносючи руку далеко за спину, ніби в ній була граната, на грудях у нього сліпуче зблискували ордени.

Сонце стояло вже високо і пригрівало так, що чути було крізь одежу, а у конячки парувала шерсть на худих ребрах, сохла й робилася смугастою. Далеко попереду чорнів ліс, оберезаний знизу сивим пругом приметеного чаргарника — мабуть, терну або молоденького глоду. Ми вихопилися на путівець, конячина пішла хутчіше, вицокуючи підковами об наїжджену блискучу крижаницю.

Котя завалився боком у сани, підпер голову долонею і потихеньку заспівав. А Калюжний, підмостивши під себе брезентову поштарську сумку (на зворотньому шляху він мав заскочити «в дивізію», що розташувалася на невеличкій станції Треповка, і захопити пошту), прихилив мене вільною рукою до себе й сказав:

— Отак, Харитоне, перебудеш з нами ще ніч, а назавтра спорядимо тебе в дорогу. Підеш додому, в Полтавщину, гаразд? Ну, ну, не сердься... Не думай, що тебе хтось проганяє. Я розумію, хлопець ти вже дорослий, не так лі-

там, як... характером, повчальників не потребуєш, бо й сам набачився чимало, а все ж послухай. І скажи по правді: в тебе дійсно немає нікого з рідні, чи, може, втік, по-мандрувати закортіло, га?

Він подивився мені в очі так пильно і водночас лагідно, що я навіть не образився за таку підозру, а в грудях стало тепло, як буває рукам, коли одійдуть зашпори.

— Не я від рідні, а рідня від мене,— сказав я, відчуваючи, що не можу і не хочу брехати далі — заморився. Та й кому б я ще сказав правду, хто нею цікавився за ці три роки? А якщо й цікавилися, то хіба задля розваги,— поцмокають язиком, пожаліють, винесуть шматок хліба — і чеши собі далі.

— Як же це сталося? — помовчавши, запитав Калюжний.

Я пригадав, як хапався матері за спідницю, коли вона опівночі потайки виходила з хати, як учепився їй за тепле червоне намисто на високій білій при місяці шиї і воно порвалося, пороснуло в траву посеред двору, як бабуся стояла перед нею на колінах і плакала, розкинувши руки, ніби хотіла перейняти її, благала схаменутись,— і розказав усе, що пам'ятав, що чув довгими зимовими вечорами від бабусі, й те, що видумав собі, граючись десь у бур'яні або сидячи в напівтемному покутку на печі, але так звик до нього, що воно здавалося мені справжнішим за правду. Так я видумав собі тата, й коли бабуся показала мені його карточку, зняту зі стіни та приховану в скрині під усяким ганчір'ям, я не повірив, що то він, бо мій тато був вищий, ширший у плечах, мав довгу, густу чуприну й великі вогнисті очі...

...Він повернувся того вечора з роботи невеселий, умився, вичесав гребінкою тирсу з чуба і, відмовившись од вечері, пішов у хатину, де стояв його верстаєк, а долі було в коліно пахучої жовтої стружки. Однак майструвати, як то було завжди, не заходжувався. Сидів на ослінчику біля вікна, по черзі брав до рук інструменти, роздивлявся, гладив долонею і рівненько складав у купку. А коли до нього увійшла бабуся Марфа, сказав: «Злаштуйте, мамо, торбу, бо мені сю ніч, мабуть, вирушати...»

«Що ти, сину, кажеш, бог з тобою!..» — злякалась бабуся й заплакала.

Тато не втішав її, тільки аж розсердився ніби: «Плакати ніколи, мамо, лаштуйте».

І розповів, що сталося.

Перед вечором (коли вони з дядьком Бибом допилювали останнього осокора і поспішали, до них під'їхав ліній-

кою наш сусіда Данило Птаха. Спинив коня, дістав з кишені новецької шкіряної діжурки довгу лавошну цигарку і закурив, понихкуючи димом та примружуючи очі то на тата, то на дядька Биба. Тоді запитав: «А кому з вас, мужики, соб'сно го'ря, легше — тому, що внизу, чи тому, що вгорі?»

Дядько Биб мовчки тяг собі пилку (він і на посиденьках, бувало, як зронить слово-друге, то й добре), а тато сказав, утираючи піт з чола:

«Тому, хто питає».

Птаха перестав цмулити цигарку, вивернув угору на тата одне око і повільно проказав: «Щось у тебе, Дем'яне, соб'сно го'ря, розум довгий став. Гляди, щоб не вкоротили...» — Цьвохнув коня і поїхав геть.

Тоді дядько Биб сказав: «Ти, Дем'янку, не займав його б, то воно не воняло биб...»

А вранці тата вже не було.

Я навіть не попросився з ним, бо він не звелів мене будити, тільки поцілував сонного і сказав матері та бабусі: «Сина доглядайте. А я повернуся здоровий, витримаю...»

Я запам'ятав лиш, як його везли на Полтаву. День тоді винав холодний: стояла вже пізня осінь, мжичило, над річкою та розмитим до твердого суглинку шляхом слався туман, такий густий, що й верб на греблі не було видно. Люди ще з раннього ранку повиходили за ворота і стояли повід ними не гуртами, а поодинці. Бабуся держала мене на руках і плакала, а мати мовчала, високо піднявши голову і дивлячись перед собою. Мені здавалося, що так тривало довго. Я допитувався, коли ж і звідки їхатиме тато, а бабуся втирала очі й шепотіла: «Зараз, моя дитино, зараз...»

Раптом на мосту, в тумані, загуркотіли колеса, люди повід дворами заврушилися й стали дивитися в один бік, до річки, а дядько Биб та Марко-Накат-Його-Бог, що взялися звідкись і стали поруч з нами, познімали шапки.

Попереду валки та обіч неї гарцювали кінні, людей у возах було видно погано, тільки обриси їхні пропливали в тумані.

«Наталю, дочко, дивися ж пильненько, бо я нічого не бачу,— гарячково, благально шепотіла до матері бабуся, гублячи сльози мені за комір.— О господи, Марку, Явтуше, дивіться ж бо пильніше!..»

Перша підвода вже давно поминула наші ворота, а на мосту все гуркотіли й гуркотіли колеса, кашляли коні, бриньчала збруя, схлипувала мама, закусивши губу, й мовчали дядьки.

Тато їхав у останній підводі. Я не впізнав його крізь

туман, а тільки побачив, що хтось стоїть у возі, видно, навколішки, піднявши вгору обидві руки, і махає ними, махає... Потім я почув його голос: «Синочку, Харитончику, любий... Наталю, мамо, прощайте, прощайте!.. Марку, друже, кланяюсь...»

Його затулив кінний, крикнув щось, і тато замовк, тільки руками махав, аж поки його не стало видно. Тоді дядько Марко ухопив мене на руки, й ми побігли поїд тинами за валкою. Бабуся сковзалася, хапалася за кілки, за дерева, що росли уздовж дворів, та все казала мені, тицькаючи пальцем у туман і захлинаючись: «Дивися ж, Харитончику, оно твій тато! Он він, бачиш, бачиш?.. Дем'яне, боже, дитино моя сердешна... Та хіба ж я на те його варадила, господи?!»

Ми бігли слідом за валкою аж на край села у поле, але дорогу нам перетнув широкий, залитий водою вибалок, і ми зупинилися, як перед морем.

«Вертаймося,— сказав дядько Биб.— Куди ж далі?»

І ми вернулися. Разом з нами, тільки трохи осторонь, голосячи на всю околицю, пленталася й Пташиха з дитинкою на руках: цією валкою повезли і Птаху.

Дядько Марко посадив мене верхи на плечі й брів, спустивши голову, раз по раз утираючи пальцями очі, а Биб усе зітхав тяжко, як зморений віл, бив руками об поли мокрого сіряка, вкритого сивою росичкою, і бурмотів: «Якщо вже Дем'яна, то тоді й мене можна і... і... Ну, так нам і треба, так нам і треба!..»

Дядьки були в нас до смерку. Биб склав у дїжку татові інструменти, загорнувши їх по одному в прѣмачені ганчірочки, й сказав: «Якщо... то цілісінькі будуть, придадуться, словом, а як... то продайте абощо. Струмент добрий, у золотих руках був...»

А дядько Марко сидів за столом, обхопивши голову руками, й мовчав, тоді, як споночіло вже, підвівся, постояв згорблено біля порога та: «Хто ж мене тепер підстриже, га?»

Аж тоді я зрозумів, що тато не просто поїхав кудись, що його вже не буде, мабуть, ніколи, уткнувся обличчям у бабин фартух і заплакав...

Довгою була та осінь. Удень дощі, ночами вітер гуде в берестку посеред двору та стугонить у ворота, ніби ось-ось їх з петель зірве. А вечори сумні, як поминки. Посвітимо трохи смерком, протопимо в грубці й лягаємо. Бабуся на печі стогне, молиться пошепки, мама зітхає та дивиться в стелю моторошно-блискучими в п'їтьмі очима (з

школи її спровадили, і вона віддала мені свої книжки (gratis), а мені все вчувається, що в хатині хтось є і рубаюк ніби шепоче: ч-ши... ч-ши...

Коли підмерзло і дорога стала кращою, мама, як не було завірюхи, йшла з якимись паперами — склалися вони по кілька разів і по кілька разів переписувались — у район і поверталася аж під вечір втомлена та збайдужіла до всього.

«Нічого з цієї писанини не вийде», — казала бабусі.

А іншим разом пошпурила ті папери на стіл і закричала крізь сльози:

«Треба було думати, що казати! А то бач, розумака який знайшовся: «Тому, хто питає», — перекинула тата.

Бабуся подивилася на неї злякано, приголомшено і сказала по хвилі: «Ти не ходи більше, дочко, бо добра з того мало, а тільки гріх...»

Проте мама ходила. Цілу зиму. І все дарма. А весною якось повернулася додому весела, ніби аж помолодшала за день.

«Лагодиться щось. Обіцають написати клопотання у найвищі інстанції», — сказала бабусі. До мене ж з того часу стала уважнішою, ніжнішою, навіть гратися зі мною та казки читати вечорами почала. А як припізниться, бувало, прийде, коли вже засвіtimo, то хапає на руки, цілує в щоки, в лоб, ув очі, боляче притискає до себе — як несамовита зробилася.

Бабуся Марфа спершу раділа тому — їй усе здавалося, що мама байдужа до мене, раз навіть сказала про неї пошеники дядькові Маркові так, що я почув: «Не жінка, а курій, прости господи!» Потім стала дивитися на ті ніжності з якимось острахом, а то й з прихованою злістю. Я не розумів, що трапилося, однак горнутися до мами з тою легкістю й довірою, що раніше, перестав. А одного разу, коли вона вдягалася йти, стоячи перед люстром, бабуся спитала в неї, ніби між іншим: «Чого це ти, Наталко, так парядкасиєся — в гості до когось ідеш, чи як?..»

«Що ж мені, в лахміття вдягатися?» — здивувалася мама, і я бачив у люстрі, як вона почервоніла, а рука з ваткою, вмоченою в пудру, здригнулася...

— Я-а-асно... — сказав Котя, зіскочив з саней і пішов поруч. — З ким же вона ум... ум... з'яшкалася?

— Ко-осте!.. — докірливо глянув на нього Калюжний, але я не розумів чому і охоче відповів:

— Хтозна. Казала бабуся, що з тим, хто завідував прощеннями на тата...

«Та й нарадив!» — додавала вона ще, регочучи страшно,

мов божевільна, а ввечері уже не молилася, а лаялася з богом, тоді, злякавшись, просила, щоб простив...

Мені стало холодно, може, тому, що засидівся в саях, а може, тому, що в грудях, тільки-но почав розказувати, нагло затремтіла якась жижка. Таке зі мною вже було — у Мелані, коли пошпурив молоток в старого Личака. Мабуть, у мене таки справді якась хвороба...

— Та-ак... — промовив Котя, позираючи на Калюжного. — Ну, з матір'ю все зрозуміло... А з батьком — щось не те, брат. Щось тут бабуся твоя не домовила, або ж ти забув. Як це: раз-два — і немає чоловіка! Ні, ні, такого не може бути. Правду я кажу, Михайле Васильовичу?

Калюжний опустил голову і мовчав, посмикуючи віжки.

— А якщо це так, — розпалювався Котя, — тоді... От він розказує, Михайле Васильовичу, про цих двох батькових товаришів, і виходить, що вони люди. А по-моєму, — кугути! «Хто мене підстриже...» — «Тоді й мене можна...» Ну, не кугути?! Та я... я голову скручу кожному, хто хоч пальцем ворухне проти чесної людини, якщо я знаю, що вона справді чесна, тим більше мій друг, роботяга, напарник! Ну? Ах, чорт! Шапки познімали... Це люди, га? «Человек — это звучит гордо!» Га? К-кугути!

Калюжний невесело всміхнувся.

— Ви, Косте, лицар... і не більше. До того ж лицар без щита. Але це славно, це чудово...

Під лісом намети повищали, дорога пішла поміж чагаринком, придавленим до землі важкими брилами мерзлого снігу, що обтавали по краях і блищали на сонці крапельками. З-під кущів зорили круглі чорні нори — лисячі та заячі ходи, а свіжа пороша була густо помережана заплутаними разками слідів. На узліссі пообіч дороги снували якісь люди, порпалися в наметах, як гайворони, там, у степу.

— Що то вони роблять? — спитав я.

Котя й Калюжний перезирнулися.

— Убитих шукають, — сказав Калюжний. — Уночі тут біі був...

Ми порівнялися з машиною, що стояла на дорозі й потихеньку гула, пострілюючи з-під кузова голубим димком. Біля відчинених дверцят кабіни, в котрій, поклавши на руль великий зошит, сидів офіцер у новенькій шинелі й швидко писав, товпилися солдати, гортали на долонях пошарпані документи й доповідали:

— Миленький Петро Федорович, номер книжки 3462800, рік народження 1922-й, рядовий...

— Хараша-а-а...— виплякував інший солдат у збитій на око шапці, розглядаючи фото.— Да-а, с такой не мешало ба і пошшикотацца, га-га!..

— Скотіна ти, Петров, животная. Вот...

— А чо?

— Да нічо. Ульсьотивай давай...

— Ну ти!

— Д-дура!..

— Прекратіть базар! — крикнув з кабіни офіцер.— Следующий...

— Дятлов Інокентій, номер книжки...

— Сердиті хлопці,— невесело всміхнувся Котя.

— Така робота...— сказав Калюжний.

У лісі стояла храмна тиша. З дерев нечутно, мов білі птахи, спурхували й сідали на намети пухкі, легенькі кім'яхи снігу; крізь голе гілля трохи навкоси світило сонце; тут і там зяяли на стовбурах свіжі ніжно-жовті пощербини від осколків, і здавалося, що ті дерева-підранки потихеньку стогнуть, приголублені теплим у затишку промінням.

Покинувши конячку на узліссі,— вона зразу ж підломила задні ноги, мовби присіла, й опустила голову,— Калюжний з Костею, провалюючись у заметах, пішли шукати сухоостою.

— А ти, Харитоне, побігай кругом саней та погрійся,— сказав мені Калюжний, усміхаючись так, що я аж здригнувся: в його усмішці було щось дуже знайоме, рідне мені, але забуте, так ніби снилося колись давно, давно...

«Тато! — згадав я раптом.— Так усміхався тато!» І було це в лісі, теж зимою. І в нас була така ж підтоптана конячина. І тато сказав мені тоді: «Пострибай, синку, а я піду вовчика-братика з лісу вижигаю».

А може, він сказав це іншим разом? Може. Але я напевно знаю, що це було, було...

Коли на узліссі, горблячись під довгою сухою деревиною (зріз у неї був червоний), показався Калюжний, я побіг йому назустріч, ухопився за сучок і теж підпрігся тягти, хекаючи, смикаючи дужче, ніж треба, бо хотів, щоб йому було зовсім легко. А він сказав, переводячи дух:

— Не дуже, не дуже, синок (він так і сказав: «синок»!), налягай, бо мене аж убік веде. Старий уже, вхорканий кінь, еге ж?

— Ні, ні!

— Ну от і добре. А ти чіпкий у руках, видно, жилавепький...

Ми вместили деревину на сани і стояли один проти одного, відхекуючись, зогріті й збуджені роботою.

— Чого ти, синок, дивишся на мене так, наче тільки що впізнав?

— Та...

Калюжний опустил очі, похапливо дістав з кишені тютюн, газету і став крутити цигарку тремтячими руками од недавньої напруги пальцями. З-під сивого волосся на скронях викотилися дві великих крапельки поту і помережили доріжки до обвітреної, в червоних жилочках, шиї.

— Нічого, Харитоне,— сказав він, утерши скроні рукавом шинелі.— От закінчиться війна, і заживемо ми з тобою разом. Хочеш?

— Не знаю...

— А чого ж, підеш у школу... Ти скільки класів закінчив? Чотири? Нічого, ти своє доженеш. В інститут чи технікум поступиш — у Харкові їх багато,— і будуть з тебе люде, як казав Шевченко. Знаєш, хто це?

— Я й вірш знаю один.

— Ану ж який?

— Оцей, що:

І виріс я на чужині,
і сивію в чужому краї,
то самотньому мені
здається — кращого немає
нічого в бога, як Дніпро
та наша славна країна...
Аж бачу, там тільки добро,
де нас нема...

— А ще який знаєш?

— Ну, оцей ще, у школі вчили:

Їде брат мій в армію
посеред зими.
Братяку мій, братяку,
ти й мене візьми...

Калюжний слухав уважно, тоді сказав:

— Ну, це не те. Не вірш, а кленовий млинок: сюди-туди круть-верть... Війна в ньому за іграшку. А хіба вона така? Ти ж бачив, знаєш. Не те, так же?

— Угу...

— А піти тобі звідси треба якнайшвидше, бо... фронт зараз не там,— Калюжний кивнув головою на захід,— а по боках у нас. Чув, що вночі робилося? Ну, от. Одрізати

нас хотіли німці, оточити. Сьогодні не вдалося, а завтра, може, і вдасться... Отак. А прийдеш додому, перше, що зроби,— розпитай у людей або в сільраді, чи не було листа від батька: зараз усі, хто вцілів, озиваються, шукають своїх, мовчать лише ті, кого вже... Як є, напиши йому, що ти живий-здоровий, вчишся, пам'ятаєш і ждеш його. Весельного, одне слово, листа пошли. А про маму, про те, що з нею трапилося, не пиши до часу. Вигадай щось. Ну, приміром, що ви розгубилися з нею десь, війна, мовляв, усякого було... Та не сунся, не сунся, я не про неї турбуюся, а про тата... Якщо ж ніякої звістки немає, все одно пікуди з села не йди, тому що я тебе шукатиму після війни. А зараз листи писатиму. Хочеш?

— А як вас оточать?

— Ну, про це ти не клопочись. Оточать — вискочимо якось, не первина.

Котя приволік аж дві деревини, на обох плечах, укинув їх у сани, втерся долоною.

— Ах, яке тільки миле діло робота, Михайле Васильовичу! Оце б упрігся й ні про що більше не думав би, ні про що.

— Скучили?

— О-о!..

— А чемодани — легкий, важкий, середньої ваги? — примружив очі Калюжний.— Ви так мальовниче, з таким знанням справи оповідали...

— Чемодани? — Котя весело засміявся.— То, Михайле Васильовичу, наслідок моїх перонних спестережень вчорами після роботи. Перон і взагалі станція в Довбасі — це місце відпочинку, побачень, розваг: поїзди, пасажирки, «жигулівське», машиністи із залізничними скриньками в руках... Не знаю, як десь, а в нас, у Дебальцевому, їх заведено зустрічати. Жінки, діти... Стоять у самому кінці перону, біля пакгаузів — батько скоро приведе поїзд. Вони впізнають гудок його паровоза безпомилково, прокидаються від нього вночі. Жінки кажуть: «Це мій поїхав», батьки — «Наш Петя чи Коля», діти — «Тато свистить». У мене в дитинстві тільки й мрії було — стати машиністом ФД і водити бронепоїзди. Старепька, потріскана шкірянка, натягнутий на брови козирок, вибухи попереду, позаду, я різко гальмую, хапаюся за поранене плече, але не кидаю важелів. «Ви поранені! — кричить мені кофегар.— Товариш Кузовчиков, дозволяйте вас перев'язати!» — «Ніколи, потім, потім», — кажу я йому крізь стиснуті зуби... Н-да... От тільки прізвище мені мос не подобалося, несерйозне для такої ситуації... Уявіть

собі: Чапаєв, Голота, Жухрай, Корчагін і... Кузовчиков! Чу, не трагедія, скажете?!

Ми поверталися назад, коли сонце вже стояло на полудні. Обіч дороги, просто посеред поля, кілька солдатів рили яму, а решта зносили вбитих, без носилок, тримаючи їх за руки й за ноги, так що поли їхніх шинелей волочилися по снігу. Машина — старенький ЗІС, як і раніше, стояла на дорозі, гурчала, здригалася од мотора, в кабіні, схилившись на баранку, спав офіцер, поруч з ним лежав на сидінні розгорнутий зошит, списаний рівними стовпчиками, й тремтів разом з машиною.

— Сто вісімдесят сім душ,— сказав Котя, мимохідь зазирнувши в зошит.— І це за якихось півтори години...

Чорний пагорбок посеред снігів, де рили братську могилу, швидко вищав, мабуть, ґрунт пішов уже не мерзлий, і солдати-грабарі стояли в ямі по плечі.

— Війна, Косте, та й усякі інші небезпечні, намагпичені страхом періоди в житті людей,— заговорив Калюжний, намагаючись сплюснути поштарську сумку через плече (попереду вже виднівся путівець на станцію, де над снігами стримів темний грибок водонапірної вежі),— жахливі тим, що забирають у першу чергу громадян, людей самовідданих, що живуть за принципом: «Якщо я тільки для себе, то навіщо я?» А дрібне, егоїстичне, обережне в ім'я самого себе і тільки своїх інтересів,— обиватель, коротко кажучи, виживає, бо він, як паразит, краще пристосований до життя, має більш розвинений інстинкт самозбереження. Всяке насильство над людським духом і тілом — то найкраще добриво для обивателя, як, скажімо, гній для черв'яка, найсприятливіша атмосфера для його утвердження і процвітання. «Вижив, бо зумів» — формула обивателя, його катехізіс і заповідь нащадкам. Як зумів — це не має значення. Змовчав, заховався за чийсь спину в бою, прикинувся дурником чи, не маючи ні розуму, ні такту, як оцей Птаха,— дорвався до влади — яка, зрештою, різниця? Хто, розміркуймо, почав цю війну — Гітлер, Геббельс, Ріббентроп? Ой, ні. Обиватель, *Spießbürger*. Гітлер з самого початку робив ставку на обивательський шлунок, самозакоханість і так званий патріотизм, *Patriotismus*, знищивши не тільки громадян, а й саму ідею громадянства... Людство знає теорію і практику класової боротьби. Це відкриття велике. Але воно ще не знає ні теорії, ні практики боротьби з обивателем, бо це не клас, не конкретно визначена суспільна одиниця, а соціальний тип. Ліквідуймо обивателя, умови, за яких він плодиться, тобто

пасильство, і тоді ми, люди, зможемо сказати: ми остаточно подолали в собі звіра.

— Ви теж скучили за своїм предметом,— зауважив Котя.

— Скучив, відверто кажучи,— погодився Калюжний.— Повірте, вже три роки не тримав жодної книжки з історії, а предмет, здається, знаю тепер краще, ніж до війни. Відчув!

— Як я сьогодні роботу,— підхопив Котя і подивився на мене замислено-серйозними, розумними очима.— Отак, Харитоне Дем'яновичу,— додав він.— Учитися нам з тобою треба, брат, учитись...

«А Катя...— подумалося мені,— невже вона не бачить, що він — найкращий?» І я присягнувся собі, що більше ніколи не подивлюся на неї так, як цієї ночі. І мені стало рантом легко, весело від цієї першої в моєму житті таємниці. Так зі мною було тільки раз, коли віддав найкращу свою іграшку (зозулю з годинника) Птаховій дівчинці Галі, хоч бабуся й розсердилася тоді й сказала: «Знайшов, кому дарунки дарувать...»

На роздоріжжі, між селом і станцією, Калюжний зав'язав тривух під підборіддям — брався вечірній мороз,— сховав руки в рукави, всміхнувся нам з Котею: «Паняйте щасливо»,— і пішов заметами, притиснувши ліктем порожню сумку. Потім обернувся, кивнув головою — я зрозумів, що то він мені,— і знову рушив, невисокий, згорблений, у довгій шинелі, підперезаний нижче хлястика...

Ми були вже під селом, коли з левад, з-поміж верб обабіч дороги, виповзла довга колона людей у цивільному і посувала нам назустріч.

— Котомошників ведуть, чи що,— сказав Котя придивляючись.

Ми звернули з дороги й стали.

Колона — попереду неї йшло кілька військових — швидко наближалася: старі, молоді, високі, низенькі люди; усміхнені, похмурі, ніякі обличчя; куфайки, кожухи, діжурки, злинялі брезентові плащі, нацуплені поверх теплої одежі; білі, чорні, однокольорові, смугасті, з рядна, торби — рип, рип, рип сніг під ногами.

— Ану, не наступай на п'яти!

— А ти йди, не лови гав.

— Митько, підбери ногу!

— У мене своїх дві, ха-ха!

— Цитьте, цвіркуни!..

— Хіба не можна?

- Р-р-разговорчікі!
— Чув?
— То ж не я, а він почав...

І раптом:

— Дядю Косте, Харитоне! А я ось! Осьо я!

Майже в кінці колони йшов Іванько. Щоки червені, очі збуджено блищать, і дві ямки, мов два kwasоляних гніздечка, біля кутиків усміненого рота.

— Ах, чорт! — вигукнув Котя, підбіг до колони, висмикнув з неї Іванька.— Стій, як же це, га? А Стволос? Як сталося, що тебе взяли?

— А що? — весело здивувався Іванько.— Взяли, та й усе. Прийшли в хату якийсь капітан, спитали прізвище. «Так що, орел, підемо воювать?» — сміються. Підемо, кажу. «Ну, тоді давай з вещами до школи». А Стволос: «Ми його, товаришу капітан, собі залишаємо, при нашій частині». А вои: «Бросьте, лейтенант, цю самодеятельность». Аж полаялися. А що? Так ще краще. Обмундирують, сказали, автомати дадуть — ми всі автоматниками будемо! — а завтра після занять, кажуть, в оборону станемо.

— Доганяй! — крикнули од колони.

Котя побіг разом з Іваньком, обнявши його за плечі, поверх білої полотняної торби, щось наказуючи йому нашвидку та жестикулюючи вільною рукою. Але Іванько, мабуть, погано слухав його, бо обернувся й загукав до мене:

— Харитоне! Чуєш? Рашник там, у хліві, й паличка з мотузком там, над дверима. Як схочеш половити синиць — бери. Лижі теж там, бери. Чуєш?.. — І голос йому зломився, затреміт.

Я зірвав з голови шапку й помахав йому. А Котя притяг його до себе, поцілував і все щось казав, казав. Далі Іванько побіг сам, раз по раз озираючись, спіткнувся, зашкпертав і востаннє сяйнув посмішкою, коли вже пристав до колони.

— Пропаде хлопчина, — сказав Котя, повернувшись, і мовчав аж до самого двору.

Сутінки в хаті були сумні. Кіндратівна й Катя тихо плакали, прихилившись близенько головами, вмовляли одна одну перестати вже і знову плакали.

— Загине ж він, соколичок мій, некітливий, нерозважливий, — шепотіла Кіндратівна.— Та якби ж йому хоч товариш трапився путящий, старшенький та розумішенький, то, може б, доглянув, наставив, коли треба...

Стоволос сидів у другій кімнаті з навушниками на скропях і нерухожими очима дивився на зелений вогник радії, що ледь помітно пульсував у півтемряві — було в ньому щось тривожне, як передчуття грози, може, тому, що станція мовчала. А в другій половині хати, через сіни, тоскно скімлив п'яний Дженджібаров:

Ка-ак я лублу
а'глубіну твоїх ласкавих глас.
Ка-ак я хачу а'к нім прижацца сейчас
а'губамі-і...

Котя, що досі мовчки порався біля розібраного телефонного апарата при світлі газової лампи-трилінійки, сказав до Стоволоса не обертаючись:

— Я до комдива дійшов би, до штабу фронту, а не віддав би хлопця...

Стоволос підхопився з-за радіостанції, збив навушники на потилицю й тоненько вигукнув:

— Ви, товаришу Кузовчиков, можете не поважати мене, але зобов'язані поважати моє звання і не втручатися в мої дії!

Котя стелував плечима, нижче нахилився над телефоном. Вони довго мовчали. Потім Котя сказав неголосно:

— Пробач, Ромо, я розумію, що ти не міг зробити нічого, пробач...

У хаті загусала п'ятьма, тупо гухкали вибухи десь не дуже далеко, й гули літаки, то завиваючи натужно, переобтяжено, то раптом стихаючи зовсім. Я виглянув у вікно: над білими примарами дерев за садком двома багряними кронами підіймалася заграва; вона швидко віщала, розливалася вшир, заповнюючи хату рухливими чорно-рожевими відблисками.

...Ве-еру тебе-е-е,
а'дарагай-а па-адруга май-а-а...

— О рятуйте, хоч би він замовк,— простогнала Кіндратівна.— Вис, прости господи, як собака на пожежу... Завішуй, Катерино, вікна та світи.

Катя повільно підвелася з лави, зашаруділа рядпами, а я намацав каганець, засвітив і, не роздягаючись, присів долі біля лежанки. Котя, перегомонівши про щось упівголоса із Стоволосом, увійшов до хатини — Катя одразу нахилила голову й забігала пальцями по китицях чорної квітчастої хустки — і сказала:

— Сьогодні, хазяєчко, мають повернутися паші хлопці

з тилу машиною, то ви б склали свої речі, де найнеобхідніші... Старший лейтенант накаже шоферові одвезти вас звідси, у Знам'янку хоча б... У вас немає там родичів чи добрих знайомих?

— Спасибі, сивок,— тихо відказала Кіндратівна.— Родичів у мене ніде немає, знайомих теж. Та хоч би й були, то нікуди я звідси не зрушу.

— Розумієте,— сказав Котя суворо,— залишатися тут зараз небезпечно: з дня на день, якщо не з години на годину, тут може початися бій.

— Нічого, пересидимо якомсь,— зітхнула Кіндратівна.— Всю війну перебули, а тепер... Іванько за версту од дому, а я поїду?

— Іванько вже солдат, ви йому нічим не зможете допомогти, мамо...

По останнім слові Катя швидко зирнула на Котю і зашарілася.

— Ні, ні,— похитала головою Кіндратівна.— І не клопочіться...

— А ви тут зостанетесь, якщо буде бій? — ледь чутно спитала Катя.

— Ми теж солдати, Катюню,— усміхнувся до неї Котя,— і будемо там, де нам накажуть.

У цей час надворі загурчала машина, почувлися чиїсь голоси. Потім хтось постукав у вікно.

— Відчиняйте, мамаша!

Кіндратівна відхилила кінець рядна, припала до шибки:

— Зараз, голубчику, зараз,— і пішла одчиняти.

— Давай, хлопці! — гукнули од вікна.

Попід хатою задріботіло багато ніг, рипнули сінешні двері.

— Сюди занось... Так, вище піднімай...

— Ой боже, хто це?! — скрикнула Кіндратівна й заголосила.

— З дороги, мамо, з дороги...

Відчинилися двері, й до хати, задкуючи та загрибаючи соломі чобітьми, увійшли солдати, несучи на плащ-палатці щось важке, накрите шинелею. Слідом за ними, вдарившись плечем об одвірок, убігла Кіндратівна.

— Та скажіть, скажіть мені, хто це! — Вона впала на коліна, рвонула до себе шинелю.

На плащ-палатці боком, по-дитячому підкорчивши ноги й притиснувши до живота поштарську сумку, лежав Калюжний — холодні порожні очі були широко розплющені, руки, зімкнуті поверх сумки, затекли між пальцями кров'ю, шия

неприродно витягнулася, і комір, підшитий зісподу білим, стояв над нею, як обичайка.

Кіндратівна випустила з рук закривавлену полу шинелі й прошепотіла:

— Михайло Васильович... Як же це ви, Васильовичу, не вбереглися, га?.. Боже...

Котя став на коліна, узяв Калюжного за руку й легенько потяг до себе, але пальці не розімкнулися, тільки хруснули.

— Пульс? — запитав Стоволос.— Що, немає?..

— Який пульс! — розсердився Котя.— Холодний він... Руки скласти треба, повіки затулить.

Котрийсь із солдатів, що товпилися біля порога з шапками в руках (тут були й знайомі мені два радисти, що спали тоді в кузові), сказав:

— Він іще в Треповці той... помер... Осколок такий-о в живіт... Цілий хвостовик з бомби...

Котя зиркнув на мене й сказав:

— Зніми, Харитоне, шапку.

Я підвівся з-під лежанки й, не одводячи погляду від порожніх очей Калюжного, вийшов з хати в садок. Тверда, мов петля, судома звела мені горло, я не плакав, лише пищав тоненько, пробував одкашлятися, однак з того виходив тільки дужчий писк; голова наливалася чимось гарячим, заболіли вуха й шия. Я ще відчув, що падаю, поринаю в тепле грузьке місиво ночі, схопився руками за холодну яблуневу гілляку, але не втримався...

Глава VIII

Сонце — молоде, весняне, аж сурмить над степом. Чорні смуги землі курять мінливими відпарами, ламають обриси хаток, дерев, телефонних стовпів удалині, а по ярках та байраках білі косинці снігів, як помах білої хустинки — прощай, прощай...

Я йду, спираючись на костур і ледве пересуваючи ноги. Подолаю гони-другі й, набачивши десь суху латку землі, сідаю перепочити. В ногах млість, у скронях ковалики дзвонять, і очі болять дивитися на тремтливі маревця — то заплющуся й кладу голову на зігнуті коліна.

Харч у мене бідненький: черства солдатська хлібина, покраяна на великі нерівні шматки, грудка маргарину та сірнікова коробочка солі, але я й не прошу більше, бо не їсть-

ся й те, що є. Одщипну хліба, вмочу спершу в маргарин — він розтав у торбі од сонця, — потім у сіль, пожую, нап'юся води з погнутої алюмінієвої баклаги і йду собі далі помалу. В дорозі я вже другий тиждень, а ще й до Дніпра не добився. Все мені важке: і торба з харчами, й одяг, і ноги, і плечі, навіть костур. Пробиував іти без нього — хитас, так мене хвороба витіпала, спустошила. А тепер нічого, на поправку пішло, як любила казати покійна бабуся Марфа, одпустило. І що день, то частіше ніби з туману виривають спомини про ту останню ніч у Тридолях, коли я захворів отак несподівано.

Скільки лежав тоді в садку у заметі, не знаю. Чув лише, як уві сні, що мене гукали, гомоніли десь поруч, пиляли, стукали, видзвонювали лопатами об мерзлу землю, а підвестися, озватися, навіть поворухнутися не міг, бо тіло ніби поділилося на часточки і кожна з них не слухала, не корилася іншим.

Мене знайшов Котя, узяв на руки — я сам собі здався пір'їною — й поніс до хати, видихаючи мені в обличчя:

«Ну от, зовсім розклеївся ти, брат Харитон... Не можна ж так...»

У хаті було повно солдатів. Вони рилися в закривавлених листах, висипавши їх із сумки просто на долівку, пхалися з ними до каганчика, аби розібрати, кому ті листи підписані. Калюжний лежав у труні з старих сірих дощок — худенький, як хлоп'я, сивий, з заплющеними вже очима. Біля трупи сиділа Кіндратівна, Каті не видно було, мабуть, заховалася на піч, а в другій кімнаті метушилися радисти, дзвонили телефони, напружено пульсував вогник на радіостанції.

Потім Калюжного винесли — Тельнов, Котя і ще два солдати, а Дженджібаров зазирає через їхні голови в труну, похитувався й бурмотів: «Ай-я-я... Как не уберьогся, старік, а?.. Сафсем не уберьогся...»

Що було далі, не пам'ятаю, бо я, мабуть, заснув. Прокинувся вже в кузові машини від того, що бився головою об щось тверде й тупе. Надворі сіріло, завивав мотор, десь близько вибухали снаряди, свистіли осколки й цюкали об кабіну. Мене хтось притискав до кованого залізом дна кузова й кричав:

«Мамаша, Катя, голови ховайте, голови! Ну! Ложісь, говорю!»

То був Стоволос. Він наліг на мене боком і давив ліктем у груди, а іншою рукою хапав Катю за плече й тяг до себе. Рот йому скривився набік, шапка над вухом була про-

рвана, й з-під неї на підборіддя вузенькою смужкою стікала кров.

«А Котя, де Котя?!» — закричав я, відштовхнувши обома руками Стволосове плече.— Котя де, питаю!»

«Лежи, малий!» — Стволос сердито шарпнув мене за петельки й знову притис до борту.

Машину кидало в усі боки, дзеленчало якесь залізо, совалися й підскакували ящики, і я відпихав їх ногами геть. Потім майже поруч з бортом спалахнув червоний стовп вогню, мене підкинуло вгору, давнуло пороховим димом, в очах запекло, і враз стало легко дихати, бо мені вже піт не налягав на груди...

«От і добре. Якби отак і їхати», — промайнула остання думка, й мене огорнуло м'яке, мов кожушане хутро, тепло...

Отунав я вже в хаті, на твердій солом'яній потерусі. Поруч зі мною з обох боків лежали якісь люди, білили бинти, блимав каганець — ранок то був чи вечір, хтозна, — гостро пахли ліки, а біля лави, уткнувшись лобом у забинтовані груди солдата, стояла навколішки жінка в картатій напиначці й плакала, приказуючи шепотом:

— Дмитрику, рибочко моя золота... Не мовчи... Хоч словечком озвися, чуєш?..

Я упізнав Меланю, хотів озватися до неї, та не стало голосу, тільки прошипіло щось у горлі, й знову мене заколисило в теплому хутрі. Чув тільки, як хтось увіходив і виходив з хати, як на ноги накочувалася і влягалась холодна хвиля від порога, як мене мацали за руки та укривали чимось важким. Потім хтось наказав твердим, трохи підхриплим баском:

— Уберіте ету жєнщину!

— Ну, что ещо? Он вам кто — муж, брат? Ах, знакомий? Уходіте, уходіте, пожалуйста! Здесь не место постороннім. Што? Кого «доглядать»? У нас есть кому доглядывать!

Я теж, мабуть, говорив щось, бо мене легенько розштовхували, нахилилися до мене так близько, що я чув цигарчаний дим з рота, й питали:

— О чом ти, мальчік, а? Котя, Котя... Что за чєпуха? О ком ти спрашиваєш? Ах, Стволос. Не знаю, дорогой, не знаю.

Далі говорили не зі мною й дуже сердито:

— Я, кажется, приказивал нікого сюда не пускать! Что? К мальчіку? Да, пусть войдут.

Я розплющився. Біля порога стояв Котя. Віп був блідий, неголений і усміхався до мене сірими, як у хворого,

губами. Одна рука йому була підв'язана бинтом і лежала на грудях, а в другій він тримав шапку. Котя ступив до мене крок і присів навпочіпки.

— Живий-кріпкий!..— скривився в усмішці.— От і молодець...

— Вас поранило? — спитав я і вперше почув свій голос. Він здався мені зовсім чужим.

— Дзьобнуло трохи...

— А Катя, Кіндратівна, Стоволос де?

— Немає Каті...— глухо промовив він і одвернувся.— І старшого лейтенанта немає. Їх обох поєїкло так, що важко впізнати було... Тебе шофер звідти виніс. А Кіндратівна жива. І Іванько. Він тут, у сусідній хаті лежить. У коліна поранений, у чашечки якраз...

— Що тоді було впочі?

— Прорив... Те, чого ми й ждали. А Михайло Васильович... Пам'ятаєш? Ну, ну, не плач... Тут що ж... війна... Нічого не зробиш...

— Уходіте, товарищ,— сказав до Коті сивий чоловік у білому халаті, з-під якого на плечах твердо виступали погони.— Зачем ему,— він кивнув на мене,— все еті ваші новості?

Котя підвівся.

— Я заходитиму до тебе, доки нас формуватимуть,— сказав одноруч надіваючи шапку, підморгнув мені вже від порога, усміхнувся криво.— Видужуй, брат...

Я більше не бачив його. Ходив по селу, коли мене випустили з хати-госпіталю, розпитував незнайомих солдатів, але ніхто з них про радистів нічого не знав. Кіндратівни та Іванька теж не було. Важкопоранених вивезли кудись на Знам'янку, як мені сказали, за ними пішли пішки й усі жінки та матері, бо на машини їх не взяли.

...Далеко попереду блиснула під сонцем вузька блакитна смужка води і знову зникла. Повітря стало прохолоднішим, запахло вологою. А надвечір я сидів на березі Дніпра. Внизу під кручею билися хвилі, шелестіла, осипаючись цівками, червона жорства, й піна від неї при березі теж була червона. А за Дніпром купалися в мареві знайомі мені вже села й куріли димки над садками — скоро городи копати почнуть, дерева підбілювати, хати... Чи ж зосталася хоч наша хата? Може, тепер, як піду працювати в колгосп, її вже не одишуть?

Я підвівся з теплої горішньої трави, причесаної в один бік, мабуть, весняним потоком, і, спираючись на костур, пішов помалу понад берегом шукати якогось перевозу...

КЛИМКО

Розділ I

Климко прокинувся від холодної роси, що впала йому на босі ноги (видно, кидався уві сні), і побачив над собою скам'яніло-бузкове небо, яким воно буває лише восени на сході сонця, — без жайворіння, без легких з позолотою хмарок по обрїю, без усміхненої радості пробудження. Климко підібгав ноги під поли діжурчини, щоб зогрілися, й онімїлою тремтячою рукою дужче розгорнув солому напроти очей. Він спав під скиртою.

Сонце, мабуть, тільки що зійшло, бо від скирти через тік і ще далі на стернях лежала довга тїнь у сизій росі, солодко пахло втоптаням у землю набубнявілим житом, що вже вкинулося у ключечки, та сухими мишачими гніздами. Звечора миші лоскотали Климка, гасаючи йому по руках і ногах, нищали раденько, що є їм розвага, і Климко проганяв їх усяк: сукав ногами, кишкав на них сердито — аж доки й заснув.

Уночі йому снилася велика зграя жовтих воронів із жовтими горобцями вперемїш. А то була не зграя і не химера опівнічна — то був вихор з великого кленового та дрібного вишневого листя, що знявся над висїлком, коли Климко вийшов у степ за станцію і востаннє оглянувся назад. Та листяна зграя стовпом стала у піднебесся, вище й вище, а там здрібніла, розсипалася і зникла геть з очей.

Де те листя потім сіло? Чи, може, воно ще й досі кружляє?..

Климко звівся на лікоть, щоб краще було видно шлях, яким йому йти далі, і його затрусило так, що аж зуби зацокотїли від терпкого застоного холоду в усьому тілі.

«Нїчого, — подумав. — Пробіжуся з гони — зогріюся».

У степу було тихо. Блищали од сонця стерні і ковила понад шляхом, сріблилася важка, обвішана разочками роси павутина. Вдалині, між телеграфними стовпами й некрутими пагорбами, мріли рожеві, мов спалахи багать, крейдяні гори. Десь там, біля тих гір, чув од людей Климко, було ве-

лике місто Слов'янськ, а поміж горами, просто на землі, лежала брилами сіль,— бери скільки здужаш. Іще чував Климко, що за склянку солі можна виміняти всякого добра: мисочку чи й дві кукурудзи, відерце картоплі чи й хліба справжнього.

Климко йшов босий, у кудих штанчатах, старій матросці, що була колись голубою, а тепер стала сіра, та ще в дядьковій Кириловій діжурці. Тій діжурці, як казав дядько, було «сто літ», і не рвалася вона лише тому, що зашкарубла від давньої мазути. Не брали її ні дощ, ні сніг, ані сонце. Пахла діжурка паровозом. Уночі вона нахолоняла, а вдень аж димувала на сонці, пахла ще дужче і пекла плечі та спину.

Климко жив удвох з дядьком Кирилом, відколи осиротів. Жили вони в залізничному бараці при самісіньких коліях. І коли мимо гуркотів важкий ешелон, барак теж ніби зривався з місця: двигтіли стіни, дрижала підлога, бряжчали шиби у вікнах, а барак мчав і мчав. Потім, коли ешелон даленів, гуркочучи тихіше й тихіше, барак знову зупинявся і стояв, як і раніш, і під вікнами в нього знову цвірінчали горобці.

Дядько Кирило був машиністом великого паровоза ФД і ходив на роботу коли як: то вранці, то вдень, то посеред ночі, коли Климко вже спав. Повертався він завжди несподівано — з залізною скринькою в руці, зморений очима і усміхнений до Климка.

— Як тут мій помішничок? Не боявся сам уночі? — питався, бувало, знімаючи шкіряного картуза з білими молоточками, від якого на лобі лишався червоний тугий пружок, що ніколи не встигав зійти до чергової зміни.

Потім дядько вмивався над великою мідною мискою, довго з хрускотом у пальцях тручи руку об руку, хоч і сам він, і Климко знали, що руки все одно не одмиваються.

— Ось побільшася, Климко, і гайда до нас на паровоз,— казав дядько.— Вивчимо тебе на помічника машиніста і заживемо: разом на роботу, разом з роботи... А так не бачу, коли ти в мене й ростеш.

Умившись, дядько надівав чисту сорочку і сідав до столу.

— А давай лишень свої граматки, подивимося, що там у тебе з науками.

Це була найбільша радість Климкова — покласти перед дядьком чепурно списані зошити, а самому заходитись поратися: винести миску з дьогтяною водою, витерти підлогу, де набризкано, і тихо, покрадьки, щоб дядько не обернувся,

пасипати йому юшки, якої сам і паварив,— гарячої та запашної. Про зошити він ніколи не боявся, бо тільки з письма ніколи мав «посередньо».

— О! — дивувався дядько, розгинаючись над столом.— А це що? Треба було написати «холодно», а в тебе «хохолодно»...

Климко на те зічнено одказував:

— То в мене, дя, після великої перерви руки дуже замерзли, от воно й хохокнуло.

Дядько, вдоволений, що знайшов помилку, відкладав зошити і брався до юшки.

— Ай добра ж,— хвалив, ледь відсorbнувши з ложки.— У-у-у, такої не всяка й кухарка зварить. Візьми ж отам у скриньці гостинець.

Климко знав, що дядько неодмінно скаже ці слова, проте завжди хвилювався: а що як ні? Що як забуде?

У скриньці, що пахла так само, як і дядькова діжурка, і картуз, і сам дядько, лежали блискучі ключі й ключики. Климко ніколи їх не чіпав, бо то були дядькові ключики од паровоза, а лише роздивлявся на них. Ще був у скриньці молоток, жмутик пухкої білої нитковини, великий кухоль, щоб набирати на станціях окропу і чаювати з грудочкою цукру, та складаний ніжик — різати хліб. У кухлі Климко й знаходив гостинець: пригірщ пряників-срібноголовців, або гроно прозорих півників на паличках, зв'язаних до купи білою ниткою, або ще щось таке.

Увечері дядько Кирило, чистий, виголений і ясний, знову йшов на станцію зі своєю скринькою в руці, і Климко проводжав його аж до паровоза. ФД стояв на запасній колії, ще гарячий від недавнього рейсу. З труби ледь-ледь курів дим, тихо сапала пара з патрубків і огортала зморені колеса — ФД спочивав, сяючи масними чорними боками й пачищеною міддю. Біля нього і взимку було тепло.

— Ти ж там хазяйнуй, Климе. А вночі спи і не бійся,— казав дядько.— Вночі воно все так, як і вдень, тільки й того, що поночі.

І доки Климко біг потім назад до барака, дядько всміхався йому вже з паровозної будки і махав рукою — отако, самими пальцями.

Климко й не боявся ночей, тому що барак майже ніколи не спав увесь. У ньому жило багато людей, всі вони працювали на стапції, ходили на роботу і поверталися з неї хто коли, отож у бараці хтось та не спав. До того ж стояв барак у такому веселому місці, що його з усіх боків осяю-

вали вогні — зі станції, з вагоноремонтних майстерень та від шахти, — і він плив щонаочі в тих вогнях, наче корабель у сріблястому морі.

А скільки звуків жило на станції вночі! Брязкали сталевими тареллями вагонні буфери, перегукувалися дударі-стрілочники, сюрчали у свої сюрчки й вимахували ліхтарями зчіплювачі вагонів, видзвонювали молоточками по колесах обходчики поїздів, і мовби десь угорі над станцією постійно, одним голосом дзуремів шахтний вентилятор. У бараці завжди стояв дух шпал, штабу, котельної пари і полину, що ріс попід вікнами. А світло звідусіль малювало на стіні супроти Климкового ліжка великі різнобарвні квіти: червоне — маки, синє — волошки, жовте — соняхи, вони мінилися і тремтіли, як од вітру в степу... То були казкові, найщасливіші в Климковому житті ночі.

Він отак би й виріс серед уквітчаних тих почей, якби не настали ночі інші, ночі без вогнів. Зостались лише звуки, ті, що завжди, але в п'яті вони спохмурніли, поглухішали і долинали наче з глибокого провалля. У ці чорні ночі поїзди йшли частіше й швидше, ніж раніш, але від них уже не віяло сосновими дошками чи теплою пшеницею, мокрим, щойно вийнятим із шахти вугіллям чи цегляною курявичкою з відкритих вагонів. Од них віяло ліками, димом польових солдатських кухонь, гарячими на сонці уламками літаків і гармат...

І одної з таких ночей не повернувся на станцію дядьків Кирилів ФД, хоч на нього давно вже чекала нова зміна машиністів. Климко цілу ніч проблукав тоді на станції, вслухаючись у далекі злякані гудки паровозів, але так і не почув серед них знайомого. Він був один на весь світ — гудок дядькового ФД, — і Климко впізнав би його серед тисячі...

Удосвіта на станцію приїхала дрезина-рейковоз і привезла дядька Кирила, його помічника, старого Кіндратовича, що їздив інше на царських паровозах, і кочегара Славка-гармоніста. Дрезину оточили з усіх боків — чергові обходчики, змажчики, стрілочники, і Климко ніяк не міг пробитися крізь той натовп. Він побачив тільки, що всі познімали картузи й похилили голови, і закричав, і застукав кулачками в погорблені спиши:

— Пустить мене!

Його впізнали і розступилися... Климко побачив лише сиву дядькову чуприну з-під брезенту, вчепився за борт кузова, щоб злізти пагору, але хтось придержав його за плечі й сказав:

— Зараз, сивок, зараз подивився зблизька. Зніmemo — і подивився.

— Прямо влучення...— квапливо розказував хтось.— У тендер. Їх вугіллям побило...

Дядька ховали надвечір при відчинених навстіж дверях барака. Надворі було вітряно. По коридору шаруділо перше осіннє листя з пристанційного скверу і забивалося в тихі кутки. Увіходили мовчазні зморені залізничники в промашених мазутою робах, знімали картузи, прощалися пошепки з дядьком і знову йшли на роботу; зітхали і потихеньку схлипували жінки, які зійшлися з усього барака, і тільки одна серед них, тітка Мотя з висілка, плакала вголос і припадала щокочу до чорних — їх так і не відмили — дядькових рук, складених на грудях. Вона частенько приносила дядькові чисті, випрасувані сорочки, що пахли прости́м чорним милом.

У головах у дядька лежали пучечки живих і сухих квітів: чорнобривці з деповської клумби і гайстри з чиєїсь грядки, сухий деревій і ковила. Квіти дихали м'яко і ладано, а дядьків костюм новий пах Климкові вихідними днями.

На кладовищі Климко вже не плакав, а лише здригався від холоду в грудях і хрипко зітхав. Червоно, підпливаючи рожевим надвечірнім мороком, заходило сонце. А вітер обтріпував з молодих топольок прижовкле листя і розкидав поміж могилами. Воно застрявало в оградках, прилипало до пам'яників або летіло в степ, рвучи на своєму шляху тонку, ще не стужавілу по-осінньому павутину.

На могилу дядькові поклали його шкіряний картуз із білими молоточками.

Після похорону тітка Мотя довела Климка до барака, заплакала біля порога й сказала:

— Може б, ти до мене перейшов? Куди ж тобі тепер діватися? Хто тепер тебе догляне?

Климко похитав головою і пішов у барак. Доглядати за собою — зварити їсти, прибрати в хаті, випрати одежину — він умів і сам. Давно вже вмів...

Климко витер холодними брудними пальцями очі й сів у своєму солом'яному кублі. На шляху в обидва боки не видно було й душі. Тільки десь далеко за перелогом, звідки він учора прийшов до цієї скирти, чулося по-вранішньому лунке гуркотіння підвід. Воно то стихало, коли підводи спускалися у вибалок, то знову гучнішало, коли вони

вихоплювалися на пагорб. А невдовзі понад телеграфними стовпами замаячив довгий німецький обоз. Гладкі кучохвости коні-ломовики хекали парую. Ковані хури з гальмами в передках стугоніли важкими колесами по вкоченій дорозі. На останній підводі, що трохи відстала від обозу, скулившись, сидів у передку солдат і, видно, куняв — пілотка зсунулася йому на вухо, плечі обвисли, обличчя вткнулося в розстебнуту вгорі, з піднятим коміром шинелю. Напроти скирти він підвів голову, сказав щось до коней, і вони зупинилися. Климко на всяк випадок глибше врівся в своє кубло, а солдат незграбно сплигнув з хури, озирнувся на сонце, червоно блиснувши окулярами, і рушив до скирти. Але, ступивши кілька кроків, вернувся назад і прихопив карабін.

Він ішов помалу, як гайворон. Климко добре бачив крізь солому неголене зморшкувате обличчя, товсту обвислу нижню губу і високо підняте плече з карабіном на реміняці. Він був уже підтоптаний, цей солдат, і, певне, йшов до скирти, щоб набрати соломи під своє утле тіло. Климко зрозумів це, коли дядько приставив до скирти карабін і спробував смикати солому, щось бурмочучи. Потім побачив купку вже насмиканої — Климкове кубло — і пішов до неї. Климко завмер, не знаючи, що йому робити: схопитися, крикнути, ворухнутися?.. І коли солдат заніс твердий чорний черевик, щоб скинути зрошений верхняк з Климкового сховку, він, уже нічого не думаючи й нічого не бачачи перед собою, крім блискучої підкови на підборі, схопився на коліна, — брудний, нестрижений, в остюках. Солдат на мить заляк з піднятою ногою, потім тоненько вискnuв і одплигнув убік. Він ухопив карабін і наставив його далеко перед себе на Климка. Климко німо дивився в маленьку чорну дучку карабінного дула — воно тремтіло, націлене йому в перенісся, — потім розціпив кулачки й показав солдатові худі сині долоні.

— Не бійтеся, дядьку, — сказав, затинаючись від холоду. — Бачте, в мене ж нічого в руках немає.

Той по-волячому сапнув носом і голосно зітхнув, проте карабіна не опустив.

— Немає, Кажу, — Климко ще раз показав долоні і навіть розчепірів.

— О-у, — сказав солдат, звівши над окулярами рідкі миршаві брови, і засміявся. Спершу дрібненько, по-баб'ячому, потім зареготав так лунко, що сині птиці ракші знялися зі стовпів над шляхом і перелетіли далі. А Климко дивився з навколішок у роззявлений його рот з підковою

прокурених зубів угорі і теж пробував засміятися, але виходила гикавка.

Заспокоївшись остаточно, солдат протер пальцем очі під скельцями окулярів і спитав:

— Кто ти єсть?

Климко мовчав, здивувавшись не німецькій вимові солдата. Тоді солдат затис карабін між колінними і, загинаючи пальці на звільненій руці, став перелічувати:

— Івап, Александр, Петер...

— Ні,— сказав Климко.— Мене звати Клим.

— О-у, Клім Ворошілоф! — реготнув солдат.— Клім! Розумем... Тут єсть твій дом?

— Ні,— похитав головою Климко.— Я тут тільки почував. Дому в мене ніде нема.

— Так,— сказав солдат і заджеркотів щось швидко-швидко. Він говорив довго, тицькав у Климка пальцем, як наганом: «Пуф! Пуф!» — і кілька разів повторив слово «партизан». Аж тоді Климко зрозумів, що цей солдат, який, очевидно, був чехом, боїться якихось партизанів і мало не застрелив його, Климка, зненацька.

— Я йду по сіль, отуди,— Климко показав на білі гори.— Мені треба солі,— і потрусив собі з пучки на долоню.— Солі.

— А-а, соль! Розумем... Хлеб-соль!..

Він оглянув Климкові ноги, обсипані курятами, брудні й побуряковілі од холоду, велів зачекати і пішов на шлях до хури.

Сонце підбилося по той бік скирти, тінь від неї покотшала і потеплішала.

Гори над степом удалині стояли білі, мов пухнасті, на погоду, хмари.

Чех повернувся вже без карабіна, тримаючи в руках пакунок з вицвілої плащ-палатки в рудих та зелених плямах, і подав його Климкові.

Затим набрав оберемок соломи, ще раз оглянувся на Климка, похитав головою: «Война, война... Плохо...» — і пішов до коней, згорблений, у важких, не про старечу ногу, ботинках.

Підвода рушила шляхом навздогін за обозом, що був уже далеко, і незабаром скотилася у виярок.

Климко розгорнув пакунок. В ньому лежала пачка сухих — вони торохтіли — зеленкуватих галет у прозорому лопотючому папері і кругла чорна коробочка солі — може, зо жменю. Климко розірвав папір, дістав одну галету, надкусив і почав швидко жувати. В роті зробилося терико і

холодно. Під ложечкою м'ясно зассав голод. Климко попохав галету і враз перестав жувати: вона пахла м'ятно і ладанно, як сухі квіти в головах у дядька Кирила. Голод враз улігся, зник, від нього лишилася тільки тупа різь у животі.

Климко підвівся, прикидав галети соломкою і швидко, з плащ-палаткою та сіллю під пахвою, пішов до шляху, сколюючи ноги холодною од роси стернею. Він одійшов був уже далеченько, потім підбігцем вернувся до скирти, одрив у соломі галети і загорнув у плащ-палатку. «Мо', за них солі дадуть або ще чогось», — подумав.

Він перетпнув шлях, що ледь відлунював даленіючим обозом, і пішов пугівцем просто на білі гори.

Розділ II

Климко йшов уже восьму добу.

Першого дня йому йшлося легко, навіть весело. Пухка пилуга на дорозі гріла босі ноги, в кишенях дядькової діжурки лежало шість великих сухарів з білого хліба і чимала торба на сіль. А тут іще степу, сонця кругом повнісінько. Вітерець лоскоче ковил-траву, колошкає полини, щоб вони дужче пахли. І віде ані лялечки. Тільки ящірки шастають поміж травою та теплим камінням на голих пагорбках.

Сухарів дав Климкові в дорогу дід Бочонок, станційний аптекар і дядьків Кирилів товариш. Дід Бочонок — так звала аптекаря вся дітвора у висілку й на станції — цілими днями, навіть у неділю, просиджував у висілковій аптеці коло базару і (це було видно через вікно) розважував на манюніх вагах якісь ліки або стояв за прилавком, упершись у нього великим животом. Він знав усіх, і його теж знали всі. Сивий, вусатий і кругло-товстий, як справжній бочонок, аптекар любив походжати ранками по базару — в широких смугастих штанцях, у довгій, ледь не до колін, синій косоворотці, підперезаній крученим шовковим поясом з білими китицями. На ногах у нього були величезні жовті черевики. Бочонок ніколи не купував, а лише весело перемовлявся з базаровими і реготав басом з-під білих розпушених вусів: «Гу-гу-гу! Кха-кха-кха! О, моє вам шануваннячко!» І знову реготав, причому живіт йому здіймався, мов велика пружка подушка, і двигтів. Шовкові китиці на поясі теж двигтіли. Йому тут-таки просто посеред базару скаржилися на всілякі немочі, і від одказував поважно: «Куальцексс, куальцексс приймайте, мій друже». Або: «Авспі-

ріні, авспіріні пийте, моя ласко. Тричі на день по одній пігулці. Крейди не шкода!»

Були, проте, й такі, кому Бочонок призначав ліки, особливі своєю загадковістю й урочистістю:

— Я приготую вам краплі датського короля, мій шаповний. Загляньте якось.

Біжачи вранці до школи повз базар, Климко частенько завертав у ряди заради того, щоб походити хвостиком за Бочонок і послухати оті його таємничі слова — «куальцексс», «хіна», «авспіріні»... Найдужче йому подобалося в них «а»: кругле, глибоке, воно, мов луна з колодязя, перекочувалося в аптекаревому горлі — теж як бочоночки...

Другого дня по тому, як не стало дядька Кирила, дід Бочонок прийшов до Климка в барак, мовчки заплакав, притулившись товстим плечем до одвірка, і, втерши сльози, присів біля Климка на стілець, що так і охнув під важким тілом. Тоді дістав з кишені широченних своїх штапів столик червоних тридцятків і поклав перед Климком на столі:

— Може, хоч хлібину колись купиш. На всі. Бо зараз вони — безцінь... А ще краще, якби ти подався на села та пристав до якоїсь бабусі в поміч та й перебув цю лиху годину. Я тобі харчів на дорогу дам.

Климко сказав, що йому дають на станції дядьків паїок, так що жити можна. До того ж у школі скоро почнуться заняття.

— Вони вже не почнуться,— зітхнув дід Бочонок.— Німці от-от прийдуть...

Незабаром німецькі літаки розбомбили станцію. Климко бігав у той день з висілковими хлопчиками за балку дивитися збитий наш яструбок і бачив здалеку, як бомби влучали в депо, у вагони, як похитнулася і повільно впала водогінна вежа, а в повітрі над полум'ям і димами після кожного вибуху моторошно завивали уламки рейок. Бомба влучила і в барак, і його розвалило, розкидало в усі боки, а рештки стін і простінків згоріли у Климка на очах — швидко, як тріски. Пожежі ніхто не гасив, бо станція горіла вся, горіли депо і шахта, а два паровози, що встигли відійти за посадку біля кладовища, клично і сумно гули в два неоднакові гудки.

Так і зостався Климко, в чім був, у чому йшов зараз.

...Сонце стало вже височенько і пригрівало в спину, а земля була холодна, від неї потерпли підшви і зробилися як дерев'яні. Коли вони мерзли так, що аж пекли, і не було

вже терпцю йти далі, Климко сідав просто посеред дороги й одтирав їх руками, хукав на них, піднімаючи до рота то одну, то другу, і знову одтирав.

Попереду забовванів лісок, самі вершечки дерев. Таке як вибалок, чи що. А може, якесь село низове. Над вершечками, жовтими й зеленими, помітив Климко, тоненькою цівочкою підіймався вгору димок. Він не танув і не падав набік, як то буває при вітрові, а лиш погойдувався ледь-ледь у ранковому супокої. Климко зрадів тому димкові й подався на нього.

Багаття жевріло неподалік від путівця, на картоплищі поміж прижовклими осиками й кленами. Грядка була невелика, пообіч неї на межах лежали купки старого почорнілого од моху каміння — видно, хтось колись не день і не два труждався тут, щоб звільнити землю від каменю і посадить у неї якусь цеберчину картоплі. Коло багаття лежала купа прим'ятого картоплиння, змішаного з опалим листям, і видно було глибокий слід від тачки. Картоплю вибрано, либонь, учора звечора, бо земля в лунках ще не просохла. Климко розворушив палицею багаття — з нього викотилося дві чорні, як вугілля, картоплини. Шкірка на них так пригоріла, що аж відстрила од серединок, рожевих та пахучих. Климко швидко зжував їх, забувши навіть, що в нього є сіль. І тоді йому так схотілося їсти, що сльози самі виступили на очах. Він повитрушував з кутиків у кишенях діжурки крихти від сухарів, легенько видмухнув з них остюки та солом'яну потеруху і ще трохи поласував. Останню половину сухаря він із'їв учора зранку і відтоді не мав ані рісочки в роті. Щоправда, в одному ліску над шляхом трапився йому в гущавині рясний кущ глоду. Климко обірвав його до останньої ягоди і їв доти, аж доки не занудило.

Сухарів хватило б надовше, якби вони були не червиві, якби їх давав йому дід Бочонок, а не його жінка — худа, злюща і скупа Бочончиха. Климкові завжди, коли вони бували з дядьком Кирилом в гостях у Бочонків, здавалося, що Бочончиха не ставляє миски із святковим їстивом на стіл, а кидає їх, на що дід Бочонок тільки прикахикував і йорзався на стільці, протє мовчав.

Коли Климко забіг до аптекаря і сказав, що подається па села (про сіль він змовчав, боячись, щоб Бочопок не відмовляв його чи ще гірше — не зоставив жити в себе), той вийшов на кухню і довго несміливим баском перемовлявся про щось із Бочончихою. Климко хотів був уже потихееньку втекти, але тут увійшов аптекар з жінкою, що несла

поперед себе миску борщу. Вона кинула її на стіл і знову зачинилася на кухні.

— Я не голодний,— сказав Климко, одсуваючи миску, і похнюпився, щоб не дивитися на борщ.

— Їж,— попросив Бочонок, винувато кліпаючи очима й хапаючи себе то за той, то за той вус.— Ти на бабу не дивись. Вона така і є.

Климко навіть не поворухнувся.

У кімнаті в аптекаря дуже пахло ліками. На підлозі лежала товста ковдра, по стінах висіли великі гарні картини в золочених рамах, на високому ліжку під подушками спав кіт з великим пухнастим хвостом, а від кухні пахло гарячим хлібом.

У вікно знадвору хтось легенько постукав, аптекар важко підвівся з стільця, виглянув через фіранку і закивав головою.

Він вийшов на веранду, не причинивши за собою дверей, і Климко почув крізь них змучений жіночий голос:

— Не кращас йому, Карповичу... Горить увесь. Ви б ще щось дали, таке щось, щоб помогло... А вам за те ось явчок, сальця четвертинку...

— Ні-ні, то ви з хазяйкою, з хазяйкою ладняйте. А ліки я зараз винесу.

— Хто там? — вийшла з кухні Бочончиха.

— По ліки людина прийшла. Чоловікові погано.

— Людина, людина,— перекривила Бочончиха.— І всім на дурняк дай.

— Чого це на дурняк? — сердито одказав Бочонок.— Піди візьми там «подаяння».

— Ячка... Сальце осьо...— знову почув Климко.

Потім рипнули двері в прикомірок,— видно, Бочончиха пішла ховати «подаяння» за ліки.

Коли Климко вже вийшов на ганок, вона догнала його з шістьма сухарями у фартусі, швидко, дрібно перехрестила перед самими очима і прошепотіла щось сама собі тонкими сердитими губами.

Бочонок вивів Климка за ворота і сказав:

— Глядися ж у дорозі. А краще — пристань до якихось добрих людей, біженців,— серед нещасних багато є добрих,— та іди вкупі з ними. Їх тепер сила-силенна супе у всі кінці.— І скрушно подивився на босі Климкові ноги.— Знайшов би я тобі і взувачку, бо як же оце йти в осінь босому, так нога ж у мене така, що ти в один черевик увесь із головою сховаєшся.

На прощання він поцілував Климка, притиснувши до

свого великого живота й лоскотнувши вусами, ви́йняв з кишені хустку і став умочати її в кожне око по черзі...

Перший сухар Климко розломив, коли відійшов од стапці кілометрів за двадцять п'ять і сів перепочити — гули ноги, пекло підшви, натруджені об дрібні камінці, що траплялися в пилюзі, та й усе тіло млоїло від втоми. Розломив і побачив, що всередині аж кишить дрібної білої черви. Скривившись від огиди, Климко повиккидав їх соломшиною, ще раз розломив сухар і ще повиккидав... Їсти довелося вже крихти. Але то було не найстрашніше. Найстрашніше сталося тоді, коли він, перепочивши, підвівся, щоб іти, і вправ: ноги не вдержали. Їх ніби одняло. Що встане, то і впаде, і впаде. Він злякався, став розтирати литки, стегна, бив по них кулаками і кричав: «Ану йдіть! Ану йдіть мені зараз!»

Він таки підвівся і пішов, ледве-ледве пересовуючи ступні в крутій пилюзі.

Так було після кожного перепочинку, і Климко збагнув, що краще йти повільніше, але йти і йти без упину, аніж поспішати і через кожні п'ять-шість кілометрів падати, знесилившись, на землю.

Найдужче боліли ноги зранку після ночівлі. Але Климко вже знав, що бити їх не слід, а треба легенько розтерти, поляскати долонями і перші кілька кілометрів іти помаленьку. Далі вони вже не боліли, йшли собі слухняно, тільки німо дзвеніли кожною жилочкою.

Климко підкинув у багаття картоплиння, роздмухав жарок і довго одігрівав ступні, час від часу дотуляючи їх просто до полум'я. Нагрів, потре добренько обома руками і знову суве до полум'я. Аж доки вигнав зашпори. Потім узяв палицю, котрою розворушував багаття, і пішов по картоплищу, розкопуючи нею лунку за лункою.

— Одна! — вигукнув раденько, знайшовши першу картоплину. — О! Друга! О! Третя!..

Сонце вже припікало, — не дуже, одначе, по-осінньому, але Климко працював так завзято, що матроска прилипла йому до спини. Він скинув діжурку і знову став до роботи. При самій межі знайшов кілька невскопаних, притоптаних дитячими ногами куців («Он хто картопельку пік!») і, розриваючи їх палицею, приказував:

— А що, сховалися, га? Од мене сховаєтесь!

До обіду Климко накопав п'ятдесят сім картоплин — великих, менших і зовсім дрібних. Дванадцять, найдрібніших, він спік. Їв помаленьку, вмочуючи в коробочку з сіллю:

помаленьку — щоб довше, та й живіт не заболить. А то голоду оно переїв — і занудило. Потроху треба було...

На дорогу він ще раз добре одігрів ноги, закинув за плечі торбину з картоплею і рушив далі через вибалок: може, де вода трапиться. По дну вибалка поміж камінням справді біг струмок, мив боки тому камінню, полоскав зеленісіньку травицю, що клалася на воду рівними чубчиками, і піс жовте листя. Климко став навколішки, припав до води — холодна та добра! — тоді вмився і втерся галстуком од матроски. А вгорі над струмком дрімала жовто-зелена тиша осені й наче уві сні ронила листя. Було так м'яко і затишно в цьому вибалку над співучою поміж камінням водою, що Климко не одразу підвівся з колін, а стояв і і стояв...

Одразу ж за вибалком на пагорбі починалося якесь містечко: чепурні, вистелені бруківкою вулиці, білі будиночки в невеличких поживклих садках, далі — грибок водокачки, клубчасті дими понад нею; тоненько і коротко свиснув паровоз — «кукушка»... Климко аж зупинився, розгублений і зляканий: чи не приблукав оце він, кружляючи незнайомими дорогами, назад, на свою станцію. Так ні ж, ні. Адже їхню водокачку звалило бомбою, а тут ціла. Не видно й шахтного терикона, та й бруківки в їхньому висілку не було. Її зробили перед самою війною тільки від станції — повз базар до магазинів і перукарні. А так усе схоже. І, йдучи з торбою за плечима понад парканами незнайомої вулиці, Климко згадував свою станцію, кожен день її життя і кожну годину.

Будили його щоранку, ще задовго до того, як іти до школи, хлібовоз і водовоз. Першою повз барак, повільно второхкуючи колесами по кам'янці, їхала до пекарні порожня зелена будка, запряжена парою маленьких (менших, ніж у німців) дебелих коненят. За тихої погоди від будки лишався у повітрі хлібний дух, що довго не розходився потім. На будці було написано великими білими літерами: «ХЛІБ». У передку, на високому рундучкові, сидів дядько в чорному халаті — його теж звали хлібовозом — і досипав недоспаючі ночі, покивуючи головою, а коні йшли самі, бо вони знали дорогу.

Трохи згодом до барака з гуркотом і хлюпотом у довгому бочонку на чотирьох колесах під'їздив водовоз і веселим співучим голосом (хоч був він уже старепський) розлого вигукував: «Во-ода-а, вода-вода! Во-да-а, вода-вода!» В бараці разом одчинялися всі двері, торохтіли відра, чути було жвавий гомін коло бочонка й пересміхи з водовозом.

Воду завжди набирали весело,— може, тому, що водовоз був завжди веселий, буйно-червоний на виду, а вода, що так і сяяла проти вранішнього сонця, була чиста і холодна, мов з-під льоду. Взимку водовоз привозив воду обмерзлимми, в срібних бурульках, саньми. Вуса в нього теж були обмерзлі і теж у маленьких бурульках. Підождавши, доки Климко націдить води, він забрав у нього з рук відра і заносив до кімнати. «Дзядзька Кирілл-та ігдзе, на рабоце?— питався.— Привецік яму пірадаш, как вярньоцца. Ад дзядзькі Сімьона, мол...». Взимку, коли такої ранньої пори надворі ще поночі, від станції через колії і до самого висілка блимали рухливі жовті вогники, схожі на світляків: то поверталися додому з нічної зміни шахтарі.

Аж ось від вагоноремонтних майстерень, спершу охрипло, з шишінням, а далі все чистіше й потужніше, долинав гудок, скликаючи людей на роботу. Климко вирушив до школи — повз шахтну сортувальню, закурену штибом, далі повз гомінкий велелюдний базар і аптеку. Біля клубу, супроти кінобудки, він зупинявся і слухав, як там шерхотить-співає кіноплівка: механік перемотував її після вечірнього сеансу — «Думи про козака Голоту», або «Щорса», або «Чапасва». Як недавно ще, лише два місяці тому, все це було, а тепер здавалося, що давно-предавно, як був ще дошкільням...

Біля якогось двору Климко став: на вулицю через паркан та жовту акацію звисала велика яблунева гілка. На ній поміж рідким уже листям висіло двоє поморщених яблук, що злиплися до купи,— видно, червотока сточила їх. В акації на осонні зібрався цілий базар гороб'ячий. «Тепло знайшли,— подумав Климко.— Немає на вас ката!» Горобці, ганяючись один за одним, шугали в гіллі й оббивали крильцями листя. Яблука теж погойдувалися від того гороб'ячого бешкету разом з тоненькою гілочкою, на якій росли. Климко поклав торбину з картоплею під паркан і сів на неї, сказавши собі: «Перепочину трохи»,— а сам не зводив очей з пари яблук.

Він просидів отако, задерши голову вгору, довгенько, доки шия не зболіла. Горобці аж кишіли в яблуневих вітах, а яблука гоїдалися і не падали, наче їх прив'язано ниткою. Климко встав, закинув торбину за плечі й, зітхнувши, ще раз подивився на зморщені яблукка. «Ні, мабуть, вони ще скоро не впадуть. Хай собі». І почимчикував понад парканами далі, вже не поглядаючи вгору на садове гілля — а то, чого доброго, ще десь закортить «перепочити»...

За містечком знову був степ і степ. Сонце звернуло з

полудня, світило навкіс, і Климкова тінь з торбиною ковзала у надвечірньому промінні — ближчали і ближчали, ставали більші й жовтогарячіші. Незабаром Климко побачив велике місто у долині, зупинився і роздивлявся його довго, мружачи очі проти сонця. Воно вже співало свою тиху червоцу пісню вечорову, і Климко заозирався довкола: треба ж на ніч стати, бо в місті де притулишся? Далеко в полі, гонів за десять, він розгледів низеньку чорну копичку сіна чи соломи, коли б не торішньої, і звернув з дороги...

Розділ III

То була не копичка, а старий курінь на баштаниці з прив'язаним уже огудинням та дрібною, з яблука завбільшки, пізньою зав'яззю кавунчат. Климко розбивав їх об коліно і смакував блідо-рожеву холодну серединку: ба, не встигло ще й сонце заховатися, а земля вже холодне. Осінь...

У курені було багацько соломи, твердої, злежаної, — сторожі вкачали. Климко зняв з того лігвиська тугий пластець, щоб ним укритися, а решту соломи розворушив, щоб м'якше було спати, загорнувся у плащ-палатку й ліг. Зразу тремтів, не так від надвечірньої прохолоди, як від кавунчат, тоді надихав собі в пазуху, зогрівся й принишк у теплі. Він дивився на сонце, що саме заходило супроти куреня, червоно-сумне і велике. Воно заходило за гори, і гори з цього боку потемнішали, взялися голубою тінню. «Скоро з-під них почнетесь ніч, — думав Климко, — і піде-постелеться степом далі й далі, на всі боки. І до станції дійде, до чорного згаріща на тому місці, де був барак, а тепер лиш купа попелу впереміш з головешками зосталася...»

Того задушливого від полум'я і диму серпневого дня, коли згоріла станція, Климко знайшов собі притулок у невеличкій кімнатині на шахтній сортувальні, де була колись вагова. Товсті кам'яні стіни вагової і зовні, й зсередини були густо вкриті чорною кіптявою: зовні від вугільної куряви й штибу, що лежав тут-таки, одразу за ваговою, високими кучугурами; зсередини — від диму з круглої чавунної грубки-«буржуйки», що виходила іржавою трубою надвір через бляшану шибку у вікні. Ще у ваговій стояв старий конторський стіл, за яким сидів колись вагар і важив вагони з вугіллям; стіл ряхтів од великих і малих чорнильних плям.

Климко переніс із гуртового барачного погреба ті запаси, що вони мали в дядьком про осінь: шестеро відер дріб-

ної картоплі-«розовки», два кусники сала, старого, жовтого зверху, та з десяток цибулин — і зажив у ваговій сам-одни. А втім, він рідко коли залишався наодинці у закінтужених стінах, бо в нього частенько,— бувало, що й до ночі,— засиджувалося шкільне хлоп'яче товариство — бідові непосидючі висілкові хлоп'яки. А Зульфат Гарєєв, онук дідуся Гарєєва з хлібопекарні, той і ночувати мало не щодня зоставався. Хлопцям до сподоби було в низькій кам'яній Климковій хижі серед глухих штибових кучугур на одшибі від висілка — піби на Робінзоновому острові... Повсідаються долі, сплівши ноги по-турецьки, і гомонять — без світла, серед червоних райдуг від напаленої до вишневого кольору чавушної «буржуйки». Або ж умовляють нараз усі не змовляючись і слухають, слухають далекий гуркіт нічного бою.

Але то було вже потім. А перші два дні Климкові жилося у ваговій так незатишно, так самотньо, що аж. З підвалу, де стояли величезні ваги, тягло крізь щілини в старій дерев'яній підлозі прілою вільгістю, по закутках і попід стінами вигарцьовували вночі пацюки, а тепло від «буржуйки», доки на ній не обгоріла іржа, йшло чадне й давуче. Коли Климко добре напалував її, повітря вгорі робилося запаморочливо гаряче, від нього ломило голову, а впизу ходила хвилями густа підвальна охолода.

Дві ночі Климко спав на голому столі й одбивався від пацюків палицею, стукаючи нею по стіні. Пацючня, що, либонь, уже давно звикла халяйнувати тут, лякалася і нишкла, а трохи згодом, ще Климко не встигав і повіки skleпити, знову заводила вискльивий, з тупотпявою та шкряботнявою шабаш.

Лише на третю ніч Климко заснув спокійно, бо пацюки вже не надокучали йому. Спровадив їх з вагової Зульфат Гарєєв, давній Климків товариш. Він знайшов Климка по димкові з труби, що виходила крізь шибку надвір. Прибіг захеканий, з гарячими рум'янями на гострих смуглих вилицях, і так зрадів зустрічі, що схопив Климка в оберемок і носив його поперед себе, до хрускоту стискаючи ребра. Зульфат був дужий хлопчик, хоча й нижчий від Климка, вважай, на голову.

— А я бігав-бігав по висілку,— швидко, зліплюючи слова, заговорив Зульфат.— Сюди-туди... фух!.. Питаюся: де Климка? Хто бачив Климку? Немає Климки, ніхто не бачив... А ти осьде! Хорошо! У-у-у, хорошо!

Климко на те лише всміхався. Він дуже зрадів Зульфатові і мовчав тільки тому, що завжди був небалакучий у товаристві. Він любив слухати і тихо всміхався, або сумнів,

або напружувався весь, уявляючи те, про що розповідав товариш.

— Пацюки в мене тут,— сказав Климко.— Такі здорові, що тупотять...

Бузькі й такі чорні, що аж різучі, Зульфатові очі на мить заплющилися (так він робив завжди, коли йому треба було поміркувати) і враз гаряче зблиснули:

— А хочеш, їх зараз не буде, хочеш? — вигукнув завзято.— Всіх вижену пастися в степ! Хочеш?

Він хутко познаходив усі пацючі ходи й виходи, вигріб з «буржуйки» в цеберку вугільний жар і заходився натовкувати його палицею в кожну нору, втираючи сльози від гарячого їдконого диму.

— Тепер пороною буті їх, пороною, щоб дим не виходив! — кричав він Климкові.— От так! О, чуєш: чхають! Натє вам ще, нате! — І сам чхав раз по раз і сміявся кризь сльози.

Потім вони наносили з шахтної лісопильні тирси і товсто вслали нею підлогу, щоб не тягло з підвалу; знайшли в барачному сараї старе ліжко з нікельованими кулями на бильцях, перенесли до вагової і зладнали постіль із сіна, яке не встигли доїсти шахтні коні: шахту-бо вже затопили водою, а коней забрали на війну. До вечора похмуре Климкове житло проясніло, нагрілося, а тирса жовто-медово запахла сосною. Щоб відсвяткувати вхідини, як належить справжнім господарям, хлопці зварили на вечерю картоплі в кожущках до старого солоного сала. То було справжнє свято!..

А через півмісяця — сталося те зранку — після короткого бою на станцію зі степу прийшли італійці. Вони цілий день ганялися по висілку за курми, стріляли по них з карабінів та автоматів і лементували, як цигани. (До їхнього приходу ні Климко, ні Зульфат не знали, що кури можуть літати незгірш за всяку птицю, тільки невисоко). Поївши курей, італійці гуртами, найменше по двоє-троє, пхалися від двору до двору і шукали собі їжу за гроші.

— Марка, марка!.. — вигукували вони.

Ніхто у висілку не розумів, що те означає, і ті, у кого заваялися марки для конвертів, виносили їх італійцям. Вони сердилися і то по-своєму, то по-німецьки кричали, вибалушивши чорні циганські очі:

— Дурні! Сольдато італьяно... дати вам маркен... Денаро деля... Гросдойчен Райхес, унд зі мюссен... ві повінні дати... фюр дізес вертфолле гельд: лютте — молько, бурро — масло, формаджо — сір... Мацджаре! Ессен! Істи!..

Про це розповів Климкові Зульфат, бо італійці приходили й до них. Дід Гарсєв сказав їм:

— У нас є вугілля... Більш нічого в нас немає.

Тоді італійці кинулися грабувати і брали не тільки їжу, а й одяг, де кращий.

Через тиждень вони пішли далі, а у висілку почався голод.

На маленькому базарному майдані щоденно, з ранку до вечора, стояли мовчазні люди, тримаючи в руках усе, що було в них найновіше: костюми і пальта, сукні й сувійчики матерії, черевики й «кіровські» годинники на вузьких ремінцях... І все те не продавалося, а мінялося хоч на який-небудь харч. Та найчастіше в натовпі було чути: «Солі... Солі ні в кого немає? Віддаю за склянку солі...»

Якось, покружлявши навколо хлібопекарні, де ще педанно з жовтих дерев'яних лотків горнувся, мов з рукава, гарячий хліб і де ще й досі пахло хлібним духом, Климко з Зульфатом зайшли на базар. Може, вони й не завернули б туди — надивилися вже на змучених голодом людей з якоюсь дитячою жалібною надією в очах, — якби там не зчинився гвалт.

Біля старих дерев'яних прилавків, побачили вони, стояла підвода. Її оточили з усіх боків і кричали, піднімаючи над головою у кого що було:

— Візьми в мене! Новісіньке, подивися!..

— Бери костюм. Шейотовий, не надіваний і разу...

— Черевики хромові треба?..

— Драп на пальто... Попробуй, який важкий. Вічне буде пальто.

На возі, запряженим парєю коней, стояв здоровецький бородатий дядько і гув примирливо, перемацуючи очима товари:

— Тихо, тихо... Що мені треба — все візьму. Сам виберу. Тільки тихо, громадяни. Ша! Ану одійди, не мадай мішків, бо так батогом і встюжу. Мацає воно... Ти, з драпом, давай. Що тобі? Борошно є, кукурудза, сіль біла, слов'янська...

Натовп ізнову загув, заколихався.

— Були б оце наші шахтарики, вони б тебе вдягли і взули, ще й підперезали б... — негослоно мовила якась жінка. В руках у неї було приношене дитяче пальтечко.

Бородаш почув її, знайшов кам'яними очима в натовпі і сказав:

— А ти вобше можеш тут не стоять. Вобше не підходь,

бо я в тебе й золота не візьму, хоч би воно в тебе й було. Їх пожалій, привези, а вони ще й зубами скреготять...

На жінку несердито зацитькали, ніби просили її мовчати.

І тут Климко побачив Наталю Миколаївну, вчительку свою і Зульфатову. Вона стояла з немовлям на руках, притиснувши до себе разом з немовлям трояндову, мов сто троянд, сукню. Климко бачив Наталю Миколаївну в цій сукні лише двічі на рік: першого вересня і в останній день занять. Наталя Миколаївна щоразу так хвилювалася, зустрічаючи їх, своїх учнів, а чи проводжаючи на канікули, що троянди з трояндової сукні зацвітали в неї й на щоках. А минулої весни на останньому уроці вона сказала, печально всміхаючись: «От і підете ви в юність, уже з іншими вчителями, а я знову повернуся до маленьких, таких... грибочків, як були ви, коли прийшли до першого класу. Пам'ятаєте?» — І сльози, дві сльозинки, покотилися їй з очей, однак вона не чула їх і посміхалася. Тоді сказала: «Урок закінчено, до побачення, діти...» — І одвернулася до вікна. А вони стояли й стояли за партами, хоч у коридорі вже з'явся радісний гамір: закінчився учбовий рік, сонця надворі повна чаша, аж до піднебесся, — хто ж не радітиме!

Наталя Миколаївна стояла осторонь від натовпу, що задулив підводу, і, маленька, бліда, дивилася на бороданя широко розплющеними очима. В них не було ні презирства, ні гніву, а лише зляканий подив. Одна її брова, поторкана золотом од ранкового сонця, напружено піднялася вгору і дрібно-дрібно тремтіла. Климко з Зульфатом підійшли до неї (вона не помітила їх) і, затинаючись від хвилювання, сказали, перебиваючи один одного:

— Добрий день, Наталю Миколаївно...

Вона здригнулася і випустила з рук трояндову сукню. Климко з Зульфатом спритно підхопили її, легесеньку, як пух, і так стояли з нею, ніяково й щасливо всміхаючись.

— Климко?.. Зульфат?.. Ой, як ви мене злякали... — І осяяла їх такими лагідними, такими рідними очима, що їм обом здалося на мить, ніби все навколо так, як і колись було, що немає і не було ніколи війни, і похмурого бороданя на возі, і вибитих вікон у магазинах, і холодної неживої пекарні за сірим дощаним парканом; що ось зараз на станції озветься гудком паровоз і дзвоник за клубом, де школа, покличе їх на перший урок...

— Ей ти, молодиде! — гукнув бородань. — З червоним платтям. Підходь, я беру твій товар.

Наталя Миколаївна повільно обернулася до нього і сказала тихо, але так, що всі в натовпі почули і оглянулися:
— Ні-ні. В а м я його не проміняю... нізащо.

Бородань примружив кам'яні очі і, перекосивши рота, сказав:

— Поду-умаєш, яка цяця... Ва-а м! Ну, тоді пухни з голоду! — Видно, сукня йому подобалася.

— Ходімте, хлопчики, проведете мене трошки,— сказала Наталя Миколаївна до Климка і Зульфата.

Вони пішли геть від базару. А бородань перепитав у когось із натовпу:

— Хто вона? Вчительша? — І погукав:— Ей ти, вчительша!.. Горда! Іди сю...

Він не встиг доказати, хутко присів на возі й затулив голову руками. Каменюка пролетіла понад ним і вдарилася об стіну аптеки. Натовп одсахнувся від воза, всі злякано дивилися на Наталю Миколаївну та хлопців, а Зульфат тремтів і кричав:

— Я вб'ю його! Таких треба вбити! — Він ухопив грудку породи, прищулив очі й замахнувся вдруге...

— Не смій, Зульфате! — звеліла Наталя Миколаївна, а Климко перехопив товаришеву руку і сказав:

— Не треба, Зуль, а то ще свого когось улучиш.

— Іш, чому вона тих виродків навчила! — прохрипів бородань.— Вчи-и-ительша...— Він побачив, що небезпека вже минула, і знову випростався на возі.— Іш, чому навчила!

Вони відійшли вже далеченько від базару, а Зульфат все ще тремтів, мов у пропасниці, і раз по раз люто озирався, блискаючи очима. Наталя Миколаївна легенько погладила його блідою, в синіх прожилочках рукою по чорній стриженій голові й сказала:

— Ну годі-бо, Зульфате, заспокойся... Кармелючок мій малий.— Вона тихо, лагідно засміялась, і хлопці, мовби вони ждали знаку, теж заусміхалися. Тоді Климко нерішуче спитав:

— А можна, ми подивимося на вашого маленького?

— Маленьку...— На щоках у Наталі Миколаївни виступили ледь помітні блідо-рожеві троянди.— Її звати Оля.— Вона трохи підняла косинчик бузкової сповивачки, і Климко з Зульфатом разом, зіткнувшись лобами, заглянули під той косинчик. Вони побачили маленьке-маленьке личко, біле, аж крейдяне, і щільно заплющені повіки, що здригалися від сонця, а губенята, не червоні, а синюваті, ожинові, невпинно ворушилися, наче шукали щось.

— Зараз, зараз...— промовила до личка Наталя Миколаївна.

Хлопці не зрозуміли, що означало те «зараз», лиш усміхалися: «Олю! О-олю!» — і причмокували губами.

— Де ти жвеш тепер, Климку? — Наталя Миколаївна сумно глянула Климкові в очі.— Я знаю, мені розказували про все, що тоді сталося, і... мені дуже хотілося... треба було тебе побачити, та Оля народилася. Саме в той день...

Климко посумнішав, Зульфат теж похнюпив стрижену голову.

— Ми зараз удвох із Зульфатом,— сказав Климко.— Додому до нього, правда, навідуємося щодня — води напоємо, вугілля навибіраємо під териконом... Там тепер усі гребуться. І знову до мене. У ваговій живемо, на сортувальні. Де штибові кучугури, знаєте? Італійці туди ні разу й носа не поткнули! У нас там гарно, тепло, грубка є залізна, картопля...— Климко презирнувся з Зульфатом. Той на мить заплющився, тоді швидко закивав головою.— Наталю Миколаївно...— Климко зупинився і подав учительці її трояндову сукню, яку досі ніс під полою дядькової діжурки.— Не треба вам нічого промінювати, а переходьте — це ми вас із Зульфатом удвох просимо,— переходьте жити до нас. Ми вам помагати будемо, маленьку глядітнемо...

— Все помагать будем! — вигукнув Зульфат, зблиснувши на Наталю Миколаївну гарячими відданими очима.— А Олі я колиску принесу. У нас є. Залізна! Батько сам у депо зробив, як я оттакенький був. У кузні гував, електро-зваркою варив!

Наталя Миколаївна всміхнулась і опустила очі.

Йї справді віде було жити. Коли італійські солдати отаборилися в школі і вчинили там галасливий курячий бенкет (вони ламали парти, розкладали в шкільному саду вогнища і смалили над ними курей, з реготами й співами), Наталя Миколаївна з дитиною і чемоданом, у якому були одяг та дециця сухарів, тихцем пішла із своєї кімнати у виселок і назад уже не повернулася, бо кімнату було пограбовано й затоптано брудними черевиками. Та й уся школа стала схожа на казарму, а в класах стояв нудотний дух курячої смалятини. Не те що жити — моторошно й жаль дивитися було на стареньку приземкувату школу з чорними, як синяки, вибитими вікнами...

— Спасибі,— тихо мовила Наталя Миколаївна до хлопців і додала ще тихіше:— Я рада за вас, мої хлопчики, я просто щаслива...

Климко і Зульфат упоралися швидко. Від полудня до

вечора вони перенесли з кімнати Наталі Миколаївни все, що в ній було: ліжко, стільці, книги, розкидані по підлозі, етажерку, постіль (подушки були чомусь порізані, і з них вийшло пір'я). Зостався тільки великий вазон у дерев'яній діжечці — розлога, з шовковим листям троянда. Хлопцям стало шкода кидати її саму, і вони вже смерком, щоб ніхто не бачив, обнявши бочонок з обох боків, спотикаючись і сапаючи, стаючи раз по раз перепочити, перенесли до вагової і троянду.

Вже геть споночіло, коли Зульфат приправив колиску, надівши її сіткою на голову. Колиска була з усіх боків розцяцькована квітами з дроту і всякими дротяними кучериками. Фарба на ній, весела, голуба, деінде облущилася, і там виступила іржа, та коли Зульфат гойднув колиску пальцем, вона гойдалася довго, як маятник, сама, наче промовляла: «Дивіться, яка гожа я нянечка!»

Слідом за Зульфатом прийшов і дідусь Гарєєв, низенький, сухоплечий, у ватяних штанах, вовняних шкарпетках і гостроносих шахтарських чунях. Дідусь приніс торбинку сухарів і, торохтячи ними, поклав на столі, а сам пішов до порога, щоб там сісти. Зульфат поспішив за ним слідом і підставив стілець. Дідусь зіперся руками й грудьми на ціпок і мовчки дивився, як Наталя Миколаївна, маленька, з рожевим у сяйві од «буржуйки» волоссям на плечі, поїть дитину чаєм з пляшечки.

— Тобі тут буде хорошо, Наташ Миколаївна. Можна жит!.. Ай-я-яй... Маленькому — чай! Не годиться. Маленькому молоко давай. Старому чай, кості грить. Да-а... Німець хитрий! Сам пішов на Ростов, там є що кушат. Сюди послав італьянів — тут нічого кушат! — Він хрипко засміявся. Тоді кивнув сивою стриженою головою на сухарі: — Нестандартний сухар. Хліб нестандартний — сухар нестандартний. Вийняв з печі хліб, узяв буханка, верхушка раз — одпала. Без верхушка буханка нестандартний. Брак. А хліб не буває брак. Хліб ніколи не брак... Да-а, можна жит! Молодим жит, старим — туди! — І постукав костуром по підлозі. — Сухар економить!

— Не кажи так! — сердито крикнув Зульфат.

— Мовч! — іще сердитіше цитькнув на нього дідусь Гарєєв.

Він посидів ще, покивав головою своїм думкам, потім устав і зімружено подивився в личко немовляти на руках у Наталі Миколаївни.

— Молока треба! — сказав суворо.

Наталя Миколаївна подивилася на нього винуватими очима:

— Немає... Не стало, Муса Шафарович...

Дідусь Гарєєв обернувся до Зульфата, тичьнув у нього костуром:

— Підеш на Лобовку до Файзуліних. Там є молоко.

— Зараз? — підхопився Зульфат.

— Завтра, — сказав дідусь.

— Ні-ні, я вас прошу: не треба, не турбуйтеся, — благально мовила Наталя Миколаївна.

— Мовчі — сердито, як і на Зульфата, сказав їй дідусь Гарєєв, і хлопцям стало від цього ніяково перед Наталею Миколаївною, а вона лише усміхнулася, схилившись над дитиною.

Дідусь Гарєєв, не попрощавшись, рипнув дверима, кивнувши, щоб ішов за ним і Зульфат.

Климко догнав їх уже за штибовими купами. В п'яті біліла і похитувалася голова дідуса Гарєєва (він ходив швидко); Зульфат чимчикував поруч, як невидимка. Климко смикнув його за рукав, і вони трохи відстали.

— Знаєш, що я придумав, Зуль, — збуджено сказав Климко. — Я піду по сіль.

Зульфат зупинився.

— Куди?

— У Слов'янськ. Чув, як отой мурло бородатий на базарі казав: «Сіль слов'янська, біла»? А це ж недалеко. Дядя Кирило туди часто ешелони водив. Уранці поїхав — увечері вже дома... — І зашепотів квапливо, щоб Зульфат не перебив його: — Що, що в нас картоплі є трохи та сала? Цього хоч би на два місяці хватило. А скоро зима. Зараз, поки тепло, треба йти. Харчів наміняємо по дорозі назад, молоко, може...

— Сам не підеш, — уперто сказав Зульфат. — Я теж з тобою.

— А по молоко в Лобовку? А дома, з малими хто буде, з дідусем? А з Наталею Миколаївною? Обіцяли помагати, а самі втекли. Та тебе й не пустять. А мене держати нікому...

— Не пустять, — погодився Зульфат.

На прощання він сказав:

— Завтра?

— Вдосвіта, поки ще спатимуть, — сказав Климко. — А ти потім розповіси Наталі Миколаївні, куди я подався.

Зульфат міцно вхопив Климка за плечі, притяг до себе і довго держав так. Потім гаряче зашепотів на вухо:

— Хочеш, я тобі італійський кинджал на дорогу дам? Хочеш?

— Поцупив? — здивувався Климко.

— Ні. Виміняв за четверо яєць. Вони за їжу і карабіни проміняли б! Я знаю.

— Не треба кинджала,— сказав Климко.— Так піду. Хто мене займе?..

Він прокинувся дуже рано. Між кучугурами ще тількино почало сіріти. Наталя Миколаївна спала, згорнувшись клубочком.

Біля неї тулилася Оля. Вона майже цілу ніч поплакувала, а тепер спала міцно, і щоким їй узялися ледь помітним сонним рум'янцем.

Климко тихо підсипав у «буржуйку» вугілля (він і вночі вставав підсипати, як звик те робити, ще живучи в бараці з дядьком Кирилом), узяв чистий зошит, олівець і написав:

«Наталю Миколаївно! Я пішов. Зульфат вам усе розкаже. Я скоро вернуся. Клим».

Він навшпиньки викрався з вагової, вдихнув досвітнього степового повітря, немовби води з криниці випив, і подався у виселок до Бочонка.

...Над баштаном і курунем стояв молочний надщерблений місяць. Була вже північ. Климко ворушився в соломі і кашляв до сліз, що заливали й холодили йому щоким.

Він утирався сонний і знову засипав. І знову кашляв.

А на баштанищі то тут, то там блищали холодною росою кавунчата.

Тої ночі кінчився вересень і почався жовтень.

Розділ IV

Він устав разом із сонцем. Довго кашляв, сидячи в солом'яній постелі і туго обіпнувшись рябою плащ-палаткою. Тіло йому охопила гаряча млюсть, в очах плавали жовті плями, і від того здавалося, що й надворі теж жовто.

«Ще захворію»,— подумав Климко. І злякався: що тоді? Були б оце сірники або хоч кресало, розпалив би солом'яне вогнище, зогрівся, картоплі напик. Може, після гарячого й полегшало б. Хоч їсти йому не хотілося.

Дістав з торби галети, подержав у руках — просто так, аби знати, що вони є,— і поклав назад. «Хай, пригодяться».— І знову тяжко закашлявся.

В очах бриніли сльози, бриніла сиза роса на бур'янах та кавунячому огудинні, а руки так трусилися, що він міцно сплів їх пальцями і затис між коліними.

«Треба швидше йти. Там хоч люди».

Климко підвівся — ноги одразу загули і налилися гарячим, — похитнувся, але не впав і не сів знову, а, тримаючись обома руками за куренів дашок, виступив надвір. Земля була холодна. Сяяло сонце, гралося з росою у блискітки — хто кого переблищить — і зовсім не гріло. З рота йшла крута пара. Климко й кашляв парою, і тремтів, тримаючись руками за курінь. Ні, по такій холоднющій землі далеко не зайдеш, хоча й близько вже: он воно, місто, і за ним гори з рожевими вершечками — рукою наче дістав би.

Климко повернувся до куреня, узяв плащ-палатку і, здіпнвши од напруги зуби, одірвав од неї чималий клапоть. Потім розірвав його ще навпіл — і вийшло дві онучі.

«Однаково холодно буде, як намокнуть», — подумав Климко.

Навибирав, де цілішої, сухої соломи, поробив товстенькі вустілки і примінив їх до ступні, щоб ні великі були, ні малі. Потім туго обмотав ноги разом з вустілками плащ-палатяними клаптями і позав'язував кінці вище кісточок. Підвівся, обійшов довкола куреня — стуалося у новій взувачці легко і м'яко — і сказав сам собі, як дід Гарєєв:

— Можна жити!

Він ще посидів у курені, перепочив трохи на дорозу, взяв на плечі торбу і пішов до шляху, раз по раз корчачись від вибухів кашлю.

Йшов і розмірковував, що робити далі: чи податися одразу просто в гори по сіль, а чи зайти в місто на базар і спробувати Бочонкові гроші. Той жмутик тридцятки, п'ятнадцять червоних цупких папірців, що дав йому аптекар, як поховали дядька Кирила, лежав у нього в спідній кишені діжурки. Щоб не загубити його, Климко заколов кишеню мідною дротинкою і закрутив її. Можна й спробувати. Адже солі тут, мабуть, стільки, що за так бери. Якщо гроші — безцінь, то й сіль не дорожча.

«Спробую», — порішив Климко і пішов швидше.

Місто починалося такими ж будиночками в садах, як і в звичайному висілку. На парканах коло хвіртки висіли дерев'яні поштові скриньки з дашками від дощу. Всі вони були порожні... Вицвірювали горобці, підплигуючи на цегляних тротуарах. По одному паркану ходив рудий кіт і мружився на сонце зеленими очима.

Віконниці в будиночках було позачиняно, — може, тому, що рано, а може, від вулиці їх і вдень не одчиняли.

Климко йшов іржавою трамвайною колією, переступаючи із шпали на шпалу. Взувачку свою він зняв ще край

міста — незручно якось тупцяти в онучах, подумують: старець.

Людей траплялося мало. Скрипне хвіртка, висунеться з неї дитяча голівка, стригне очима по вулиці: оно якийсь вурка йде з торбою за плечима, худий, брудний, босий, а великі сині очі, червоні по білках, так і пишпорять... Хлоп— зачинилася хвіртка.

— Ёй, хлопчику чи дівчинко! — гукне Климко. — Як до базару йти — не знаєш?

Тихо за хвірткою, тільки чути, що сопє. Тоді: туп-туп-туп до хати — втекло.

«Що за люди?» — зітхає Климко і, покашлюючи, йде далі.

Почалися будинки довші й вищі — у три, чотири, п'ять поверхів. Вони були сірі й мовчазні, ніби ніхто в них і не жив. Але людей побільшало. І всі вони — з тачками, клупками, вузлами — сунули в одну вулицю. Біженці чи місцеві, не розбереш. Климко пішов за ними і скоро побачив базар. Він починався старцями, що густо сиділи й стояли попід вицвілим зеленим парканом. Були тут зрячі й сліпі, безногі, безрукі, старі й молоді. Кухлики, картузи, пелени, простягнуті коритцем жмені...

— Пода-айте... подайте... подайте... — линуло понад парканом, як одна й та сама скорботна і жалібна пісня.

— Ану ке-лиш, сестрице, не проходь мимо, огляньсь на свого брата і подай йому рруку! — вимогливо гукав якийсь молодий дядько без ноги. Очі в нього були недобрі, пекучо поблискували в усї боки.

Дзень, дзень, дзень... — падали в кухлики монети.

— Спасибі, дитино, дай тобі боже діждатися мужа чи брата.

— Ти, стара, проси, та не забалакуйся, бо через тебе й нас поліція загребе!

— А що я таке сказала?..

— Що, що... Чуємо, не глухі.

Климко зупинився коло старої-престарої бабусі, яка гомоніла до перехожих тихим німічним голоском, але не жалібно, а так, ніби казку вела:

— Прийшла німіч, люди добрі. Оце дивіться на мене та й побачите, яка вона, тая німіч. Кажу земельці: розступися, забери стару... А вона не розступається. Прошу-прошу — не хоче, й квит... — В пелені у бабусі лежало три картоплини, дрібна цибулинка і з десяток гривеників. Бабуся подивилася на Кліма вологими вилинялими очима і сказала: — Іди, іди, хлопчику, це я не тобі розказую...

Климко видлубав з кишені одну тридцятку і поклав бабусі у пелену, а сам швидко пішов геть.

Над містом високо в небі прогули густі косиці німецьких бомбовозів,— може, з півсотні чи й більше. Вони блищали проти сонця, як скляні. Старці принишкли, всі, навіть сліпі, поїднимали голови і тривожно питалися у зрячих сусідів:

— Багато?

— Багато...

На базарі теж запала тиша. Тільки з-під розламаного ларка при базарних воротах чийсь тонюній голос (були до війни морожениці з такими голосами, згадав Климко) набридливо скиглив:

— А хто ще желяючі-інтересуючі погадять? Зіночка гадає, що кого ожидає...

Климко підійшов до ворожки і став навпроти, гріючи поги в теплій на осонні пилюзі. Жінка сиділа на стільчику, тримаючи в пелені довгий, як пенал, ящичок, набитий за-смальцьованими папірцями. З-під поли в неї визирала Зіночка — дрібненьке, схоже на пацюка звірятко в білих і жовтих латочках. Очиці у звірятка були маленькі й хитрі.

Климко торкнув Зіночку пальцем за палець і всміхнувся.

— Чого тобі? — сердито спитала ворожка. Щоки в неї були товсті, червоні, в густих синіх прожилках. Говорила вона, на превеликий Климків подив, басом.

— Нічого... — сказав Климко. — А ви за галети німецькі ворожите? Або за картоплю?

— Покажи.

Климко поставив торбу в пилюгу і витяг жменю картоплі.

— Дрібна, — сказала ворожка. — За таку — ні.

Галетам вона зраділа:

— О! Буде до чайку! — І наказала звіяткові: — Зіночка, работай!

Звіятко прудко скікнуло до ящичка, принюхалося, пирхнуло і висмикнуло зубами один папірець, списаний нерівним первацьким почерком.

«По рансій дорогі вам пристойть свіданя з мужем», — прочитав Климко.

— Це не мені, це — жінкам, — сказав він, подаючи ворожці папірець.

Але вона, мовби враз оглухнувши, навіть не глянула на Климка, а забрала Зіночку під полу і, розгойдуючись на стільчику, заскиглила протівним тонесеньким голосом:

— А ще хто желяючі-інтересуючі погадають?..

Климко вже хотів був іти далі, як з-поза ларка вивернувся дядько з червоною подряпиною від носа до вуха і хрипко спитав у ворожки:

— Ну, як сьогодні з клієнтом?

— Слабб,— сердито, басом прогула власниця Зіночки.

— Пр-ровіriamo! — сказав дядько, мовби нахваляючись на когось, вихопив з-за пазухи гарненьку зелену пташку з круто зігнутиим дзьобом, посадив її на мізинець і, стрельнувши довкола прискаленим оком, весело гукнув:

— Евстрррелійський папуга!! Вид-дає предсказання — в око ліпить! Од-дин раз удовольство — сім літ продовольство! Ну, навались!!! Не може быть, сказав Суворов, щоб Чортів міст не перейшли! Хто перний — першому безплатно!..

— А хто ще желаючі-інтересуючі...— хотіла перебити його ворожка, але дядько з папугою накрив її голос:

— Н-ну, р-разом, не товпись, по порядку становись!

Климко засміявся і закашлявся, дивлячись на дядька з папугою: видно ж, що одірви й покинь! І раптом подумав: «Чого ж оце я граюся тут? Хіба за цим сюди йшов?» Він замашно стукнув себе кулаком по лобі, як це робив Зульфат, коли хотів покарати сам себе, і пішов у ряди.

За сірими, вицвілими на сонці прилавками сиділи і стояли жінки і дідусі й неголосно, сторожко озираючись на всі боки, припрошували до своїх товарів. Тут були старі, побиті шашіллю ікони і в них — боги під склом серед барвистих воскових квітів; мідні, поначищувані каблучки і серги; товсті давні книги; червоні намиста з дукачами — і знову ікони, старіші й новіші, в оправках і без оправ, але боги на них були схожі один на одного, як брати, і всі дивилися сумними очима не на людей, а поверх них.

Далі йшли прилавки, заставлені мисочками з житом, кукурудзою, просом; біліли склянки з борошном, содою, вологою сіллю («Ось вона!» — зрадів Климко); стояли клунки з картоплею, капустою, буряками. І все це добро не продавалося, а мінялося на одержу, гас, мило, сірники...

«Видно, й тут гроші не нужні нікому»,— подумав Климко, відчуваючи страх: нічого він тут не добуде...

Люди торгувалися не весело, як було до війни, а з якоюсь похмурою настирливістю, наче бороли один одного і ніяк не могли побороти:

— Скільки ж ви даєте?

— П'ять кухлів.

— Так спідниця ж — подввіться!

— Як хочете, не силую.

— Шість!

Іс-с...

— Дитину хвору в Полтаву на тачці везу...

— Ну то давайте вже.

— Запальнички, замки, кресала, губка, кремій!

— ...А воно ж на ваті чи на клоччі?

— Що ви, що ви, дядечку! Осьдечки, дивіться: вата.

— Півгуда.

— Скільки?!!

— Сіль-крупка! Печатне мило заграничне! Тільки за марки!

— ...То дійдемося ми з вами?

— Хіба що на тому світі.

— Ну й люди ж! Наче до війни таких не було.

— Біда наплодила...

Ряди скінчилися. Далі було засмічене токовисько, а за ним, коло магазинів з потрощеними вітринами, стояли люди з тачками. Климко пішов ще туди.

«Якщо і там не візьмуть гроші, тоді — в гори».

Біля крайньої тачки на дерев'яних колесах стояла дівчина, з напуском на очі зап'ята старенькою чорною хустиною. Вона тримала в руках чепурно, квітка до квітки складений букет чорнобривців. На плечах у неї була ще одна хустка — велика, у веселих червоних та зелених квітах, а темно-вишневі шовкові китиці ледь не торкалися землі. Щоким у дівчини були перепнуті по-старечому, навкіс, як у хворої на зуби, а маленькі тонкі пальці, що тримали квіти, тремтливо перебирали зелені стебельця.

— Купіть мою хустку. Дивіться, яка ловка...— тихим голосом так лагідно і боязко просила дівчина, що Климко зупинився біля неї.— Я й чорнобривців на додачу ще дам... Купіть мою хустку...

Климко пом'явся, переступаючи з ноги на ногу, і сказав:

— Чудна вп. Кому ж вони зараз нужні, чорнобривці оті?

Дівчина сполохано глянула на нього темними затіненими очима і швидко вп'ялася пальцями в квітчасту хустку.

— Та ви мене не бійтесь,— усміхнувся Климко і згадав, що він сьогодні не вмивався.— Я не вурка, я по сіль сюди прийшов...

Дівчина одвернулася і стояла мовчки.

— Ото хлопець тобі правду каже,— озвався з-під магазину якийсь дядько.— Ти б поставила отуто коло мене тачку, пішла в ряди й виміняла, чого тобі треба. А то — «чорнобривці»...

Дівчина так само наполохано, як і на Климка, подивилася на нього.

Дядько сидів просто на землі, обгорнувши ноги старою суквяною ковдрою. На скронях йому густо висіялася кучерява розсадка сивини, а лице було все в зморшках. І в кожній зморшці, здавалося Климкові, чаїлася добра лагідна усмішка. Перед дядьком двома рівними рядочками стояли прорезинені тапочки — великі, й малі, і зовсім манюні, на дитину. Видно, він був швець і сам їх понашивав.

Швець поманив Климка пальцем:

— Здалеку йдеш чи тутешній? — спитав.

— З Донбасу я, — сказав Климко.

— А-а! Землячок... По сіль, кажеш?

Климко кивнув.

— А що ж у тебе на сіль?

— Торбинка осьь, — Климко зняв з плеча торбу.

— Ні, — усміхнувся швець, і кожна його зморшка теж заусміхалася. — Я питаю, на що міняєш чи купуєш. Одежа якась путня є чи, може, марки?

— Такого нема, — зітхнув Климко, розглядаючи тапочки («Чи не спробувати вимінять?»). — Гроші довоєнні є, так за них нічого не продають. Треба йти в гори, туди, — він махнув рукою, — там я й даром наберу. Так же?

— А чого ж босий?

— Щоб легше на ноги... — Климко ледь скривив губи, пробуючи усміхнутись. — Картопля в мене ще є. То, може б, ви проміняли взувачку на неї? Дрібнувата, правда...

— Візьми приміряй.

Климко привзув тапочки. Ногам одразу стало затишно.

— Більші бери, щоб онуча влізла, — порадив швець.

Климко послухав його, взув більші й заходився розв'язувати торбу.

— Не треба, — сказав швець. — Носи собі, раз уже ти земляк...

Він скрутив цигарку, припалив од саморобної, з патрона, запальнички і сказав, огортаючись димом:

— А сіль ти, синок, проминув. Кілометрів п'ятдесят зайвих пройшов. Сіль — це біля Артемівська. Чув? (Климко чув і навіть бачив це місто здалеку днів три тому.) Так ото біля нього станція така є, називається вона Сіль. Там сіль. А тут що — крейда, сода, вода солона в озерах є, але ж у торбу її не набереш... Проминув ти, брат, сіль.

Климка обсіпало колючим жарком, а ноги потерпли і знемоглися, як після цілоденної ходьби. Він сів на проломлений дощаний ганок і мовчав, стиснувши долонями щок.

— Що ж... треба вертатися,— пасилу вимовив він, похлинувся клубком, що стояв йому в горлі, і закашлявся.

— О, як тебе пробрало.— Швець поклав на плече Климкові велику руку, подзьобану вугільними скалками, наче покроплену спivькою.— Нічого, не скисай, щось придумаємо.

З-за магазину вихопилося два поліцаї в чорному, з карбінами за плечима і плоскими німецькими багнетами при боці. Вони підійшли до дівчини з хусткою і стали.

— Приймись! — сказав один з них, у кубанці, на яку по-селезнячому закручувалася чорна чуприна. Він уперся коліньми в тачку, ніби йому не було більше дороги, і подивився на дівчину дуже пильно спідлоба.

Дівчина вхопилася за дишель і підтягла тачку ближче до магазину. Руки в неї тремтіли.

Поліцаї пройшли повз шевця й Климка, навіть не глянувши на них, і той, що в кубанці, сказав другому:

— Бачив, яка краля? Може, зараз візьмем?

— А куди вона дінеться? Встигнемо ще.

Люди поміж тачками загомоніли:

— Що то воно?

— Поліцаї, хіба не бачиш?

— Так наші чи німці?

— Турки!

— Ха-ха...

— Цсс...

— Нова власть...

— Нові прихвоспі,— сказав швець, і на нього заозиралася — одні з острахом, інші — ховаючи посмішки.

— Щось вони затівають,— сказав швець до Климка і гивнув головою.— Бач, скільки їх оно висипало. Як гусей.

Поліцаї, чоловік, може, сорок, вервечкою, на однаковій відстані одиш від одного швидко йшли понад обома парканам.

— Ловитимуть когось...

В рядах приишкли, і від цієї тиші, що настала враз, сдрубом, на майдані зробилося моторошно-похмуро. Климко помітив, що з базару через токовисько спершу поодинокі, далі невеликими гурточками почали вишевкуватися люди. Вони йшли непоспіхом, ніби вже відбазарувалися, потім швидше, швидше... І раптом біля прилавків надривно, страшно серед тиші закричала жінка: «Ай, що ж це ви робите! Пустіть мою дитину! Пусті-іть!»

Все торжище разом схараудилося, гойднулось — і люди побігли, збиваючи одне одного, вириваючи з-поміж плечей свої клунки, вузли, торби...

— А-а-а!..— злинуло над базаром, як багатоголосий стогін.

А поміж тими, що товпилися коло тачок, поповзло незнайоме Климкові слово: «Облава!.. Облава!..»

Сіра людська хвиля з розпачливим криком накопилася на паркан. Він прогнувся, мов гумовий, затріщав з краю в край і впав. Але на вулиці щільно, майже один проз один, стояли німецькі мотоцикли і грузовики. Пролунало кілька автоматних черг — видно було, що стріляли вгору,— і натовп знову повернув на базарний майдан, розсипаючись у всі боки. В ньому густо синіли поліцейські шинелі.

— Молоденьких виловлюють,— сказав швець, примружено, гостро дивлячись туди, де вирувало людське стовписько.

Він обернувся до дівчини з хусткою:

— Ти, дочко, йди сідай коло мене. Та хустку оту заховай геть, бо цвіте на весь базар.

Дівчина, бліда, з величезними карими очима, в яких аж кричала безпорадна мука од страху, зібгала хустку тремтливими пальцями і сховала її під полу жакетика. Вона сіла між Климком та шевцем, затулила обличчя руками і заплакала.

— Цить,— суворо звелів їй швець.— Сиди собі й годі. Як щур у горах — тихенько.

Посеред майдану з'юрмилися, тулячись одна до одної, душ тридцять дівчат і серед них один-однісінький, високий, на голову вищий за всіх, блідолиций юнак. Звідти було чути плачі. Поліцаї з карабінами напереваги оточили і повели бранців до воріт. Слідом за ними, голосячи, пішло кілька жінок з вузликами і торбами за плечима і сивий, без картуза (картуз він тримав у руці) дідусь на дерев'яній ступці. Він махав нею швидко, і рукою з картузом у лад ході свій вимахував,— певно, боячись відстати.

— ...Та тут самі старі, ми вже дивилися,— почув Климко і впізнав голос поліцає в кубанці. Їх було трос. Вони наближалися, перемацуючи очима кожне обличчя в ряду тачкарів.— Де ж це та пташка з квіточками? Казав, давай зразу брати, так ні.

— Ну да,— заперечив йому другий, у синьому картузі, вигнутому на німецькпй мапір.— А вона б рейвах підняла. Тоді всі розбіглися б.

Дівчина тоненько заплакала і зашепотіла до шевця:

— Спасіть мене, дядю, спасіть...

— Тихо-тихо-тихо,— швидко сказав їй швець.— Не бійся...

А Климко висмикнув з торби надірвану плащ-палатку, розіпнув її в руках так, щоб затулити дівчину, і став роздивлятися, бурмочучи заклопотано перше, що спало йому на думку:

— Якби не надірвана, то була б довша... Так надірвана... — а в голові стукотіло: «Хоч би пройшли, хоч би пройшли!»

— Хах! Ось де вона сховалась!

Климко побачив над плащ-палаткою простягнену руку в чорному суконному рукаві. Та рука взяла дівчину трьома пальцями за підборіддя і підштовхнула його вгору. Дівчина підняла голову і дивилася на поліцая повнісінькими сліз карими очима.

— Уююй... Вони плачуть! Чого, моя квітко, хто тебе обидив, га?

— Не руш дитини, — тихо, але владно сказав швець.

— Ш-шо? — перепитав поліцая, скосивши на нього нахраписто-веселі сірі очі. — Ш-шо ти промакав?!

— Не руш дитини, кажу, — хрипко вимовив швець.

— Ану встань! — випростався поліцая. Два інші теж помуро дивилися на шевця. — Вста-ать, кому сказано!!!

— Немає на що стать, — осміхнувся швець. Він не дивився на поліцая, він дивився кудись повз його коліна.

Поліцая коротко, прямо вдарив його п'ятернею в обличчя.

Швець похитнувся назад, але не впав — устиг обіпертись на руки.

Він притулив долоню до розсіченої губи, а поліцая одкинув чоботом ковдру і відступився на крок, скрививши рота. Під шевцем був маленький дерев'яний візок на підшипникових коліщатах. Поруч лежали дві дерев'яні підпихачки — дві дощечки з обшитими шкірою ручками.

— Шмаркач, — незлостиво промовив з-під долоні швець, дивлячись, як і раніше, мимо поліцая. — Я, щоб тобі тепленько жилося, ноги в шахті залишив, а ти мене за це — по зубах...

Поліцая покашляв у стулені докупи пальці, потер ними губи, ніби поправляючи скривлений рот, і знову обернувся до дівчини:

— То тебе що — просить? — сказав крізь зуби, захопив її за руку і смикнув на себе.

Дівчина зойкнула (хустка випала з-під поли, розіслалася по землі) і звелася навколішки. Климко випустив плащ-палатку, вчепився дівчині в другу руку і закричав:

— Пустіть її! Це моя сестра! Сестра моя, чуєте? Вона мені за матір!

— Та облиш ти цих старців, Стьопа...— сказав третій поліцай, позиркуючи на людей, які покидали свої тачки і підійшли ближче.— Ходімо. Без одної Химки ярмарок буде.

— Н-нух,— зло видихнув той, що в кубанці.— Однак ти далеко не зайдеш. Чула?!

Поліцаї пішли через токовисько до порожніх прилавоків і скоро зникли за ворітьми.

— От бачиш — і минулося,— сказав до дівчини швець, утираючи долонею закривавлені губи.

Дівчина стояла навколішки й оніміло дивилася в хустку, що розіслалася на землі. А Климко міцно тримав її за руку побілілими пальцями, і кашляв, і тремтів од кашлю.

Котрась жінка подала шевцеві хусточку втертися, але він сказав:

— Спасибі, не треба. Нащо ж добро переводити. Язиком оближу — швидше загоїться.

Поспівчувавши, тихо і злякано оглядаючись, жінки помалу розійшлися. Заскрипіли немазані колеса на тачках, поспівали сумно до воріт: який там тепер базар.

Дівчина враз немов опритомніла: вхопила шевця за руку, гладила її тонкими пальчиками і шепотіла, шепотіла плачучи:

— Спасибі вам, дядечку, спасибі, рідненький... Отак вони вас... через мене... Повіки не забуду... Спаси...

Швець легенько вивільнив руку.

— Чого ж ти плачеш? Минулося — і цур йому, радії, що минулося. Далеко тобі ще йти?

— В Сумщину, дядечку... Я на шахтах була в Донбасі. А тут війна... Тепер до мами добиваюся...

— І доб'єшся,— лагідно хмурячи брови, сказав швець.— Чого ж. Тільки накниь зараз на себе старе шмаття якесь або хусткою великою загнися, щоб ні лиця, ні очей не видно було. Та серединою міста не їдь, а глухими вуличками — і на шлях. А там людей багато, з ними веселіш буде. Я тебе на своїй машині проведу закавулками.— Швець усміхнувся і поторкав долонями шарикопідшипникові коліщата.

Дівчина слухала його і швидко, по-дитячому кивала головою.

Тоді обернулася до Кліма і винувато, соромко подивилася на нього заплаканими очима.

— Спасибі тобі, хлопчику... Я тебе зразу так і злякалася... Тобі, бува, не по дорозі зо мною, ні?

— Мені назад,— сказав Климко крізь кашель.— У Донбас.

— А то й справді був би моїм братиком...— Дівчина жа-

лібно підняла брови.— У нас із мамою нікого більш немає. Жив би в нас...

— Назад мені треба,— сказав Климко.

Повз них тягла тачку якась жінка у довгому синьому плащі і в калошах на босоніж.

Швець озвався до неї:

— Ти, молодице, хотіла балетки за сіль. То бери.

— Та хотіла,— сказала жінка і зупинилася з тачкою.— Ви ж бо просили борошенця хоч склянок п'ять. Нема, чоловіче, борошенця, не взяла.

— Нічого, якось обійдуся вже. Давайте за сіль. Тут ось хлопчик,— швець кивнув на Климка,— земляк мій, забився аж із Донбасу. Двісті кілометрів пройшов, щоб солі достати. А де ж її тут зараз знайдеш?

Жінка швидко зиркнула на Климка.

— Роздала ж бо я, хазяїне, сіль. Те просить, те: «Дайте, тітонько, хоч у носовичок, хоч зо жменю». Жалко дивитися. Склянок, мо', з десяток осталося.

«Десять склянок!» — подумав Климко і уявив купку солі, величезку таку. І зашпортався мерщій у кишені, добуваючи гроші.

— Дома в мене то ще є, та й багатенько. З Солі привезла два мішечки, як війна почалася. А тут — ось, тільки на денці...— Жінка дістала з тачки жовтий сировий клуночок.

— Давайте, скільки є,— сказав швець,— та вибирайте собі взувачку, яка на вас дивиться.— Тоді подумав і додав:— А може, хлопчик поміг би вам тачку додому правити, а ви йому дома вже солі досипали б іще, га?

— Я вам, тітонько, води наносу, дров нарубаю чи ще щось зроблю, що скажете. Чесне слово!— Климко похапцем розкрутив дротинку на кишені і простяг жінці всі гроші, дивлячись на неї вгору хворими очима.

Жінка зажурено подивилася на нього:

— Не треба мені грошей, хлопчику. Я тобі й так насиплю з півпуда, а то й більше, скільки донесеш.— І спитала в шевця з надією в очах:— Що ж воно оце далі буде, хазяїне?

— А що буде,— одказав швець.— Ось вернуться наші, пошию вам усім трьом чобітки на рипах, на скрипці заграю чи на баяні... А ви мені пісні хорошої заспіваєте або потанцюєте. Я колись любив потанцювати!— І він посміхнувся.— Отак і буде. А як же інакше?

І всі заусміхалися теж, дивлячись на його веселі зморшки біля очей і по всьому виду, і над похмуро порожнім,

усипаним сміттям майданом ніби проясніло. А швець дістав з-під свого візка старий речовий мішок солдатський, поскладав у нього парами тапочки — ті, що zostалися, — ковдру, зав'язав тугенько і накинув лямки на плечі.

— Що ж, рушаймо, одбазарувалися, — сказав він. — Ти, дівчино, паняй за мною, я покажу, де тобі повернути. — Узяв у руки дерев'яні підпихачки, дуже обіперся ними об землю і перший, з мішечком за плечима, покотив до воріт.

Усі рушили за ним.

За ворітьми швець сказав жінці:

— Вп ж підмогніть там хлопчині. Як тебе хоч звати, земляче? Климко? Бувай, Климку, кріпися в дорозі, бо вона ж тобі неблизька. Бувай. — І помахав Климкові дощечкою-підпихачкою.

Він, не оглядаючись, поїхав щербатим цегляним тротуаром по негустому опалому листю: тьох-тьох, тьох-тьох, — озивалися підпихачкові коліщата під його візком. А дівчина згорблено, низько опустивши голову, тягла за ним свою тачку на дерев'яних колесах.

— Поїхали й ми, тітонько, — сказав до жінки Климко. — Разом веселіше буде, еге ж?

— А ти бідовенький, — завважила жінка. — Бідовенький же?

— Не знаю, — зніяковів Климко.

Він узявся за холодну залізну ручку в дишлі тітчиної тачки і ще раз, востаннє подивився услід шведцеві, що котив помалу мережаним тротуаром: із тіні в сонце, із тіні в сонце... І все глухіше було чути: тьох-тьох, тьох-тьох...

Розділ V

...Перше, що побачив Климко, коли розплющив очі, — велике, рівно обведене коло червоного сонця у вікні (воно світило, мов крізь морок), і став пригадувати, де він. А пригадавши, спитав:

— Тітонько, тьотю Марино... Що воно — ранок чи вечір? Де ви, тітонько? — спитав так тихо, що ледве почув свій голос.

— Тут я, сипок, осьо, — тітка Марина схилилася над ним і поторкала теплими губами його чоло. — Слава богу! — зраділа. — Охолонув лобик. А то ж горів, як жарина. Ранок зараз, дітки, сонечко тільки що зійшло.

— Довго я спав, тьотю? — спитав Климко.

— Не спав, а в гарячці був. Без пам'яті був трохи не

три дні. Так тебе тіпало, бідолагу, що аж підкидало на ліжку. Не знали вже, чим і вкривати. Застудився ти дуже...

Климко поворухнувся під важкою вкривачкою і сказав: — Треба йти.

Він хотів підвестися, але ні спина, ні шия, ні руки не скорилися йому — тільки в жар кинуло, і на лобі виступив піт.

— Лежи, лежи, — придержала його тітка Марина. — Куди ж ти підеш отакий-о немічний. Підчипишся трохи, тоді й підеш. Лежи, а я тобі молочка сходжу напитаю. Як їсти схочеш, бери, ось я поклала на стільці, їж. Тільки гляди ж не вставай.

«Три дні!» — Климко відчув, що йому запекло в очах, як тоді, в балці, де він дожував останні крихти від Бочонкових сухарів, і заплющився.

Три дні... Це ж половину дороги пройшов би вже. А мо', й більше ніж половину, бо назад, із сілля, ішов би швидше. Та й ніг уже не треба було б сидати грить. Він ішов би так, як тоді, коли вони з тіткою вихопилися за Слов'янськ і Климко побачив і впізнав далеко в полі той курінь, у якому почував минулої ночі, а ще далі — станцію і чепурний виселок, де він сидів під парканом та ждав, що горобці зіб'ють йому двійко червивих яблук. Отже, він вертався додому!

— А нам з вами, тьотю, ще й по дорозі! — сказав тоді Климко і став тягти так завзято і так легко й широко ступав у нових тапочках, хоч вони трошки і хляпали без опуч, що тітка Марина — так звали жінку — ледве встигала за ним і дивувалася:

— Де в тебе та й силочка береться, он скільки пройшовши голодний і холодний.

Климко-бо із вдячності до неї розказав, звідки, чому і як ішов сюди. А надвечір, уже в тітчиній хаті, його раптом почало так трусити, що й слова не міг вимовити. Він ще встиг помітись у ночвах з літеплом, гуркочучи брусочком мила по худих ребрах, перевдягтися у велику чисту чоловічу сорочку, що пахла, як і дядькові Кирилові сорочки, простим чорним милом, — і тоді його звалило. Далі він чув тільки, як йому давали пити щось гірке, а зуби цокотіли об вінця залізного кухля...

Климко розплющився. Тітки Марини в хаті не було. Він поскидав із себе одну за одною всі вкривачки: теплу ковдру, старе пальто, якісь кофти, діжурку свою — і встав, спустивши ноги додолу. В хаті було чисто і ясно від сонця, веселих вишиваних рушників на стінах та від червоних

калачиків і хвастунців, що цвіли на лутках у кожному вікні. На стільці коло ліжка лежала скібка хліба, намазана смальцем і потрушена зверху сірою сіллю, та двоє червонобоких яблук. Климко повільно, стримуючи себе, з'їв хліб і одне яблуко. «А те хай,— подумав про друге,— у дорогу візьму». Він побачив на лаві рівно складену чисту свою одежу, матроску і штани (виляняли після прання ще дужче, аж побіліли), устав і вдягся. Потім накинув діжурку і вийшов надвір. Сонце різнуло в очі, з них побігли дві сльозини. Климко витер їх пальцем. У повітрі пахло садовим димом. Так пахло восени і в їхньому висілку.

«Листя палять,— подумав Климко.— Треба ж роботу якусь зробити тітці, а то тільки набалакав: і те зроблю, і те...»

Він знайшов у сінях старий віник-деркач і промів тічок біля порога та вузеньку між споришем стежку до хвіртки — так вони замітали щосені і щовесни в шкільному дворі. Тоді обійшов тітчину хату, повисмикував старий пупкий бур'ян попід призьбою — і хата одразу ніби підвищала. Обдивився довкола — що б його ще гаке зробити? — і помітив за хлівом солом'яний погрібничок, теж зарослий густим бур'яном. Він підійшов до погрібничка, вхопився обома руками за найдебелішу гіллясту бур'янину, щоб її вирзати, і раптом почув приглушене підземельне: «Ко-ко-ко-ко?!» Заджеркотіли й кури, але тихіше й не так сердито, як півень, і теж з-під землі. «А-а-а»,— здогадався Климко, усміхаючись, і облишив бур'ян: хай, серед нього не всяк одразу й помітить погрібничок. Він пішов у хату, застелив ліжку і сів перепочити, бо втомився. «А як же оце йти, як і од віника вхоркався?» — і заспокоїв себе тим, що добре поповів, тож сили прибуде.

Незабаром повернулася тітка Марина, весела, рум'янощока, очі сміються. В руках вона тримала маленьке жовте глеченя з квітками по боках, над вінцями в нього біліла шапочка молочної піни.

— Таки встав? — здивувалася і високо, ялиночкою підняла брови (вона і в дорозі піднімала їх так, коли дивувалася). — Ну й меткий! У вас там на шахтах що — всі такі? І в дворі він уже, бачу, хазяйнував. Хіба ж можна отакому хворому — і за роботу? Тобі ще лежати та лежати.

— Я піду, тьотю,— тихо сказав Климко.— Сьогодні. А то ще один день пропаде...

Тітка Марина поставила глек з молоком на лаву і подивилася на Климка спершу злякано, потім обличчя їй жалібно скривилося, очі набралися сльозми.

— А може б, ти, синочку, в мене zostався, га? — спитала вона невпевнено.— Назовсім. До кого ж тобі туди йти? Це я ще дорогою подумала, та зразу не сказала: бачу ж — хворе хлопчєня... А вчителька з дитинкою якось переб'ється, серед людей же... Я тебе вдягла б як слід і взула. Їсти в мене, хвалити бога, є що — німці до нас тільки вряди-годи заскакують, то ще й не обібрали, глуша в нас тут. А приїде дядько Петро, чоловік мій, з війни — хай там його, козака, смерть обминає — житимемо втрєох, будеш нам за рідного сина... В школу тебе оддамо... Га? — В очах у неї світилася надія і ще щось таке ласкаве, чого Климко не міг збагнути. Йому тільки дуже шкода стало тітки, і він сказав:

— Я приїду до вас, тітонько Марино. Як тільки не стане в нас голоду, так і приїду або приїду. А зараз треба мені назад, мене там ждуть...

(Климко не знав того, що Зульфат щодня виходить за переїзд у степ і довго журно дивиться пригаслими чорними очима на дорогу через вибалки й узгірці, звідки має прийти Климка; що часто разом з ним виходить за переїзд і Наталя Миколаївна з маленькою Олею на руках, тоді вони дивляться на дорогу вдвох із Зульфатом і мовчать, картаючи себе в душі: Зульфат — що не розрадив Климка, Наталя Миколаївна — що не почувала, як він пішов. Надвечір вертають онімілим у голодному горі висілкєм назад до вагової, і їм здається, що там їх уже чекає Климко — усміхнений, мовчазний і синьоокий.)

Але його немає...

Климко цього не знав. Він знав лише одне: там його ждуть.)

Тітка Марина зітхнула, витерла долонею очі й сказала рече іншим, стурбованим голосом:

— Сідай тоді пий молоко, а я тобі клуночок складу.

Вона виссла з хатини склянку і налила в неї молока, густого і тепло-пахучого.

— А півня, тітонько, ви краще заріжте, бо він і курей продасть... — сказав Климко.

Тітка Марина тихо засміялася і подивилась на нього залюбленими очима:

— Хто тебе й викохав отакого... А що, хіба його чуть?

— Як підійдеш близько, чуть, а з двору ні.

— Він у мене й на волі розбшакуватий був та горлатий. Думала, хоч у погребі посмирнішає. От босяцюра! — Тітка зітхнула.— Я не хотіла тобі зразу казати, думала ж, зостанешся... Німці товарний поїзд учора пустили в Дон-

бас, до Єнакієвої чи до Горлівки, точно не знаю. А сьогодні ввечері ще один піде. З нашої станції.— (Климкові стало важко дихати — так стисло в грудях.) — Це мені той чоловік, де я молоко брала, сказав. Він перед війною обходчиком робив, то й зараз погнали, дарма що старий уже. Кажуть, не підеш — корову заберем. Може, він підсобить тобі сісти, як перегомоніти з ним, га? — І сама ж собі відповіла:— Перегомону. А ти пий молоко та лягай хоч до полудня поспи — здоровіший будеш. Піду я в печі розтоплять.

Климко скуштував ковток молока, ще ковток... У склянці поменшало на третину. Подумав, подумав — і долив її водою з кухля, що стояв на столі. Потім ще надпив і ще раз долив, і ще... Поки стало не молоко, а синя бурдичка.

— Що то ти робиш? — почув він і підняв голову: в хатинних дверях стояла тітка Марина.

— Доливаю...— винувато сказав Климко.

— Водою?!

Климко опустил очі й кивнув.

— Мепі, тітонько Марино, якби хоч з пляшку з собою взяти, додому,— сказав тихо.— Може, доведу...

— То й візьмеш! Спарю — і візьмеш. Сміливо пий, я ще дістану.— Вона вернулася в хатину і голосно зітхнула там.

А Климко випив ще стакан молока, вже чистого, тихенько роздягся й ліг. Він дивився у вікно і ждав полудня, аж доки її заснув.

Було вже поночі. На станції ані вогника, ані голосу людського. Тільки паровоз, видно, старенький уже, хрипко дише та кидає негусті іскри в захмарене небо.

«Вугілля в топку закидають,— подумав Климко,— інакше іскри не летіли б». Вони вилітають з труби лише на ходу і коли «шурують» топку, щоб підняти пару. Климко знав це ще змалечку від дядька Кирила. В паровозній будці тим часом погасли червоні відблиски,— дверці закрились,— перестала шурхати об вугілля лопата. Климко захвилювався: скоро відправлятимуть. Він сидів під якоюсь будкою біля клунка, а тітка Марина пішла шукати обходчика.

З кінця ешелону почулося тоненьке видзвонювання молоточка. Воно ближчало. А коли порівнялося з будкою, де сидів Климко, стихло, зарипіла черепашка під ногами, і Климко почув шепіт тітки Марини:

— А порожні вагони є, Гнатовичу?

— Вони всі порожні,— одказав їй хрипкий старечий голос.— Веди свого пасажира до другого з кінця, там уже є

люди. Та й чисто: з-під лісу вагон. Тільки двері тихо одчиняйте.

Климко побачив маленьку чорну тінь обходчика з довгоносою мастильницею в руці — і знову задзвенів по колесах молоточок.

Підійшла тітка Марина, теж, як тінь, з ночі впринула, зашепотіла:

— Ходімо, синочку. Повезло нам, дякувати добрих людей.

Вона легко закинула клунок на плечі і взяла Климка за руку.

— Осюдою, поза вокзальчиком ходімо, бо ще наскочимо на того виродка... Начальник станції тут об'явився новий.

Біля передостаннього вагона вони постояли, прислухавшись, потім тітка Марина легенько постукала в двері і сказала негласно:

— Свої, не бійтеся...

Двері тихо відкотилися, утворивши чорну щілину.

— Може, підсобити? — озвався зсередини чоловічий голос, і простяглася рука.

Тітка Марина подала клунок, заплакала тихо, поцілувала Климка, зросивши слізьми йому щоки, і зашепотіла гарче:

— Прощай, синочку... Так хотілося мені тебе залишити в себе, такий ти мені любий став, як ішли тоді з гóрода, як хворів, — серця б тобі увірвала... Приїжджай... Пішки не йди — далеко... А приїжджай...

— Я не забуду вас, тьотю Марино, — надломленим голосом сказав Климко. — Я... спасибі вам... я приїду... Чесне слово! — Паровоз тоненько свиснув. Тітка ще раз поцілувала Климка, шепочучи щось сама собі, і поїзд, брякнувши буферами, рушив.

У вагоні пахло старою сосною стружкою, на стрілках він погойдувався і рипів, а коли поїзд набрав швидкість, його стало метляти з боку в бік, і він уже не рипів, а стогнав.

Чоловік, — мабуть, той, що брав Климків клунок, — довго черкав сірником, а коли спалахнув вогник, Климко побачив купу стружок у кутку і під ними душ п'ять жінок з якимись пожитками в мішках і кошиках. Жінки дивилися на вогник тьмяно-блискучими сміливими очима.

«Наші, — подумав Климко, — донбасівські». І йому стало легко, тепло й затишно у цьому ризучому вагоні.

А чоловік прикурив цигарку і сказав Климкові уже в п'ятні:

— Візьми підмости собі стружок під боки, то подрімаєш у дорозі.

— Нічого, я і сидючи вмю спати,— бадьоро одказав Климко.

Він сів біля дверей, притулився спиною до стіни вагона, що ходила сюди-туди, мовби приколихувала, і дивився в прочинені двері на небо. Низькі чорні хмари, здавалося, стояли нерухомо, але по тому, як вони час від часу засмолювали негусті дрібні зорі і як ті зорі знову ненадовго з'являлися, Климко здогадувався, що хмари біжать.

Поїзд ішов нерівно: то смикався і набирив шаленої швидкості, то гальмував так само різко, як і розганявся, то зупинявся просто посеред степу і довго стояв, а від переднього вагона біля паровоза було чути німецьке гелгекання. Тоді в кутку, де сиділи жінки, нишкли, а чоловік гасив цигарку. Він курив часто, і в спалахах сірника було видно стареньке зморшкувате лице з кустратими бровами.

І знову поїзд рушав, помалу, навпомацки долаючи ніч та посвистуючи тоненько хтозна й до кого. Дядьків ФД так не їздив. Він пролітав станцію, як ураган. І Климко, почувши його потужний лицарський гудок ще за семафором, ледве встигав вискочити з барака, щоб помахати дядькові Кирилові і побачити, як він усміхається йому і махає рукою, а білява хвиляста чуприна в'ється на вітрі. То був веселий і мудрий паровоз... Він міг мчатися, по-молодецьки жбурляючи шапки свого диму під вагонні колеса, а міг нищечком, як довга чорна щука, підкрастися під самісіпний барак, поставити на землю дядька Кирила із залізною скринькою в руці, потім гучно зачахкати трубою, мовби зареготавши, і задки швидко покотитися на станцію.

Та було інколи й так, що ФД зникав кудись на цілу добу чи й дві, а дядько лишався вдома. Найчастіше це траплялося у свято, коли депо, шахта, станція, клуб і школа сяяли вночі червоно-синьо-жовто-зеленими гірляндами, що гасли аж по тому, як сходило сонце, а з вікон у висілку грали патефони, і в бараці крізь тонкі стіни було чути з кімнати в кімнату святковий гомін. Дядько Кирило, в білих напрасованих брюках, білих парусинових черевиких і блакитній сорочці, легко перехоплений у стані шовковим поясом, одягав Климка в матроський костюм з безкозиркою, в нові рипучі сандалі, брав його за руку, і вони йшли до магазинів по морозиво та цукерки — смугасту «Ракову шийку»... Вітер грався стрічками безкозирки і лоскотав ними тоненьку Климкову шию. Климко напихав кишеньки цукер-

ками, лизав кругле морозиво, а дядько присідав біля нього навпочіпки і казав:

— Біжи тепер додому, а я ще побуду з товаришами.

Очі в нього були усміхнено-печальні — він ніколи не усміхався ними весело, — а біляве хвилясте волосся світилося на сонці шовком.

«Посадимо із Зульфатом вишню над ним, — думав Климко, уткнувшись головою в коліна. — Весною вона біло цвістиме, влітку ягідьми блищатиме, шпаки налітатимуть... А восени встелятиме могилу червоним листям з усіх боків...»

Вагон розгойдувало дужче й дужче, а стрічки від безкозирки лоскотали і лоскотали Климкові шию — так м'яко, так ніжно...

Він прокинувся від гучного гуркоту дверей. І не зразу розгледів на тлі сірого дощового неба німця у вагоні, що стояв простоволосий, без зброї, у довгий, по самі лікті, шкіряних рукавицях. Німець обвів ліхтариком усі кутки, помовчав, розставивши ноги і згасивши ліхтарик, і раптом крикнув, як вистрелив:

— Гераус!!!¹

Першим пішов до дверей дядько, що все куриє. В руках у нього був кошик і невеличкий вузлик. Німець ждав його, стежачи за ним зосереджено, спідлоба. Коли дядько підійшов близько, німець відкинувся плечима назад, обкрутився на одній нозі, а другою з усього маху вдарив старого вище колін. Дядько охнув і сторчма випав з вагона. Німець знову став у попередню позу і ждав жінок. Климко попробував одчинити свої двері, але вони не подавалися, видно, намокли за ніч під дощем. Зойкнула жінка, закричала друга, третя... Німець бив їх так само, як і старого, — мовчки, із усього маху. Климко на превелику силу встав з клунком за плечима і пішов до дверей. Він помітив, що німець б'є лише правою ногою, і хотів проскочити зліва від нього. Німець скося стежив за Климком, Климко теж не зводив з нього очей. Не дійшовши до дверей кроків три, він зігнувся калачиком, аж клунок посунувся на голову, подався ще трохи вліво од німця і разом з клунком полетів з вагона, перекинувся в повітрі й посунувся сторч головою по крутому мокрому насипу просто в калюжу, а клунок боляче придавив шию. Німець таки достав його вже на льоту кулаком у груди... Климко спробував підвестися, але в грудях і в коліні так заболіло, що він застогнав і поповзом, ковзаючи ліктем по грязюці й тягнучи за собою клунок,

¹ Гераус — геть (нім.).

вибрався з калюжі. Біля переднього пасажирського вагона стояв гурт вимців. Вони курили й реготалися. Коли до них підійшов той, що викидав, гурт обступив його і зареготав ще дужче.

Скоро поїзд рушив.

Климко розтер груди й коліно — добре, що тітонька Марина дала штани, хоч були вони й великі, а то живого місця на ногах не залишилося б, — подумав, підвівся і видерся на насип. Недалеко, кілометрів за три, він побачив станцію і впізнав її: то було Дебальцево!

Тепер йому лишалося пройти кілометрів шістдесят. Климко повернув за акацієву посадку і побачив неподалік у степу старого з кошиком та жінок з мішками за плечима. Вони посувалися помалу і дуже горбилися. Климко пішов слідом за ними.

А мокрий степ гірко пах полином і тихо шумів од вітру. Низько над ним сунули хмари.

Розділ VI

Другого дня Климко підходив до своєї станції. Було ясне після дощу надвечір'я. Дощова роса м'яко блищала на пожухлих придорожніх травах, і сонце, що вже ледь торкалося найдальшого пагорка, малиново яскріло у кожній росині.

Климко йшов помалу, бо вкрай зморився зі своєю пошею.

Мішок із сіллю та харчами (була серед них і пляшка молока, що якимось дивом не розбилася, як ував з вагона) він перев'язав пополам і ніс по черзі то на одному, то на другому плечі.

В дощ він не зупинявся, щоб десь його переждати, а йшов і йшов, папцувшись надірваною плащ-палаткою, доки песли ноги.

Йшов він помалу ще й тому, що не треба вже було поспішати: он він, виселок, мріє крізь безлисту посадку, а он лежить за іржавими коліями великий залізний бак зваленої водокачки, звиваються димки по німому териконові — порода горить. У висілку теж деінде курять негусті дими з димарів і тануть над посадкою.

Дома, дома!.. Уже дома.

Він це піде висілком, ні. На переїзді він зверне ліворуч і колією, мимо станції, депо, печища на місці барака і хлібопекарні дістанеться до вагової. Постукає тихенько в двері... «Хто там? — питає Наталя Миколаївна. — Заходь-

те, будь ласка»... Климко усміхнувся і, сам того не помічаючи, пішов швидше.

Нараз у висілку глухо хлопнув постріл. Потім коротко диркнув автомат. «Невже знову італійці?» — подумав Климко.

Воин й тоді, як прийшли, зчинили таку стрілянину по курах, наче у висілку точився бій. Так де ж ті кури зараз, як їх витрощили до одної?

Знову бахнув постріл, уже ближче, куля десь угорі тівкнула.

І тут Климко побачив, що від переїзду назустріч йому біжить якийсь чоловік — босий, у солдатському галіфе з розв'язаними поворозками і в гімнастерці без ремінки.

Він біг і весь час оглядався. На переїзд вискочило ще двоє, у чорному.

Один з них припав на коліно і вистрілив. Той, що біг, вильнув убік.

І тоді Климко все зрозумів.

— Туди, дядю, біжіть! — закричав він, показуючи рукою праворуч від себе. — Туди! Там балка!..

Від переїзду вдарила довга автоматна черга. Климка штовхнуло в груди і обпекло так боляче, гостро, що в очах йому попливли червоногарячі плями.

Він уп'явся пальцями в діжурку на грудях, тихо ойкнув і впав.

А з пробитого мішка тоненькою білою цівкою потекла на дорогу сіль...

— Климка-а-а! Кли-и-мка-а! — почув Климко з гарячої пітьми і нічого вже більше не чув.

Від переїзду, піднявши руки, спотикаючись і падаючи, біг до Климка Зульфат.

ВОГНИК ДАЛЕКО В СТЕПУ

Нас прийняли до училища разом: трьох Василів — Василя Силку, Василя Обору, Василя Кібкала — і мене. Мене-то звати Павлом, а прозивають Павлентієм. Ну, та я, правда, сам і винен.

Василів узяли першого ж дня, а мене забракували: сказали, що малий. Хлопців одразу й перевдягли. Видали їм новенькі хакові пілотки, новенькі, теж хакові, гімнастерки з натороченими товстою білою ниткою кишеними на грудях (не по дві, як у військових, а по одній), штани, черевики, широкі брезентові паски підперізуватися, навіть шкарпеток, про які ми тільки чули, по дві пари. До того всього, сказали, видадуть перегодом ще сірі шинелі з солдатського сукна і шапки.

А я в чім прийшов — не буду казати, в чім, бо це не весело, — у тім і зостався.

Хлопці раділи, обмацували один на одному одіж, упізнавали один одного і не впізнавали, розчервонілися всі, пілотки набакир... А Василь Силка, як оглянув себе в повому, ляснув у долопі, крутнувся на одній нозі і вигукнув — як лоша заіржав:

— Чи це я, чи не я? Чи нова копійка?!

Я теж обмацував їх і теж пробував усміхатися, та, мабуть, лише косоротився, і під оком сіпалося. Мені коли погано, то під оком сіпається.

Дорогою до села Василі втішали мене, що, мовляв, на той рік приймуть і тебе, що їхня форма до того року вже приноситься, а в мене буде нова, що вони однак будуть зі мною товаришувати — разом красти солому вночі з поля, бити пеньки в лузі, грати у два голоси на балалайках вечорами в неділю, а я на бубні вибиватиму. Я тоді на бубні саморобному, з собачої шкури, вибивав під Василеві балалайки: в мене-бо слуху немає, ото тільки на бубні. До того вони мене довтішали, що я мало не розкис був. Ну, вдержався якось.

А вдома... Краще б я не приходив додому.

— Ну, що, Павлику? Що виходив? — спитала тітка Ялосовета, тільки-но я переступив поріг, і дивилася на мене з такою надією, що мені знову засіпалося під оком.

— Не взяли. Малий, сказали,— ледве вимовив я: так у горлі лоскотало.

Вона сіла на вичовганий піл з двома ненакритими подушками в узголів'ї і заплакала.

— Та й що ж тепер? — Тітка дивилася на мене крізь сльози нещасними очима.— Як же тепер, га?

— Не знаю... На роботу піду.

— В чому? Подивися на себе. А їсти що? Хліба намолотили тільки в державу і то не хватило до плану.— І знову заплакала, затуливши очі долонею.

Вона любила плакати.

Я тихенько вийшов з хати, знайшов у сінях мотузок і подався на берег, до річки: може, де вільшеня або вербеня сухе трапиться — треба ж якось її втішити, щоб хоч уночі не плакала.

Тітка Ялосовета мені мачуха. Вона пішла за мого тата «на дитину», як мені було дев'ять років, і прожила з ним до війни рівно місяць, а зі мною оце вже шостий рік мучиться. Я-бо ніколи й разу не назвав її матір'ю, якось язик не повертається. Якби хоч тато був... А вона обижається, думає, що то я парашне, на зло. Нічого, знайду ось вільшечку — переплаче. Вона радіє, як є чим топити. Спробуй її ще знайти, ту вільшечку!.. Казав уже їй раз: їдьте заміж, а я й сам якось. Плаче. Ну, хай як хоче. Я ж не заставляю. Та ще й півхати нема, зосталася тільки хатина, а більшу половину одірвало бомбою. У нас у півсела нема хат — такий сильний бій був... Нічого, нарубаю дров, зваримо щось їсти, а далі воно покаже. Не плакатиме ж вона з ложкою в руках!

Над річкою вечоріс, прохолоднішає на ніч. Заграва од захід сонця поринула аж до дна і звідти світить. На лататі місцями густо біліють лілії, вони схожі на зграї білих часнят, що сіли на воду. Тут я витягав дерево з нашої хати надбитої. Двері плавали майже цілі і обаполи. А вікон — ні однісінького і в трісках не знайшлося... Піймаю обапіл, ухоплюся за нього руками і правлю до берега, вибиваючи ногами. Зубами цокочу, губи не звезу — така холодна вода була. А тітка Ялосовета бере те, що я до берега приправив, та у двір носить. Я тоді з місяць кашляв: простудився. На те літо, як мине неврожай, може, доточимо хату. А зараз треба знайти якийсь сухостій та вечерю зварити. Нічого, переплаче...

Другого дня ми пішли в училище удвох з тіткою Ялосоветою. Я-то не наважився б, а — вона.

Зайшли просто до директора.

Директор був у кабінеті сам. Стояв біля вікна спиною до дверей, невисокий, шупленький, з блискучим лакованим ціпком у руці, дивився в училищний двір — звідти лунали різноголосі команди шикуватися «по ранжиру в колону по чотири». Було перше вересня.

Коли ми ввійшли і стали при порозі, директор озирнувся. Він був у всьому військовому, з портупеями через плече, тільки без погонів: на гімнастерці два ордени, а решта — планочки. Подивився на тітку Ялосовету, потім на мене. Якийсь захололо-уважний подив був у його сірих опуклих очах.

— Що ви хотіли? — спитав він.

Тітка Ялосовета одразу заплакала, почала розказувати, що хату нашу «вкинуло бомбою в річку», що живемо ми в тій хаті, як у норі, одягатися ні в віщо, їсти теж не дуже... А я стояв, дивився у підлогу і тримав у спітнілій руці згорнуті в дудочку документи: заяву, метричну довідку, табель за п'ятий клас і автобіографію. Мені було ніяково від того, що тітка Ялосовета розказує все про нас — хоч воно й правда — та ще й підхвалює мене:

— Він слухнявенький, роботящий, не дивіться, що такий ото малий. Він підросте. І вчиться ловко, самі ловкі оцінки. Якби було за чим далі учитися, то хіба я його привела б оце... А то таке, наче збуваю дитину...

— Скільки тобі років? — спитав директор, перевівши свій уважно-здивований погляд з тітки Ялосовети на мене.

Я подав йому документи. Він пробіг їх очима і посміхнувся. Тітка Ялосовета дивилася на нього благально.

— Те, що малий, нічого.— Директор обміряв мене поглядом, а я боявся і дихнути. Стояв і не дихав.— Ми йому підставку зробимо, щоб до верстата діставав. Але ж йому нема ще й п'ятнадцяти років...

— Та скільки ж там — без одного місяця не п'ятнадцять.

Директор ще раз переглянув табель, заяву (я написав її дуже каліграфічно, майже намалював) і раптом запитав:

— А що в тебе за ім'я — Павлентій?

Тітка Ялосовета теж глянула на мене здивовано.

— Чого він Павлентій? Павлом його звати. Павло Трохимович...

Я втупився собі в босі ноги в пилюці після дороги і чув,

як дрібні голочки пошпигують мені у вуха, у щоки, шию — все горить. Стукнуло ж отаке в голову — Павлентій!..

А було так. Покликала мене одного разу баба Прониха, сусідка наша, щоб я їй листа від дочки прочитав. У неї в Донбасі дочка живе, Ольга. Ну, прочитав усе, ще й число знизу, і підпис: «Ольгея Павловна Пронь».

«Ач,— зраділа і запишалася Прониха.— Поки тут на свинарнику робила, то інакше, як Ольга Пронька, ніхто не звав. А попала між люди — Ольгея Павловна!..»

Потім, коли я писав заяву до училища, то й собі подумав, що це ж і я йду між люди. І утнув не Павло, а — Павлентій.

— Ну, що ж, Павле... Трохимовичу,— сказав директор.— Беру тебе під свою відповідальність. Будеш у нас відмінником.

Він прорипів до столу протезом у хромовому офіцерському чоботі, підтягуючи його за ціпком, написав щось червоним олівцем на заяві і простягнув її мені. Від нього пахло підсмаженими на сонці портупеями і «Казбеком».

— Віддаси завідуючому складом, отут у дворі, у підвалі він, скажеш, що я просив знайти тобі найменший розмір форми. Тільки дивись, дисципліна у нас суворо, майже військова. Щоб не просився назад. Приходь завтра на заняття у п'яту групу. Будеш у найбільшій... п'ятій групі.

Тітка Ялосовета вклонилася йому низько і сказала крізь сльози:

— Спасибі вам, чоловіче добрий!

Директор глянув на неї суворо, подив у його очах зробився ще холодніший.

— Облиште це! — І додав лагідніше:— Це ж не моя власна училище, жінко.

Дорогою до складу я сказав тітці сердито:

— Чого ви ото?! Кланятися заходилися...

— Ти розумний! — теж розсердилася вона.— Треба ж людині якось подякувати? — І одразу пересердилася, сказала з полегкістю: — Ну, слава богу!

Навіть найменша форма була мені завеликою: гімнастерка, як підперезавсь, стала на спині халабудою, штани були кругом широкі й довші, ніж треба, десь на півчверті, то довелося вбрати холоші у шкарпетки. А черевики і пілота підійшли.

— Нічого, нічого,— приказувала тітка Ялосовета, обмилюючи мене з усіх боків, і я чув, як вона пробувала матерію на пучку.— Міцненьке... Підемо до діда Кравця, він

попідшивас.— І спиталася у завскладом:— А як тут у вас, чоловіче, годують? Тричі?

Завскладом, побитий на обличчі деінде віспою, з бистрими очима, весело сказав:

— Тричі, молодице. І все, хоч і рідке... зате гаряче... Та сімсот грамів хліба щодня. Це не шуточка, це — як шахтарям пайка, грошки там менша.

Додому ми йшли швидко, бо тітка Ялосовета відпросилася у бригадира тільки до обіду. Під Писаревим лісом молотила молотарка. Над нею стояла проти сонця хмарка пилюки з половиною. Ясний, прозорий день був.

— Ач, як сонячно! — сказала тітка Ялосовета і по-молодому збила хустку на плечі.— А красивий директор. Такий якийсь... Наче й наш, наче й не наш — культурний.

— Кажу ж: ідіть заміж. Так ні...

Тітка Ялосовета тихо якось так засміялася, зітхнула.

— Дурненький ти ще, а вже совітуєш,— сказала не-обидно.— Всі люди красиві, як добрі.— Ішла вона легко, світилася. І одно поглядала на мене збоку.

— А в черевиках ти повищав. Такий — наче підріс на очах. Ну, звісно, підбори ж...

— Нічого, ось вивчуся — купимо і вам черевики,— сказав я. Так було мені на душі щасливо, що аж попробував у голові: «мамо»,— ні, не вийшло. То йшов мовчки. Форма шелестіла від ходи, аж порипувала, наче накрохмалена. «Нічого, приноситься»,— думав я. Поліз до нашивної кишені на грудях, намацав пальцями новий олівець. Купили у книгарні за двадцять копійок, бо там же у розкладі на завтра написано: «Креслення...»

* * *

І от я стою у п'ятій своїй групі, в найостаннійшій шерензі. Вона зветься «шкентель». Лунають команди «рівняйсь!» і «струнко!». То майстри, після того, як старости — майстрам, доповідають директорові, хто є, кого немає і чому. Ті, що попереду, правофлангові, крутять головами, роблячи ними «рівняння на середину», і стовпіють під команду «струнко!», а задні ряди гудуть, хихикають, штовхаються — нікому до них нема діла. А найдужче у нашій групі, бо в нас, хоч навчаємося ми вже п'ятий день, і досі немає майстра. Хлопці кажуть по-всякому: одні — що не знайшли ще, інші — що майстри-то є, але ніхто з них не хоче брати нашу групу. Тому решта дев'ять груп, які з майстрами, — і «мехавіки», і «столярі»,— вже були на практиці в смтс-

есі і в столярні, а нас ведуть щодня після сніданку в старий двоповерховий будинок — учбовий корпус — на «теорію». Класи там малі, сидіти тісно і душно, а писати зовсім п'як, хіба що боком, і то підбиваємо один одному. Класи ті називаються «аудиторіями». Були вже у нас два політзаняття, креслення, фізика, технологія металів (це про те, які бувають метали та що з них роблять) і диктант з російської мови.

Командує нами староста на прізвище Гришуха, художокій, суворий з лица дитбудинківець, з рудим пушком на верхній губі. Майже вся наша група — дитбудинківці. Їх двадцять три — і всі один за одного, дивляться прямо й сміливо і називають нас сімох селюків або «кугутами», або «макухою», але не сердито, а так, наче заради розваги, чи що. Підійде котрийсь, візьме пальцями за гудзик на гімнастерці, крутить і дивиться у вічі: «Садок є, кугуте? Принеси груш. А я за тебе заступатися буду. Нема? Що ж ти тоді за кугут?» Мене не займають. Один почав був щось про «жратуху», щоб я приніс чогось із дому попоїсти, але Гришуха сказав йому: «Ша, він наш». Видно, він знає наші автобіографії. Мені чужо в цій п'ятій групі і холодно всередині, тремтить там щось, хоч он як сонечко світить, і горобців на деревах навколо плацу — як попелу: цвірілчать, гріються на теплі. Вийти б тихенько з оцього «шкентеля» та поза спинами, поза спинами, наче мені кудись треба. А там завернути за Нарбуд — і додому. Ішов би оце шляхом понад стовпами до села... Молотарка в полі гуде, од паровика дим стелеться і пахне теплим, ворони по стерні походжають, хетезе коло лісу просянище оре... Зайшов би в ліс, напився води з джерела, попоїв грушок-падалиць... Вони зараз листям прикидані. Накриєш листок долонею — щось тверденьке. Як не патрон, то грушка, м'яка, коричнева всередині, сама тоне в роті. А завтра приніс би оцю форму, поки нова... Ні, ти ба! Сам он як просився, у директора був... Пав лентій! А тепер назад рачки... Тепер уже стій! І я зводжуся навшпиньки, щоб побачити своїх Василів. Усі вони в першій, найдорослішій і найграмотнішій групі — «механіки сеге¹ машин». Не видно Василів. Однакові пілотки, однакові стрижені потилиці.

Незабаром групи, починаючи з першої, одна за одною, стробним кроком рушили з плацу до їдальні. Попереду — майстри, збоку, прикомандуючи: «Раз! Два!.. Лівой!» — крокували старости. Ішли напружено, як дерев'япі, сікли но-

¹ Сеге — сільськогосподарських.

гами дорогу, вибиваючи підшвами такти від оті «рраз-два!» Директор, викладачі, замполіт віддавали кожній групі честь і ледь посміхалися при цьому.

А наша п'ята залилася на плацу. І стояли ми вже не строем, а як попало.

— Альо! Чого стоїмо? — загули дитбудинківці.

— Гришуха! Веди на рубон¹!

Староста, який стояв спиною до нас, обернувся і повільно просвістив з-під тонкої губи в рудому пушку:

— Тссіхो!

Мабуть, його побоювалися і дитбудинківці, бо замовкли одразу.

І раптом хтось вигукнув:

— Бра'! Майстра ведуть!

Із двору училища, куди вмарширувала остання, десята, група, ішов до нас директор, швидко підтягаючи ліву ногу за лакованим ціпком. Поруч, ледве встигаючи за директором, дріботів якийсь дідусик. Він був у ремісницькій формі, новій-новісінькій і настобурченій ще гірше, ніж у мене; передня пола гімнастерки сягала йому нижче колін, і, йдучи, він підбивав її ними, як фартушину; брезентова реміняка, з нікельованою бляхою «РУ», була заперезана аж під грудьми; штани мели пилюгу, і з-під одної холоші за кожним крочком викидався вперед довгий шнурок від чевика. Коли він, щось кажучи директорові на ходу, повернувся до нас боком, ми побачили... Ні, він не був горбатий, але такий сутулуватий, наче під гімнастеркою за плечима у нього висів баян... Руками дідусик розмахував по-стройовому, дуже кумедно, як підліток, що вдає військового в строю.

Ми зацікавилися. Ми перестали дихати, як я у директоровому кабінеті. А Гришуха викинув убік праву руку і скомандував:

— У дві шеренги — становись!

Доки ми розштовхували один одного, щоб бути в першому ряду, директор і майстер підійшли. І не встигли ми ще ні вирівнятися, ні зробити «рівняння на середину» під команду Гришухи, як майстер уперся кінчиками пальців собі у праве вухо, випнув груди, наскільки те дозволяв «баян» на його спині, і бадьорим тоненьким голоском крикнув:

— Здрастуйте, товариші ремісники п'ятої групи! — і усміхнувся зовсім беззубим ротом.

Якби він хоч ногами, перед тим, як узятися під козирок,

¹ На рубон — їсти.

нічого не робив, а то кладнув розшнурованим черевиком об зашнурований так хвацько, що ледь не збив самого себе, і шнурок простягнувся збоку.

— Здрав'я желаєм, товариш майстер! — урозлад, весело крикнули ми.

Майстер прибрав руку од вуха і, сміючись старечим сміхом, хрипкенько, сказав:

— Ну, от ми й зустрілися! — Він нахилився, наставив на нас свій «баян» і почав зашнуровувати черевик.

Директор теж усміхався. Потім посуворішав, подав команду «вільно».

— Товариші ремісники, — сказав він, підождавши, поки дідусик упорався з черевиком і випростався. — Нарешті ми знайшли для вашої групи майстра. Федір Демидович Сніп — слюсар-інструментальник найвищого розряду. Крім того, він ще і слюсар-лекальщик, тобто вмів робити з металу все: від молотка до найдрібнішого годинникового механізму. Під час війни Федір Демидович був слюсарем-зброярем на заводі і робив для фронту кулемети. Зараз Федір Демидович пенсіонер. Але, зваживши на наше велике прохання, він погодився взяти і вивчити вашу групу. Не прошу, а наказую, — директор виразно підняв палець, — наказую шанувати його золоті руки, його похилий вік і звання робітника-вчителя. Багато хто з вашої групи подали мені заяви, у яких просять переводу в механіки. Ця група вже набрана, товариші, з тих, хто має вищу, ніж у вас, шести- і семикласну освіту. До того ж скажу вам по секрету: хто такий механік? За два роки вони вивчать два трактори — ХТЗ і «Універсал» та два комбайни — «Сталінець» і «Комунар», от і все. Ми розішлемо їх по емтеесах у райони нашої області. А ви!.. У вас буде освіта і спеціальність заводських інтелігентів — інструментальників! Вас ми направимо у міста на великі заводи. Ваше майбутнє — завтрашній день робітничого класу, завидне майбутнє, хлопці! І ще одне: майстер — ваш учитель і батько, всі ви перед ним рівні, як рівні перед батьками, хоч більшість із вас, — директор опустил очі і притишив голос, — можливо, й не пам'ятає своїх батьків...

Він глянув на майстра — той кивав головою і швидким чіпким поглядом черкав по кожному обличчю в строю. Дивно, але навіть дитбудинківці не витримували його погляду: стільки було в майстрових очах якоїсь гострої приціленості і старечого суму.

До їдальні ми йшли, чітко вибиваючи крок і з гордо піднятими головами: тепер і в нас є майстер! І будемо ми не

якимись там сеге механіками, а заводськими інтелігентами у великих містах!

Снідала вся група за трьома столами, по десятеро за одним. Перед кожним уже лежала пайка хліба по двісті грамів і стояла залізна тарілка вівсяного супу — ми звали його «суп-і-го-го».

Майстер теж сидів з нами, за першим столом, причепившись на краєчок довгого ослона, хоч для майстрів був окремий стіл у кутку тісної, як і учбовий корпус, їдальні. Він їв, поклавши пілотку, як і всі ми, собі на коліна; їв по-старечому — швидко кутуляв трохи виставленими вперед губами і підборіддям.

Потім подали друге — чай в алюмінієвих кухлях. Десять кухлів на алюмінієвій таці на кожен стіл. Ми заокотили ложками, мішаючи рудуватий окріп — хто мішав держачком, хто черпачком. Кухля просто так, пальцями, не вдержиш, то підіставали з колін пілотки і — пілотками. Чай був дужче не солодкий, ніж солодкий: пийнеш раз — наче з цукром, пийнеш удруге — наче ні. І в цій чайовій тиші — тільки губи дмуть у кухлі — майстер раптом голосно сказав, піднявши кухню високо над столом і теж обгорнутий пілоткою.

— Чай, дітки, треба мішати в обидва боки: спершу наліво, потім направо — тоді він буде солодший.

Наша і ще дві групи, що сиділи за іншими столами, засміялися. Майстри — теж. А кухарі за «амбразурою» мовчали.

Ми дивилися на інші столи переможно: ось який у нас майстер, дарма що маленький і старенький!

Сніданок ми ніколи не їли з хлібом. Що б там не подавали, суп чи кашу, хліб залишався цілий. І вже коли ось-ось мала пролунати команда «встати!», ми пускали по руках солянку з сірою крупною сіллю, кожен брав з неї пучку солі і трусив нею пайку, потім удавлював дрібки великим пальцем у м'якушку і ховав хліб до кишени. Цей вишхід сподобався усьому училищу, бо ні до сніданку, ні в сніданок нам не хотілося їсти дужче, ніж після сніданку.

Дорогу від училища до МТС, де інші майстри, ми проходили з піснями, — аптеку, заготзерню, сушарку, базар — все з піснями. Далі було пустирище, за ним — МТС. Тут ми вже йшли мовчки і не в ногу.

Вирушаємо з училищного двору п'ятьма колонами. Майстри — на два кроки попереду кожної групи, старости — збоку.

— Заспівуй! — лунають команди.

І починається... якесь місиво з пісень, вихор якийсь, бо в кожній групі — своя пісня. У першій — «Смуглянка», у другій — «Ох, да вспомним, братцы, вы кубанцы», у третій — «В степи под Херсоном», у четвертій — «Скавав козак через долину», у нас — «Дальневосточная»... Решта п'ять груп лишилися на «теорію», у них теж є свої пісні.

І от щоранку, від восьмої до дев'ятої години, коли групи йдуть на практику, наш маленький райцентрик, наполовину розбитий бомбами і снарядами, гуде піснями. Назустріч нам, бруківкою, теж строєм, ідуть на свою практику — у кравецькі майстерні — дівчата з сорокового училища, «сороконіжки», — ті, що zostалися під війну сиротами. Їх збирали з багатьох районів. Зодягнені вони в чорні або сині плаття до поясоків з блискучими вузькими бляшками «РУ-40» і в чорні берети з білими молоточками, як і в нас на пілотках. Чорняві, біляві, бліденькі, тонкі... У них теж є «шкентелі», там тупцяють дрібні, як оце я. Вони теж ідуть з піснями — ми кажемо: «пищать», і, порівнявшись з ними, глушимо їх, надриваючи горлянки до охрипу:

Сто-им на стра-же, всегда-всегда!
А если ска-жет страна труда:
Прицелом точным — врага в упор!
Даль-не-вос-точ-ная, даешь отпор,
Кра-сно-зна-менная, смелее в бой!

Смелее в бой!

Коли ми отак «грякаємо» пісню, «сороконіжки», із середини строю й ті, що на «шкентелі», затуляють вушка долонями і всім виглядом своїм, усмішечками виказують любеньку згоду, що ми, м у ж ч и н и, таки сильніші за них. А дівчата правофлангові, вищі, сягністі, вже схожі чимось на жінок, підморгують нашим правофланговим — це де бідовіші, а сором'язливі — ті опускають очі й на щоках у них займаються рум'янці. Я в цьому теж трошки вже тямлю.

Співаємо до пустирища за базаром. Далі виймаємо з кишень присолені пайки і мовчки їмо. Староста — теж. А майстри сходяться в гурт і йдуть гомонять про щось своє. Крім нашого. Він біжка подався від колони вбік, згорбився, наставив у небо свій «баян», рве щось у траві і похапцем запахає до кишені. Майстри з інших груп стежать за його зайняттям і посміхаються...

У майстерні, куди нас завели «справа по одному», не було нічого такого: ні дивовижних верстатів, які ми кожен сам по собі повигадували, ні інструментів, розкладених по полицках, ні креслень та схем на стінах. Стояли тільки зсу-

нуті один до одного п'ять верстаків з неструганих дощок і на кожному — шестеро лещат, по трое з обох боків. Біля них лежали молоток, зубило, терпуг і товста залізна плашка. В одному кутку — бормашина з великим колесом (нею свердлять залізо), у другому — ручне наждачне точило. Все це ми бачили ще дітьми у колгоспівських кузнях, і, може, тому похнюпилися усі: отака майстерня!.. Єдине, що здивувало нас, — купа снарядних гільз, рівненько складених по під стіною, штук сто, а може, і більше. Вони дивилися на нас пробитими капсулями... Верстаки були не однакові: перші два вищі, ще два нижчі і п'ятий, останній, найнижчий. Майстер обміряв нас очима і метушливо, майже бігцем розводив по місцях. При цьому він брав кожного за плечі і легенько пхав поперед себе, примовляючи: «Сюди, сюди, сюди...» Мені та ще п'ятьом малорослим хлопцям випало місце за найнижчим верстаком.

Розставивши всіх, майстер подрібушив до свого верстачка, присунутого до наших упоперек, став за ним і урочисто, як з трибуни, промовив:

— Товариші, увага сюди! У-ва-га! Перед вами — ваші робочі місця. Зараз вони вам ще чужі, але незабаром стануть рідними...

Його слухали понуро, зорили у вікна, за якими посеред емтеєсівського двору порпалися біля комбайна «механіки». Майстер перейняв те позиркування і, швидко червоніючи, тоненьким голосом, що буває у дітей та у старих, закричав:

— Не ви-ду-му-ва-ти дурного! Завтра ваші ме-ха-ні-ки робитимуть отуто те ж саме, що й ви сьогодні. Всі починатимуть з ручок і з пучок! Панів не буде. У-ва-га: тема сьогоднішніх занять — рубка металу за допомогою мо-лот-ка, — він узяв з верстака і підняв угору молоток, — і зу-би-ла. Ось воно. — І показав зубило, тримаючи його посередині двома пальцями, як цяцьку. Він сявав увесь, показуючи нам зубило й молоток, жести його були рвучкі, очиці світилися, і ми почали слухати його не так з цікавості — що ми, зроду не бачили молотка й зубила? — як від подиву: чого він так ото, радіє? А може, ще й те приспокоїло, що механіки теж недалеко від нас одскочили, раз і їм цієї майстерні не минути...

— А тепер узяли всі у праву руку молоточки. Хто лівша — у ліву. Не соромтесь. Великий «Лівша» — читали таку книжечку? — теж був лівшею, але блоху підкував...

Ми узяли молотки.

— У світі є туди, — майстер значущо підняв угору вказівний палець, — всього три удари молотком. Перший —

кистьовий, коли рука згинається лише в кисті. Отак. Усі робимо за мною: раз-і, раз-і, раз-і...

Ми помахали молотками, самою кистю.

— Другий удар — ліктьовий, при якому рука згинається тільки в лікті. Цей удар сильніший, ніж попередній. Спробували: раз-і, раз-і.

Ми ще помахали молотками.

— Третій, найсильніший удар, плечовий. Він нам поки що не пригодиться... Тепер зубильце. Його тримають не двома чи трьома пальцями, а в кулаці, щоб не виприсуло від удару і не влучило у сусіда. Взяли зубильця, обняли всіма пальчиками... Так. Щоб рубати метал, треба бути сміливим. Якщо котрийсь із вас ненароком влучить себе по пальчику або щиколотках — це буває — не бійтеся: прикладемо подорожничку, а біль буде наукою, по чому цілитися — по зубилу чи по руках. Від болю прибуває ума! Така теорія. Переходимо до практики. Нам треба взяти всім по гільзі, розпустити їх зубилом і молотком уздовж, одрубати денця з капсулями і відрихтувати залізо, щоб воно було рівне, як аркуш паперу...

Гільзи були широкогорлі, але не дуже довгі. Ми рубали їх надворі, стоячи навколішки або сидячи на траві під майстернею, бо майстер сказав, що земля — «найкраща маса», бо від неї нема віддачі. Майже в кожного з нас були вже садна і синці на пальцях і щиколотках, ми мовчки, крадькома один від одного лизали їх час від часу, пересміювалися, якщо хтось там, ударившись, починав сичати від болю і дмухати на ліву руку. А майстер метався поміж нами, воркотів лагідненькі слова, показував кожному сам, як рубати, і роздавав з кишені прив'ялі, м'які листки подорожника: видно, ото він подорожник і рвав на пустирищі.

— Обережніше, об-бе-реж-но! — вигукував він. — Набити руку — це не означає побити руки... Йоду в нас немає. Йод пішов на фронт!

Потім він теж став навколішки, швидко розпустив дві гільзи підряд короткими і, здавалося збоку, легенькими ударами молотка по зубилу, і «баян» за його плечима ворухився, наче в нього пробували міхи.

Розрубані гільзи ми розгинали спершу об груди, вчепившись пальцями в гострі краї, потім гуцькалися на них ногами, а поправляли молотком. І кожен намагався закінчити першим.

Сонце підбилося високо, в емтеєсівському дворі запахло розігрітим солідолом та соляркою, біля механічної майстерні бухкотів і дуже курів димом двигун — крутив широкими

й вужчими пасами якісь певідомі нам верстати крізь прорубані у стіні діри. За двором МТС починалося поле, звідти дихала суша.

В такий час на «теорії» нам уже хотілося обідати, а тут — ні. За роботою ми забули і про себе, і про їжу. Згадали про неї лише тоді, коли майстер оголосив перерву і повів усіх до майстерні показувати, які інструменти ми скоро будемо робити своїми руками. Ми стовпилися навколо його верстака.

Він дістав із тумбочки внизу невеличкий дерев'яний сундучок, обкований по вуглах старою синюватою міддю, і ледве висадив його нагору. Коли він метушливо, хрипкенько хекаючи, відімкнув дрібний висячий замок і підняв кришку, ми поторопіли: з сундучка вирвалося на сонце сяєво. В аудиторії з креслення ми бачили на стендах усі слюсарні інструменти і знали, що як називається, бо вони були підписані. Звичайні чорні інструменти, тільки й того, що не захватані і не торкнуті іржею.

— Хочеться подержати в руках? — спитав майстер, поклавши волохаті куценькі брови на круглі окулярики в залізній оправі. Ми закивали: хочемо. — Натє. Тільки добренько держіть у руках... — І він почав роздавати молотки й молоточки, плоскогубці й плоскогубчики, циркуль, керна, зубила й зубильця, викрутки й викруточки, ручні тиски, завбільшки з сірникову коробочку, кронциркулі, внутроміри, крейсмейсер, ножички для тонкого металу... Всім хватило. Мені перепали плоскогубці, і я ніяк не міг удержати їх на долоні: вони ковзалися на ній, бігали, як ртуть; я підхоплював їх з долоні на долоню, аж поки вони не встоялися у пригорці, і тоді по них потекли сонячні промені — як прозорий димок по дзеркалу. З хлопцями, кому попався інструмент без ручки, було те ж саме: вони перекидали його з долоні в долоню, як жарину, і сміялися так, ніби їх лоскотали. Майстер і собі сміявся, закинувши голову назад, і в його роті було видно маленький тремтячий язичок. А з наших долонь на стелю й на стіни майстерні розбігалися сонячні зайчики.

— Це інструмент полірований, — сказав майстер, пересміявшись. — Того він і в'юнкій такий.

— А ним можна щось робити? — спитав хтось.

— А я ним і роблю. Навіщо ж я його виготовляв би? От прийду від вас додому, буду щось робити. Гратимусь... Ви ж любите гратися, скажімо, з м'ячем? Ну, а я — з металом. Старому, як малому — втіхи треба.

— А ви голки вмiсте рiзьбите? — спитав Іван Пирiг із

сусіднього з нашим селом хутора Пирого (він вимовляв: «Пирліг, я з Пирльогів, а ти?»)

— Що, нема голки вдома? — спитав майстер.

— Була, та я ненарльоком поламав, а мати б'ються... — І роззявив рота. У нього не хватало губів стуляти рот.

Майстер зняв свою пілотку, вимотав з неї нитку з голкою і простягнув Пирогові.

— Віддаси матері, хай не сердиться.

Той узяв і ще дужче роззявив рота, показуючи, що то він усміхається.

Хтось із дитбудинківців ширнув його під бік і прошепотів над саме вухо, але почули всі: «У-у, кугут, уже вициганив!» Пиріг скривився плакати і промимрив: «Я ж не прльосив...»

— Тихо, — сказав майстер дуже мирно. — У когось ще немає голки, підніміть руки. Чесно, не соромтесь.

Ніхто більше не підняв. Майстер покивав головою.

— Роблю й голки, чого ж. І ниточку можу викувати... срібну.

— А вушко чим — свердельцем провірчуєте?

— А в мене щипчики такі є: угорі зубчик, унизу гніздечко. Нагрів товщий кінець голки, клац — і є вушко. Потім знову загартовую.

— А розкажіть, як ви кулемети робили.

— Кулемети? А я їх і не робив. Я тільки підчищав — те, се... Так, щоб вони були безвідмовними. — Він знічев'я заозирався, понюхав повітря і схопився на ноги. Ми теж заозиралися і побачили трьох наших за бормашиною: вони швиденько затягалися і передавали один одному недокурок.

— У-ва-га, на гурт! — вигукнув майстер, і не встигли ми й оком зморгнути, як у бормашину, перекидаючись у повітрі і мелькаючи шнурками, полетів черевик. Він ударився об колесо й упав додолу.

Ті, що курили, кинулися до дверей.

— Назад! — тоненько закричав майстер. — Принести мені черевик! — Він стояв, тримаючись рукою за верстак, і підстрибував на одній нозі, а друга була в самій шкарпетці.

Ті троє боязко, огинаючись, принесли черевик. Майстер узув його, притупнув ногою і сказав звичайним голосом:

— Ну от... А то що ж я — на одній нозі вчитиму вас далі, чи як? — Він вийняв з кишені ще довоєнний «Кіровський» годинник, якийсь час дивився на нього то зблизька, то здалека і знову крикнув тонким голоском: — Кінець перерви!

Ми позносили його інструменти, але як не намагалися

скласти їх купкою, вони розсковзувалися. Так і zostалися лежати проти сонця на верстаку, виграючи сріблом...

Майстер дістав зі своєї тумбочки жерстяну викройку, наклеїв її на лист заліза, що ми виправили з гільз, і обвів кругом тоненьким шильцем. Викройка була схожа на великий щит, які малюють у підручниках з історії стародавнього світу, а вгорі, над щитом — схоже щось на крильця. Хлопці вгадували по-всякому. Одні казали, що це для комбайнів, інші — що для сошників на сівалки, тільки треба ще гнути і зварювати електрозваркою.

— Рубасмо по контуру, за міліметр од лі-ві-ї,— оголосив майстер, закінчивши розмічати.— Тепер уже не до землі, а до плашок на ваших верстаках. Хто рівніше обрубас, тому буде легше обробляти свою заготовку терпугом. До ро-бо-ти!

І знову перепадало нашим пальцям, знову ми сичали й зализували садна. Але цього разу було ще болячіше, бо ми били себе вдруге у ті ж самісінькі місця, що й до перерви.

Коли ж ми закінчили рубати і «по контуру» і, затиснувши заготовки у лещата, взялися за терпуги, то в майстерні розляглося таке гарчання, що в животі холонуло. Під фронт наші «катюші» й німецькі шестиствольні міномети стріляли тихіше...

За півтори години до обіду майстер і Гришуха зібрали заготовки — хто добре обпиляв, хто абияк — і понесли до кузні у протилежний куток емтеєсівського двору. А нам наказано було прибрати «робочі місця» і відпочивати, доки вони повернуться. Ми позмітали обрубки та ошурки з-під терпугів (у майстерні закружляв проти вікон блискучий металевий пилок); потім крутили бормашину, хто діставав до ручки; інші пробували обточувати на наждаку шматочки заліза, а в кого був козик — то козик. Одне слово, прогнали голод.

Емтеєсівський двигун просвітив на обід, запахав повільніше, повільніше і зовсім став. Паси теж зупинилися. У дворі зробилося тихо. Ми вже нічим не забавлялися. Сиділи попід стіною майстерні на сонечку, як сонні горобці — рядочком, а перед очима стояла тільки черга до їдальні.

Саме в цей час якогось сірого гуртового опіміння з-за механічної майстерні, де кузня, вийшли майстер і Гришуха. Обидва вони несли по дві в'язки нанизаних на дротиння готових-готовісеньких... лопат: з продовгуватими горбиками посередині, з рунками, заклепані, з дірочками для цвяхів, щоб держак прибивать — ну все, як у справжньої лопати! Ми поїхлювалися з-під стіни, стовпилися.

— От...— сказав майстер, поклавши в'язки на землю і втираючи пілоткою мокре чоло.— Перша ваша продукція. І — першого сорту! Лопати ваші не гнуться й не ламаються! Отже...— Він раптом випростався, знову, як і вранці, коли його привів директор, ударив правим черевиком об лівий так, що аж похитнувся, і, приклавши долоню до вуха, як те роблять старі, коли недочувають, крикнув:

— Вітаю вас, товариші, з першою лопатою!!!

Не буду розказувати, що з нами робилося... Ну, штовхали один одного в груди, легенько так, звісно, не боляче, ляскали долонями по плечах, сміялися, перепитували один одного: «Як тебе звати? Іван?! Диви, і мене Йван!..» Я теж когось штовхав і допитувався, як його звати, і казав, що я — Павло...

Йшли до училища не через місто, а навпростець, вирубаним парком — самі пеньки та пагіння од колишніх дерев. Не строем йшли, а так. І в кожного у руці — по лопаті, і кожен хоче впізнати, де ж та, що він робив. А вони всі однакові: сірі після вогню, трохи в сажі. Тридцять дві лопати! Тридцять наших і дві майстрових.

Були вже й підлабузники. Я знаю ще зі школи їх — оті, що до вчительші лащатся. Вони терлися біля майстра. А Пиріг із Пирогів навіть іти йому заважав — забігав наперед, зазірав в очі та допитувався:

— А післязавтра будемо ще рлюбати метал?

— Ні, не будемо,— одказував майстер голосно, всім,— бо післязавтра ви ні зубила не вдержите, ні молотка. Хай вавки позагоюються, руки відпочинуть, тоді знову рубати-мемо. Ще навтішаєтесь...

— А інтерлесно рлюбать! Наче матерлію пожем рлі-жеш!..

Хтось таки знайшовся, відтер Пирога від майстра, і він ішов збоку, зобиджено роззявивши рота.

Обідала наша група останньою, бо ще ж лопати на склад здавали. На перше був борщ, на друге — пшоняна каша, прилита зверху пересмаженим, аж чорним, борошном з цибулею, на третє — чай. Дитбудинківцям видали пайки по триста грамів, бо їм же й на вечір по двісті грамів залишали, а нам, кому йти додому, то п'ятсот — вечеряти ми не залишалися. Нашу вечерю, квасоляний суп або куліш, дитбудинківці ділили на гурт, менш як по півпорції на брата.

Іли вперше за ці п'ять днів навчання мирно, не гиркалися, якщо хтось там комусь підбив ненароком ложку чи зачепив ногою під столом. Кусали чорний, важкий, аж вогкий, хліб з обраних рук (вони пахли старим кислим по-

роховим димом од гілля) та посміювалися, що ложка в кожного теліпається у наморених пальцях — борщу до рота не донесеш.

Ця перша практика зробила нас однаковішими, — може, тому так мирно ми й обідали. «Якби ще не Пиріг з отою голкою своєю, то й ще краще було б, — думав я сам собі. — А то наче тільки в нього немає голки! У нас теж немає, позичками живемо».

Після обіду оголосили: знову буде лінійка. Ми дивувалися — чому це? Ніколи ж не було лінійки вдень. Вишикувалися на плацу, вирівнялися, гудемо веселенько, наобідавшись. У кишені в мене півпайка хліба, двісті п'ятдесят грамів: буде нам з тіткою Ялосоветою на вечерю. Першого дня приніс, а той шматочок злежався у кишені, сплескався, зробився схожий на чорненький такий гаманець; поклав на стіл, а тітка: «О боже! Де це ти взяв?» — «Пайок, — одказую. — Од пайка зосталося, їжте, це я вам». Одщипнула крихту, жує помаленьку, слухає на смак, а тоді: «Добрий!» — І очима кліп-кліп. О, знову плакати заходжується! Ото звичка! І пішов на грядки картоплиння згрібати.

— Гр-рупи, р-рівняйсь! Стр-рунко! — скомандував старший воєнрук Бушний. Він завжди командує лінійкою і дуже красиво козирає, як нап'ята струна весь.

Лінійка затихла: на плац виходили директор, майстри, викладачі — всі ті, що й зранку. В одній руці директор тримав свій ціпок, а в другій... нашу лопату. Він щось промовив до Бушного, і той, узявшись під козирок, скомандував:

— Училище-е... рівняйсь! Стр-рунко-о-о! П'ята гр-рупа! Десять кроків уперед... маарш!

Ми відстукали десять кроків і опинилися перед лінійкою.

— Кр-ругом! Увага всім!

— Товариші ремісники! — голосніше і урочистіше, ніж завжди, промовив директор. — Сьогодні п'ята група на чолі зі своїм майстром Федором Демидовичем Снопом (наш майстер покивав головою) проявила себе наполегливою як у навчанні, так і в праці... Можна сказати, по-геройськи проявила себе. За чотири години практичних занять вона ввготвила для народного господарства перше замовлення: тридцять дві ось такі лопати. — Директор підняв над головою лопату. Лінійка загула, заколивалася: то задні ряди почали пробиватися наперед, щоб подивитися на нашу лопату.

Директор говорив довго: про війну, про тяжкий рік, про

велику надію держави на нас — трудові резерви. І закінчив так:

— Замість трьохсот комбінезонів, що ми маємо одержати незабаром для всіх вас, до складу надійшло поки п'ятдесят. Наказую: нагородити п'яту групу комбінезонами!

Біля училищного двору мене ждали Василі. Ми швидко вийшли за райцентр, і там, у полі, де нікогисінько, — усі по черзі приміряли комбінезон, — чорний, як галка, блискучий, з цупкого хебе. Красивий комбінезон, ще й з великими кишнями вище колін — майстер сказав, що то для найпотрібнішого слюсарного інструменту, щоб завжди під рукою був.

Як підходили вже до села, Василь Силка попросив мене:

— Дай я пройдуся в комбінезоні до твоєї хати, а там під мостом зніму.

Так ми і ввійшли у село: Василь Силка у чорному, як танкіст, а ми троє в зеленому.

* * *

Осінь того року була суха, як і літо, — ані дощинки. Земля на шляху порецалася, трава обабіч нього вигоріла — не трава, а руде прядівце; навіть деревій, нащо вже терплячий, і той поіржавів, поламався. Самі порепини в землі кругом чорніють, і, здається, ніби й вони гарячим дишуть. Лише від Писаревого лісу, як дійдеш навпроти нього, вологістю повіває: там у гущавині по яругах джерел багацько та потоків, більших і менших. На тернах понад лісом павутина блищить, вона висить і на дротах між телеграфними стовпами. Голо кругом — лише де-не-де у полі маленьку приземкувату скирту соломи видно. Та павутиння. Навіть зайці кудись повтікали. Скільки ходимо, ще й разу не бачили.

Якось ми з Василіями, йдучи з училища, сіли перепочити на пожухлій траві, і котромусь із нас спало на думку: скільки ж то кілометрів треба пройти нам за два роки навчання, якщо відкинути од них неділі та канікули?

Множили паличкою на землі (в умі-бо спробуй помножити!): 250 днів на вісімнадцять кілометрів — дев'ять від села до училища та дев'ять назад. Вийшло рівно чотири тисячі п'ятсот кілометрів.

Зразу ми потетеріли. Сиділи і дивилися один за одного мовчки. Тоді Василь Силка Чи це я, чи не я (так ми його прозвали після отого перевдягання в училищі) підхопився

на ноги і вигукнув — як лоша проіржав крізь широкі рідкі зуби:

— Хі-гі-гі! Підждіть! Це ж як за два роки разом, то багато, а як щодня потроху, то й не багато!

— А й справді! — здивувалися і порадили ми. — То ж як разом!

І потупцями далі.

Усім нам зробилося весело, ноги враз полегшали. А Василь Обора, наймовчакуватіший і найдужчий серед нас, проказав на radoщах, затинаючись:

— А'а мені брат В'олодя на весну т'апочки з Харкова при'везе! На цій... на резиновій підошві із ската. — Обора, коли дуже сердився або радів, то говорив отакою коротенькою спотикачкою.

Я теж не втримався — розказав про те, як повеличав себе у заяві до училища не Павлом, а Павлинцем, і ми розсміялися гуртом.

Та найдужче зрадив зі свого відкриття Василь Чи це я, чи не я. Він не вмовкав аж до села, гордо чвиркав крізь зуби, сміявся-повискував та одно допитувався:

— А ви злякалися, що чотири тисячі з половиною, еге ж?

— Коли б...

— А я дивлюся, злякалися мої хлопці! І думаю собі: стій! Це ж як разом, то багато, а як щодня потроху...

Дорогу від села до райцентру ми поділили на станції. Перша, одразу за селом, — Провалля, або Млин (за проваллям на горі стояв вітряк). До цієї станції дорога була крута, нагору, але брукована, а далі йшла ґрунтова, аж до райцентру. Друга станція звалася Ли — це два телеграфні стовпи, що підпирають один одного. Третя А, такі ж самі два стовпи, як в Ли, тільки з поперециною посередині. Четверта — Осика, п'ята — Вербичка, далі Місток, Олійниця... І так аж до училища. З цими станціями нам стало ходити веселіше: не встигнеш дійти до першої, а вже й другу видно.

— Оце якщо комусь далеко ходить, — розмірковував уголос Чи це я, чи не я, — треба сказати йому, хай придуває собі станції: ближче буде, еге ж, хло'?

— Або купить самокатку, — мляво докинув третій наш Василь, Кібкало. Він і в ході, і в руках, і з лица млявий, аж кислий. І весь якийсь видовжений: руки довгі, ноги довгі, обличчя довге, навіть лоб не можна сказати, щоб високий, а розтягнутий угору і звужений, де починається чуб; брови над переніссям двома клинчиками, теж угору пнуться, майже сторчма, і не розбереш, чи то він дуже здивований, чи ось-ось заплаче. Коли Кібкало мовчить і нічого не

жує, губи йому завжди одвисають куточками вниз — аж пудьга від них, як глянеш. А може, то він тільки мені таким здається, бо він же мені (чи я йому?), той... суперник!

Ми троє ідемо босі, а черевики, зв'язані шнурками, несемо через плече — на них ще зима буде. Тільки Кібкало ходить узутий, бо в нього про зиму чоботи є і валянки шиті з калошами. Ще є в нього офіцерська польова сумка. Ми носимо свої зошити в руках або в пазусі, а він — у сумці на вузькому блискучому ремінці. З неї Кібкало усе щось тягає вранці, як ідемо до училища, і їсть. Ми ще й раз у не бачили що. Навіть коли витягає, не бачимо, бо він, як надумає їсти, випереджає нас кроків на три, перекидає сумку з-за спини наперед і длубається в ній, по-курачому нахиливши до неї голову, потім знову пересуває за спину, і нам ззаду видно, як у нього починають ворухитися жовна... Тоді й нам починає канудити під ложечкою.

— Ти, В'асилу, якщо ж'єреш, так іди п'озаду нас, — глухо каже Василь Обора і тоді вже мовчатиме, поки і до училища дійдемо. Брови у нього над самими очима, густі і чорні, плечі похитуються при ходьбі вгору-вниз, угору-вниз, а ноги товсті і коротші, ніж тулуб.

Кібкало відстає і йде позаду.

Понуро, мовчки йдемо всі. І раптом Василь Силка, наче прокинувшись тільки що, вигукує:

— А мені сю ніч снилася Австралія! Наче йду я по Австралії, а кругом жовто-прежовто, і сонце пече...

Силка любить географію і розповідає про кожну країну так, наче він там був. Від старших двох братів, які пішли на війну і не повернулися, Василеві zostалися їхні підручники, географічний атлас і книжка про Дорсу Узала. Ми читаємо її по черзі: то він, то я. Уже разів по десять прочитали. А Обора і Кібкало й раз у — вони не люблять читати.

— ...Так жовто, як Штокаловому садку од абрикос. Банани, апельсини, ананаси...

Ніхто з нас не куштував абрикос, бо ні в кого в селі вони не ростуть, тільки в Штокала на горі, біля провалля. Старий Штокало стереже їх удень і вночі, а як не він, то його жінка — Штокалка, страх яка криклива і гугнява баба. Вона як скаже посеред двору увечері «Га?» — то скрізь у селі чути, і собаки починають гавкати.

Тепер щодня, після Силчиної оповіді про абрикосову Австралію, ідучи в училище й назад, ми дивимося на Штокалові абрикоси такими очима, ще дід кам'яніє посеред садка — довгий, сухий, сивий — і сваряться на нас пальцем.

Тоді ми одвертаємося, вдаючи, що й не думали дивитися на його абрикоси.

Спускаємося з гори кам'яною. Сонце вже низько, ховається за вітряк над проваллям. Кам'янка ще трохи тепла, усипана підгорілим покарьоженим листям з кленів над дорогою — воно лускотить босими ногами, ламається. Не доходячи до Штокала, сідаємо взуватися, щоб селом іти при повній формі. Зав'язуємо шнурки, а самі зоримо спідлоба на абрикоси. Їх ще багато, аж гілля гнеться, і вони сяють у низькому довгому сонячному промінні, горять жовтогарячим багаттям і пахнуть. Дз-з-з,— гудуть оси та бджоли під тим багаттям.

Ні Штокала, ні баби не видно у садку.

— А що як давайте накрадемо хоч покуштувати! — шепоче Силка.— Тільки не дивіться туди... Підждемо, поки смеркне і... Хоч по жмені.

— Ну да, ми накрадемо, а він в училище докаже? І виженуть,— кисло пророчить Кібкало.

— Та хіба ж це крадіжка, як по жмені? — дивується з нього Чи це я, чи не я. Щоки у нього повні, червоні від хвилювання і в дрібному пушку, що блищить проти сонця. Великий лоб теж червоний, пілотка над ним стирчить, поставлена рубя — мала. На Силчину голову усі наші пілотки малі. А на Кібкалову — великі, бо в нього гостра голова. Мати вшила йому пілотку, і вона смішно стирчить ззаду курячим гребенем.

— Ви — як хочете, а я пішов.— Кібкало плаксиво наставляє вгору свої кілочки-брови і йде геть, підкидаючи худими кульшами польову сумку.

— Ну й хай іде! — втішає Силка мене та Обору.— Ми й самі, еге ж, хло'?

Обходимо стороною Штокалів садок, сторожко оглядаючись, а чи ніхто нас ізвідти не бачить, і, придержуючи зошити за пазухою, сунемося навсидячки в провалля аж до дна. Щурики вилітають зі своїх нир у червоній глиняній стіні над нашими головами і зчиняють переляканий лемент, ширяючи над проваллям. У нас його звуть ще «стілкою», бо дуже крутосхиле: потоки з Писаревого лісу прорили. У проваллі холодніше, ніж там, на горі. Тихо шумить вода, чиста, з лісових джерел. Напилися, лежачи і вмочаючи носи у воду,— холодна, аж зуби ломить. Сидимо тихо.

Щурики потроху вмочають і знову зі швидкого лету, стрілами влітають у свої нори-гнізда. І як вони ото влучають? Жодна й крильцем не зачепить глини. Складе їх, зведе хвостик-ножички докупи і — фіть — уже в норі.

Над проваллям ще видно, а внизу довкола нас уже сутеніє, вода чорнішає і шепотить-шепотить... Ми мовчимо і водимо очима, як справжні злодії.

Хліб мій у кишені, двісті п'ятдесят грамів, аж до матерії вже прилип. Як же це тітка Ялосовета вечерятиме без хліба?.. Нічого, скоро, казано, даватимуть на трудовдень. Якби просом дали, то краще: варили б цілу зиму кулеші. Куліш, якщо густенький, можна і без хліба їсти... А втім — чого ж без хліба? Я ж носитиму потроху. Нічого, тепер, як я в училищі, не пропадем. Одежа є, сімсот грамів хліба щодня. Дров на саму хатину небагато треба. То як велика хата, тоді не насташиш.

— Вовків за війну розвелосся, як чортви, — шепоче Василь Силка. — Вчора на нашому кутку виломили у бабиному Остапишиному хлівчику стіну і забрали козеня. Плакала баба — страх. Вона плаче, а коза й собі: ме-ке-ке, ме-ке-ке — теж плаче за козеням, дитина ж.

— А я не боюся в'овків, — каже Василь Обора. — Я, як упіймаю хоч одного, то задушю — і все.

Ще б! Обора такий сильний, що... Він брав колісь в обидві руки по дві німецьких протитанкових міни і виважував поперед себе.

Поночі вже. Зорі над проваллям блимають. Звідси вони більші і яскравіші. Недарма кажуть, що з колодязя і вдень можна зорю побачити.

Холодненько. Вже і дрижаки у тіло вступили. Сидимо-сидимо, тоді то у Силки, то в мене плечі смик-смик! Самі. В Обори ні, а в нас.

— П'омерзли? — питається Обора. — А мені байдужечки. Ту зиму сиджу в хаті б'осий, бо мати кудись п'їшла і ч'оботи взула. Т'ак я в'искочив на к'алюжу, наковзався б'осяка досхочу — і в хату. Так і зашпорів не б'уло... У мене шкура б'ичача.

Прислухаємося. Чути: дзелень-дзелень... Напружилися, випросталися сидячи. Дзеленькання — далі, далі. Стихло. А-а, то мірошник з млина пішов, ключем подзеленчав. ...

— Так, — ляснув себе долонею по коліну Василь Силка. — Ти, Па, сиди тут, а ми з Оборою на розвідку.

Василі подралися вгору, покотилося груддя з-під їхніх черевиків і забулькало в струмок.

І тільки-но за ними стихло, чую:

У-у-у-у... — десь за млином.

Здрігнувся увесь, а холод аж у п'яти шпигнув: що воно?

І знову:

У-у-у... — жалібно-моторошно так.

«Вовк? Ві-ін, вовчик-братик!»

Видно, голодний... Бо таки дуже жалібно вис.

Вгорі хекають Василі, сунуться разом з грудням до мене.

— Вовкулаку чув? — питають.

— Чув. Ну, що там?

— Швендяє по садку... Блискає цигаркою і кашляє, аж у грудях реве. І ти скажи, не спиться ж йому! Уже по селу ніде й вогника.

І знову сидимо, слухаємо воду в струмку та вовка за млином.

— Чого він тожто коло млина тиняється? Там же ці кошари, ні свинарника.

— Він не тиняється, а сидить на задніх лапах, закинув голову і плаче з голоду, — каже Силка. — Жде гупої ночі, поки люди поснуть.

— Як оце ми ждемо...

— Все одно н'аша візьме! — вигукує Василь Обор. — Брехня, до ранку не виходить.

Ці Штокали, дід Прокіп і баба Ганна (її дращуть Гандзя за гугнявість), мабуть, найскупіші в світі. У сорок п'ятому, як поприходили наші з війни, хто zostався живий і не пропав безвісти, в колгоспній конторі були гульби. Дещо з комори випсали, дещо люди попринесли у складчину. Штокалам загадали киселю принести, бо в них найкращий у селі садок. І з усіх — по чвертці горілки. Штокали принесли і кисіль, і чвертку. Почали гуляти, пісень завели, три лампи дванадцятилінійні горять — теж у складчину принесені. Співали, співали, дійшла черга і до «Гандзі». Цієї пісні у нас найкраще вміли ще до війни. Весело так, що хоч танцюй під неї. Проспівали перший куплет, починають другий, а баба Гандзя Штокалка встала і голосно прогугнявила до свого діда: «Хедім віцціля, Прекопе, бо нас тут дращуть!»

Кинулись її вмовляти: що це ж — пісня, що не тільки ж вона — Гандзя, а і в пісні — Гандзя... Де там! Витягла діда з-за столу — і до дверей. Тоді обернулася та:

— Оддайте наш кисіль!

Усі зареготіли і віддали їй кисіль. А голова колгоспу Осадчий відкоркував чвертку з горілкою, розлив по склянках і сурйозно, без посмішки, сказав:

— Доженіть їх та оддайте і оцю чвертку, хоч вона й порожня!..

Догнали. Віддали. Взяла й порожню...

— На олію буде, — сказала.

А Штокало мовчки теліпався за нею.

Пісню таки доспівали, але вимовляли вже не «Гандзя», як треба, а «Гендзя»:

Гендзя цяця,
Гендзя птиця,
Гендзя гарна молодиця!..

Угорі почало виднішати — місяць зійшов. Він світив край провалля з одного боку і в нори шурикові заглядав, либонь, аж до дна. Ми з Силкою вже не пересмикували плечима, а дрижали. Мені було чути, як під гімнастеркою виступили на тілі сироти.

— Д'авайте вогонь розкладемо,— сказав Обора,— бо жалько на вас дивицця.

Наламали бур'яну понад струмком, назбирали сяких-таких паличок і запалили. Коли пригріло в груди, підставляли спина, держали руки над полум'ям, доки в долоні припече, і ховали їх попід пахвами: коли там тепло, то і всьому тілові тепло.

— Як на екваторі! — радів Чи це я, чи не я, зогрівшись. На його обличчі, осяяному полум'ям, блищав золотенький пушок.— Є екватор,— пояснив він,— це така умовна лінія, що ділить земну кулю пополам. І в Екватор — це країна. Їх не треба плутати...

— Як вивчусь на механіка, не піду в механіки,— сказав Василь Обора,— сяду на трактор. Механік — що? У моторах колупатися та запчастини діставать... А то сам за рулем. Я колись орав уночі, як прицепщиком був. Л'овко — страх. Фара світить, скиби попереду блищать, тракторист під скиртою спить, а я сам. Стану, прочищу плуги од бур'яну — і далі погнав...

— А я піду вчитися на географію,— сказав Силка.

— Так після училища одробляти ж три роки треба...

— То й що? Одроблю і піду на географію.

— А ці абрикоси і вс'єредині жовті чи тільки зверху?

— Хтозна. Я тільки кісточку бачив: гостренька така з одного боку, з другого тупіша...

— Мені здається, що вони гарячі. Оце ніч, а вони гарячі...

— По-моєму, вони в пушку, еге ж?

— Хтозна... Скоро осьо визнаємо.

Вогонь почав пригасати. Тільки жарок ще грав і мінився.

— І вовк чогось мовчить...

— Пішов стіну в когось ламати.

— Апу, Па, сходи ще ти подивися за Штокалом, твоя

черга,— сказав Силка. Прислухався.— Цсс, наче хтось іде,— зашепотів він.— О, чуєш?

Угорі справді щось наче протупало і зникло. Потім звідти покотилася грудка, упала в наше багаття, і з нього шугнули іскри. Ми посхоплювалися на ноги і задерли голови, але після вогню не бачили й на крок від себе.

— Не бійтеся, це я,— хрипко сказав хтось ізгори.

До наших ніг потекла дрібна глина, а слідом за нею з'їхав... Штокало. Він тримав обома руками біля грудей кепку з абрикосами...

— Натє їжте та йдїть уже додому, бо мені спатъ хочеться.— Штокало дихнув на нас ядучим тютюновим духом з рота.— Сїдайте, чоґо ви постовпїли? Хто ж так лаґодитьсѧ красти? Кричать, балакають, не тїльки менї— у село чути. Волюнь кладуть! Злодїї називається... Тихо треба, якщо вже замїрились красти!

— Та ми, дїду, тїльки покуштувати хотїли! — вигукнув щиро Чи це я, чи не я.— Хїба ми красти?..

— Оце ж берїть та й куштуйте. Та і я з вами якусь їз'їм, бо ви тут так про них балакали, що аж менї закортіло.— Дїд засмїявся і першїй узяв з кепки жменю абрикос.

Ми й собї несміло потяґлись руками до кепки, взяли по одній, відкусили потрошку, тримаємо в ротї і слухаємо на смак, як тїтка Ялосовета ремїсницький хлїб.

Нї, зразу не добереш того невиданого смаку! Як мед? Куди там тому медовї! То мед — і все. А це... І сонцем пахнуть. Хоч і холоднї. А ми думали, що вони гарячї...

— Як ананаси! — вигукнув Силка.— Я читав.

— Кї' в трясцї наноси! Обрикоси, та й годї,— хрипїв прокуреним горлом Штокало.

Він дуже плямкав, джявкав, прицмакував, бризкався соком і брав з кепки зразу по жменї...

— Чи ти бачив отаке! — дивувався.— Щодня топчусѧ по них, а нїколи ще такї добрї не були! Трясцї-зна що! Ану ке лиш, збїгайте котрийсь та нарвїть ще кепку. Тїльки тихо і не з одної гїлки, бо стара завтра як обнаруже, то буде менї позашию...

Першим подався Василь Обора. Принїс пєвну кепку з горою. За ним — Силка. За Силкою — я.

О, якби тїльки хто знав, яке то частьѧ — рвати абрикоси уночї при мїсяцї! Нахилиш гїлку, а вони тебе лаґїдненько по макївцї — тук-тук-тук... Об щоки труться оксамитно — є-таки на них пушок. А котра й сама за пазуку впаде, полоскоче золотою мѧшкою і приґрїється, і вже її не чути...

Ми носимо, а Штокало їсть і їсть та кісточками пахкає з губів, як з малокаліберки.

— Ху-ух! — простогнав він після останньої кепки і відкинувся спиною на глину.— Оце вмоловив за гурта! Живіт такий важкий зробився, що й з провалля не вилізу.

Ми з Василями затоптали вогонь — бува, вітер зніметься — і побралися нагору, піддержуючи діда попід руки. Хлопці — попід руки, я позаду в ступні його пхав.

— От-от спасибі, о-от спасибі,— сапав і хрипів Штокало.— Старістю тільки в провалля легко...

Нагорі нас зустрів місяць, безвітряна тиша і тепло — у проваллі було набагато холодніше.

— Нарвіть же тепер і в пілотки, додому понесете,— сказав Штокало.— А я пішов спать. Ох, боже-боже, живіт як не лусне, хай вам абищо... Заходьте й ще, як закортить. У проваллі ждїть, я вас там знайду...

Ми йшли кам'яною, що холодно блищала при місяці над горою, і несли, притуливши до грудей, як немовлят, пілотки з абрикосами. Вони тьмяно жовтіли і пахли, здавалося, на всю ніч, аж за село. Ішли і всяк хвалили Штокала, дихаючи в лице один одному абрикосовою духмяністю.

Василі повернули до своїх домівок.

Мені ще до мосту йти з кілометр.

Уночі наша півхата — як чулан на березі річки. Тільки й того, що з бовдуром угорі. Ба! — у вікні світиться! І біля хвіртки чорніє хтось. Іде назустріч. Тітка Ялосовета.

— Це ти?

— Я.

— Господи, ледь серце не розірвалося...— схлипує.— Де ти був? Я вже аж на гору ходила виглядати.

— Натє,— простягаю їй хліб і пілотку з абрикосами.— Та не плачте, я більше не буду...

* * *

Збираємося ми щонеділі біля двору Василя Силки, як уже засинює на вечір, і місяць, холодний, жовтневий, стоїть посеред неба. Сидимо на лавочці перед оградочкою — з німецьких снарядних ящиків зробили. За оградочкою лежить солдат Іван Іванович Кудряш. У сорок третьому Іван Іванович стояв у Силки разом з іншими артилеристами: його вбито під час бомбардування, коли він держав за поводи

коней-гарматовозів, щоб вони не злякалися вибухів та не забігли. Коні лишилися цілі, а Івана Івановича пронизало дрібним осколком напроти серця.

Ми з Василем розібрали п'ять ящиків на дощечки. Силка з Оборкою обрізали на них шиши (для снарядів ящики, а на шипах, як скрині), я затісував їх під штахет, а Кібкало прибивав до лат¹ навколо могили. Низенька вийшла оградочка, але рівна, під шнур.

Перед тим, як грати, Василі настроюють балалайки по першій струні, а я підігриваю сірниками шкуру на бубні, щоб дужче натяглася, тоді вона дзвінкіша.

— Що будемо грати? — питає Чи це я, чи не я. — Може, Підозірську польку утнемо?

«Підозірська» — од назви нашого села.

Цю польку Силка придумав сам. Він радіє, що придумав її. Тільки слів немає. То ми вже самі приставили їх: «Ой ти, полька, закадрелька...» А далі немає слів підходящих, і ми співаємо, що в голову стрельне, або просто триндикаємо. Василі співають, а я мовчу, бо колись почав підспівувати, а вони кажуть: «Ти, Павле, тільки вибивай, співати не треба — ти впоперек тягнеш». То я вже їм і не заважаю.

У головах Івана Івановича ми посадили тополеня. Воно одразу й прийнялося і погнало вгору, як з води. За три роки на півтора метра підросло.

Коли ми домовляємося, де зустрітися увечері, то кажемо: біля Івана Івановича. Є чутка, що його і всіх солдатів, які поховані в полі, при дорогах і в садках, будуть викопувати і звозити до братської могили у колгоспному дворі. Ми вже вирішили, що не дамо Івана Івановича. Обступимо могилку, візьмемося за руки і скажемо: «Ні!» Тут він під шляхом, на виду — раз, тополька — два, оградка — три, до того ж дівчата наші кругом горбка насіяли потурнаку, а на самій могилі нагідок та гайстрів насадили. Не дамо.

«Наші» дівчата — це Сова Приходько, Маня Ківшик і Оля Бхнич. Три. А нас четверо. Доки ми ходили в самих гімнастерках, то всі семеро вміщалися на лавочці коло Івана Івановича. Тепер у шинелях, і лавочка стала тісна. Довелось доточити.

Дівчатам більше років, аніж нам, але вони ходять до нас, бо старших парубків немає. Семен Петик є, так він ходить «на чужу», на хутори. Він і там нарозхват.

¹ Л а т а — довга жердина або дошка, до якої прибивають штахети.

Василі починають польку. Силка грає з медіатором¹ з плексигласу, на кожній струні окремо, як на мапдоліпі, Обора всіма пальцями, по всіх струнах разом (у нього «хтора»), а я пробую бубну — кийком, ліктем, об коліна, — щоб чути було брязкала. Затим вступаю, легенько, непомітно. Василі наказали мені: «Ти бери такт, от і все». То я й беру такт.

А дівчата наче ждали — та ждали, ми знаємо — вже йдуть он при місяці, мережаною від гілля на деревах стежкою, і Маня голосно регоче, щоб ми почули, що — йдуть. Мані уже сімнадцятий рік почався, і вона каже, що я дуже хороший. «Ти такий хороший, Павле, що — не знаю...» Вона до мене щоразу підсідає і як не сміється, то зітха. Оце вже півроку, мабуть, Василі, Силка та Обора кажуть: «Любить вона тебе, упадає, бач? А ти дурний. Ти її пригортай, кажи їй що-небудь, бо подумає, що ти жевжик, і піде до Петика». Хай іде, про мене... Якщо вона така.

Дівчата підходять. Усі під ручку, заплетені, у хусточках.

— Здрастуйте, хлопці!

— Дра! — одказуємо ми. Раніше, доки не носили форми, просто здоровкалися, а тепер отак, по-парубоцьки.

— То можна й сісти чи стояти?

— Сідайте, в ногах правди нема.

Підрегочують, сідають. Маня вибирає місце між мною і Кібкалом. Вмощується затишно між нашими шинелями. Чую: тернулася об мов плече, злягла на нього трохи. Нарошне... Що я — маленький?

— Добрий вечір, — каже мені на вухо, тихенько.

— Добрий вечір, Маню.

• Спіткнулися ми таки: Василі невлад бренькають, я невлад вибиваю.

— О, взяли збили! — вигукує Силка. — Давай заново.

І ми починаємо спочатку: «Ой ти, полька, закадрелька...»

Мені треба, щоб ліктеві було вільно вибивати. Кажу Мані:

— Одсунься трохи, бо ліктем ніяк ворухити.

Вона одсовується трохи, пхаючи Василя Кібкала до краю лавочки.

— Кому кохання, а кому штовхання, — кисло мимрять Василь. Натякає.

— Ти тепер, як воєнний, — вигинається до мене Маня, щоб не підбити ліктя.

¹ Медіатор — пластинка з загостреним кінцем, якою грають на деяких музичних інструментах.

— Така форма,— кажу. І дзеленчу брязкалам, струшуючи бубну, потім знову вибиваю кийком.

— Хло, давайте «Ой ти, Галю»,— просить Оля Єхнич.

— Можна,— погоджується Силка. Музикою у нас правляє він: вказує, коли як грати, коли як вибивати.

Ми починаємо «Ой ти, Галю», що «хорошого стану, а хто ж тебе любить буде, як я перестану».

Хлопці й дівчата співають. Гарно виходить: і весело, і жалібно трохи. А я мовчу. Виводить Маня. Голос у неї не дуже дзвінкий і ледь-ледь тремтить, як вона високо бере.

— Та й ким ти будеш? — тихенько питає вона посеред пісні.— Шофером чи трактористом?

— Слюсарем,— кажу.— З металу що ото все роблять. Лопати... і все таке. А майстер казав, що вивчимось, то сержки вмітимемо...

— І мені зробиш? — Маня нахиляється близько до мене, зазирає в очі.

— Не знаю... Металу треба. Золота або срібла...

— Можна і з п'ятака. Я у перекупок на базарі бачила, такі ловкі-ловкі!

— Можна... мабуть. Не знаю, спитаю у майстра.

— Ти, Маню, або співай, або балакай,— кидає Василь Кібкало. Він нічого не робить, ні співає, ні грає. І сердиться, як Маня до мене говорить чи просто так сидить поруч. То й ходи з нею, хіба я що!

— А ці, як їх — «сороковки», що в дівчачому училищі, красиві?

— Всякі є.

— Ти там собі ніякої ще не надивив?

— Та ні...— кажу.— Дрібні вони ще, на «шкентелі» ходять.

— Гляди, бо я плакатиму,— шепоче Маня так близько, що торкається губами мого вуха, і мені стає жарко.

— Ти он до Кібкала обізвався. Бачиш, надувся.

— Ну й нехай!

— Твоє діло.

Кібкало повертається до мене боком, налягає на Маню грудьми і каже кисло:

— Ти вибивай, а не — сачкуєш.

— А ти не лізь! — Маня сердито відштовхнула Василя.— Заграйте, хлопці, «Чорноморця»,— попросила вона і почала неголосно:

Чорноморець, матінко,
Чорноморець,

Вивів мене босую
На морозець...

Вхопила повітря, як схлипнула:

Вивів мене босую
Та й питає:
Чи є мороз, дівчино,
Чи немає?..

Я не вибивав і не брязкав. Так сидів і слухав.

А місяць! Ну, не знаю: чого місяць у неділю так світить? У буденні дні він якийсь байдужіший! А в неділю — не зводив би з нього очей. І ні слухати нікого, ні грати не хочеться, а йти і йти степом кудись...

Тіні од квітів над Іваном Івановичем падають аж за оградку, й чорнобривці і гайстри тільки красуються, а нагідки гіркувато, сумно пахнуть. Вони цвістимуть, доки й сніг упаде, ще й над снігом жовтітимуть днів два, якщо не буде морозу... Отак десь і тато лежить. А може, й не так, може, присипало десь. Присипало ж у нас на Джулаєвому ярку солдата в окопі. Ненароком знайшли оце недавно. Тільки автомат, ремінчик і котелок цілі, а то...

Ой, нема морозу,
Сама роса,
А я молодая
Стояла боса...

— Ти, коли будемо розходитися, йди, а я дожену,— шепоче Маня.— Не швидко йди.

— Та вже ж,— одказую.— Підожду.

Вона мені — як віжки: куди смикне, туди й повертаю. Хай би краще Кібкалом отак повертала. Або ні, не Кібкалом... Ну, Силкою, ну, Оборую...

— Гайда, дівчата, танцювати абощо,— каже Василь Чи це я, чи не я.— Бо чогось нудно. Сидять усі, як привезені. А ти, Маню, до нас більше не приходь. До заможян іди оно, там парубки бідовіші:

У мене камінчик.

— Чого не приходити? — дивується Маня. Нарошне, чути, грається.

— Того, що Павло, як ти тут, не вибивав, а клепа як попало і невлад. А Кібкало всихав на очах!

— А то вже я не питатиму, куди мені ходити,— гонористо відказує Маня. І просить ласкавенько, наче й не сердилася тільки що:— Заграйте нам «Ойри».

Граємо «Ойру». Я вибиваю старанно, щоб Чи це я, чи не я не одсилав Маню до заможян. Це — за міст, там теж зби-

раються на вулицю. Оно вони співають: «Однажди два герої просились ночувать...»

Соня з Олею ідуть танцювати вдвох, бо Василі ж грають, а Кібкало бере Маню. Вона неохоче встає, іде з ним за руку, а сама оглядається на мене і винувато посміхається. Чого? Кортить — танцюй. Я ж все одно не вмію, хоч би й не треба було вибивати.

Василь крутить Маню навколо себе, віє полами шипелі, а брови стовпчиками вгору — дивуються чи плачуть на радощах... Він з Мані не зводить очей, а вона з-за плеча у нього — з мене. Очі в неї сумні, благальні. І я одвертаюся.

Василі заграли швидше, я ледь устигаю за ними з бубном, але так треба під кінець «Ойри». Потім балалайки враз, одрубом умовкають. Василі разом накривають струни долонями, а я ще якийсь час тихенько, ніби даленіючи, дзвоню брязкалами — це теж так треба.

— Ой підбилася! Ой упаду! — лящить Оля Єхнич несправжньо, роблено, щоб схоже було на дівку, і перевальцем, по-качиному йде до лавочки. Вона дуже натоптувата, неповоротка, їй не личить лящати. Тоненьким личить, а їй ні. Соня справді зморилася, бо аж не здишеться: в тапці вона «водить» Олю — не водить, а тягає за собою. Тоді просить Василів:

— Не треба більше так швидко грати, хлопці, бо серце вискоче.

Дівчата сідають на лавочку: Оля — коло Василя Обори (вони личать одне одному), Соня — біля Силки, біленька, тиха і покірпа. Коли Силка нищечком розказує їй про географію, вона тихо зойкає і дивується: «Ой, а де це — Гренландія?»

Кібкало і Маня сідають не одразу, бо він її не пускає — обхопив довгими руками, скиглить їй щось на вухо, а вона випручується і каже вголос:

— Пусти, бо вдруге не піду з тобою. Сам танцюватимеш! — І сміється поблажливо і звабно водночас, наче й проти і не проти того, щоб Кібкало обнімав її. Що за мода?..

І знову сидимо всі рядочком, як під вінцем. Дівчата ніби чогось ждуть, а ми не знаємо, що й робити: йти чи ще побути.

Кисла вулиця. Може, тому, що нам уставати завтра о п'ятій годині і йти, щоб устигнути на лінійку та сніданок. Дівчатам що — їм до школи на вісім годин. Батьки є, матері є, хати цілі у всіх...

— Давайте, хлопці, ми будемо вчити вас танцювати!—

пропонує Маня.— Без музики, під язик. А можна в умі співать.

— О, це діло! — вигукує Силка, розстібає шинелю, пакує полою Сонині вузенькі плечі, і вони починають крутитися, ходити маленькими крочками назад і вперед. Василь щось воркоче, а Соня тихо проситься:

— На ноги не наступай, бо в мене й так підощва надірвана.

Василь Обора з Олею теж пішли товкти товченицю: вони обоє важкі в ногах. А Маня взяла мене і, як ласочка, огинаючись (видно, під свою музику «в умі»), повела по колу, тоді далі, далі від гурту. Очі сяють, пальчики, в яких вона тримає мою долоню, гарячі.

— Ти мене любиш? — спитала тихо, самим лише подихом.

— Я? Не знаю...

— Як — «не знаю»? Ні трінечки?

— Хтозна...

— Ну от я тебе... як побачу, хоч здалеку, то так радію, що побігла б назустріч. А сама з місця не рушу — терпну і дивлюся на тебе, дивлюся... Ти позавчора тяг дрова з луку, якесь гілля, голову в плечі нагнув... а мені жалко — страх. Побігла, допомгла б, якби не люди. Вони ж такі, що зразу придумують. А ти радієш, як побачиш мене?

— Радію. Думаю: он Маня йде...

— І все?.. — Маня високо піднімає брови, і вії, губи їй дрібно тремтять, пальці слабнуть на моїй долоні.

— А що ж іще?

— Ну от я до тебе як доторкнуся, то мене в жар кидає одразу...

— І мені так було! — радію. — Як ти шепотіла, що плакатимеш.

Маня припадає лобом до моєї шинелі.

— Ой, колю-юча яка! — шепоче і, піднявши голову, сміється до мене очима вгору: вона трохи менша від мене на зріст.

— Нова, — кажу. — Позавчора тільки видали.

— Давай утечемо. — Маня гаряче дихає мені в підборіддя. — Давай?

— Та ні, підождемо, поки всі будуть розходитися, бо скажуть...

— Хай скажуть! Нам-то що?

— Ні, ми ж усі разом ходимо щодня, а тут на тобі — хто куди.

— Тоді я тебе дожену,— шепоче вона ще раз те, що вже казала.

— А Василь?

— Я од нього вирвусь. Або обдурю. Ти не бійся.

Ми знову підтанцюємо до гурту — не я, а вона, я просто йду.

Вікна по селу, хоч і так не густо світилися, почали гаснути. Тіні від топольки і квітів на могилі Івана Івановича подовшали і примерхли — місяць подався вниз, почав пригасати, а зорі пояскравішали на північ.

— Пора ком на хауз!¹ — оголосив Силка. — Тепер аж до тої неділі.

Він одніс у двір балалайку (обидві вони його, теж від братів zostалися), накрив біленьку Соню шинелею так, що вона вся сховалася під нею, і пішов проводити додому та розповідати дорогою про дивовижні країни за горами та океанами. Завтра він розкаже нам, про яку саме країну розповідав Соні і як Соня дивувалася. Він радіє, коли його слухають і дивуються.

Василь Обора взяв Олю Єхнич і попрощався з нами:

— П'ока!

А ми втрюх zostалися. Василеві Кібкалові йти під гору, він живе недалеко від Штокала, а Мані й мені — до мосту.

— Що ж, пішов і я,— кажу. — Щасливо. Ти не йдеш, Маню?

— Іду. Я сама боючись...

Але Кібкало міцно тримає її за стан і дивиться на мене кисло-ненависними очима. А до Мані каже:

— Я проведу. Чого ти боїтимешся?

— Пусти, Васю! — проситься Маня улесливо. — Тобі ж зі мною не по дорозі. Тоді ще проситимеш, щоб я тебе провела, сам боюся, скажеш...

— Чого б я боявся,— гогошиться Василь і повертається до мене зі своїм гребенем на пілотці.

Відходжу геть. Але сьогодні мені не так легко йти, як було раніше, коли Кібкало держав Маню, щоб zostалася. Сьогодні мені болять іти самому. Не знаю, що робити. Вернутись і просто вирвати Маню з його рук, — так вона ж сама бісики йому посмала і танцювати біжить, — чи йти, хай як хоче? А вони торгуються. О, регоче!.. Наче лащиться. Ну й регочи!

Вже як одійшов далеченько, чую:

— Василю, пусти, бо вдарю!

¹ Ком на хауз — перекручений німецький вираз «йти додому».

Оглядаюся — біжить; вистукує черевичками, хустка біліє. Пристоюю, жду.

— Ой, насилу вирвалася! — Маня швидко дихає і спершу бере мене під руку, потім прокрадається долонькою в шинельну кишеню, де й моя рука, бере її м'яко і тисне. — От причепа цей Кібкало! Такий свого скрізь доб'ється, дарма що з виду — тягтя.

— І тебе доб'ється?

— Ні-і, мене — дзуськи!

— Ти ж сама до нього... смішся якось так.

Маня зупиняється. Я теж, бо руки ж наші в одній кишені.

— Тож я наро-ошне! — вигукує вона посеред шляху сміхотливим шепотом. — Я люблю, як мене люблять! І граюся нарошне... А не люблю його і на остілечки, — показує мені дрібненьких півпучки. — Йй-богу! А ти подумав...

— Хіба тебе розбереш? То «хі-хі», то «вдарю»...

Маня сміється.

— Ходімо, бо він ще доганяти здумає. — І зітхає. — От не везе мені з вами...

Ми рушаємо далі.

Заходить місяць, глухне ніч. За річкою вже також тихо, лише то в одному краї Замостя, то в іншому чути по вуличках короткий лункий реготок: там теж розходяться по домівках, і дівчата проводжають одна одну, щоб не страшно.

Маня живе від мене через п'ять хат. Коли я йду з училища, вона або виходить на поріг, або дивиться через фіранку у вікно і легенько, потайки, перед обличчям собі махає до мене пальчиками, щоб ті, хто в хаті, не помітили. Я завжди киваю у відповідь, що — бачу.

— Ходімо до вас у берег, на вербі посидимо.

— Ходімо.

Ідемо до мосту, а там збігаємо з крутої греблі і понад річкою — до верби. Її спіяляли ще до війни. Кора давно обсипалася, спід почав братися мохом, а зверху стовбур блищить, вичовганий посиденьками: бабусі, дідусі і молодші та діти сходяться сюди щонеділі на балачку — послухати, погратися, насіння поширетувати...

Верба холодна. Маня пробує її рукою і просить:

— Одкнинь полу, щоб я на неї сіла, бо в мене спідниця тонка.

Я розстебнув ще не слухняні нові гапlickи на шинелі, відкинув полу. Маня сіла, пошукала рукою вірки у мене поза спиною, знайшла і обняла за стан.

— Ой, те-епло! Теплий ти.

— Коли б, під таким сукном...— кажу. Хотів погладити її руку, вже й підняв був свою і знову опустив: ще подумає — заграю.

На річці тихо і зоряно. Під берегом, поміж лататтям плюскається дрібна рибка; лілій уже немає, обсіпалпся, лишилися тільки зелені глечички. Скоро і латаття, і вони поринуть під воду і лежатимуть на дні до весни. Їх видно буде крізь молодий лід, але будуть вони вже не зелені, а червоні, з прозеленцем.

Маня кладе голову мені на груди і легенько, тремтливо зітхає. Я нахилиюся, дихаю їй за комір, щоб зігрілася у своєму легенькому піджачку та ситцевій білій кофтині. Вона тихо сміється і міцніше обіймає мене.

— Тепло? — питаю.

— Лоскотно,— шепоче.— У шию лоскотно.

— Пора б уже і йти, мені ще креслення робити.

— А мені алгебру...

— Це, якби не війна, ти була б уже в дев'ятому класі?

— А ти?

— Теж у дев'ятому. Я з шести років пішов до школи.

Закортіло...

— Якби ми торік сюди переїхали, я з тобою походила б хоч зиму в один клас...— Манині батьки недавно переїхали до нас з-під Кременчука.— Сиділи б за одною партою, еге?

— У нас не заведено, щоб хлопець з дівчиною сидів. То вже пропащий: засміють і хлопці, й дівчата.

— А що тобі креслити?

— Молоток. У трьох проекціях: вид спереду, вид згори і вид збоку.

— Навіщо?

— Щоб потім за цим кресленням зробити молоток.

— А так, без креслення, хіба не можна?

— Ні, треба, щоб точно, по розмірах.

Маня обертається обличчям до мене, очі їй темно, глибоко і гаряче блищать, аж страшно трохи. Біляве, лискуче зблизька при зорях волосся вибілося з-під хустки на лоб, на щоки.

— Поцілуй мене,— шепоче.

Я відводжу погляд від її очей і кажу навпростець — чого ж тут критися, як це правда:

— Я не вмію.

Тоді вона підводиться трохи і сама тулиться щочкою до моїх губів. Щоки їй горять. Я трохи поворухнув губами і знову стис.

— От, а казав, не вмієш,— млосно шепоче Маня і знову вмощується головою мені на груди.

Я таки наважився: погладив її руку.

— Ти ще не змерзла?

— Ні...

Маня міцніше обіймає мене за стан, горнеться і питає:

— Скільки тобі вчитися в училищі?

— Два роки.

— А тоді?

— На заводи пошлють. У городá, кажуть.

Маня зітхас:

— Тоді в армію...

— Мабуть.

— Я все одно тебе ждатиму. І з города, і з армії. Хоч і п'ять годів! — Вона рвучко підводиться і пильно дивиться мені в очі.— Віриш? Кажу, що вірю, бо я розсерджусь і заплачу. Я вже за тобою плакала, що ти такий...

В очах у неї справді зблискують сльози.

— Вірю,— кажу хрипко, бо голосу чомусь не стало.

Маня знімає з мене пілотку і закидає долонею мою чуприну назад.

— А лоб який білий під чубом! Тобі вже можна зачісуватися вгору. Отак, отак,— пригладжує.— Ні, треба з водою. Воду, тоді гребінцем. А зверху пілотку.— Вона мовчить, куйовдить пальцями чуб.— Павлику... Чого ти такий несміливий? Ти в усіма такий чи тільки зі мною?

Це мене зачіпає.

— Розтапшá, еге? — питаюся.

— Ні, ну...

— Треба так, як Василь? Ухватив — і тягне... Тягни!..

Несміливий! Я всі гранати, які тільки знаходив, перекидав — і наші, і німецькі. Тільки протитанкові не пробував, бо вона важка і швидко рветься — через чотири секунди. А німця як за руку захопив і кричав, коли він замахнувся на тітку Ялосовету сокирою за те, що вона не віддавала йому валянка приміряти? Він тоді так дав мені носака під бік, що я з тиждень перехняблений ходив. А хату як гасив, щоб половинка зосталася?.. Правда, то все, може, згараю, не знаю.

Думаю так і раптом чую, як у повітрі прямо на нас щось шурхотить. Одразу впізнав — грудка. Упав на Мацю грудьми, аж вона зойкнула. А по варбі за мою спиною — бух! Так і є: грудка. Од греблі летіла.

«Ах ти ж гад! Знайшов несміливого?! — і теж хапаю

грудку, але не встигаю кинути — роздавив у руці.— Ах ти ж гад!»

Від греблі шляхом потупотіло. Не через міст, а назад. А хто — не видно, поночі.

Гнався, поки дух забило.

А-а, не дожену: він довгоногий. І вертаюся назад.

— Хто то? — питається Маня злякано. Вона стоїть біля верби з мобою шинелею в руках.

— Та хто ж...— Беру у неї шинелю і вдягаюся.— Василь Кібкало, хто ж іще. Шпигув...

— Будемо йти вже.

— Боїшся?

— Та ні. Пізно. Лаятимуться дома.

Боїться.

Ми йдемо через наші грядки, тримаємося за руки. Серце мені стугонить, плечі тіпає. Хай скаже спасибі, що не догнав!

Виходимо поза хатою на стежку попід шляхом. У нас не світиться вже: тітка Ялосовега знає, що в неділю я вибіваю на бубні і приходжу пізніше, то не жде.

— Далі я сама,— каже Маня і легенько, в'яло забирає свою руку з мобої. Вона йде до свого двору, а я стою і відчуваю, як пусто і тоскно робиться мені — нічого не хочеться: ні додому в темну хату, ні креслення робити; устану годин у три та й зроблю. Ішов би оце кудись, хоч і місяця немає... А куди? Ніколи зі мною такого не було.

— Маню! — гукаю тихо.— Не йди...

Вона зупиняється і стоїть якийсь час нерухомо. Потім повільно-повільно вертається, опустивши голову. Підійшла близько, припала до мене, хапає мою голову в долоні, і я чую на своїх щоках її мокрі вії і гарячі тремтливі губи.

— Ма-аню, ану ступай додому! — чути від її двору, негласно так, несердито. Мама. То — її мама.— Чуєш, Маню? Ось ти в мене подівувш...

* * *

Почалися дощі. Зранку, в обід, увечері, вночі — щодня хлющуть. Видно, за все літо провину спокотували. Шинелі наші не встигають просохнути наскрізь, тільки нагріваються за ніч у хаті, а вранці, як ідемо, парують до першої десь або до другої станції — і знову дощ.

Ходити стало важко. Грейдер розгас, трави на узбіччях немає, там було б твердіше. Сковзаємося, падаємо разів по

три, доки до околиці містечка доплуганимося. А там уже кам'янка, там легше.

Іколи нам трапляється машина — з Харкова, Полтави або з Лютенської МТС: «шевролет», ЗІСи, півторатонки, «студебекери». Ми піднімаємо руки, «голосуємо». Зупиняють — сідаємо, і коли машина починає десь буксувати, найчастіше супроти середньої нашої станції Осика, у крутому видолинку — пхаємо її, доки виїде; не зупиняється — чіпляємося. Військові шофери завжди беруть нас: мо', жаліють, а мо', за форму. Вона ж майже однакова з їхньою, тільки ми в черевиках і з «кльошем», а вони в чоботях і галіфе.

Першим підчепився на попутну, ще як було сухо, Василь Обора. Під горою, коли шофер перемикав швидкість, учепився ззаду за борт, дригнув товстими ногами в повітрі й опинився в кузові. Тільки рукою нам помахав.

Деремося кам'янкою вгору, хвалимо Василя, що молодець, не побоявся, що давно нам пора було б до цього додуматися.

— Це ж проїхали раз — уже відкинь від чотирьох з половиною тисяч дев'ять кілометрів. Удруге — ще й дев'ять! — вигукує Силка.

Зійшли на гору, а Обора лежить на листі під кленом, підперши долонею голову.

— Чого ти? — дивуємося. — Зігнав?

— Ні. А що мені за інтерес с'атому їхати?

І ми покладали собі, що тепер будемо підчиплюватися усі гуртом. Хто перший вскочить у кузов, той подає мені руку, бо я не дістану до борта. Я то дістану, як іде «студебекер» або «шевролет»: у них задній борт низький, з ланцюжками по боках, та й буфери великі — за щось та вчеплюся. Спершу можна за буфер або ланцюжок, а тоді вже й за борт.

Ми добре знаємо свою гору: де шофери перемикають швидкості з четвертої на третю, де з третьої на другу і з другої на першу. Правда, це залежить ще і від того, навантажена машина чи порожня, але ми навчилися здалеку, по мотору впізнавати: така чи така. Зістрибуємо в райцентрі біля олійниці: там найбільші вибоїни, і шофери завжди пригальмовують перед ними.

Трапляються й злі. Один вивіз нас на гору, розігнав машину — радіємо: їдемо! А він раптом — тиць на гальма! Ми посплигували — і врозтіч. Хвилини десять ганявся за нами з корбою в руках. «Ви, — кричить, — борт мені одломили на тому тижні! Я вам покажу чіплятися!..» Гукаємо здалеку, що то це ми, що то він переплутав. Свариться

Г. М. Тюнник

П. Засенко, Г. Тютюнник

За робочим столом

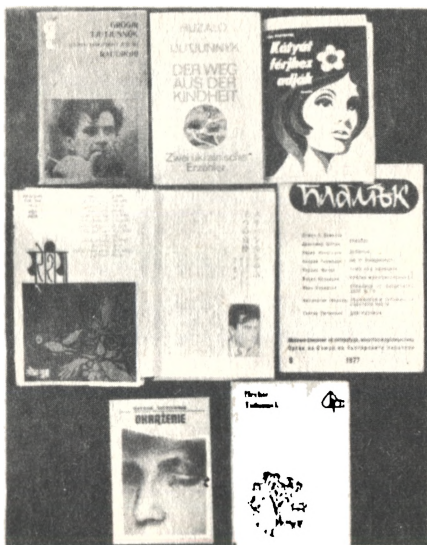
Зупинена мить

Г. Тютюник, Б. Олійник

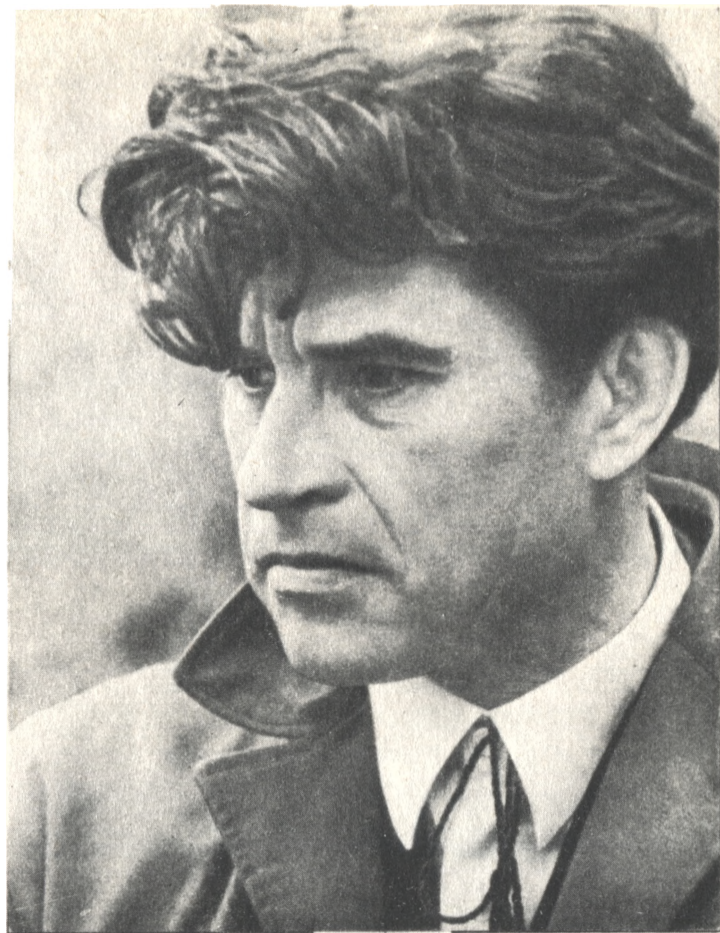

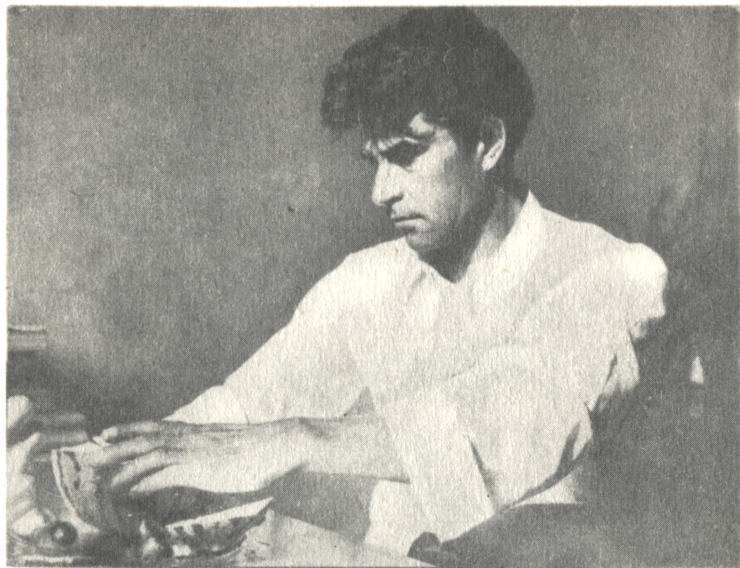
Книги різних років

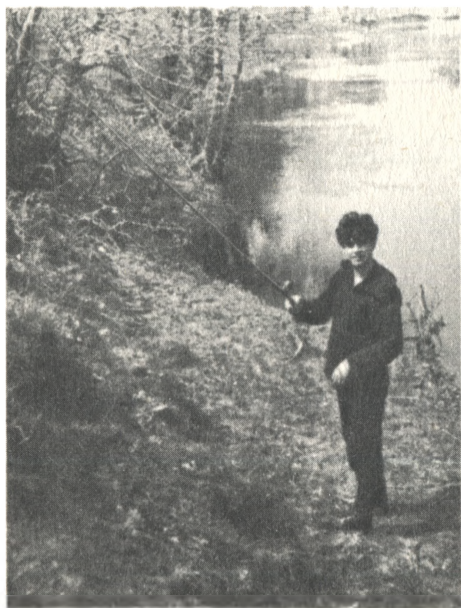
Книги Г. Тютюнника
видані за рубежем

Григор Тютюнник

Перерва в роботі

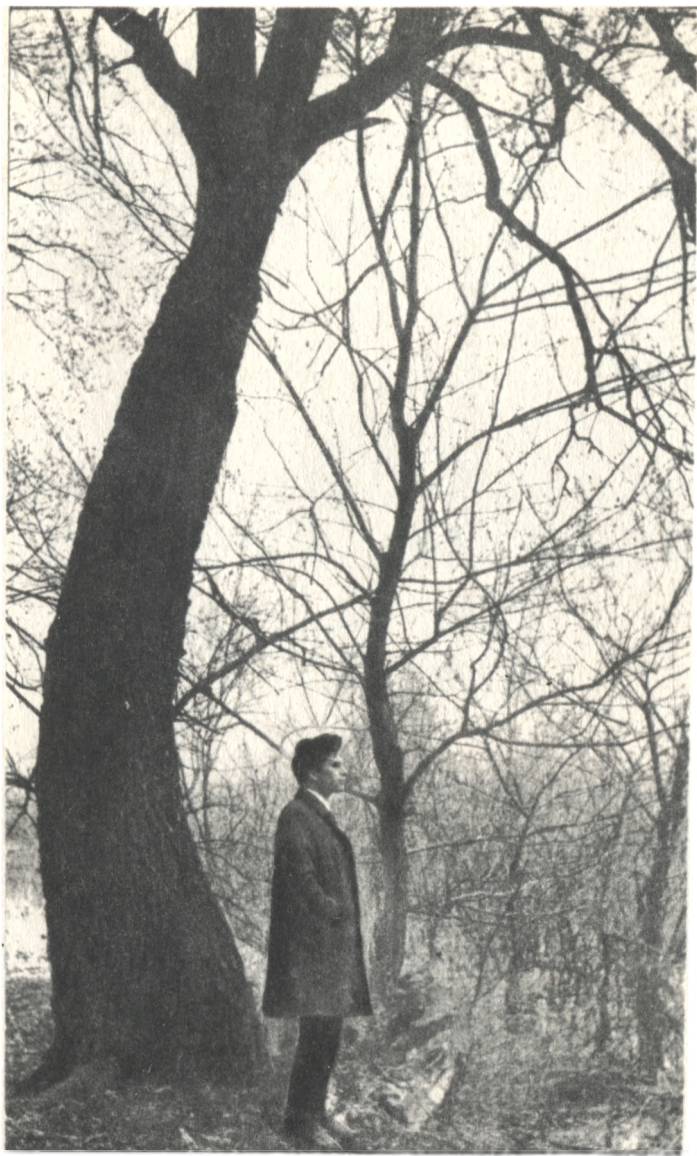
На дозвіллі

Під час служби
на флоті

Брати Григорій і Григір Тютюнники

Серед вічної природи

корбою і зло шкiриться. Тiльки вiн до кабiни — ми знову пiдходимо. I як би не рвав з мiсця — вчепимося. Але таки доiхали швидше, нiж дiйшли б! Ми прозвали того шофера Фрiцом, бо на ньому була жовта шкiряна шапка з козирком.

Василь Кiбкало теж простягає менi руку, як пiдчепимося, разом з Оборою та Силкою, але я її, пiсля того вечора з Манею, не беру.

Другого дня дорогою до училища придержав його за рукав, доки хлопцi одiйшли далi.

— Ти вчора груддя кидав? — питаю.

— Яке груддя? — поставив брови-кiлочки вгору. — Чого б це я його кидав? Я спати пiшов.

Чую по голосу, бачу: бреше вiн. I пiсля того за його руку не хапаюся. Не сяду — пiшки дiйду.

Тепер вiн пiдлизується до Василiв — виносить їм урацi — i дiлить на трьох пирiг або окраєць перепiчки: в нього батько машинiстом бiля молотарки...

Добре було у вереснi та на початку жовтня. Виходимо з дому о п'ятiй годинi, а надворi уже видно чи розвидняється. Тепер нам починає розвиднятися пiд райцентром. А то поночi йдемо: один за одним, вервечкою, слiд у слiд, i мiняємося мiсцями — або Василi попереду, або я. Робимо протопти наослiп, навпомацки.

На теорiї нiчого, встигаємо за пiвдня вiдпочити. Коли ж практика, тодi цiлий день на ногах: пиляємо, свердлимо бормашиною, ходимо в кузню молотобiйцями, а треба — заготовляємо поковки для зубил, молоткiв, плоскогубцiв, хвостовикiв для мулярських кельм.

У мене i ще в десяткох наших — молоток. Майстер видав нам найкращi, найновiшi терпуги: багато пиляти — чотири плоскостi i бойок п'ятий. Руки вже звикли, не болять, а от ноги...

З теорiї в мене все чотири й п'ять, окрiм креслення. Я тодi вночi поспiшав, порушив розмiри, понаплутував. Далеко було вiд мене креслення тої ночi. Все далеко було: i тiтка Ялосовета, i училище, навiть тато, про якого я думав щодня, бачив його останню усмiшку i сльози в очах; чув його слова до тiтки Ялосовети: «Лесю, рiдна, доглянь хлопчика, як не вернуся. У нас же з ним нi кровиночки рiдної нема бiльше, тiльки ти, Лесю... Хороша, люба, спасибi тобi, що стрiлася нам». Вiн так i сказав: н а м...

Тiтка Ялосовета засвiтила обидвi гiльзи — i петеерiвську, i з малокалiберної зенiтки, щоб виднiше було менi креслити. Не допомогло.

— Довгенько ти сьогодні. Грали? Я виходила, то не чути було. Тільки у березі хтось гомонів коло верби — не впізнала.

— То ми з Манею.

— Ви?!

Навіщо б ото прикидався? Упізнали ж, я ж по тому, як вони дихають, знаю, що в них на думці.

— Ловка дівчина,— помовчавши, каже тітка Ялосовета.— І з лица така ласкава. Все й здоровкається до мене: «Здрастуйте, тьотю Ялосовето!» І червоніє.

— Лягайте, то, може, хоч ви не заспите завтра. Чи воно вже сьогодні почалося...

У нас немає годинника. Був, доки хату не підкинуло, ще й дзвонив, хоч і потихеньку. Тепер десь у небі дзвонить...

Тітка Ялосовета лізе на піч і, зітхаючи, каже звідти ще раз:

— Ловка...

Щоб не так нудно й моторошно було йти вранці чорним шляхом і степом,— ніде ні вогника, ні звуку, тільки вогки виють, то збоку, то десь попереду, то позаду нас,— ми придумали розкладати звечора, як повертаємося з училища, вогонь напроти Писаревого лісу. Розпалимо хмиз — полум'я шугає аж під драти на стовпах — гріємося біля нього, обкладемо багаття трухлими пеньками і йдемо далі, до дому. А вдосвіта, ще від станції Ли бачимо: є наш вогник! Здається, що він далеко-далеко. А він осьо, за гони від нас. У дощі вогонь загасав. Коли ж підмерзло, знову жеврів щосвітанку. Поминувши його, ми ще довго оглядалися і вигукували:

— Видно, дивіться!

— І досі видно!

— О, немає, сховався...

І нам робилося трохи сумно, але ненадовго, бо незабаром попереду вже виднілося містечко і вогники, деінде розкидані по ньому з вікон.

Так і ходили щодня: від вогників у селі, як оглянемося згори, до нашого посеред степу над шляхом і попереду — в містечку.

* * *

Мені часто спитья страшний сон: ніби в хаті уже стоїть білий ранок. І я прокидаюся, холонучи від думки, що проспав лінійку, сніданок, що група наша вже йде містеч-

ком, горлаючи «Дальневосточною», а мене на «шкентелі» немає...

Одного разу прокинувся, а в хаті справді ясніє од вікна м'яке біле сяєвце. Припав лобом до шибки — біло надворі, а небо чорне, ані зірочки по ньому, ані просвітку, хоч мало. Ні, не схоже на те, щоб розвиднялося. Ми з Василями вже примітили, що небо, тільки-но починає братися на світанок, спершу сивіє, наче по ньому розлився Чумацький Шлях від обрію до обрію. Трохи переогодом угадується над степом несмілива тиха просинь, і тоді кожен кущик при дорозі видається здалеку людиною...

А все було просто, і маленька давня радість лоскотнула мені в горлі: знадвору у вікно зазирає перший сніг. Він прийшов опівночі і видався мені досвітком. До війни перший сніг був нам за свято: грали в кулі, качали першу бабу і самі качалися по ньому з пригорків, гублячи шапки, а він ласкаво рипів під грудьми, під плечима, під ліктями...

Погано без годинника: цілу ніч мариться, що пора вставати. Хоч би півень був. Немає ні півня, ні курей. Під війну — німці витрощили, а зараз — годувати нічим. По селу то є у декого півники, але ж спробуй почути їх здалеку під завірюху, вітер чи відлигу, коли все робиться чорне і глухе. У відлигу ночі найглухіші.

Тітка Ялосовета спить на печі, я — на полу. Одна подушка в неї, одна в мене. За вкривачку мені рядно й шпелея, тітці — саме рядно: на печі більше духу. Раніше там спав я, але тепер, навіть коли дуже промерзну, прийшовши з училища, на піч не лізу, а йду рубати дрова, щоб зігрітися, або одкидаю сніг у дворі. Після тієї жовтневої ночі коло верби, після того, як Маня повернулася від свого двору, мовчки плачучи, я ніби виріс на кілька років уперед — і — без вороття...

— Ти якийсь не такий зробився, — каже інколи тітка Ялосовета. — І голос переінівся... Басок проривається.

Найлюбішою стала мені думка про хату. Сам складу, по деревині, по соломині вкрию, хай тільки потепліє та подовшає день. Доки ж ми в курені житимемо?

Мені треба вставати найраніше, щоб зайти і побудити Василів — Силку та Обору. Кібкало встає сам, у них годинник є, та ще й не простий, а з дзвінком. Заходжу спершу до Силки. Його будити найважче, бо все Силчине сімейство спить, як побите. Про те, як вони сплять, усе село знає. Бувало, хвилини по десять стукаю у вікна, доки добуджуся. Спершу мені в цьому допомагала маленька Силчина сестрич-

ка Надя. Тільки постукаю у вікно, а вона — чути крізь шпбуку — в плач:

— Ма-а! Он хтось у хату лізе...

Потім звикла і, коли я постукаю прямо до неї на піч — там умазана шибочка—лепетить тоненьким сонним голоском:

— Васи, вставай, оно взе Павло плійсов. А ви, та й ма, оце спить. То по Василя...

Василь одчиняє двері, оступається в темні сіни з двома кўрками на драбині і висапус очманілим від щоденного недосипання голосом:

— Хіба вже пора? Ну тільки ж наче заснув! Ще й не спилося нічого...

Увіходжу в хату. Тепло, парко від сирих верболозових дров, що сушаться в печі, старою олією пахне. Надя, розкудлана, підпухла зі сну, виглядає з печі і шепелявить:

— Здастуй, Павлуса! А вони всі й не цули, со ти стукас...

Іноколи вона питає в мене, лукаво примруживши оченята:

— Павлусо, а ти мене візьмес заміз, як я вилосту? Я тобі солопки лататиму, а ти мені косу лозцісуватимес...

Силка з Силчихою сміються, хоч і сонні до знемоги, і старий каже хрипко, крізь шинель:

— Ну й порода ж! Ще й букви не вимовляє, а про заміж зна!

Я обіцяю неодмінно взяти її за жінку. Тоді вона махає мені білим рученям, ховається на піч і засинає...

Скидаю шинель, щоб не перегрітися у теплі, доки Василь одягнеться — тоді надворі дрижаки не так битимуть. Прокидаються помалу і Василеві батьки. Вони обоє працюють на постійній: батько на воловнику, мати біля корів — зморюються щодня, важко вставати. Лежать на полу, так, на самій ряднині, і вкриті старою байковою ковдрою, труть очі, тяжко позіхають, пригладжують долонями волосся.

— Щось ти, Павлушо, сьогодні наче рано зайшов. Мо', воно ще й не пора?

Щодня про одне й те саме питають.

Може, й не пора. Хіба я знаю?

Виходимо з Василем за хвіртку. Могила Івана Івановича засипало снігом ледь не вщерть з оградкою, самі гострячки від штахету виглядають, і тополька на вітрі гоїдається.

— Треба б одкидати сніг, — кажу.

— Нехай, під снігом йому затишніше, — розсудливо відповідає Василь. — Та й квіти весною краще ростимуть.

Обору будити недовго. Він виходить майже одразу, як тільки ми постукаємо. Наче й не спав. Мабуть, у нього не лише шкура бичача, а і весь він такий — залізний: ніколи не мерзне, нічого не боїться, не зморюється і — мовчить. Єдине, що його катує з ранку до вечора, — їсти хочеться. Якось він сказав: «М'єсі і впочі, як сплю, х'очеться їсти». Звісно, дебелий, сильний... Нам з Силкою легше, ми дрібніші.

Діходимо до Кібкалової хати — у вікнах темно. Завжди, як викликаємо його свистом, у них уже світиться (тоді ми напевно знаємо: вчасно я встав, скоро п'ята година), а сьогодні поночі. Хіба пішов уже, і ми запізнюємося? Так ні, він побойться сам іти. Чи рано?

— Щось не те, — каже Силка. — Ти, як до мене йшов, півня ніде не чув?

— Ні... Може, перші вже одспівали, а другі ще не почали?

Свиснули раз, удруге. У Кібкалових вікнах зблиснув сірник і знову погас. Рипнули сілешні двері, і з порога озвався Василів батько:

— Рано ще, хлопці. Ще тільки півдругої.

І мовчить.

Мовчимо й ми. Куди ж тепер? Назад? Знову будити своїх, знову вставати... Іти помалу до райцентру, а там гібіти під училищем на морозі?

Стоїмо посеред шляху, сховавши обличчя в коміри.

Старий, видно, таки надумався:

— Заходьте, що ж...

Ніхто з нас ніколи не був у Кібкаловій хаті. Живуть вони, як порці: товчуться у дворі за високим дощаним парканом — не видно, що роблять; говорять — не чути що, лише муркочуть; увійдуть до хати — клац засовом... І то вже не достукаєшся, тільки фіранки на вікнах ворухаться, і з-за них виглядає по одному оку: дивляться, хто прийшов.

Кібкало завів нас не до великої хати, а в хатину. У ній пахло молоком, житнім хлібом і натопленою лежанкою. Але найдужче — молоком. Коли то ми чули, як воно пахне! Коло лежанки білів у темряві оберемок соломи. Кібкало розгорнув її ногою.

— Отуто й перекунясте, доки йти. Лягайте, я розбуджу.

У старого Кібкала, як і у Василя, брови завжди зобиджено стремлять угору, губи плаксиво опущені, до того ж верхня трохі накинута на нижню, але в селі його шанують як хорошого і некрикливого машиніста.

Так ми й послули: у шапках, шинелях, підперезані брезентовими пасками з лудженими бляхами «РУ». Вперше послули спокійно за ці чотири місяці, відколи ходимо в училище.

Уранці йшли бадьоро, швидко, легко: вітер дув збоку, а не супроти, морозець видався м'який, підоспали в теплі... Та головне — Кібкалова мати напоїла нас молоком зі справжнім чистим житнім хлібом. А коли виходили з хати, провела до воріт і попросила Обору:

— Ти, Василю, крепкий, приглядай там в училищі, щоб ніхто не зобижав мого синочка,— і гладила Кібкала по вузькій довгій спині.

Обора пообіцяв, що приглядатиме. На горі він міцнющо обняв мене за плечі і тихо сказав:

— Ти ще р'азок устань ч'асів у два!

Ми й тепер, як випали сніги, берегли свій вогонь біля станції Осика. Вже не задля того, щоб хоч трохи звеселити степову осінню темряву, а щоб було де перегрітися посеред дороги. Та й звикли до нього. Пеньки осикові, трухлі, жевріють по два, а то й по три дні. Ми беремо їх у Писаревому лісі. Ударити ногою — він і вивернувся. На плече — і до шляху. Цілу купу наносили про запас.

— Це нам сьогодні таке добриння випало, що й на сніданок можна не спішити! — зіпчев'я вигукує Чи це я, чи не я. Він завжди так, знепацька щось вигукує.— Хай би дитбудинківці поласували нашими пайками. Так лінійка ж...

Сидимо навпочіпки довкола вогню, дмухаємо в жар, наставляємо до нього долоні так близько, що аж кісточки в пальцях просвічуються. Обора притяг з лісу оберемок сухого гілля, кинув на жар. Полум'я — стовпом, іскри сіються на сніг і сичать. Обертаємося на місці помалу, як пожежники на каланчі, гріємо шинелі з усіх боків. А коли полум'я падає і тільки вилюжиться по пеньках, рушаємо далі.

Кібкало як іменишник, усміхасться раз по раз до всіх, забалакує, упевнений, що сьогодні, за хліб і молоко, йому ніхто не відповість мовчанкою. Та і в польову сумку не треба крастися рукою — воно ж, мабуть, нелегко їсти при голодних. Коли ми пили молоко, він сліднишку поглядав на мене так, ніби прицінювався, скільки я коштую. Я ловив той погляд і, не кліпаючи, дивився йому просто в зіниці. Він прикривав їх повіками.

— Ну хай ми. А чого ти, Васи', ходиш оце в училище? — спитав Сялка. Він ішов попереду, вбравши велику голову в плечі і засунувши руки — одну в кишеню, другу за борт

шинелі.— Я з таким достатком, як у вас, зроду школу не покинув би, а вчився і вчився.

— Тато заставили,— мляво одказав Кібкало.— Кажуть: вивчишся на механіка, заберу тебе до машини, підучу — коло неї не пропадеш...

— Т'очно! — сказав Обора.— Од машини і в п'аровику можна цей... зерна додому привезти.

* * *

Погана випала ніч: кура, вітер на мосту між палями стогне, підвиває по-вовчи, у димарі плаче, а в хаті стужа, вивіяло тепло. А що робиться зараз, як на гору вийти?.. Не підійдеш, валить з ніг. Була вже така ніч, у грудні, насилу добилися до училища.

Разів чотири прокидався, уставав до вікна. Нічого не розбереш. Тільки сніг об скло, намерзло пальців на два, шкребеться.

Тітка Ялосовета озвалася з печі:

— Спи, сивок, рано ще, мабуть. Я од самого вечора і очей не стуляла.

— Ну мені йти, а ви чого не спите?

— Думаю... Вивчишся, думаю, повезуть тебе кудись, і зостануся я сама, як пучка. Ні тата, ні тебе... Кому я зда-лася?

— Чого — самі? Одроблю три роки, приїду. Та й довго ще вчитися.

Тітка Ялосовета зітхнула в пітьмі.

Треба мені йти. Краще раніше, аніж хлопці через мене зостануться без сніданку. Спробуй тоді до обіду викріпити не ївши. Сьогодні практика, можна поверх ф'орми надіти комбінезон, але в таку холоднечу, та ще як проти вітру, краще згорнути його втриє та покласти на груди під шинелю: тоді вітер не так прошиватиме.

Швидко взувся, відкотив пілотку, щоб зробилася, як торбинка, натяг на лоб, на вуха, як німці під війну, а по-верх неї — шапку.

— Глядися, щоб лице не приморозив,— каже тітка Ялосовета. Вона застібає мені шинель, а я притримую на грудях згорнутий комбінезон.— Господи, краще б оце мені йти... Одвертайся ж хоч, як дуже проти вітру.

— Я, тітко Ялосовето, поки закінчу училище, то й лекції зумію читати, як проти вітру ходять,— шуткую. Мені жалко дивитися на її пальці худі, що стягають шинелю,

аби якось застібнути ганлички. Всю жалко. Але й пожаліти піколи. Та ще словами... Краще мовчать.

Виходжу на шлях, пригнувши голову до грудей; вітер і сніг січуть по шинелі, як батогами. Глянув уздовж по селу з-під шапки з пілоткою і зупинився: світиться майже у всіх уже хатах.

Це ж годин шість!

Кинувся бігти — не підбіжу. Пхає мене назад. Знаю ж: коли сильний вітер у груди — бігти не треба, бо тоді йому легше звалити, в землю треба дужче впиратися.

Скільки ж воно годин?

У Мані теж світиться... Постукати у вікно? Спитати? У них теж є годинник. Ні. Запізнівся, у пілотці під шапкою... Краще не треба.

Звернув ближче до хат, щоб затишніше було, і знову побіг, шурхаючи глибоко в сухі сипучі замети.

До Силки вскочив не стукаючи, бо в них уже теж світилося.

— Пішов Василь, Павлику, недавно побіг, — сказала Силчиха. Вона розпалювала сирі дрова в печі. — А ти заспав? Ой горе, горе. — І пожаліла: — Мої дітки!.. Та хіба в таку лиху годину не заспиш?

До Обори я не заходив: Силка, звичайно, його збудив.

Що ж, треба доганяти.

У Кібкалів поночі, видно, сплять собі. Кібкала у такий холод і вітер батьки до училища не пускають. Їм можна. Вони обійдуться без ремісницької пайки та сякої-такої побвтюшки.

Добився до півгори. Тут, понад голою кам'яною, ще гостріший вітер брис, то йшов, зігнувшись у три погібелі. Дроти на стовпах не гудуть — завивають на різні голоси. І як не перервуться — так понамерзали.

— ...ав-ле-е-е!.. ога-аня-а-ай!.. — долинуло так здалеку, що ледве чути.

Зрадів: хлопці. «Іду, йду, хло...» — бурмочу собі в застебнуту на ганлики шинельну пазуху. Крикнути б, що тут я, що доганятиму — куди ж проти вітру кричати? Подих заб'є, тільки-но рота розтулиш. Та й не почують однак. Ітиму вже сам, буде як буде. Мо', вони біля вогника підждуть мене, якщо його не розвіяло. У такий вітриюга і пеньки покотить, не те що жар рознесе.

Поминув станцію Ли. Ледве впізнав її крізь куру: Ли чи А? Вдивляюся у п'ятьму з-під інею на бровах. Що воно?! Вогник! Наш вогник! Наш вогник... Але звідки він тут узявся? До нього ж ще йти та йти. А він — осьо. І не грас,

не міниться, не кидає іскор, як завжди. Що за мана? Зупинився, пригледівся пильніше — два вогники, близько один біля другого. Чи то мені у вічю подвоїлося? Вийняв за коцюблі долоні з рукавів, потер пальцями обмерзлі вії, повіднішало трохи. Таки ж два вогники! І стоїть хтось кроків за п'ять попереду. Чи двоє?

— То ви, хлопці? — спитав, холонучи від передчуття, що то не хлопці.

Вогники світили нерухомо; вони були зелені, і я, ще не сказавши собі, хто то стоїть, позадкував.

«Вовк... Це ж вовк!» Я відчув, як волосся на голові почало ніби тужавіти, ніби йому тісно зробилося під шапкою й пілоткою.

Не знаю, чи то мені здалося, чи я й справді сказав: «Пішов геть!», бо вовк не пішов геть, а так само сидів і світив очима.

— Цюцю, нах! — сказав я ніжно, підлабузницьки і, терпнучи зі страху, простягнув до вовка долоню, наче на ній лежало бабине Остапишине козеня. — Цюцю, нах, нах!..

Так ми, малими, завжди підкликали до себе собак і показували їм щось на долоні, а тоді гралися з ними.

Вовк не відступався, але й не наступав, а стояв — наче тішився. Мені навіть уздрілося, що він сидить на задніх лапах і посміхається у п'яті, як дідусь. Тоді я осмілів, розсердився і закричав:

— Ану пішов геть, собака! Пішов, кажу! Мені ж на лінійку треба! Чув? Чи тобі позакладало?! Ах ти ж, вовку... — Я хотів вилаяти його «вовкулакою», але затнувся і знову сказав ніжненько, тремтячи й цокочучи зубами: — Ах-ти ж, вовчик-братик. Злодюга нещасний! Розсівся, як пан... Пусти, сказано тобі!

По вовчих очах ковзнув презлющий відблиск, і мені добре стало видно всього його, високого, худого — дві тіні: вовчу і свою. Я озирнувся: від гори, то кидаючи промені вгору, то впираючись ними в замети і телеграфні стовпи обіч шляху, світило дві фари. Машина!! Глянув туди, де тільки що сидів вовк — нікого, лише сніг побіля межового стовпчика в'юниться, обминаючи його з обох боків.

Фари наближалися, різали мені в очі, але я все одно дивився прямо в них і махав обома руками, шепочучи: «Візьміть, дядьку... Візьміть, дядьку... — А серце як не вискочить, штовхається об комбінезон на грудях. — Візьміть, дядьку...»

Вже стало чути мотор. Він гув на всю потужність, і фа-

ри не пригасали, як те буває, коли шофер збирається зупинитися і «скидає газ».

«А може, він не бачить, може, їде і дримає потроху? Невже не стане? Та не став ж!»

Коли машина порівнялася зі мною, я закричав щосили до ледь освітленої приладами кабіни:

— Заберіть мене, дя! Тут вовк!!!

Але машина проревла мимо, ударила в мене сніговим пилом та бензиновим духом. У заметі вона трохи забуксувала, задні колеса занесло вбік, мотор заревів ще дужче. Я рвонувся вперед і, захилинаючись димом з вихлопної труби, вчепився пальцями за обмерзалий буксирний гак. Це була півторатонка... Я ще ні разу без Василевих рук не діставав до борта, і якби не вовк, якби не його очі, які тільки-но зеленим холодом зорили мені в душу, я, напевно, так і не підчепився б. А то — дістав. І вдержався. І ніяка сила не відірвала б мене від борта... Далі було просто: виважився (недаром дрова тягав та рубав щодня, вистачило сили виважитися), і опинився в кузові. Пішов до кабіни, заточуючись від того, що кузов підкидало, та й ноги зморилися, доки біг, тримаючись за гак. Брезентовий верх кабіни хлопав на вітрі, а в кузові, коли сів на дно, пахло теплим борошном. Я ніколи не чув, щоб борошно пахло холодно, завжди від нього дише теплом... Обмацав мішки, чотири чи п'ять, — так і є: борошно або дерть. Я зліг на них боком, дотягся до забужавілого кабінного віконця і крикнув:

— Дядю! Там попереду два хлопці йдуть, візьміть їх!

Скло помалу опустилося, і я почув:

— Таки вчепився, гадьонок! Ну, я тебе покатаю! Ти в мене покатаєшся!..

Машина рвонула ще швидше і засигналила довгим злостивим сигналом. Я став коліньми на мішки — попереду у світлі фар махали руками Василі, Силка та Обора.

— Спиніться, дядьку! — закричав я, нахилившись близько до віконця. — Ми на сніданок запізнюємося. І вовки кругом! — І побачив на шоферові шапку з козирком. «Фріц! Це ж він!»

— Я вас візьму-у... Ви в мене покатастесь! — сказав Фріц якимось звірчачим голосом.

Що за людина?.. Вовк — і той був смирніший. А цей завезе кудись та ще, може, й поб'є.

Нічого, біля олійниці, бреше, загальмує. Біля олійниці вибоїни такі, що швидко не перескочить. А там ще й коло мосту, перед самим настилом виямок буде. Яюсь устану.

Але ні супроти олійниці, ні біля мосту шофер не за-

гальмував, і я ледь не перелетів через борт, якби не втримався за мішки. На вулиці, єдиній широкій вулиці райцентру, не видно було й душі. Тільки фарби били по вікнах та бляшаних дахах одноповерхових будиночків. Шофер знову трохи опустив віконце і спитав мирно так, аж лагідно:

— Ти мій номер бачив?

— Ні, дядьку, не бачив,— сказав я, не розуміючи, чого він про це питає. Номера я справді не бачив, бо вся машина в снігу та й поночі.

— Тобі до емтеесу? — знову спитав шофер.

— До емтеесу. У нас сьогодні практика,— крикнув я.

— Угу. То я там напроти базару пригальмую, зіскочиш. Мені стояти ніколи...

Хай, думаю, од базару до училища я й пішака дійду.

Машина проскочила центр на повній швидкості, порівнялася з базарною площею. Уже видно було крайні хатки за нею, а далі дорога падала в яр.

— Давай! — крикнув шофер.

Машина з ходу загальмувала і пішла боком. Я, заточуючись, побіг до заднього борту, перекинув одну ногу, намагаючись нею гак... І в цей час півторатонка так рвонула з місця, що борт вирвався з моїх одубілих пальців, і я перекида полетів на бруківку. Вже лежачи і силкуючись проштовхнути в груди хоч ковток повітря — так забило дух — бачив, як червоний вогник стоп-сигнала ховається в яр. Разом з ним сховалося мені й небо, низьке, у пасмах летючого снігу, і вогники в МТС, і прилавки на базарі, приметені снігом.

* * *

Перше, що я почув, опритомнівши,— жіночий голос. Жінка говорила дуже швидко, аж захлиналася:

— Вийшла я до базарівського колодязя по воду, гляну — чорніє щось на дорозі. Зразу злякалася та — назад, у двір. Тоді таки насмілилась, підходжу, дивлюся: людина. І хворма ваша, бачу ж. Збігала, покликала матір, занесли його в хату — легесенький, як пиріночка. І стогне — страх. То я мерщій до вас... Хто ж його так ото покалічив, сегдегу... О, дивіться: розплющився!

В очах мені стояла червона пляма, і я не одразу розібрав, що то наша піч. Ми всією групою, разом з майстром, робили її з залізної бочки, як захолодало, гуртом скліпували і проводили крізь шибку у вікні довгу жерстяву трубу, щоб тепло від неї розходилося по всій майстерні.

Біля мене сидів навпочіпки майстер і обома руками притискав до лоба щось холодше. «Сніг...» — упізнав я. І чув, як по моїх щоках за комір, по плечах і грудях стікають крапельки води й лоскочуться. Ніде не боліло мені, тільки в голові щось ніби співало нудну тоненьку ноту.

Я спробував поворухнутися і скрикнув: весь лівий бік — ногу, половину грудей, плече — ніби пожем полоснуло, а в голові закалатав глухий дзвін.

— Не ворушитися! Не во-ру-ши-ти-ся,— лагідно наказав майстер.

Довкола стояла вся наша група. Хлопці дивилися на мене мовчки, дехто злякано, дехто похмуро. Серед них я одразу впізнав і двох Василів.

— Васи'...— сказав я так тихо, що ледве сам себе почув.— То — Фріц... Я козилок бачив...

— Який Фріц? — спитав майстер, нахилившись близько до мого обличчя.

— Шофер. Він смикнув... нароще... щоб я номера не побачив.

— А який номер — не помітив? — Майстер нахилився ще ближче.— Хоч одну цифру?

— Я знаю номер!— вигукнув Силка.— Я ще восени запам'ятав: ШД-41-18. Точно! Я запам'ятав. Він ще тоді за нами ганявся...

Майстер підвівся.

— Староста!

— Я! — Гришуха виструнчився.

— Беріть десять душ і на дорогу. Тільки обережно. О-бе-реж-но!

— Зробимо, товаришу майстер,— сказав Гришуха, ніби аж весело.— Од нас не втече.

І він почав називати прізвища своїх, дитбудинківських. Я знаю їх. І подумав: «Од них — не втече...»

— І в лікарню, негайно пошліть когось у лікарню,— сказав майстер.

— Вже послано, Федоре Демидовичу.

Гришуха присів напроти мене, дивився мені в очі прямо, сміливо, зіниці йому були густо-чорні й суворі. Він дістав з-за пазухи шинелі сніданкову пайку, розгорнув мені долоню і вклав у неї окрайчик.

— Бери. Підкріпись. Це твоя. Підрубай. Полегшас.

Я глянув собі на долоню: у хлібові тьмяно зблискували вдавнені дрібки солі.

Дивлюся, а в грудях тисне щось — отак недуже, м'яко...

ДЕНЬ МІЙ СУБОТНІЙ

Прокидаюсь я щосуботи од сонця й золота, що, здається, тече крізь вікно з педавно позолочених хрестів на Андріївській церкві. Якщо сонце вже височенько, хрести відбиваються на вицвілих стінах моєї кімнати (я живу тут недавно, ремонту зробити не встиг та вже й не встигну) і ледь помітно тремтять серед сріблястого хатнього пороху. Я дивлюся на хрести і уявляю собі, куди сягала їхня тінь, коли сонце тільки-но зійшло. А сягала вона, це я недавно бачив, аж на дальні, вкриті молоденькою зеленню приподільські кручі, на яких з ранку до вечора гасає дівтора з м'ячем: кручі ті найраніше зустрічають весну. Потім тінь усе коротшала й коротшала, доки не зникла поміж старовинними будинками на Узвозі, тихій вуличці, вимощеній бруківкою, мабуть, ще за руських князів. Я подумав тоді: «Тіні коротшають так само непомітно, як і людське життя»,— і пішов на Житній ринок базарувати, одразу ж забувши свою думку. А сьогодні вона знову явилася мені, і, як це часто бувало зі мною й раніше, я раптом побачив себе збоку, чужими очима — напевно, так бачить себе актор у фільмі, де він грає: кожен свій крок, слово, вчинок — і гостро, як біль, відчув, що став не самим собою, а кимось іншим і що ця роль мені важка.

Я обвів кімнату поглядом: голі стіни, вкриті старою пилюгою лампочку під стелею, руді капшуки павутини по кутках угорі,— й заплющився, щоб не бачити всього того.

Помилку свою я вже знав. Але не сподівався, що вона так дорого мені коштуватиме. Раніше я думав, що борюся, як бореться кожна людина за те, ким вона хоче бути і як хоче жити. Тепер збагнув, що тільки борсався в ятерині дрібниць та принижувався. І в ім'я чого! Щоб подвоювати й потроювати ту ж таки помилку...

Як сьогодні пам'ятаю той день в інституті, коли нам, новоспеченим учителям історії, давали призначення. Що робилося тоді з моїми товаришами по навчанню! Найдружніший колектив — так принаймні називали наш курс усі викладачі — раптом луснув, і більшість однокурсників просто на очах обернулася на маленькі фортечки, дзотики зі

своїми вогневими засобами й системами оборони. І кожен той дзотик відчайдушно боронив себе і тільки себе. Смішно й соромно було дивитися, як наші курсові старости й підстарости, відмінники-активісти і активісти-невідмінники, що п'ять років на всіх зборах з таким ентузіазмом виховували в нас, своїх товаришах, високу моральність і самовідданість, пхалися тепер один з-поперед одного до дверей комісії, щоб одержати кращі призначення, хоча б у передміську зону; інші, ще вчора такі запеклі романтики, яким, здавалося, крім «зеленого моря тайги», нічого від життя більше не треба, виходили з аудиторії, де засідала комісія, в сльозах або смертельно бліді, бо їм відмовили у вільному дипломі; ще інші снували по коридору од гурту до гурту й заводили реготи з молодшокурсниками, бо знали, що їхню справу «влагоджено» і периферія їм не загрожує.

Киянам я співчував, пам'ятаючи, як тяжко було мені колись їхати з села, де лишалася мама, товариші, весь мій улюблений світ; решта викликала посмішку, бо видно ж: людина хвора, вражена пошестю, їй хочеться того, що всім, і, якщо вона не матиме того, що мають усі, то життя її пропаще...

Розподіл призначень запам'ятався мені, як тяжкий бій. Тільки в бою так наскрізь пізнаються люди.

Мені запропонували роботу в місті. «Щастя», за яке інші ладні були покласти до ніг комісії гідність, само йшло в руки. До того ж члени комісії так щиро дбали про моє аспірантське майбутнє, так високо підносили мої знання предмета (мабуть, вище, ніж вони того заслуговували), що я спокусився і — кому не приємно з почестями увійти в фортецю, яку інші не можуть узяти навіть штурмом! — погодився. Погодився, незважаючи на те, що хоч і не ясно, але відчував: помиляюся. «А, — відмахнувся я тоді од самого себе, — обставини покажуть». Так, немовби «обставини покажуть» не те ж самісіньке, що сотні літ казали вайлуваті на спритність мої пращури: «Якось воно та буде». Якось!.. Якось — це все одно, що підняти руки вгору, а вже потім спитати: «Куди ж оце ви мене поведете, га?..»

Тепер живу в цій кімнаті-келії і почувуюся в ній, як безквитковий пасажир на третій полиці вагона чи ще й гірше, бо пасажир знає, де йому вставати, а я й цього поки що не знаю.

Річ у тім, що кімната ця не моя, а, просто кажучи, крадена, хоч і за гроші; робота, крім заробітку, нічого мені не дає: навіть місто, яке я так любив студентом, розчарувало, бо я знав його, виявляється, лише з парадного боку.

Але найгірше те, що я не почуваю себе своїм і в селі. Коли приїжджаю туди, мене змагає самотність, відчуження односельців, яке я, на жаль, помічаю; оті цікаві й водночас байдужі погляди, що проводжають мене з-під повіток, та вічні не менш байдужі запитання: «Ну, як там у городі — багацько всього?», «А що, є в городі путня осельодка?..»

Так і живу: в місті мрію про село, у селі — про місто...

Кімната в мене мала й вузька, відгороджена од ліфта міцними подвійними дверима, між якими — мій «холодильник»: дві полиці з обрізків сухої штукатурки. В «холодильнику» я зберігаю дешеве магазинне сало, оселедці чи тюльку (так звик до неї студентом, що й досі не відвикну), олію, картоплю, одне слово, холостяцькі свої припаси.

Дома буваю я здебільшого надвечір. Тоді з вікна моєї норі видно супроти західносолянної пожежі оранжеві паводи за Дніпром серед рудих з прозеленцем лук, далекий обрій у печальних присмерках та чіткі чорні зазубні лісів, за якими чути мені степ.

Передвечірня далина, весняне червоноводдя на луках та прощальні гуки сонячної заграви, що поволі стихають, завжди будять у мені щось святе, і тоді я розумію і люблю язичників, їхню релігію, таку просту і близьку людській душі. Справді, хіба можна порівняти оте врочисте палахкотіння небес та мудрий супокій землі перед грядущою ніччю в тихих зорях — і погрозливо-державне Христосове: «У вас же й волосся на голові все полічене».

Але заходить сонце, стають до варті сутінки, я вмикаю світло й опишаюся серед праху (теж Ісусове слівце) дрібниць: чищу картоплю, мию під краном і розмірковую про те, що краще приготувати — картоплю товчену, смажену, тушковану чи юшку?

Після вечереі звичайно йду в місто, в кіно, чи й просто так потинятися, або до Дніпра. Там я можу годинами дивитися на розцяцьковану в різні кольори воду біля пристані, освітлені ілюмінацією пароплави та мости і пі про що не думати. Найчастіше ж сиджу вдома й читаю історичну літературу, по-перше, тому, що не хочу дискваліфікуватися як учитель, по-друге, в історичній літературі найменше словоблудства.

Маловтішне то заняття — штудіювати історію: розквіти держав на крові й падіння держав на крові, переможні криваві війни і криваві поразки, диктатори і полководці, гризня за владу, змови, замахи, самодурства царів... Дикість, кров, торжество егоїзму окремих осіб і цілих народів. Після війни перепочинок, доки діти виростуть у солдатів; піс-

ля переночинку — війна. Тоді людство видається мені вічним школярем: ледве встигнувши збагнути свої помилки, відмирає старе покоління, на зміну йому приходить молоде і починає ті помилки спочатку...

У такі хвилини мені хочеться мати перед собою аудиторію, я навіть бачу десятки пречистих дитячий очей, розповідаю їм про розумних і дотепних римських трибунів, про великого воїна Пірра Епірського, що посилав у битву слонів, цих первородних танків, про мудрого неграмотного Сократа, скараного за свою мудрість в інтересах держави... І, схаменувшись, кажу собі: стривай, чому ти їх навчаш — мистецтву жорстокості, захопленню владою так званих «перших» над рівними? Які почуття ти в них будиш?

І сміюся: з історії, з себе, з усього вечора, який так щасливо почався заходом сонця.

Але найчастіше мене повертають до тьми мешканці будинку: за стінами з сухої штукатурки голосно сваряться, регочуть, співають сусіди; згори у вікно вдираються звуки череляканого піаніно, на якому хтось уперто вчиться грати, а в коридорі біля ліфта занудливим голосом скликає своїх котів котяча мати, стара занехаяна жінка з першого поверху. Вона величає своїх улюбленців людськими іменами і говорить до них, як до людей: «Єгорошка, де ж ти, мій хлопчику? Киць-киць-киць».

Я знаю, що це негуманно, але як тільки зачую її голос, думаю похмуро: «Коли вже вона вмире?»

І лягаю спати.

Ранками, — а вони схожі в мене один на одного, як близнюки в солдатській формі, — зарядка, чай, дорога на роботу, куди я приходжу за хвилину-дві до дев'ятої. Кілька разів пробував був запізнюватися — не тому, що просипав чи помалу йшов, а заради розваги. Річ у тім, що завкадрами нашого Товариства Олександр Павлович Багрич, крім своїх прямих обов'язків, має ще один: записувати на папірець тих, хто запізнюється на роботу. Обов'язок цей він виконує не тільки ретельно, а й талановито: не зводить на вас очей, коли ви проходите мимо нього, запізнившись, не обертається, якщо стоїть спиною до вас, навіть не відчиняє дверей свого кабінету, якщо вони причинені. Він упізнає вас по кроках!

Якось я сказав йому, підливши в голос стільки щирості, скільки треба для комплімента:

«Олександр Павловичу, в вас гине талант агента карного розшуку. Тримати в пам'яті кроки півсотні людей — це феноменально».

Він просяв і похвалився, що може із зав'язаними очима впізнавати не тільки співробітників, а й відвідувачів, якщо вони вже заходили до нас хоч раз. І додав:

«Але про те, що ви спізналися, я все ж мушу доповісти Іванові Захаровичу»,— і пішов до директорського кабінету.

«Чекайте, Олександр Павловичу,— гукнув я йому в спину.— А свої кроки ви теж вивчили?»

Він обернувся, блиснувши проти сонця, що світило вздовж коридора, окулярами й лисиною, і подивився на мене з докором: як би ж я, мовляв, не знав своїх рідних кроків!

Після цієї розмови я кілька днів уважно придивлявся до його ходи, а коли переконався, що засвоїв її остаточно, запізнився на роботу на цілих п'ять хвилин і пройшов повз кабінет завкадрами, ступаючи м'яко, на самі лише підметки, як це роблять офіціанти, шпигуни в кіно і наш Олександр Павлович.

Ефект був більший, ніж я сподівався. Двері, на яких красувалася червона табличка з білим написом ЗАВ. ЗАГ. ВІД-ДІЛОМ, блискавично відчинилися. Я обернувся й побачив бліде приголомшене обличчя Олександра Павловича.

«Це ви?» — прохрипів він, злякано дивлячись на мене поперек окулярів.

«Це я. А то — ви?» — спитав я теж нібито здивовано, знизав плечима й пішов у свій відділ.

Тепер завкадрами вітається зі мною сухо і говорить виключно офіційним тоном, проте я читаю в його очах деяку розгубленість. Давно б так, Олександр Павловичу! Сумнів — то великий слуга розуму, він допоможе вам побачити в людині більше, аніж її кроки. Так думав я.

Одначе помилився. Завкадрами не кинув свого ремесла. Як і раніше, він шмигав до директорського кабінету, якщо хтось запізнявся, і я зрозумів, що розгубленість у його очах означала пошуки можливості покарати мене за зухвалу вихватку.

Зробити це було б неважко, якби наш директор Іван Захарович Ясько не виявляв до мене відвертої прихильності й не хвалив мене на кожних зборах за дисциплінованість, знання справи тощо, а найдужче — за вміння вести ділову переписку.

Історія тут така. З перших днів роботи в Товаристві я писав листи не так, як треба. Вони були прості й короткі, але, як мені здавалося, вичерпні: так або ні. Далі пояснювалося, чому «так» і чому «ні». Виявилось, одначе, що цього

для справжнього «кваліфікованого» листа не досить. Якось Іван Захарович викликав мене до себе й сказав, що листи мої надто прямолінійні за формою. «Продумайте, Миколо Гордійовичу, форму,— порадив делікатно.— Не зміст — тут я до вас нічого не маю, а форму. Пишіть так, щоб за рядками відчувалися не ви особисто, а весь колектив, його зацікавленість у тій чи іншій справі...»

Я продумав. І незабаром уже всі відділи одягли свої листи в мою форму. Починалися вони так:

«Високошановний товаришу!

Мусимо Вам повідомити, що Ваше прохання уважно вивчено і обговорено...» і т. д.

Цінність знахідки очевидна. Взяти хоча б слово «мусимо», цю перлину мого відкриття. Хто саме мусить? Невідомо. Хто примусив повідомити? Невідомо. «Розглянуто і обговорено». Хто саме розглядав і обговорював? Також невідомо. Те, що під листом стоїть мій підпис, нічого не міняє, бо ж ясно сказано: мусимо. Це означає, що не я особисто вирішував питання, що я тільки мушу повідомити про його вирішення. А хто вирішував? Це — справді питання. І кінці його надійно сховані у формі: «розглянуто і обговорено». Крім названих особливостей, листи мої вигідно відрізняються од звичайних ще й тим, що вони в характері самого Івана Захаровича: сповнені делікатності, мудрої поміркованості й солідності, сказати б, капітальної.

Кожній людині відомо, що робити висновки іноді так само ризиковано, як іноді не робити їх. Іван Захарович знає це краще, ніж будь-хто. Тому винайшов свою власну тактику: жити й діяти між небезпеками, що призводять до необхідності робити або не робити висновки. Я впевнений, якби Іванові Захаровичу треба було потрапити з Києва на Південний полюс, але в дорозі на нього чекала якась загроза його життєвим інтересам, цілям, він поїхав би на Південний полюс через Північний! Ми не знаємо, про що думав Ганнібал, зав'язуючи першу битву з римськими легіонами; не знаємо, що таїв у душі Наполеон, починаючи битву під Бородіно. Так само невідомо мені, що думає Іван Захарович уночі про наступний день свого життя. Але я впевнений, що кожен свій крок у завтра він розраховує з потужністю Ганнібала й Наполеона!

Кожна людина неповторна. Це істина незаперечна. Але незаперечна й та істина, що кожна людина зводиться до якогось простого множника — початку особи. Простий множник Івана Захаровича — миттєва тактика. Цьому множникові він зумів підпорядкувати всього себе, аж до манери

триматися. Мені завжди здається, що він опрацював цю манеру перед дзеркалом і зафіксував її, як актор фіксує вдало знайдений жест, міміку, інтонацію героя, роль якого має грати. Незмінною лишилася тільки посмішка, бо вона, як і колір очей, вроджена. Іван Захарович зумів надати їй лише різних змістів. Їх два. І виходить, ніби він має дві схожі, але самостійні посмішки. Перша — Іван Захарович обдаровує нею тих, до кого прихильний, — підкупає, примушує не тільки поважати, а й любити її автора; друга — м'яка, як барсова хода. Коли Іван Захарович вдається до другої, це означає, що справи ваші кепські.

За кілька місяців роботи в Товаристві я помітив, що директор наш має у відділах кількох своїх епігонів, які намагаються бути хоч трохи схожими на нього: говорити, як він, тихо і ваговито; повільно підносити до сигарети запальничку, не відриваючи уважного погляду од співбесідника; усміхатися не часто, як це роблять люди, що знають ціну і значення своєї посмішки для інших; грати одною ногою в коліні, як грає нею Іван Захарович, коли замислено стоїть біля вікна і споглядає верхівки каштанів, що сягають четвертого поверху, і т. ін. Але епігон — мавпа. В кращому разі поганенький актор. Щоб повторити Івана Захаровича, треба бути ним, тобто людиною, яка вміє думати над собою і корегувати себе щомиті.

В роботі Іван Захарович діловий до сухості, і якщо вже змушений пояснювати вам якийсь завдання, то робить це стисло й вичерпно. Приміром, дзвонить у відділ і питає тихо, з паузами, які мають властивість негайно мобілізувати того, хто слухає:

«Порубай присутній?.. Відсутній?.. Знайдіть!» Або: «Порубай і досі відсутній?.. Присутній?.. Передайте, щоб зайшов до мене».

Порубай — це я. З Іваном Захаровичем ми давні знайомі, хоч він цього і не знає, і земляки: з одного району. Коли я, лучається, їжджу на свята додому, він викликає мене потім до свого кабінету й питає:

«Ну, що там у нас, Миколо Гордійовичу, як цього року з урожаєм?»

«Добрий урожай, — одказую. — План перевиконали, колгоспники з хлібом. А постійники і механізатори заробляють по стільки, по скільки колись і півсела не заробляло. Зараз ремонтують техніку. Гній вивозять. Сніг затримують...»

Іван Захарович на те вдоволено всміхається, потирає долоні і з дещо перебільшеною бадьорістю в голосі каже:

«Отже, нам з вами, Миколо Гордійовичу, слід пишатися земляками. Молодці».

Тоді в мені прокидається селянин, і я одказую йому розважливо, по-дядьківськи:

«Чим же мені, скажімо, пишатися, Іване Захаровичу? Хліба я не вирощував, снігу не затримував, гній не вивозив...» — І дивлюся на нього при цьому очима найщирішої в світі дитини. Він повільно схиляє голову набік, примружує одне око і, сварячись на мене пальцем, каже:

«Кол-ля! Ви не патріот наших країв».

«Не вмю я трактувати про любов, Іване Захаровичу», — кажу я в таких випадках і скромно нахиляю голову.

А раз, викликавши мене до кабінету в якійсь справі, директор запитав, немовби між іншим:

«Ви, Миколо Гордійовичу, працювали коли-небудь у сільському господарстві?»

Я відповів, що не працював.

«А я віддав сільському господарству свої найкращі роки, — сумовито мовив Іван Захарович і, зітхнувши, як зітхають люди, згадуючи молодість, замислився. Його благородному обличчю пасувала задума, і він це, напевно, знав. — Тяжко було тоді. Робити нікому, самі, вважай, жінки, машин мало. А земля волає: догляньте мене! Орали, волочили, сіяли, звозили врожай коровами, годувальницями нашими. Уявляєте? Вся робота впала на руки. — Він поклав сигарету вогнем на краєчок попільнички і показав свої руки. — А ви кажете: чим пишатися... Є чим. Якби не ми, не повна наша віддача в ті роки — хіба мали б ми те, що маємо сьогодні? — Подивився на мене обидженими очима й замовк, обиджено стуливши уста.

«Мені можна йти?» — спитав я винуватим голосом.

«Ідіть», — кволо махнув рукою Іван Захарович.

У відділі я сів за стіл, розіклав папери, на які мав відповідати, але до самого кінця роботи так і не взявся за ручку. «Мушу Вам повідомити...», «Ваше клопотання обговорювалося...» — всі ці викрутаси остогидли мені, а вигадувати нові не хотілося, то поскидав папери в шухляду і став думати про волів, яких закріпили колись за мною на правлінні колгоспу. Биків звали Юлаві. Це слово було випалене розпеченим гвіздком на їхньому ярмі й написане чорнильним олівцем на дощечці, прибитій над їхнім стійлом. Юлавими я волочив, орав людям грядки, возив коноплі, зерно і перший тиждень ледь не щодня плакав од них: навіть мій батіг, обкований п'ятаками, не допомагав. Плакав я не тому, що воли не йшли, а з образи, що їх за

мною закріпили. «Якби в мене був батько,— думав я,— він би за мене заступився. Він би сказав: куди ж ви ото дасте хлопцеві таких ледачих волів? У нього ж голос, як пищик, хіба вони його послухають?!» Потім я звик. Коли Юлаві зупинялися, сідав біля них у пилюгу чи на ріллю, закручував перші в своєму житті цигарки й казав байдуже: «Трясця з вами. Стійте. Подивимося, що ми отако заробимо...»

Взимку було легше. Юлаві здебільшого стояли у воловнику, бо обходилися без них, а мене посилали на свинарник у поміч короткозорій тітці Хариті. Ходити на роботу треба було рано, щоб до сходу сонця уже встигнути зварити свиням їжу — найчастіше це була дрібна мерзла картопля. Ми з тіткою умовилися, що ходитимемо варити почергово: день вона, день я. Пхаєшся удосвіта переметекою за ніч дорогою, вії понамерзають, місяць висить у золотому німбові, як голова святого Миколая-угодника, хати сліпі, холодні, наче в них ніхто й не живе, а свині вже кричать. У свинарницькій кухні, здається, ще холодніше, ніж надворі, соломи напхано під саму стелю: це тітка Харитя вчора наносила. Вона в казані з картоплею замерзла, так що й молотом не проб'єш. Розпалюєш грубку і сідаєш напроти дверцят. В лице пече, а поза спиною — мороз. То й крутишся: спереду нагрівся, спиною до вогню повертаєшся. А свині кричать. Перед сходом сонця казан закипає, кухня наповнюється паром, обличчя й одежа стають мокрі. Зате зогрівся. Дістаєш спичкою картоплю з казана, помацав — м'яка, як пухир, і рипить, значить мерзла. Назад її, другу дістаєш. І так, доки не натрапиш на тверденьку й не рипучу. А вона дрібна, не картопля — бубурішки. Але то нічого, зате багацько. На кухні у нас не виводиться сіль — крупна й сіра, одного дрібка на п'ять картоплин вистачає. Сіль солона, аж язик пропікає, мов отрута, картопля гаряча, казан клекотить, свині кричать, а крізь запітнілі вікна сонце над снігами блищить... Аж тоді приходять тітка Харитя. Серед пари вона зовсім нічого не бачить, то питає: «Ти тут, Колько?» — «Тут,— кажу,— сідайте до картоплі, я й вам навитягав». Тітка сідає спідати, а я заходжуся полювати в кориті запарювати і товкти разом з картоплею. «Води побільше лий, води,— радить Харитя.— Не паїдяться, то хоч літепла похлебчуть та зогріються». Потім ми починаємо розносити оте париво свиням. Мотаємося з відрами бігом, як два клубки пари, од кормокухні до свинарника. Тітка зосліпу сипле не в корито, а просто на свинячі голови, а я цілюся, щоб таки влучити в корито. Задрані вгору ошкірені писки, блискучі в напівтемряві очі, не свинячі, а вовчі...

Кажуть, що свині вгору не дивляться. Ого, ще й як дивляться! У станки ми не заходимо, бо зіб'ють з ніг. Тітка чхас на протягах і каже: «Он диви, чи не на могорич отак чхасться!» — і тихо сміється. Після роздачі вона залишається варити обід, а я набираю в кишені картоплі — в одну собі, в другу тітчиній Харитиній матері, бабі Одарці, — і йду додому відпочивати. Дорогою заходжу до баби, викладаю на лаву картоплю, готову, варену, ще й теплу трохи, а баба дають мені якогось гостинця: жменю смажених гарбузців або з півдесятка мочених диких грушок і шамкають: «Шпашибі, шинок, жа картопельку, бач, як гарно вварилась».

Дома я навіть не роздягаюся, а складаю картоплю в чавунець і суну в піч до пригаслого жару, щоб мамі на обід була гаряченька, беру сокиру, лантух, санчата й паняю в луг по пеньки. Доки обернуся, вже й на свинарник пора, бо свині кричать знову, наче їх повки деруть. І так зо дня в день, з ранку й до вечора...

Все це я міг би сказати Івану Захаровичу, якби не був переконаний, що пабагато щасливіший за нього. Мені навіть шкода його, по-людському жаль, бо ж він не знає, як легко дається людині щастя, якщо вона не вигадус його сама собі, не пнеться до нього з останніх сил, а ласує ним вільно, як повітрям і водою. І у мене воно було, таке щастя. Як несеш гарячу картоплю у кишенях, то грієш об неї руки — і вже щасливий теплом. Як поїдеш у луг по дрова, то неодмінно знайдеш такий чудернацький пеньок, що схожий одразу на всі у світі чудовиська, треба тільки не полінуватися обійти його кружка та гарненько придивитися, бо з кожного боку він різний, — і вже щасливий видовиськом. А то ще натрапиш на прихилений сніговою брилою верболозовий кущ-хату. Довкола сніг, мороз або завірюха така, що й світа не видно, а під кущем суха руда осока, пропахчена осіннім сонцем... Сиди грійся, відпочивай, слухай, як миші в осоці перемовляються — і вже ти щасливий затишком. Одігрівся — знову до роботи. Бух по пеньку обухом, трісь — одразу маєш півлантуха дров, півхати тепла увечері при каганчикові. І вже ти щасливий здобиччю.

Ось чому я не хочу казати Іванові Захаровичу, що знаю його. Адже він ніколи не зрозуміє мене. Він буде ображений, застосує до мене другу свою посмішку, але не зрозуміє.

Іван Захарович, звісно, мене не пам'ятас. Він був у нас уповноваженим, наїздив у колгосп ледь не щодня і мав у селі славу людини суворої, такої, що на очі йому з в'язкою

соломи чи дров не попадайся. Мені інколи хочеться сказати йому: «А знаєте, Іване Захаровичу, ви мали колись не одну можливість піймати мене з вареною картоплею в кипіннях — ув одній мамі, в другій покійній бабусі Одарці». Уявляю, як би він заусміхався, як наставляв би на мене долоні й казав: «Хвилинку, хвилинку... Хіба ви мене пам'ятаєте?» Тоді я сказав би йому: «Пам'ятаю, Іване Захаровичу. До останньої тої днини в селі, коли ви з головою колгоспу Чепурним викликали нас, п'ятох хлопчаків з п'ятикласною освітою, в контору і сказали, що в Донбасі не вистачає робітничих кадрів і що тому ми мусимо їхати в Єнакієве, у ФЗУ. Потім нас проводжали, і ви знову промовляли, бажаючи нам стати добрими робітниками. Ми стали ними: адже ми з дитинства вміли працювати. Згодом ми стали солдатами і нам не страшні були «тяготи и лишения служби», бо ми з дитинства вміли працювати. А ще згодом ми позакінчували вечірні школи й вузи, бо ми з дитинства вміли працювати. Ви пишастесь тим, що наші земляки перевиконали план по хлібоздачі, затримують сніг і вивозять гній... А я — ні. Бо звик пишатися тільки тим, що зроблено моїми руками. І то мовчки».

А поки що Іван Захарович прихильний до мене. Можливо, тому, що я справно виконую свої обов'язки, розуміюся на тонкощах форми, а може, тільки тому, що ми земляки. Виходить, якоюсь мірою я для нього виняток. Кожній людині кортить бути винятком, надто ж інтелігентній. У цьому я глибоко переконаний, тому не вважаю себе марнославним: марнославні люди самі себе вважають винятками. Колеги по Товариству заздять мені в тому, що директор «виділяє» мене з-поміж інших (це мене смішить), але їй поважають, бо я ще не зачепив нічийого з них самолюбства і вмію досить вдало копіювати того ж таки директора. Якщо, скажімо, якийсь шукач інтелігентної роботи замість приймальні Івана Захаровича потрапляє у наш відділ і питається директора, я поважно підводжуся з стільця, творю на обличчі прихильну посмішку, що десь межує з демократизмом найвищого гатунку (дехто з моїх колег нахилиється при цьому низько до столу, щоб не розреготатися, а дехто вислизає з кімнати, щоб не бути свідком такого зухвалого порушення субординації), виходжу з-за столу і, всім тулубом подаючись уперед, з напівпоклоном простягаю руку відвідувачеві. Вважаючи мене за самого, відвідувач обережно тисне мою долоню, знічено усміхається й каже: «Пробачте, я хотів би...» — але я перебиваю його улюбленим жестом директора: виставляю перед себе

долоні, ворушу пальцями й кажу: «Хвилинку... Ви до Івана Захаровича? — Тут я роблю коротку, але цупружену паузу.— Віп, на жаль, відсутній. В принципі він присутній, але зараз відсутній. Зайдіть, прошу, по обіді». І знову вклоняюся, уже з холодним, як у сфінкса, обличчям. Відвідувач ніяково усміхається, задкує до порога, мимрить «пробачте» і зникає за дверима. А я механічно, ще не вийшовши з ролі, неквапом вертаюся до столу, сідаю на свій розхитаний стілець і втомлено потираю долонею лоб, як це робить Іван Захарович після складної розмови. Мої колеги вибухають реготом: адже підлеглим завжди подобається, якщо хтось насмілиться покепкувати з начальства — так дітям у школі подобаються розбишаки, які щось устругнуть на уроці... Тоді мені буває сумно й згадується чеховське: «Все життя я по краплині видавлював із себе раба».

Може, той чоловік, що задкував до дверей і мимрив своє «пробачте», добродесний, тямущий, працьовитий і т. п., але він раб, людина без власної гідності. Справді-бо, чому він не брав мою руку, а ловив її, не казав «пробачте», а мимрив, чому, нарешті, не повернувся до мене спиною, а позадкував? А як він усміхався!.. І посмішка та була адресована Івану Захаровичу. Тільки йому!

Колись я висповідався у такому дусі перед своїми колегами. Мені сказали: «Колю, ти анархіст». Я сміявся, але мені було сумно. А другого дня мене викликав шеф, наварився пальцем, хоч посміхався першою своєю посмішкою, і сказав: «Кол-ля!» Однак того, хто на мене доніс, із роботи не звільнив. Я теж знаю, хто. По очах угадав. Цей чоловік з чорними сатиновими нарукавниками і благородним сивим чубом сидить у нашому відділі. Але я нічого не сказав йому, погидував. Так гидко мені буває ще тоді, коли сниться, ніби я купую капусту на овочевий суп — як на мене, то це краща їжа для городян-одинаків,— а вона гнила і вислизає з моїх рук. Проте він здогадався сам, певно, вловив у моєму погляді щось не дуже шляхетне на свою адресу й одного разу, коли я виходив з кімнати, неголосно, але досить емоційно, кинув навздогін: «Дем-мократ!» Що ж, усе правильно: на злодієві зайнялася шапка. Я розумію, він прагнув реваншу за той мій погляд, а досяг протилежного: мені стало шкода його.

...Крім «холодильника», є у мене ще диван-ліжко, але я на ньому не сплю, бо він жахливо рипить. Рипить навіть тоді, коли я ще й не ворушуся, а тільки думаю поворухнутись. Я зву його Потаповичем і балакаю з ним іноді, але він все одно рипить і будить мене вночі. Довелося купити

розкладачку. Тепер я відпочиваю на Потаповичу тільки вдень і тримаю його виключно для меблі, як кажуть. Бо як же це — старший референт шанованого Товариства і не має жодної путящої меблі. Якби хоч не старший, ну, тоді інша річ... У нас є просто референти, в тому числі й той, з чорними нарукавниками (я зчу його тепер «моїм добродієм»). Їм без дивана-ліжка можна. А мені — ніяк. Повинна ж бути якась відстань між старшим і просто референтом! Ці міркування мені іноді хочеться висловити у відділі, в присутності «мого добродія». Може б, він тоді знову став поважати мене, як і раніше, і не обзивав дем-мократом...

Є в мене, крім дивана-ліжка і розкладачки, вирізаний з дерева віл. Гарний такий сумний волик, що дивиться кудись у далечінь і, здається, ось-ось зареве тужно-претужно. Я тримаю його на лутці, бо стола ще не купив. За стіл мені править та ж таки лутка, широка й міцна. Колись, іще до революції, в цьому будинку, розповідала мені старенька, рафіновано інтелігентна сусідка, жив якийсь генерал (вона шанобливо назвала його прізвище, ім'я та по батькові, але я забув), він-то й звелів будівничим звести не звичайний будинок, а щось на зразок замку, в якому помирив Наполеон. Тому й стіни товсті й лутки широкі. Спасибі вам, покійний генерале!

Вола подарував мені знайомий письменник, можна сказати приятель, за те, що я похвалив його уривок, який він читав мені, сидячи посеред кімнати на газеті. В нього теж не було ще ніяких меблів, крім дивана-ліжка. Це об'єднавало нас.

Уривок був справді гарний, як свічка, виліплена з пахучого теплого воску, і я хвалив його таки щиро. А як стало нудно тільки хвалити, то вирішив узяти свого приятеля на зуб: дуже він любить славу чи не дуже. Одною хвалою цього павучка з нори не виманиш. Тут треба завести людину, як двигун, і послухати, як той двигун працює.

«Мені буде прикро, Мироне,— сказав я,— якщо ви загинете».

«Не розумію,— здивувався він.— Що ви маєте на увазі?»

«Пробачте, але мені здається, що обдарування найчастіше гине не від меча, а від соломини, дріб'язків. От опублікуєте ви свою повість чи роман, купите меблі, може, навіть машину, бо це зараз модно у світі, і в вас з'явиться щось таке... Щось таке в вас неодмінно з'явиться. Йй-богу!»

(Це я від мами навчився казати «йй-богу»).

«Цікаво було б знати, що ж саме в мені з'явиться», — посміхнувся він.

«Залежність, — сказав я. — Залежність від власного успіху. Адже успіх має величезну владу над людиною. До того ж найпідступнішу, бо вона не помітна. Зараз ви пишете гарно, тому що не бачите за своїм твором нічого, крім самого твору. А от уявіть собі, що в одну печальну мить ви побачите за ним славу, добробут, становище серед своїх колег. Як за серпанком, знаєте, бо за серпанком усе видається привабливим, піз воно є насправді. І тоді ви пропали. Ось чому мені боязко за вас».

«Спасибі за відвертість, — засміявся Мирон, і в його сміхові я почув дитячу образу.

«Ні, ви мене не так зрозуміли. Я маю на увазі не вашу мету, а ваш хребет. Раптом він не витримає і звихнеться під вагою такої дрібниці, як слава, забезпеченість і тому подібне. Адже за це платять дуже дорого. Часто найдорожчим. І навіть не помічають, що платять. А читач помічає. Бо навчився. Він відчуває авторові наміри крізь текст, як добрий митник золото, заховане в підборі. Я теж іноді відчуваю. І дивуюсь, як ваші побратими можуть нехтувати мудрим застереженням Паустовського: «Текст виказує автора з головою». Мені навіть хочеться інколи сісти і написати кільком з них: «Лікарю, зцілися сам!»

Мирон зареготав, на цей раз вдоволено. Адже йшлося не про нього.

«Мені це не загрожує», — сказав упевнено. І подарував мені дерев'яного волика. Я ішов додому, тримаючи волика під пахвою, і думав невесело: «От уже й заплатили ви мені, Мироне, за маленьку мою осанну. А що ж буде далі?!»

І парешті, є в мене шафа, вмонтована в стіну, себто комупальна шафа, та електроплитка. Я купив її на базарі з-під поли. Вона саморобна, але варити чи смажити на ній набагато краще, ніж на магазинній, бо швидше. А що найважливіше в житті цивілізованої людини? Заощадити час. Я не раз питав себе: куди ми поспішаємо, в ім'я чого штовхаємо одне одного ліктями на вулицях, у чергах, пхаємося неввинуватки в автобуси, тролейбуси, трамваї, відверто нехтуючи добрим чуттям братерства? На обличчях — відсутність; погляди звернені в самих себе, у свої інтереси й інтересики, часто-густо нічогісінько не варті, в порівнянні з отим чуттям Людини в собі і в інших. Голий, нудний практицизм.

Колись я чув у натовпі на тротуарі тоненький дитячий голосок: «Мамо, а куди люди спішать?»

«Не знаю»,— сказав би я тій дитині. Бо такі не знаю.

А спитати б хоч одного з нас: «Ти бачив сьогодні сонце? А чи бачив згорблену бабусю з порожніми від самотності очима? Чи чув, як пахло дощем, коли він був ще десь далеко-далеко за містом?» Нічого ми не бачили й не чули.

Ця думка інколи так і підстьобує мене заволати на всю вулицю, на все місто: «Люди! Схаменіться. Адже ви добровільно, щодня, щомиті відмовляєтесь від насолоди життям, таким коротким. Ви більше дієте, ніж думаєте. Більше знаєте, ніж відчуваєте. Бо вам — ніколи!» Я знаю, що бажання моє утопічне, і все одно не можу позбутися його. Проте мовчу. Бо хочу, щоб мене не запідозрили в жодній хворобі. Хвороба, навіть вигадана чи самонавіяна, пригнічує.

Коли мені бувало аж надто сумно, я ішов до Мирона і заводив з ним якусь кусючу розмову. Остання скінчилася мало не сваркою, хоч почалася досить мирно. Я сказав тоді:

«Знаєте, Мироне, мені здається, що люди всі до одного актори. І що далі ми віддаляємось од своїх пращурів, то вища наша акторська майстерність». Особливо змолоду, бо на старість ми зморюємося грати або розчаровуємося, усвідомивши марноту свого акторствування.

Він спершу здивувався, тоді засміявся і сказав:

«Не переносьте, Миколо, своїх якостей на інших. Ви справді гарно копіюєте свого директора, але...»

«Коли я копіюю директора,— зауважив я,— то не переносу своїх якостей на нього, а якраз навпаки. І в даному разі, маючи на увазі всіх людей, теж не переносу на них свої якості — це було б зухвало. Давайте візьмемо одну з так званих вічних тем, на яку ви, літератори, найдужче любите ловити читача,— кохання».

«Я не вмію писати про кохання»,— сказав Мирон.

«Тим гірше для тиражів ваших майбутніх книг,— сказав я цілком серйозно.— Про що, скажіть, у нас та й у всьому світі найохочіше читають? Про кохання, війну і шпигунів. Так от кохання — це найчистішої води гра. Вам потрібні приклади? Будь ласка. Є у нас на роботі Люся. Референт. Гарненька дівчинка, до речі, але погана актриса. Коли я виходжу в коридор курити, вона неодмінно влучає хвилину, щоб пройти повз мене. Але як як пройти! Кроків за сім від того місця, де я стою, вона втупляє свій зір у підлогу й повільно наближається. А як тільки порівняється зі мною, її прекрасні довгі вії миттю злітають угору, і вона дивиться на мене трохи зляканими — найбальніша витівка! — очима. Одну лише мить. І в ту мить

моє серце терпне. Теж па мить. Бо я швидко встигаю усвідомити: вона грає, але грає погано. Видно майстерність! Більше того: вона епігон. Оті її штучки з очима позичені з екрана. Ви помічали, що майже всі кіпозірки спекулюють на цьому ефекті: повільно прикривають очі віями і раптом, зненацька облікають глядача поглядом.

«Вона просто кокетка, ця ваша Люся»,— засміявся Мирон.

«Так, але тут є щось складніше, загальнолюдськіше. Йй дуже кортить подобатися, тобто виділити себе з-поміж інших. Тому вона грає. І я граю, до речі. Граю роль людини, яка нічого цього не помічає».

«Вам, Миколо, треба одружитися»,— зауважив Мирон.

Я вклонився і сказав:

«Дякую за пораду, але я не зроблю цієї традиційної дурниці».

Мирон розреготався, ледве вимовивши нарешті:

«Ви зухвала дитина...»

«...бо сім'я — це маленька держава,— вперто провадив я далі.— Очоловати державу мені не хочеться, а ставати під чіюсь правицю — принизливо».

«Ви колись так гарно говорили про егоїзм,— усміхнувся він,— а самі... Ви ж просто рідкісний самолюбєць! Ваша погорда поглине вас і вашу енергію. Ось побачите. Вона гнатиме вас по світу, як неприкаяного. Так що дбайте не про інших, а про самого себе... І послухайте мене: не заважайте цій вашій Люсі гратися, якщо вже не любите! Будьте легковажнішим. Вам це на користь».

«Помиляєтесь, своєю байдужістю до Люсі я тільки захожую її до гри. Хай тренується на мені. Будь ласка! А за поради щиро дякую. Може, й згодяться».

«Слухайте,— раптом підхопився він, і я приготувався вислухати пропозицію, котру вже він не раз висловлював.— З таким чудернацьким хаосом, як у вашій голові, варто спробувати...» «...писати,— закінчив я.— Дякую за довір'я, але (тут натис на приголосні) з таким хаосом, як у моїй голові, краще складати листи, які я складаю зараз. У вищій інстанції — «Просимо Вас», у нижчій — «Рекомендуємо Вам». Це навіть весело — грати по дві ролі в один день: до обіду, на свіжу голову, роль прохача, по обіді — давача».

«Ви ще молода, не сформована людина»,— промовив Мирон таким тоном, ніби йому не тридцять, а всі п'ятдесят ювілейних.

«Щодо молодості,— сказав я мляво,— без будь-якого бажання вести розмову,— то ви вже вибачте мені цей не-

долік». — Підвівся, розкланявся і подумав: «Чим би його вшпигнути на прощання так, щоб йому не заманулося писати з мене сучасну молоду людину з відповідною дозою негативних спецій? Цілком негативним він мене не зробить, бо йому скажуть, що наша молодь краща, і не надрукують. Ні, я не подарую йому навіть дози!»

«До речі,— сказав я вже від порога,— ви чимось нагадуєте мені мого директора. Він теж актор. І знаєте, кого він грає? Директора!»

«А-а, киньте,— сказав Мирон з неприхованою досадою.— Директор, референт — це посади, доручення, які треба комусь виконувати».

«Так, доручення. Але доручення також треба вміти виконувати з точки зору людини. Без жодних забобонів щодо поняття «влада». Частіше ходіть на кладовище, і ви мене зрозумієте».

«Там теж не всім одна шана!» — вигукнув він.

«На старі, забуті кладовища ходіть. Вони переконливий доказ всевладдя часу, тобто абсолютної рівності людей, крім геніїв добра або зла».

Ідучи додому, я тішився з того, як дітки, учепившись маленькими руцями за платтячка й сорочечки, переходили дорогу, низкою, мов каченята, а поруч з ними йшла молоденька вродлива вихователька й цокотіла: «Швидше, пвидше, діти!» Вона сама ще була дитиною... І раптом я сказав собі вголос: «Невдаха ти, Миколо». Сказав — і зупинився: так вразили мене ці слова.

Дома я не переодягаючись упав на Потаповича, заплющив очі й пролежав так до самого вечора. Невдаха... Цього я найдужче боявся. Якщо про когось говорили так — здригався. Чому я здригався? Може, невдаха живе в мені вже давно? Коли ж це сталося? Адже мені завжди щастило: всяка робота йшла в руки, з людьми я сходився швидко й легко, вчився заіграшки... У мене була мета — стати освіченою людиною. В інституті я вперто, нехтуючи втому, штудіював не лише спеціальний предмет — історію, а й живопис, літературу, латинь. Щотижня я вдягав свою солдатську робу і йшов на товарну станцію розвантажувати вагони з цементом, вугіллям, цеглою, лісом, аби заробити грошей і придбати за них книжки, які мені хотілося мати у власній бібліотеці. Тепер вони десь у мами на горіщі, бо тут мені немає куди з ними подітися. Після захисту диплома переді мною відкрилося дві перспективи: або їхати в сусідню область, на село, вчителювати, або залишатися в місті й працювати у Товаристві, що саме утворювалося і

куди мене запросили на роботу, пообіцявши тимчасову прописку і кімнату в разі, якщо я одружуся. Я навіть гадки не мав тоді про те, що ця пропозиція просто жарт: адже для того, щоб одружитися, треба мати квартиру, а щоб мати квартиру, треба одружитися!

З перших же днів я цілком віддався роботі. Оберігати історичні пам'ятки, які належали й належать поколінням — хіба не благородна справа? Так було доти, доки мене якось не послали оглянути квартиру-музейі всесвітньовідомого вченого. Я бував там і раніше. Завмирало серце, коли переступав поріг звичайної містечкової хати, в якій жила ця велика людина. Піч, лежанка, прості розхитані стільці, фотокартки, заведені в кустарні рямця... І тут жив колись геній! Тепер я їхав туди вдруге подивитися, як наші спеці обладнали музей, і потім доповісти Іванові Захаровичу. Те, що я бачив, ужахнуло мене: квартири-музею я вже не застав. Стіна, яка розділяла дві невеличких кімнатки, була викинута, піч, грубка, старі стільці, кустарні рямця — теж. Лишилася пофарбована в стилі а ля агітпункту зала, яку мали обставляти по-музейному.

«Що це ви зробили?» — спитав я керуючого роботами і показав йому посвідчення. Це був лисий чоловічок із залишками сивого волосся над вухами й на потилиці. Він страшенно перелякався, тицькав мені якийсь папір і, захлинаючись, белькотів: «Ми — по плану, ось подивіться, прошу, подивіться...»

Я сказав йому жорстоко:

«Бачу. Але самі то ви розумієте, що, по суті, ліквідували музей?»

Потім я їхав назад і думав: кому ж це здалося, що великому вченому не личить народжуватися у звичайній, майже сільській хаті? Та потрап такому до рук бочка, в якій жив легендарний Діоген, він і її перебудує на палац!

Іванові Захаровичу я сказав, що музею вже нема, і в кількох словах розповів те, що бачив. Я ждав, що він обуриться, принаймні буде схвильований і негайно візьметься до справи. Але, на мій подив, Іван Захарович, дуже спокійно, дещо навіть театралью розкуривши сигарету, підвівся з-за столу, одійшов до вікна і довго мовчки стояв так спиною до мене. Права його нога в бездоганно випрасуваній холоші грала в коліні, й це означало, що він розмірковує. Тоді заговорив, як завжди, через довгі промовисті паузи:

«Миколо Гордійовичу, дорогий мій, давайте уговоримося, що ви надалі будете діяти в згоді не лише з почуттями, а й з розважливим, здоровим глуздом. Це я кажу вам, як

батько. Розум бачить далі, аніж почуття. На те й дано людині другу сигнальну систему... Скажіть мені: що почуває людина, зайшовши в музей? Урочистість, високість людського духу, генія. Музей — це своєрідний храм. А ви хочете звести його до печі, стільців, якихось там кустарних рамонок... себто приземлити ідею величності людського духу, генія, забуваючи, що буденщина ніколи не окрилювала людей».

«Але ж буденщина теж велична,— зауважив я, стримуючи сміх, що аж клекотав мені в грудях,— якщо до неї пильно придивитися. Уже хоча б тому, що вона — правда. Не родяться ж генії серед урочистих музейних вітрин».

«Так,— зітхнув Іван Захарович, як зітхають втомлені, але поблажливі до нетямковитого співбесідника люди,— але самої буденщини, хоч вона й правда, з чим я не до кінця згоден, мало для людини. Їй треба ще й свят!.. Між іншим, усе те, чого вам так шкода,— Іван Захарович обдав мене ласкавою батьківською усмішкою («Яке досконале вміння вести бесіду!» — подумав я мимоволі),— все до дрібниць буде відтворене на знімках. Їх покладуть у вітрину, як і особисті речі, сімейні фото, папери тощо. От і вийде посндання правди буднів з правдою величності цієї людини. Такто, любий земляче Миколо Гордійовичу... Ай-я-я, такий ви молодий, сповнений сили, розуму, енергії... Перед вами все майбутнє. Їй-право, заздрю вам, по-доброму заздрю. Тільки ще раз прошу вас: тримайте свої емоції в ладу з розумом, підкоріть їх залізній волі... А тепер ідіть, перепочиньте з дороги день-два — скажете у відділі, що я дозволив,— та поміркуюте над тим, що я вам раджу. Сподіваюся, після відпочинку у вас буде інший настрій».

Іван Захарович провів мене до дверей, під руку, як завжди, і, як завжди, посміхався першою своєю посмішкою.

По дорозі додому я зайшов у кафе, замовив подвійну порцію коньяку, що давався до кави, і випив його залпом.

«Так, ви змінилися, Іване Захаровичу Ясько,— думав я, сидючи сам собі в кутку за столиком, над яким тихо шумів вентилятор і притискав до підлоги синій цигарковий дим.— Ви так змінилися, що в вас уже важко впізнати того юнака, що носив блискучу сплюснуту планшетку на довгому паскові і, йдучи, підкидав її підборами — так низько вона звисала, того юнака із зведеними до перенісся бровами, що так пасували до рішучих промов на колгоспних зборах. Тоді ви говорили без пауз, бо вам не треба було добирати «тонких» слів. Ви, Іване Захаровичу, вирости».

Поруч зі мною, за іншим столиком, сидів якийсь матрос і гаршенька дівчина. Матрос казав їй, граючи ясними гарними очима:

«А я до сих пір помню перший вкус поцелуя...»

Перший вкус!

Він був іще дитиною, той матросик, але йому явно хотілося видаватися дорослим, матросягою. Розумію, служба. Правильно. Інакше ця дівчина тебе не полюбить... Треба бути дорослим і розсудливим. Треба тримати почуття у згоді з розумом!..

Другого дня я вирушив у пошуки роботи за фахом.

Годин з історії, як виявилось в міськвно, до нового навчального року ніде не було. Тоді я попросився спершу в будівельне управління слюсарем до бетономішалок, далі свердловальником на завод і, нарешті, слюсарем по ремонту товарних вагонів, але мене ніде не взяли: вища освіта.

«Тебе держава вчила? — суворо запитав у мене начальник відділу кадрів у депо, стукаючи нігтем по диплому. — Вчила. Одробляй!»

«Але ж я можу відробити державі й у вас, — заперечив я. — Буду перевиконувати план... Я, де не працював, скрізь перевиконував план, чесне слово! І в депо теж».

«Ти мене не вчи! — розсердився начальник. — Дуже ти грамотний!»

Він сказав ці знайомі мені ще з служби слова з такою знайомою інтонацією, що я виструнчився, посміхнувся й вигукнув весело:

«Винуватий, товаришу старшина!»

О, якби хто бачив, як він випростався, як витяглася й затверділа його шия: так стройовий кінь реагує на клич сурми.

«Що, може, служили разом? — усміхнувся він. — Так я щось тебе не пригадую».

«Ні, — сказав я, — служили ми не разом, але в нас також був старшина...»

«А-а, — дещо розчаровано мовив він, перехилився через стіл, прискалив око й спитав дуже інтимно: — Признайся по правді: гуртожиток потрібен, постійна прописка, а там квартира... Так? — Відкинувся на спинку стільця й зареготав. — Ну? Не правда, скажеш? Зна-а-а-ю я таких!»

Я взяв диплом і пішов до дверей. А він ще дужче зареготав, примовляючи: «Зна-а-ю, знаю!..»

Все це я пригадав, лежачи на Потаповичі з заплющеними очима, але воно не боліло мені. Боліло інше. «Погорда», — сказав Мирон. Ось що мені боліло.

...Сонце було вже, мабуть, високо, бо хрести на стіні, що розгороджує мою кімнату на «передпокій» та «залу» (до мене тут мешкала стара дівчиця дворянського походження, вона-то й зробила собі цей «уютик»), лежали вже на підлозі. Я намацав під розкладачкою свою стареньку, але бездоганно точну «Победу» і подивився, котра година. Було пів на десяту. Рано як для суботи. Але в цей день я базарую на подільському ринку: заковую на весь тиждень картоплі, свіжої олії, квітів, таких що довго стоять, редьки та базикаю з базаровими жінками про всяку всячину, приміром, про те, треба чи не треба підсипати суперфосфату, як садять грядки, яким буде се літо на врожай тощо, а якщо трапляються тітки з прив'язаними ознаками колишньої вроди, то жартома присватуюся до їхніх дочок, виходячи з такого міркування: якщо вродлива мати, то вродлива й донька! Тітки на те регочуть і кажуть:

«Е, що ж ви позаочі сватаєтесь. Приїжджайте та самі подивіться, мо', ще й не понаравиця». А ті, що слухають наші баяндраси, докидають: «Гляди, поїде він з города по дівку! Тут он які понаряджувані та гузнаті ходять — яку хоч вибере!..»

Ці базарні походеньки привели до того, що я маю тепер безліч знайомих у кожному ряду, крім тих, де торгують мандаринами, гранатами й лавровим листом. Забачивши мене ще здалеку, знайомі мої усміхаються й кажуть: «Здрастуйте вам!..»

Я підхоплююся з розкладачки, згортаю і кладу в свою комунальну шафу постіль і гомоню до Потаповича:

— Як спалося вам, старий мій рипучий друже? Що вам снилося сю ніч — ліс, де ви зросли, меблева фабрика, де вас зварганили, чи магазин старих меблів, де я вас придбав за пів референтської зарплати?

Цей монолог я виголошую якомога інтимніше і водночас голосніше, щоб він міг проникнути крізь стіну з сухої штукатурки до моєї сусідки Лідії Костянтинівни. Потім замовкаю і прислухаюся. Спершу там чути обережні кроки — ближче, ближче, ближче... Ось рипнула підлога вже під самим плінтусом, і все стихло. Я уявляю собі, як вухо старенької, рафіновано інтелігентної сусідки притуляється до штукатурки, як вона тамує подих і нетерпляче жує губами, сподіваючись почути жіночий голос у моїй кімнаті, й кажу:

— Сходимо на базар, тоді будемо лаштувати сніданок, бо в моєму холодильнику нічогосінько. Ти згодна, ясочко?

І театральним жіночим шепотом відповідаю:

— Так, любий.

«Тепер чекайте, шановна Лідіє Костянтинівно, розвитку інтриги!» — кажу я собі, одчиняю навстіж своє величезне, як царські врата у Володимирському соборі, вікно і роблю двадцятихвилинну солдатську зарядку з шістнадцяти комплексів. Потім обливаюся холодною після ночі водою з крана, одягаюся в сліпучо-червону мефістофельську сорочку, добре випрасувані в хімчистці штани, начищаю до сліпучого блиску черевики і, прихопивши дві сітки, гучно, щоб було чути сусідці, одмикаю двері. Далі відбувається така сцена. Не встигаю я вийти з холодильного відсіку між дверима, як сусідка швидко-швидко шльопає капцями по комунальному коридору і затуляє оком замкову щілину. Я чую навіть, як вона дихає — взимку в таких випадках із щілини йшла пара — і приплямкує губами.

— Добрий день, Лідіє Костянтинівно! — вклоняюсь я дверям і теж дивлюся при цьому в щілину. Наївна дитино, інтелігентна бабуся! Ви перестасте плямкати губами, не сапасте носом кільканадцять секунд, аж доки з німічних грудей ваших не вирветься булькотливий кашель, проте від щілини не відходите, бо знаєте, що тоді крізь неї мені буде видно світло у вашому коридорі, і я про все здогадаюся. Геніально, Лідіє Костянтинівно! Я високо ціную цю деталь вашої тактики, але ви жорстоко помиляєтесь: та, з котрою ви сподівалися мене запеленгувати, могла б піти від мене ще учора звечора, коли ви увімкнули свій облізлий, першого випуску, телевізор, цей чудовий приватний глушитель. А те, що ви не відповідаєте зараз на мого привітання, свідчить лише про одне: інтелігентність ваша (ви кажете «інтелігентность») вицвіла. Ні, я не сміюся з вас, Лідіє Костянтинівно. Мене з дитинства привчено шанувати старість.

Щиро кажучи, я, Лідіє Костянтинівно, розумію, чому ви шпигуєте за мною. Одинокий мужчина, нестарий, з освітою й кімнатою по сусідству з вашою... Я вітаюся з вами ввічливо («інтелігентно») і не воджуся ні з дівчатами, ні з компаніями. А у вас є пристаріла донька, висока сухорлява дівця з хлоп'ячою зачіскою і в лакованих черевиках на товстих підборах. Коли ми з нею зустрічаємося на східцях чи біля під'їзду, вона дарує мені чарівну — так їй здається — посмішку і поводить бровами, як киця хвостиком, коли чує мишку в норі!

Вечорами вона співає під Майю Кристалінську, тільки надто вже сильним басом:

більшій авторитет, ніж мої м'язи. От і зараз, побачивши мене на сходах, вони швиденько прибирають ноги, щоб дати мені можливість пройти, встають з пожежного ящика, той, що з гітарою, затискає долонею струни.

— Добрий день! — вітаються всі гуртом і усміхаються до мене цілком щиро, навіть дещо сором'язливо.

Я по-ротфронтівськи піднімаю вгору стиснутий кулак і кажу серйозно, як до рівні:

— Вітаю, хлопці!

Вони дивляться мені вслід з непідробною повагою, і я спиною відчуваю ті їхні погляди. Отже ви, любі мої жовтороті лицарі, — думаю я, мружачись, бо бруківка проти сонця блищить, наче скло, — шануєте силу понад усяку мораль. І довге ваше волосся, і сомбреро з бантами під підборіддям, вкритим пушком, і ваші джинси на пікельованих заклепках, і гітарч — все це бездарна гра у відчайдушних ковбоїв, а путро у вас із киселю. Ви любите — не можете не любити! — мужчину, але ні ваші батьки, ні школа, ні тим більше ви самі не вмієте його в собі викохати — сильного, розумного, благородного й самовідданого. Ви не знали з дитинства опору життя, бо ваші матусі та бабусі починали вас маминою кашею навіть у сквериках, де ви гралися. І тому вам буде важко жити. Ви це відчуєте незабаром і тільки тоді станете сильними. Мужчинами, а може, й мужами. Тільки тоді!

Я йду Узвозом до Подолу, мого улюбленого, бруднього, але найдемократичнішого в цілому місті Подолу, з його найдемократичнішим Житнім базаром, старепькими церковцями, вологим вітром з Дніпра і незліченими школами — подільці, либонь, найкраще розуміють «проблему одної дитини» і вміють їй запобігти.

На Узвозі мало перехожих. Субота. Люди або ще сплять, або ж базарують. Тільки в сквері біля Андріївської церкви сидять на лавочках пенсіонери з онучатами в колясках та кімнатними собачками на пасках. Нині на Узвозі тихо. І теж через суботу, бо в цей день кіностудія теж вихідна. Але в понеділок студійці дадуть узвозівцям відчути, що таке кіномистецтво. Вулицю буде забарикадовано повенькими мішками з піском, вікна ближніх будинків заклеєно хрест-навхрест стрічками, за що хазяїни цих вікон одержать по троячці, а ті, котрим їх взагалі заб'ють щитами, навіть по п'ятірці. Наїде багато слецмашин та автобусів, і, коли бородатий режисер у береті та розхристаній на грудях сорочці — він грає режисера в італійському дусі — крикне в мікрофон: «Мотор!» — почнеться «бій». Німецькі мотоциклісти

й піхота будуть дертися на Узвіз, щоб у лоб взяти барикаду, бо ні танків, ні артилерії, за задумом режисера і сценариста, у них не було, тактики оточень вони не знали і місто брали не з гори, а знизу. Вулицю огорнуть руді й сірі дими, горітиме викинута кимось на смітник мотоциклетна коляска, витліватиме молоденька трава поміж вичовганим до блиску камінням на бруківці, валятимуться зодягнені в німецьку форму гіпсові «трупинці» піхотинців, а живі згорблено тікатимуть назад.

Потім бій ушухне, «наші» й «німці» зйдуться в гурт, посідають у холодку під будинком, утиратимуть брудний піт, смалитимуть сигарети, і хтось із «наших» спитає в «німця»:

«А Ройтману не греба людей для масовок, не чули?»

«Не чув»,— скаже «німець».

«Ех, пивця б оце!»— помовчавши, скаже «наш».

«Та не завадило б»,— погодиться «німець».

Тим часом режисер сяде біля камери й скаже операторові:

«Тобі не здається, що у нас рідкуваті батальні шуми?»

«Нічого,— заспокоїть його оператор.— Візьмемо у фонотеці справжні й накладемо на цей епізод».

І знову буде «Мотор!», захлинатиметься атака за атакою, куритимуть дими... І так до кінця робочого дня. Увечері на бруківці лишаться чорні плями од сміття, розсипаний пісок та барикада, на якій ще днів зо три гратиметься у війну дівтора. А років через два десь у селі, в напівтемному залі клубу буде чутно вибухи, кулеметні черги — густіші, фонотечні, горітиме на екрані коляска з мотоцикла, тікатимуть «німці», і хлопчачи кричатимуть у захваті: «От дають наші, от дають прикурить!» Котрась жінка штовхатиме під бік свого сонного чоловіка, ойкатиме й шепотітиме йому на вухо так, що чутиме весь зал: «Диви, Іва, що робиця, диви!»

«Що диви,— бубонітиме Іван.— Я тоді не таке бачив. А це — буза. Граюцця, граюцця... Ходім краще додому, бо мені завтра рано по жом їхать».

На порослих дерезою крутих пагорбах, що взимку затуляють Узвіз од шалених вітрів з Дніпра і на яких рано — ще по низах сніги лежать — зеленіє молода трава, хлопчачи грають у футбол. Коли хтось із них там, на рівній, зіструганій вітрами вершині, сильно влучить по м'ячеві, той на мить, здається, зовсім нерухомо зависає в повітрі над Узвозом, потім падає на бруківку й, підскакуючи на щербатих цегляних східцях, котиться мимо давніх

будиночків аж до Подолу. Переїмати його — найбільша втіха не тільки для узвозівської дітвори, а й для дорослих. На вулиці зчиняється веселий завзятий гвалт: «Лови!», «Держи його!», «Переїмай!» — одчиняються навстіж вікна, грюкають парадні двері, бо всі думають, що ловлять людину... А зрозумівши, в чому річ, розчаровано зачиняють вікна й двері, і на Узвозі знову запановує спокій, що скидається на миротворний сон дитини.

Однак тільки-но я поминаю останній, низовий будинок нашої вулиці, від спокою, що огортав мене там, нагорі, не лишається й сліду: співають на крутих звивах колії трамваї, коротко й різко сигналять машини, скриплять гальма, підтюпцем біжать від автобусної зупинки до базару сільські жінки з кошиками та клунками за плечима — припізналися. По тому, як вони переходять вулицю, я вгадую, котра з них буває в Києві часто, а котра ні. Перші долають перехід завзято, аж відчайдушно, з тою зухвалістю периферійної людини, в якій на обличчі написано: «Ми теж кой-шо бачили!» Другі ж подовгу топчуться на тротуарі, то хапаючись за клунок, як машин стає менше, то знову ставлячи його біля ніг, як їх прибуває. Тим часом з того боку вулиці гукають: «Та переходь, Насте, якої ти трясеці мнешся, їх не переждеш!» Тоді Настя легко, по-мужицькому, закидає клунок за спину і з посоловілими од страху очима пхається просто під машини. Ті моторошно скриплять гальмами, аж дим з-під коліс вихоплюється, шофери одчиняють дверці й, люто визвірившись, лають жінку, навіть не підозрюючи, що вона тої миті нічого не бачить і не чує, крім гупання власного серця й морозу поза шкірою... Коли мені трапляється застати на переході отаку Настю, я беру в неї клунок, її — за лікоть і веду через дорогу. Але, забачивши машину, що наближається, вона випручує лікоть і стрімголов біжить на тротуар. «Що ж це ви, тітко,— кажу я їй потім з удаваною докорою в голосі,— кидаєте мене напризволяще, а самі — драла. Виходить, я, молодий, хай гину, а ви, вже й так надивившись на світ, ще довше хочете жити... Це ж не по-християнському». — «Та боже вас сохрани! — паленіє вона. — Я про таке й думати не думала, як побігла. Бачу ж, що вона вже осьдечки, та й побігла... ненарошне. Спасибі ж вам!»

Буває й так, що добрих намірів моїх не розуміють. Беру, скажімо, в котроїсь клунок, щоб допомогти, а вона в крик: «Ти куди тягнеш! Куди! Хочеш, щоб міліціонера оно покликала?!» Тоді я кидаю своє добродійство, сміюся, махаю рукою і йду геть, а навздогін мені летить, як груддя: «Ач

який! Бачили ми таких! Що? Та он, пішов у червоній сорочці, оглядається, бачте? Мішок із рук виривав... Давай поможу, каже... Чортів вурка!» Тітко, майте ж совість. Поперше, я казав вам «давайте», а не «давай», і не виривав мішка, а брав. А ще, тітко, мішок у вас такий важкий, що навіть я, колишній розрядник з важкої атлетики, не пробіг би з ним і десяти метрів!

«Дем-мократ!» — завжди згадується мені в таких випадках «мій добродій».

У вузенькому провулку, що веде до базару і куди лише на годину-півтори в день зазирає сонце, навколо двох машин, що зачепилися бортами, товпиться юрба зівак. Ви помічали, скільки їх у місті? Тисячі! Я вивчив їх за п'ять студентських років досконало і впізнаю цих любителів вуличної драматургії на відстані. Вони ніколи не ходять швидко, бо в них немає ніяких справ; їх завжди найчастіше штовхають, бо вони дивляться не на людей, а крізь них; до людей самих по собі зівакам байдуже. Їм давай подію. Упав хтось — вони зупиняються й дивляться, як він устас, а якщо не встас, то тим краще, бо тут є елемент інтриги: встане сам чи «швидка допомога» забере; зіткнулися дві машини — роз'їдуться самі, чи їх потягнуть на буксирі і т. п. Дивляться зіваки завжди тупо й відчужено, як манекени, і тільки за якоїсь події очі їхні на мить оживають, а потім — знову тупіють. Щоб пересвідчитись у правильності своїх спостережень, я вдався якось до найпростішого експерименту: побачивши поперед себе мужчину, який ішов, заклавши руки за спину, і зачіпав плечима зустрічних, я випередив його, став під каштаном і задер голову на останній поверх якогось високого будинку. Порівнявшись зі мною, мужчина теж зупинився і теж задер голову.

«Ай-я-яй!» — сказав я захоплено.

Мій піддослідний стояв мовчки і мерзлими очима сновиди шукав предмет мого захоплення. Тим часом я одійшов убік і став спостерігати. За кілька хвилин навколо нього зібрався гуртик, а ще за кілька — тротуар був запруджений зіваками! Вони дивилися на останній поверх — там на балконному перилі теліпалася якась ганчірка — й мовчали. Були й такі, що допитувались: «Що там, га?» То — низькопробні зіваки, перельотники. А ті, що мовчать, — стоїки! Вони стояли найдовше й рушили далі тільки тоді, коли в них понімили м'язи. Нудний народ зіваки. І тепер, забачивши їх коло машин, що зчепилися бортами, я не звернув би на них уваги — пройденний етап, якби не помітив у гурті до болю знайому, як пишуть журналісти, широку, мов

пуф, червону потилицю в шрамах од давніх фурункулів. Мені доводилося бачити цю потилицю колись дуже зблизька, крупним плапом. Я запам'ятав її на все життя. То була потилиця нашого колишнього кербуда Калінкіна.

Зустрілися ми з цією оригінальною людиною взимку минулого року, в той самий день, коли я нелегально — так мені принаймні здавалося — вбрався у свою теперішню хижу на Узвозі. Ключі від неї дала мені наша старенька кур'єрша тітонька Дуся, що й зараз живе по сусідству зі мною, поверхом вище. Дісталися вони їй після смерті старої дівчиці дворянського походження, яку жаліслива тітонька Дуся доглядала кілька років: купувала їй продукти, мила підлогу тощо, — а як вона переставилася, то поховала з миром, викидала на смітник стару трухлу меблю, залишивши собі одне-єдине крісло, ще годяще, та ключі. Другого ж дня, знаючи, як я бідую без хати і зайцем сплю у своїх товаришів по інститутському гуртожитку, вона віддала ті ключі мені, прошепотівши на вухо адресу, а вголос додала:

«Все одно наш Калінкін вселить туди когось незаконно».

І я ризикнув. Діждавшись обідньої перерви, з'їздив у гуртожиток за чемоданом (тітонька Дуся сказала, що в кімнату треба щось «кинути») і крадькома проник у божественний, сухий і не дуже запущений куточок. І хоч у ньому ще пахло старістю та сирими сосновими дошками від труни, серце моє співало: тепер я не заць, а повноправний громадянин древнього міста. Те, що я порушив закон, мало турбувало мене, бо кербуд, судячи з того, що сказала тітонька Дуся, теж порушив би його.

А ввечері, коли я, боячись навіть клацнути замками чемодана, заходився ладнати собі на підлозі постіль з пальта й книжок, прийшов Калінкін. Він постукав досить рішуче й, коли я принішк, не менш рішуче сказав:

«Давай, давай одчиняй, я все знаю!»

«Ну й сусіди ж у мене...» — подумав я кисло й пішов до дверей.

Тут відбулася розмова з улюбленої мною в дитинстві казки про загублену рукавичку, в якій оселилися всякі звірі.

«Хто?» — спитав я лагідним тоном господаря.

«Кербуд!» — сердито сказав Калінкін, теж тоном господаря.

«А я старший референт і приймаю гостей тільки вдень».

Я вирішив атакувати, покладаючи надію на слово старший.

Калінкін помовчав, мабуть, прикидаючи, наскільки моя

посада висока, а може, його спантеличив атакуючий стиль відповіді, тоді відкашлявся й твердо, одначе ввічливіше, звелів:

«Одчиняйте».

Я повернув ключі, один і другий, пішов до чемодана і сів на нього верхи. Це була, як виявилось потім, моя фатальна помилка.

Увійшовши, Калінкін якийсь час мовчки вивчав моє обличчя, костюм, краватку, чемодан, затим сказав дуже ввічливо:

«Покажіть, будь ласка, ордер на вселення в цю квартиру».

«Ордера в мене немає, але незабаром буде»,— сказав я і, помітивши його знущальну посмішку, швидко підвівся з чемодана. Однак було вже пізно. Калінкін обернувся до мене спиною — отоді я й побачив незабутню його потилицю в шрамах од фурункулів,— ступив крок до дверей, висмикнув ключі, й вони дзеленькнули в його кишені.

«Завтра щоб я вас тут не бачив,— сказав він, дихнувши мені в обличчя горілчаним чадом.— Тут житиме людина, якій уже виписано ордер»,— і повів очима по кімнаті хазяйновито, ніби прикидав, чи зручно житиметься тут тій людині, якій уже «виписано ордер».

Ця його наївна брехенька (адже ордер на когось не міг бути виписаний так швидко) допомогла мені оговтатись.

«Ви були коли-небудь біля Історичного музею?» — запитав я так само ввічливо, як він питав мене про ордер.

«Ну?» — сказав він, закліпавши очима.

«Бачили там гармати біля входу?»

«Ну?»

«То якщо навіть ви притягнете сорокап'ятку й заряджену поставите напроти дверей, я все одно звідси не піду».

«Викинемо!» — майже весело запевнив Калінкін.

«Побачимо!» — сказав я ще веселіше, хоч почувався прегидко.

Коли він пішов, пообіцявши на прощання навідатися завтра, я порвав носову хустку на клаптики і затовкмачив їх у замкові щілини, потім вибрав у чемодані найміцнішу краватку, зав'язав нею двері й ліг спати. Спалося мені, правда, кепсько, бо вздовж стіни, під якою я розташувався, раз по раз рипіла підлога від обережних кроків (видно, сусідка вивчала мене по звуках), у під'їзді горлачили дикунських пісень з часів палеоліту і вичавлювали з гітари дратівливі звуки, до того ж перед очима в мене стояла

широка, самовпевнена потилиця кербуда. Ні, я не боявся завтрашнього дня, бо вже давно органічно засвоїв Соломонів катехізис: «Усе минає».

«Зараз мені погано,— розмірковував я,— бо кербуд хоче вижити мене звідси, але ж це погане має кінець, бо на черзі за ним — краще: адже надворі грудень, а взимку, чув я, з квартири не викидають».

Мене мучило інше — сумніви. Я пригадав, що в розмові зі мною Калінкін разів зо два знімав кербудівську маску (зміст її такий, як і в масок усякого дрібного начальства: «Я все можу!») і ставав іншим. Ось цього, іншого Калінкіна, я й не збагнув, бо думав більше про своє становище, ніж стежив за опонентом. А цього не можна собі вибачити. Таке в мене правило. І, лежачи на підлозі, я намагався відновити в пам'яті кожен його рух, погляд, вираз обличчя. Цю операцію довелося повторити кілька разів, доки те, що я шукав, нарешті, прийшло. Я пригадав, як він скося зорив на мене, ніби прикидаючи щось в умі, й зрозумів: Калінкін шукав на моєму обличчі слідів почуття людини, яка тверезо розуміє своє становище й ладна погодитися на нічию, давши йому хабара! Справді, хіба Калінкіну не однаково, хто його дасть — я чи той, на кого вже «виписано ордер»? Я уявив собі, як він зараз лежить у своєму ліжку, не кліпаючи дивитися в стелю й обмірковує можливі варіанти зцупити з мене хоча б мінімальний внесок у його бюджет, і весело подумав: «Товаришу Калінкіну! Не силуйте свою фантазію даремно. Я сам піду вам назустріч. Але ми ще побачимо, хто сміятиметься останній!»

Я вже засинав, коли в двері тихенько постукала тітонька Дуся й спитала змовницьким шепотом:

«Миколо, Миколо! Ну як?»

«Все гаразд, тітонько,— підійшов я до дверей.— Тільки принесіть, будь ласка, якогось дроту...»

«Зараз пошукаю»,— сказала вона, помовчавши, і пішла на свій поверх.

Незабаром вона повернулася і просунула попід дверима шмат товстого іржавого дроту.

«Що, Калінкін ключі забрав? — спитала.— Приходив і до мене, погрожував у міліцію потягти... Ну, та ти не бійся, взимку не викинуть».

«Спасибі, тітонько Дусю, яюсь перебудемо».

«Завтра вставиш свій замок. А вийти можна й через вікно. Там не високо».

«Мила тітонько Дусю,— подумав я вдячно,— таких, як ви, стратегів у світі не дуже багато!»

«Ну спи,— сказала вона.— Тільки ж, як прийде вдруге, ключ виймай, а то й новий забере...»

Я встав рано, одчинив вікно й подивився уздовж тротуару. Він був безлюдний, тьмяно освітлений лампочкою, що ледь помітно гойдалася на стовпі біля Андріївської церкви, і білів од тоненького першого свігу. Я закрутив двері дротом, одмив іржу на руках, сяк-так почистив пальто й благополучно вибрався з вікна на карниз під'їзду, а далі по іржавих рогачиках, що тримали колись ринву, на тротуар. До початку робочого дня лишалося ще півтори години. За цей час я встиг придбати у господарчій лавці на Житньому базарі добрячий замок з буржуазною назвою «Сам», випив теплої кави з черствим бутербродом і пішов на роботу. Тітонька Дуся нікому не сказала про нашу таємницю, ми тільки переморгувалися з нею змовницьки, тож мені не набридали з отим пустим підбав'юванням, що все буде гаразд, що головне протриматися і т. п.

Після роботи я зайшов до свого товариша ще з інституту Степана Очеретька і виповів йому суть справи.

«Вітаю!» — щиро зрадів Степан і розчулено обняв мене за плечі. Степан належить до тої рідкісної породи людей, які вміють по-справжньому радіти удачам ближнього, а якщо коли й бувають акторами, то лише жартома та по відношенню до самих себе. Надумливий і аж хворобливо чулий, Степан завжди мучиться тим, що сам собі вигидає. Минулого року, наприклад, ще в інституті, йому здалося, що як тільки він починає говорити, волосся скидає з нього шапку. Я здивувався, помітивши, що він, розповідаючи, ханається обома руками за шапку. Коли ж вислухав його пояснення, то, стримуючи сміх, порадив одпустити довше волосся, тоді, мовляв, йому важче буде підійматися... Місяців через два Степан, високий, як струлет (це мама каже так про високих), і худий, носив уже патли, що розпадалися по проділу навпіл і робили його схожим на студента-невдачу, який іде складати іспит з атеїзму, однак, забачивши попа, хапається за гудзик — є такий студентський забобоц,— але йому все одно попадається в білеті та секта, про яку він ні слова не читав. Ще Степанові сняться щоночі чудернацькі сни. Він любить розповідати їх мені. Тому, як тільки ми здибасмося, я в першу чергу питаю, що йому спилося.

Коли я сказав Степанові, що вітати мене рано, й пояснив, чому, він захвилювався й спитав приголомшено:

«Що ж робити?»

«Треба купити коньяку,— сказав я,— дістати якоїсь

делікатесної закуски, задля ефекту, звісно,— й підемо до мене справляти день мого народження або ще щось». І я пояснив йому свій план: якщо Калінкін прийде мене виганяти, а ми п'ємо, то він не сяде з нами тільки в тому разі, якщо має залізну витримку; якщо ж така витримка в нього є, наш стіл повинен спантеличити його, вселити повагу до моєї персони. Для цього згодилася б червона ікра, балік, яблука, шоколад, а ще краще ананас...»

«Слухай, та це ж геніальний план! — вигукнув Очеретько.— Ходімо, друже, в театральну ресторацію, там жінчина сестра працює офіціанткою, то вже щось добудемо». Вийшовши з ресторану, де нам пощастило дістати все, крім ананаса й червоної ікри (була тільки чорна), ми купили в першому-ліпшому гастрономі дві пляшки коньяку і подалися на Узвіз. Єдине, чого ми обидва боялися,— щоб кербуд не опечатав двері. Але двері були чисті, тільки на паркеті біля них стояла калюжка з-під талого снігу. Видно, Калінкін недавно навідувався. Ми знову вийшли на вулицю, обстежили ближні під'їзди, бо кербуд міг підстерігати, коли я лізтиму у вікно, й зчипити гвалт. Однак його ніде не було видно. Мабуть, вирішив прийти пізніше. Діждавшись такого моменту, коли ні знизу, ні згори по Узвозу ніхто не наближався, я тим же шляхом, що і вранці, добувся кімнати, одкрутив дріт і впустив Степана. Ми швидко накрили стіл-лутку, розіклавши на газеті бутерброди з баліком, чорною ікрою, свіжі помідори, огірки, лимони, шоколад, коробку дорогих цукерок, випили потроху з подарованого мені колись на день народження срібного стаканчика і стали ждати кербуда.

За кілька хвилин коньяк зробив із Степаном те, що йому й слід робити: він геть розм'як, очі засяяли такою вселюдською добротою, якою були обдаровані лише Христос та князь Мишкін.

«І чому воно оце, Миколо, так ведеться,— тихо гомонів він.— От ми з тобою, можна сказати, чесні люди, а сидимо й ждемо якогось там кербуда, щоб задобрити його за оцю смердючу кімнату. Так воно оце гидко, ну так же гидко! Ну, скажи мені, що він таке є на цьому світі, га?»

«Ти й при ньому заведеш такої?» — поцікавився я.

«Ні-ні,— злякано замахав Степан довгими й худими руками.— При ньому ти мене ще побачиш! Це я так, поки він прийде».

«Степане,— сказав я,— ми з тобою знаємо, що обмежені люди прагнуть себе якось возвеличити, щоб хоч у дрібницях стати вищими за інших. Сама по собі людина рідко

возвеличує себе, бо для цього потрібні певні зусилля. Це роблять обставини, в які вона потрапляє, об'єктивний момент, як сказав би наш колишній викладач філософії Ол. Мик. Завгородній. Кербуд Калінкін, завдяки якимось там своїм якостям, став кербудом. Це підняло його у власних очах. А тепер додай до цього ще його можливості, владу, і ти зможеш уявити собі, що в ньому на сьогодні залишилося од нормальної людини. Пшик! Та ще бажання здерти з мене хабар. Обставини, влада, хоч малесенька, це, брат, своєрідний духовний клімат. Він поки що, завдяки нашим заботам, часто-густо керує людиною, а не навпаки».

«Я розумію,— кліпав своїми добрими очима Степан.— Але...»

Саме цієї миті рипнули двері — я лишив їх незав'язаними — і на порозі став Калінкін. Він тримав руки в кишенях і мав вигляд людини невблаганно суворої.

«А-а,— підхопився йому назустріч Степан з такою не-підробленою радістю в очах і так гостинно розкинутими ледь не од стіни до стіни руками, що я був ошелешений його здібністю так швидко, по-кіноакторському перевтілюватися.— Ви товариш кербуд? А Микола Гордійович,— Степан кивнув на мене,— бідкався, що вас нема й нема. Оце доречно!»

«Переграє, все діло може зіпсувати»,— подумав я.

«Що там надворі — морозець давнун? — воркував Степан.— Роздягайтеся ж у нашій хаті!»

Тут він ніжно поклав свої руки-вервечки на плечі кербудові.

«Проходьте та поздоровте мого друга з новою посадою... Заступник директора Товариства Микола Гордійович Порубай! Ну, ну, прошу, прошу»,— і вже розстібав гудзики на кербудовому пальті, і вже допомагав зіпнати його, роблячи це, як досвідчений швейцар, проте з гідністю людини шляхетної.

Калінкін тільки покрекував і ніяково бурмотів:

«Да... Так-с... Он як... Що ж, приємно... Підождіть, там десь мій гребінчик у пальті... Ага...» — і вже йшов до мене, підтримуваний за лікоть синювато-прозорими Степановими пальцями.

«Пробач, що я трохи змінив програму, але так буде краще»,— казали мені Степанові очі.

«Нічого,— відповів я йому поглядом,— начальницька роль мені знайома».

Я підвівся назустріч Калінкіну і в завченій, шефовій манері, виписавши долопсю дугу зверху вниз, подав йому

руку для потиску. Потім вишуканим жестом вказав на Степана, недбало підняв одну брову і промовив:

«Знайомтеся: Степан Григорович Очеретько, головний редактор альманаху «Огородництво». Ранні помідори, огірки, капуста — усе в його можливостях». — З цими словами я вказав очима на ресторанный гідропоничні огірки й вірменські помідори.

Степан ледь помітно кивнув мені, мовляв, редактор то й редактор, а Калінкіна обдарував прихильною посмішкою.

Я налив спершу «гостеві», у срібний стаканчик, а собі й Степанові у пластмасовий, з бритвеного набору, сказавши, що ми взагалі не вживасмо, то нам вистачить і по половинці. Це, здається, справило на Калінкіна приємне враження. Він підняв свій стаканчик до очей, читаючи, що там написано, і я пожалкував у ту мить, що там було вигравірувано: «Миколі Порубаю від Вакха», а не «Нашому дорогому Миколі Гордійовичу, людині вимогливій і справдливій, од підлеглих...»

Ми пили за мою «нову посаду», за «головного редактора сільськогосподарського альманаху», за дружбу, за те, що гора з горою не сходиться, а ми, люди, маємо сходитись, бо так легше долати життєвські незлагоди...

Після п'ятої чи шостої чарки Калінкін раптом сказав:

«З вашою посадою, Миколо Івановичу...»

«Гордійовичу, — лагідно зауважив Степан.

«Ну, Гордійовичу, — фамільярно погодився Калінкін. — З вашою посадою можна б і кращу квартиру вибити. А тут що? Дванадцять метрів... Плюс ордеру немає».

Мене збентежила не стільки його фамільярність, навіть не закид про ордер, скільки те, що він зрозумів невідповідність між моєю «посадою» і метражем квартири.

На поміч прийшов Степан.

«Сучасний керівник, шановний мій, — прорік він, піднявши вгору тонкого й довгого, як диригентська паличка, пальця, — має бути скромний у побуті».

«Да, кхм... Це правильно, — хижувато осміхнувся Калінкін і скосив очі спершу на порожні пляшки, затим на годинник. — Ну що ж, мені пора, товариші. Сімейство, знаєте, жде».

«Коньяку більше немає, а не сімейство», — подумав я і рушив слідом за ним до «передпокою», відчуваючи, що саме зараз настала мить давати хабар, або, як казали у нас на будівництві, кинути на лапу. Я ніколи й нікому в своєму житті не золотив руку, не знав, як це робиться, і мовчки стояв супроти Калінкіна, понуро спостерігаючи за тим, як

він старанно обгортає пуховим кашне червону, певно, тверду, як у старого вепра, шию. Рука моя, що тримала в кишені цупкий жмутик десяток — свіжу зарплату, — спітніла. З того, як Калінкін скося мацнув мене поглядом за кишеню, я зрозумів, що він жде.

«Скільки мені треба заплатити за цю кімнату?» — спитав я хрипко, чужим голосом.

Калінкін невдоволено засапав. Він, мабуть, хотів би обійтися без свідків, але Степан зайшовся таким гучним і непідробним кашлем, що він умить заспокоївся й сказав:

«Може б, ми трохи пройшлися?»

Я провів його до старовинного будинку з похмурими стрілчастими вежами, в яких волого шепелявив вітер, мовчки віддав гроші, і він теж мовчки, трохи перехнябившись, спровадив їх до бокової кишені. Тоді сказав діловито:

«Воно, знаєш, так буде надійніше. Поговорю з ким слід за чаркою — та й живи собі до весни, а тим часом ордерок виб'єш».

Він потис мені руку, чіпко, з тою ж таки грубою діловитістю, й додав:

«А ключики, повір, забув в управлінні. Зайди якось».

«Ключики потрібні тобі для виправдання перед начальством, якщо воно дізнається про мою й твою авантюру», — подумав я, а вголос додав:

«Нічого, обійдуся».

І ми розійшлися. Я повернув угору, до церкви, що ледь бовваніла своїми прекрасними контурами крізь риштування, а Калінкін шаснув у якийсь провулок.

«Скільки? — запитав Степан, коли я повернувся.

«Сьогоднішня зарплата», — зморено сказав я.

«Міг би й більше зідрати».

«Міг би».

«Виходить, не ми його дурили, а він нас», — клінав добримим посоловілими очима Степан.

«Ми — його, а він — нас», — сказав я. — У таких людей, як цей тип, замість розуму є непоганий нюх. Інакше як би він опинився на цій посаді? Але останній епізод у цій грі я залишив за собою...»

І все ж я почував себе прегидко, як у сні з гнилою капустою. Я знав, що принизився і що ніколи цього не забуду й не вибачу собі. І заради чого! Тільки заради того, щоб мати на землі й свій куток, не почувати зайцем у гуртожитку, не прилижуватися знову ж таки. Та й виміняв шило на мило!

Того вечора я вперше за все моє життя відчув, як не з руки бути інтелігентом. Якби цей Калінкін зустрівся мені до інституту, я показав би йому диктатуру пролетаріату...

Було вже пізно, коли я одвіз Степана додому на таксі, вибачився перед його дружиною за вимушений «банкет» і пішки через весь Поділ поплентався на Узвіз вставляти новий замок у свої, бодай до весни куплені двері.

Од того часу я жодного разу не зустрічав Калінкіна. Тітонька Дуся, яка приятелювала з двірничкою, сказала мені, що його вібито зняли з кербудів і «кинули» кудись чи то завмагом, чи то завбазою. І ось тепер — така зустріч.

— Добрий день! — сказав я тихо, навіть з відтінком інтимності, в широку потилицю Калінкіна і пешкодував, що не можу в ту мить, коли він обернеться, наставити перед його ясні очі розгорнуте посвідчення працівника відділу боротьби з розкраданням соціалістичної власності.

Спершу Калінкін подивився на мене відчужено порожніми, як і у всякого зіваки, очима, тоді вони ожили, метнулися з боку в бік, наче шукали можливості втекти, але, переконавшись, що тікати нікуди, хутко змінили тактику — заіскрилися фальшивою радістю.

— А-а, це ви! — сказав так, немов давно жадав цієї зустрічі, і вхопив мене за лікоть.

Я дивився на нього дуже спокійно, як дивлюся завжди на того, хто мені бреше.

— Може б, ми трохи пройшлися, — запропонував я, намагаючись достеменно відтворити ту інтонацію, з якою він пропонував мені пройтися тоді, взимку.

Проходитися йому явно не хотілося. Це я помітив по тому, як обличчя його враз поіспішало, проте він сказав:

— До базару хіба, вип'ємо в молдаван по склянці вина за стару дружбу... — Такий нахаба! Усміхнувся й міцніше стиснув мій лікоть.

Біля зеленої будочки з молдаванином, який розливав каламутне зеленкувате вино з чайника і питав: «Халотнаго? Тьоплахо?» — товпилися базарні «ханіги», що вже встигли наклакчати по сорок копійок і тепер збували їх. Я взяв дві склянки «халотнаго».

— Ну, давай за те, щоб наша доля... — почав Калінкін, але я лагідно перебив його.

— Моя і ваша, — й рішуче підніс склянку до губів, щоб він не здумав чаркуватися. Ми пили і примруженими очима дивилися через вінець склянок один на одного. «Що, виганяють з кімнати і ти пронюхав, що ні з ким я про тебе не говорив?» — питалися його очі. — «Ні, ще не виганяють,

але виженуть, бо весна,— одказували мої.— А те, що ти ні з ким не говорив і не говоритимеш, я знав ще тоді, коли кидав тобі на лапу. То був чистий твій прибуток, як кажуть економісти».

— Ми з вами мусимо розрахуватися,— мовив я, коли вино було випито.

— А може, ще по одному? — спитав він.

— Не з винарем. З державою,— сказав я, дивлячись просто йому в душу.

— Як?

— А так. Ви повернете мені гроші, що взяли зимою, хабара, я віддаю його державі за те, що п'ять місяців незаконно прожив у її кімнаті. Це могли б зробити й ви, але я вам не довіряю.

— Ннда?! І як же ти їх оддаси, га? — Він прискалив на мене хижіє насмішкувате око, але я вмів перемагати ще й не такі погляди — абсолютним олімпійським спокоєм!

— Не турбуйтеся. Існує безліч форм повернення боргу. В даному разі, скажімо, я куплю на всі шістдесят п'ять карбованців, які ви мені обов'язково повернете, лотерейних білетів. Ці гроші підуть на розвиток народного господарства...— Я говорив повільно, розважливо, як людина, яка пройшла Крим, Рим і мідні труби.— Якщо ж мені пощастить щось виграти, я й на виграш куплю білетів. Так триватиме доти, доки я нічого не виграю. Зрозуміло?

— Нічого я в тебе не брав! — прошипів він просто мені в обличчя.— Спробуй, доведи!

— А «редактора альманаху «Огородництво» забули, папе Каліпкін? Він усе знає і не відмовиться засвідчити.

— Ну, дивись, тобі теж не поздоровиться,— сказав він крижаним голосом.

— Так,— спокійно погодивсь я.— Але вам удвічі. До того ж я одинак. Одна голова, як кажуть росіяни, не бедна, а бедна — так одна. А у вас сімейство, самі розумієте... Одне слово, говорити мені з вами набридло та й ніколи. Адресу ви мою знаєте, прізвище можете записати або запам'ятати: Порубай Микола Гордійович. Жду переказу три дні, потім — дію!

Я повернувся й пішов геть, а він сказав мені у спину з ненавистю людини, підступно зрадженої:

— Пр-ройдисвіт!

«Дем-мократ!» — згадав я знову і зареготав так, що на мене озирнулися, як на дивака чи божевільного.

На базарі я ніколи не поспішаю купувати те, що мене цікавить, а по кілька разів обходжу любе мені торжище,

щоб увібрати в себе всі його принади: різноголосий гамір, що не вщухає й на мить, а дзуремить, як гірський потік по камінню, обличчя, одяг, сварки, товари...

— Беріть, не пожалкуєте. Не пожалкуєте, кажу.— Це прорікає дід, бородатий, високий, у кожусі, дивиться кудись понад людськими головами, як апостол. Продає пшеницю у квітчастій ситцевій торбинці.— Зерно ж — як пучка ось.— І показує пучку.

А од олійних рядів пахощі, як од олійниці.

Яблука червоні, жовті, як липовий мед, аж білуваті, червонобокі, темно-зелені, як рута, зелені у чорну латочку...

— Беріть, беріть, вони хоч і рябенькі зате добренькі...

Вірмени з апельсинами та мандаринами, уже гниленькими, останніми, тицькають свій товар прямо в вічі:

— Паакуй, девушка, самий лучшій даю... Тибє — самій лутшій!

Тітка з хроном промовляє:

— Беріть хронець. Дивіться ж, який дорідний хронець — як макогони! Сама б їла, та грошей треба...

Тинявся якийсь молодик, тримаючи кінчиками пальців дві жовті-прежовті мочені груші за довгі хвостики, видно, з тих, що вивчають життя народу. Пішов до молдаван-винарів, а звідти поринув у ряди вже без груш...

Жіпки з величезними плетеними кошиками, з яких виглядали плити мороженої риби, ходили понад рибними прилавками й казали одна одній захоплено:

— А капбали!..

— Е, я її противлю. Таке однооке — чортій-що. Я ось хека нагатила кошик, на тиждень буде смажити...

Стояв інвалід на милицях, обвішаних мишоловками, і припрошував неголосно:

— Купуйте мишоловки, кому треба, залісні, вічні мишоловки!

А в найглухішому кутку базару, де завжди походжають старенькі в'язальниці й продають з-під поли в'язані дитячі шапочки, шарпетки, рукавички тощо, де гендлюють усякими недоносками, хвацько, весело гукали:

— К-хому, протез-два-п'ятдесят! Ну?! Нак-кидайсь!

Я пішов на цей голос. Чого-чого, а такого товару мені на руках ще не доводилось зустрічати. Протезом торгував червонощокій чоловічок на дерев'яній ступці. В нього були швидкі й трохи нахабні очі.

— К-хому протез? — питався він і дивився в очі перехожим з відвертим викликом.

— А який же з нього толк? — підступивсь я.

— Якій?! — здивувався дядько.— А ось, ось, ось! — Він швидко перебирав тремтячими пальцями новенькі ремінці з нікельованими застібками.— Це що, не товар, скажеш? Найкращий рант, якщо ти в цьому ділі тямши.

— Випити хочеться? — спитав я прямо.

— Хочеться,— з не меншою прямоотою одказав він і затис протез під пахвою.— Пригостни?

— Пригощу.

— Тоді ходімо, я знаю одну контору, тут недалеко.— І вже йшов поперед мене, веселенько постукуючи ступкою.— Ти що, теж учора перебрав? Ха-ха! Я ж бачу, що очі з димком!

«Кляте вино,— подумав я.— Та ще з ким випите!»

А йому сказав:

— Перебрав.

— Ну так я і знав! — зрадів він.

Я вже помічав, що найгіркіші п'яниці дуже радіють, коли бачать, що й «культурні» випивають нарівні з ними. Це схоже на побратимство людей. Якось, будши в лікарні, я помітив, як здружуються люди, що перенесли однакові операції, чи хворі на однакову хворобу. Це — те саме, тільки в іншому варіанті.

У смердючій забігайлівці нам налили п'ятдесят і двісті, причому «товариш» мій образився, що я взяв собі менше, і навіть долив мені грамів п'ять із суто компанійської солідарності... Коли ми випили й закусили пиріжками з капустою, які неклися, певно, тижнів два тому, я сказав йому:

— Оце похмелилися і йдіть додому. Не продавайте протез, він вам самому здасться. І потім, незручно: ідуть люди, дивляться й думають, що не скрута вас привела з цим товаром на торг, а чарка.

— Правильно, друг! Чарка. Ну ти не думай, я не з тих, що алкаші. Ні-ні. Повір. Віриш? — Він уже сп'янів. Умить. Але я сказав:

— Вірю, друг. На все краще.— І пішов, упевнений, що він вернеться назад.

Коли я вже скупився і шукав лише квіти, то знову почув з глухого кутка базару:

— К-хому-протез-два-п'ятдесят! Ану не штовхаться! По черзі підходь!..

І так зі мною завжди: хочу як краще, а виходить на гірше...

У квітковому ряду зустрівся мені Степан Очеретько. Він вимахував довгими тонкими руками й казав тітці, що торгувала сон-квітами:

— Ну, як-таки так, тіточко, трава травною, а ви півкарбованця гнете! Бога побійтеся!

— Всі квіти — трава,— незворушно одказувала йому тітка, видно, з приміських, бо сільські жінки м'якші, жартівливіші й поступливіші.— А богом ти мене не лякай, його вже давно немає.

Я поторкав Степана за плече й сказав, сміючись:

— Ходімо далі. Ця тітка з того поріддя, що торгувало колись Ісусовим волоссям.

Степан мені зрадів, обняв, як завжди розчулено, а квітка сказала:

— Нахали!

Ми зареготіли їй у відповідь, купили в якогось хлопчика з сором'язливими очима пролісків — ах, як вони пахли талим снігом і вологістю березового кореня! — і рушили шукати Степанові путящої картоплі. Я повів його до знайомого діда, який торгував «еолою з Остра». Так я його й прозвав, бо всякому, хто допитувався, яка в нього картопля, старий одказував, необразливо посміхаючись: «А ви покуштуйте.— І вже серйозно, навіть дещо звисока, додавав: — Ела з Остра!»

Біля старого ми застали чергу і якогось дивака, зодягненого, незважаючи на раннє весняне сонечко, по-зимовому, в модній шапці з козирком і з не менш модним великим портфелем у руці. Він утирав піт і дуже голосно гнівався:

— Що за чортів батько! Оббігав увесь базар — ні в кого немає підходящої картоплі! А чому? Розледачили селяни, роз'їлися, у карти грають, самогон жлуктять, телевізори дивляться... Безобразія! Оце у вас, хазяїн, нічого, по-моєму. Чи як?

— Нічого,— мирненько відказав старий, помовчав, накладаючи картоплю на ваги, і закінчив: — Тільки якби я, товаришок, зав'язався галстуком та взяв у руки оте, що ви носите,— він кивнув на великий портфель,— то й мене б тут не було...

В черзі засміялися, а «товаришок» перестав утирати піт, зніяковів і проказав:

— А ви, дядьку, бачу, із тих, що за словом у кишеню не лізуть.

— Е, синок,— мовив старий, не зводячи на нього очей,— якби я за кожним словом у кишеню ліз, то вже б давно кишені пообривав к лихій мамі...

Ми з Степаном весело переморгнулися, бо вже говори-

ли колись про те, як влучно і просто вміють дядьки приборкувати зухвалих розумах.

Потім іще ходили по базару, з ряду в ряд, просто тинялися, і Степан розповів мені черговий свій сон:

— Такий печальний сон, ти знаєш... Наче прокидаюся я, в кімнаті повно сонця, а по підлозі повзає величезний краб і ріже своїми клешнями новий мій плащ «болонью». Отако: клац, клац, клац — тільки клапті летять... А я лежу, дивлюся, й так мені шкода того плаща, що аж заплакав! Прокидаюся, висить мій плащ цілий-цілісінкий. То так зраділося... А це думаю: чи не зріжуть мені прогресивку?

Я втішив його, що цього не станеться, бо знав, що він трудяга, і ніколи не було такого, щоб він чогось не доробив навіть за інших — така в нього вдача.

Тоді я розповів йому про свою бесіду з Калінкіним.

Степан тихо посміявся й спитав:

— Як ти думаєш, принесе чи не принесе?

— Принести, може, й не принесе, а прислать не забариться. Адже діватися йому нікуди. Тут, як то кажуть, хоч круть-верть, хоч верть-круть. Треба ж провчити хоч одного пройдисвіта! І потім ще одне. Я ніколи не забуваю свого приниження, і не вибачаю тим, хто змусив мене до цього. Це, знаєш, той камінь Сізіфа, який я котитиму все своє життя.

— Ти знову надумав щось? — тихо спитав Степан.

Хто-хто, а він мене таки добре знав. Адже ми п'ять років спали в інститутському гуртожитку голова до голови, п'ять років ділилися останньою копійкою і найпотаємнішими думками своїми.

— Так. Я поїду, Степане, звідси, поїду на село вчителювати. У найглухіше село, аби тільки були там хоч маленький лісок і річка, а не голі обрії.

Степан засмутився й мовчав. Він провів мене до початку Узвозу. Там ми пристояли трохи, вдихаючи запахи ще чистої молоді травичі та оживаючої дерези попід кручами, і, потиснувши один одному руки, розійшлися: я подерся на гору, Степан повернув назад. Пройшовши з десяток кроків, я обернувся, відчуваючи, що Степан зробив те ж саме, і не помилився: він стояв з опущеними од авосьок з картоплею плечима, дивився на мене, і я здалеку відчув, скільки смутку в його очах, я усміхнувся йому і підняв руку з пролісками.

Степан кинув і пішов серединою Бруківки, вже не озираячись.

Я зрозумів, що думав Степан, коли проводжав мене, і

що, мабуть, сказав би, якби ми менше знали один одного. Він пораяв би сходити до шефа і, використовуючи його земляцьку прихильність, попросити, щоб добився дозволу жити мені в цій узвозівській кімнатці. Адже в нього є відповідні зв'язки, авторитет і т. п. Ні, ні, Степане. Нікуди я не піду і нічого не проситиму. І річ не в тому, що Іван Захарович зрозумів моє ставлення до новоутвореного музею великого вченого. Річ у тому, що якби колись він зустрів мене, як я повертався з свинарника, то не спитав би, чому на мені такі старі куфайка й чоботи і чому я такий малий виріс — він спитав би, що в мене в кишеньках...

Дома на мене чекав лист від мами, і я зрадив, бо ні від кого не одержував таких заспокійливо цілющих листів, як від мами. Пише вона без усяких граматичних умовностей (читаючи її листи, я вже сам розставляю крапки, коми тощо, крім чотирьох-п'яти знаків оклику, які вона неодмінно виводить товстими кілочками після слова «здраслуй»), думки її абсолютно розковані, немов не пише, а гомонить до мене з хатини, пораючись коло печі.

«Здраслуй!!! сину мій, Миколко. Ти, як я купила отоді поросятко, казав, що воно хороше буде, їстівне й веселе, а воно ні к трясці — гурчить та й гурчить, що не понесу, не їсть, а тільки смокче. А як же ти там, синочку, чи є хоч їсти та вдягти? (В армію, а потім і в інститут вона писала мені: «Чи ти ж хоч наїдаєшся?»). Снівся оце недавно, що хворий, то може й справді, не дай бог? Воно ж таке: про що думаєш, те й сниться. А я тільки про тебе й думаю. Хіба ото роблю щось, тоді ж про роботу й думаєш. У нас весна, тепла та гарна як невісточка. Луки вже залило аж по сосну, а місцями й сосну залило. Ходила оце вчора, дивилася, то й шишки плавають і сушнячок такий, що якраз у піч, горів би, як солома, а так пропаде, з повинню піде кудись. Тепер мені веселіше: то в дворі прибираю, то листя в садку згрібаю та палю, то оце грядочку під квітник скопала. А зимою страх як сумно було. Снігу понамітало, бурюлок понавішувало... Глянеш у вікно, а вони, як оградка. З покрівлі курить, наче дим. Ще згорю, думаю. А воно — сніг. Знаю ж, а страшно. Що то воно, як сам у хаті сидиш. Ото тільки й розваги, що сусідський Васько. І досі з соскою ходить. А вже ж четвертий годок йому. Стоїть, було, аямою в пальтечку, у валянцях, у шапці теплій, а в роті соска. То й обізвешся: «Здоров був, Васько!» Він витягне соску, скаже «дластуйте» — і знову смокче. А ти її колись і в рот не брав. Що дамо, то ти й викинеш і викинеш. Та воно й краще, менше сміття в рот нанесеш. Колись, як я ще ма-

люю була, тих сосок і не знали. А тепер усього понавиду-мували — і сосок, і бомбу таку, що десь як упаде, то й землю переверне. Колись такого не було, та й жили ж люди. Бачила вчора бригадира, питаю, коли орати почнуть, а він сміється й каже: «Хіба вам, тітко, не однаково коли? Вам як пенсіонеріві в остапню чергу оратимуть!» Отакий! А я ж йому, як ще маленьким був та ходив до молотарки підобідувати з матір'ю (я тоді саме кухарила), все, було, й підсиплю їм густішого, все, було, й підсиплю, бо шкода, мале ж інше. Ну, та нічого, йому теж колись гикнеться, як постаріє. Адже ж і він колись буде пенсіонером, бодай його не діждати. Ходила вчора одвідувати діда Трохима, пироги́в гаряченьких понесла та яблук квашеньких, м'які такі, і беззубому можна їсти. Негодящий дід. Йому вже полежать би, оддихнуть старістю, а він грушу посеред двора пляє, помаленьку так, чирги-чирги, та й закуняє проти сонця, тоді прокиветься та знову чирги-чирги... Кажу: «Вам би, діду, вже й годі отак ворочатися». А він: «Доки ворочасися, доти й живеш». Теж, правильно. Шкода буде діда, як умре. А колись же такий веселий був, співучий та танцювятий — куди твоє діло! Отак живеш, живеш, та незчуєшся, коли й життя мине. Ну, годі, а то я все про себе та й про себе. Сказано, старе — як мале, все щось белькоче та й белькоче. Як же твоя квартира? Так хочеться подивитися на неї хоч одним оком. Ти зразу всієї меблі не купуй, а по одному, бо де ж тих грошей набратися. А як по роботі? Дивися ж там, шануйся; слухай начальства. Слухняного, кажуть, і бог слухає. Оце писала тобі вчора, та ще й сьогодні півдня прихватила, бо поганий з мене писар: півлисточка доки напишу, то вже й рука заболить, оддыхаю, тоді знов сідаю. А тепер понесу вкидати, попрошу Дмитра-поштаря, щоб адресу написав, бо я як нагордзяю, то ще й не дійде. Цілую ж тебе, синочку, тисячу разів. Може, й не все написала, що думалося щочами, ну, та вже що написала, те й читай, бо новин видаючих нема.

Твоя мама»...

Я прочитав листа, сів на Потаповича, від чого він застогнав як тяжко хвора людина, і сидів так хтоспа-поки. Мені уявлялося село, в якому я незабаром опинюся, старенька баба, до якої мене поставлять на квартиру... У неї обов'язково буде такий старий, як і вона, пєс, що вже ні гавкати, ні їсти не може нічого, крім побовтюшки, а вночі постогнуватиме в своїй халабудці, як он той, що в сторожа Андрі́ївської церкви. Бабуся готуватиме мені їсти те, що й собі, і казатиме щоразу, як мама любить казати: «Їж, синок, на

вдоров'я. Може, баба й не такого наварила, зате багато!» Я рубатиму їй дрова, носитиму воду, а вечорами сидітиму над планами уроків або над Плутарховим «Порівняльним життєписом»...

А мама тим часом житиме самотиною.

Я, звичайно, міг би вчителювати у своєму селі, але туди не втвопишся: стоїть воно над большаком, до обласного центру двадцять кілометрів, кругом ліси, луки, річка — з таких сіл прислані вчителі не тікають, а залишаються назавжди, навіть молоді.

Сонце вже давно зайшло за протилежний бік будинку, і в моїй кімнаті оселилася приглушена, червонувата від стін, пофарбованих колись у темно-вишневий колір, півсутінь. Я переодягся в домашнє й заходився смажити на своїй кустарній плитці картоплю — «елу з Остра». Обидві мої конури — «зала» і «передпокій» — наповнилися пахоцями гарячої олії, замки на чемодані в кутку тьмяно блищали, мов два квадратних ока, дерев'яний волик на лутці сумно дивився на мене, здавалося, він ось-ось зареве потихеньку. А Потапович похмуро спостерігав за тим, як я ходжу з кутка в куток, розгаюючи плечима густий цигарковий дим.

Галя, думав я, що їй сказати, як з нею принаймні попрощатися? Адже я не знаю її, а тільки відчуваю в ній щось рідне, дороге мені, може, найдорожче. Не буду ж я пояснювати їй, що посмішка мого безпосереднього начальника ображає мене, як подачка, що бігати й вибивати, словами Калінкіна, ордерок і прописочку я ніколи нізащо не стану, бо вважаю це принизливим, несумісним з людською гідністю. До того ж наші з нею стосунки... Їх, по суті, немає. Адже ми спізналися лише очима, обізналися одне до одного душами. Чи, може, така вона і є — любов, що промовляє в німій розмові очей, душ, живе в отій прекрасній миті, яку не можна зупинити?..

Почалося це з того несподіваного для мене вечора, з тої ожеледі, синьої в сутінках і жовтуватої у світлі з вікон на Узвозі. Яюсь, повертаючись з роботи вже при ліхтарях, я наздогнав на Узвозі, якраз супроти церкви, дівчину з важкою поштарською сумкою за плечима. Дівчина горбилася від своєї ноші і ступала обережно, щоб не впасти, бо саме випала ожеледь. Я не палежу до тих бідових залищальників, що можуть зупинити дівчину на вулиці й завести з нею балачку. Я просто хотів їй допомогти і, порівнявшись, сказав: «Добрий вечір! Давайте я піднесу вашу сумку». Дівчина обернулася, і я побачив блискучі наполохані очі — не такі, як мені їх робить наша Люся-референт, а справді па-

полохані, зеленкувате при негустому світлі узвозівських ліхтарів волосся, що вибилосся з-під хустки на лоб та на щоки, і бліде, теж зеленкувате обличчя втомленої людини. «Спасибі»,— сказала вона непривітно і прискорила крок. Я хотів узяти її під руку, щоб вона не впала, заспішивши на слизькому, потім подумав: «Вона мене не розуміє, то ще перелякається, чого доброго». І облишив свій намір, але руку тримав напоготові, ладен підхопити її щомиті.

В наш під'їзд ми зайшли разом. Дівчина відімкнула секцію поштових скриньок, пересунула сумку з-за плеча на груди і стала швидко, вправно розкладати пошту.

«У п'яту немає нічого?» — спитав я.

«Нічого»,— тихо відповіла поштарка і ще раз наолохано зиркнула на мене.

Вона не була вродлива. Обличчя бліде, як трава під камнем, губи пошерхлі й, здавалося мені, трохи коверзливі, руде волосся з-під хустки стирчить, наче воно з тонкого жовтого дроту, тільки очі — може, тому, що з виду вона така непоказна — здалися мені незвичайними. Було в них щось дуже смутне і водночас лагідне, смирне. Про дівчину з такими очима кажуть: славна.

Вдома я повечеряв, чим було, що знайшлося в «холодильнику», і сів за якусь книжку — мені завжди подобалося читати в своїй тихій комірчині з одною лампочкою під високою стелею і тоненькими тіннями від навутинок по кутках. Але на цей раз не читалося. Я спіймав себе на тому, що мені хочеться думати про дівчину-поштарку. Чому мефе вразили її очі, що в них заховано? Чому вона, незважаючи на свою молодість (їй можна було б дати не більше двадцяти), така насторожена? Інша б хихикнула, стрельнула очима, може, й сумку віддала б, а ця тільки лякається...

Другого дня я знову наздогнав її з повною сумкою за плечима (видно, кінець моєї роботи збігався з розносом вечірньої пошти), цього разу біля входу до нашого під'їзду, привітався, придержав двері, аби вона пройшла, і мовчки рушив по сходах мимо вітража до своєї келії.

«Вам є лист»,— почув я, і серце моє враз застугоніло.

Я обернувся. Вона стояла на першій сходинці, хоч поштові скриньки були коло парадних дверей, і тримала в руці конверт. Я зійшов униз, взяв простягнутого листа, дівчина дивилася собі під ноги, і сказав досить сухо:

«Спасибі. У вас хороша пам'ять».

Вона швидко глянула на мене знизу вгору, і в очах її було стільки сором'язливості, що я спитав м'яко:

«Як вас звати?»

«Галя», — прошепотіла вона, не підводячи очей, повернулася і швидко пішла до скриньок.

Того вечора я довго сидів на лутці, не роздягаючись, не вмикаючи світла, бо в кімнаті і так було видно од надвірного ліхтаря, і дивився на вулицю. Батарейя під луткою гріла мені ноги, у під'їзді, як завжди, бренькала гітара, біля стовпа під церквою борюкалися на снігу безпритульні пси, і я почував себе дуже самотнім.

Уночі мене лихоманило, я вкрився поверх ковдри ще й пальтом, але все одно було холодно, то підвівся, увімкнув плитку і поставив її коло розкладачки. Стало ніби тепліше, я лежав і дивився, як спіралі поступово стають із червоних темно-вишневими, потім білими. Вони нагадували мені мішень, яку я колись так і не навчився «поражати в десятку»... Найбільшим моїм досягненням була дев'ятка. Десятка — це якщо влучиш людині просто в серце, а дев'ятка — якщо тільки зачениш його... Але ж все одно смерть! Дев'ятка, десятка — яка, зрештою, різниця, якщо все одно смерть. І за дев'ятку, і за десятку ставлять однакову оцінку, бо — в серце...

Сердце, сердце, тебе бы для счастья
Чуть грубей, чуть спокойнее быть,—

пригадалися рядки з вірша мого однокурсника по інституту, і я повторив їх кілька разів.

Мимо вікна внизу по тротуару, що відтав після ожеледі, жваво цокотіли чийсь тоненькі підбори: вгору-вниз, вгору-вниз... Я лежав і думав: а от Галя не наважилась би так зухвало вицокувати підборами під вікном хворої людини...

Наступного дня мені стало ще гірше, температура підвищилась, певно, десь до тридцяти дев'яти, в очах мріли жовті кружала й страшенно хотілося пити. Я вдягся, ледве тримаючись на ногах, і поплентався в аптеку по аспірин. Дорогою подзвонив з автомата в Товариство і сказав, що прийти на роботу не зможу. Я навіть був радий, що захворів, тепер кілька днів лежатиму і обміркую, що далі робити.

Увечері забіг Степан. В очах його було стільки тривоги й співчуття, що коли він обережно, аби не протнути дюралеву розкладачку, підсів до мене, я легенько стиснув його плече й сказав зворушено:

«Спасибі, Степане, що одвідав».

Він зрозумів мене, закліпав вологими Христосовими очима, заметушився і, вхопивши плитку, поніс її у «передпокій» до розетки.

«Зараз я тобі таку ласощу сотворю,— сказав,— що огого-го. Вечерю богів!»

Істи мені не хотілось, але я змовчав.

«Я й знав, що з тобою негаразд,— гомонів Степан, порпаючись у «холодильнику»,— бо приснилося, наче ти джигітуєш на чорному коні. А кінь — це ж ясно: хвороба. Моя мама страх боїться, як насняться коні».

«То тебе кінь сюди й привів?» — спитав я, усміхаючись.

«Ні, розумієш, я подзвонив тобі на роботу, а там кажуть, що ти хворий. Кінь — то таке... Може, він мені й не снився, а тільки привидівся, як я вже сюди біг. Зі мною таке часто буває».

Любий Степан. Він ніколи не збреше, не прикрасить себе словом, а скаже так, як було, хоч те часом і не на його користь.

І мені пригадалося, як одного разу Степана, відмінника й персонального стипендіата, «погнали» з іспиту по історії середньовіччя за те, що він, рятуючи нашого однокурсника Шурка Хоменка, помінявся з ним білетом, бо Шурко «горів». Викладач помітив цю нехитру операцію і вирядив обох. Шурко, почервонівши, вийшов, а Степан зупинився біля викладачевого столика й рішуче сказав:

«Ви не колективіст, Олексію Самійловичу. В армії нас три роки вчили допомагати товаришеві словом і ділом, якщо йому важко. А ви... Ех ви! Хоменко тиждень перед цим хворів, як вам відомо, і не встиг підготувати всього матеріалу. То що ж йому — залишатися без стипендії?»

Я ніколи ще не бачив Степана таким відчайдушним, як того разу. Він, не питаючи дозволу, взяв зі столу інший білет і без підготовки почав відповідати. Але викладач не хотів його слухати, поставив «трійку» й попросив залишити аудиторію. Потім відповідав я. Верз всяку нісенітницю, аж доки не заробив трояка. То була солодка трійка — трійка солідарності! Ми, звісно, були не праві, але щасливі, навіть влаштували гуртову вечерю з дешевим вином...

Але ж, Степане, чесність нашу часом сприймають, як виклик або нерозумну вихватку; безпосередність вважають наївністю, а вразливість — слабкістю. Нам би, Степане, бути байдужішими, тоді про нас казали б, що ми сильні натури. «Приховуй своє життя» — вчили древні філософи. Ні, Степане, важливо за всяких обставин залишатися із відкритими душами — тільки тоді ми не оглухнемо серцями,

тільки тоді повною мірою відчуємо Людину в собі й в інших.

Ми вечеряли смаженою на олії цибулею, навіть випили з подарованого мені «Вакхом» срібного стаканчика, після чого я відчув себе ще гірше, але те було байдуже: адже ми знову, як і в інституті, разом!

Мені не покращало й назавтра. До того ж на Узвозі, якраз супроти мого вікна, знову знімали фільм. Гули машини, ревів авіаційний двигун-вітрогон, кричали в мікрофон:

«Бабшка! Бабшка! Не дивіться в камеру, це усміхайтесь, умоляю вас. Почнемо спочатку».

Я встав і підійшов до вікна. На бруківці, метрів за сорок від камери, біля якої товпилися актори у формі білогвардійських офіцерів, стояла знайома мені бабуся у довгополому заяложеному пальті, запнута хтозна-колишньою хусткою. Ця бабуся щоденно шведяла нашою вулицею з в'язкою якихось дощечок або з сіткою пляшок та банок за плечима і завжди п'яненко гомоніла сама до себе. На Узвозі її звали Розочкою. Напевно, вона втекла з притулку для старих «на свободу» і тепер промишляла всячиною. Розочка й зараз була з в'язкою дощечок.

«Сніг!» — гукнув режисер у мікрофон, і це прозвучало, як «По неприятелю!». Заревів авіаційний двигун на колесах, шалено закрутився пропелер, сповнюючи вулицю пронизливим свистом, а робітники стали швидко, як у німому кіно, кидати лопатами сніг у потужний струмінь. Сніг полетів назустріч бабусі, вітер шарпнув поли довгого її пальта... Мабуть, цей кадр називався так: «Заметіль, Самотня бабуся з в'язкою дров».

«Мотор!» — знову гукнув режисер, і це прозвучало, як «Вогонь!»

Бабуся подерлася на Узвіз, але, порівнявшись з камерою — тут, певно, мав бути крупний план нещасної жінки, — обернулася до неї й беззубо усміхнулася просто в лінзу!

«Стій!» — розначливо заволав режисер. — Бабусю, я ж вас просив: не усміхайтесь! Свою чарівну посмішку ви подаруєте нам після зйомок. А зараз ваше завдання йти і більш нічого. Розумієте? Я доплачу вам ще трояк, тільки не посміхайтесь!»

Бабуся кивала головою і не посміхалася.

Я ліг, бо мене тіпало.

І знову ревів двигун, і знову був «Сніг!», «Мотор!»...

Вечері до мене тихенько постукали. Я подумав, що це тітонька Дуся — вона вже п'ятий день навідувалася після

роботи, — носила чай в усяким зіллям та варенням, — накинув одяг і відімкнув двері. За ними стояла Галя.

«Пробачте... — ледь чутно прошепотіла вона, дивлячись, як і тоді, коли наздогнала мене з листом, собі під поги. — Там була повна скринька, й мені вже нікуди класти пошту вам...»

Я взяв з її рук жмут газет і журналів і сказав хрипко (завжди мені зраджує голос!):

«Заходьте, перепочинете трохи».

«Ні-ні», — злякано видихнула вона, швидко, спідлоба, виринула мені в очі й побігла східцями вниз, а я стояв у відчинених дверях, в яких гув протяг з під'їзду, і вдихав холодний запах новеньких газет з її сумки — так я вдома вдихав у присмерки пахощі матіоли, политої студеною колодязною водою...

От і все, що було між нами.

Після одужання я ще не бачив її. Заходив кілька разів на пошту, щоб хоч глянути в її очі, такі рідні мені... Та марно: Галі не було. Дізнався тільки, що вона знедавно працює на «телеграмах», тобто розносить телеграми, і застати її важко.

Але завтра, в неділю, я неодмінно знайду її. Стоятиму під поштою з ранку до вечора. Бо не вірю, щоб зустріч наша була випадковою.

...Сонце вже, мабуть, заходило, бо хрести на Андріївській церкві жовтогаряче засяяли, а латка води в Дніпрі, яку мені видно з вікна крізь безлисту ще берестову гілку, збилася густо-синьою — то впала на неї тінь од круч. Цієї пори я люблю сидіти на пагорбі за нашим будинком, звідки видно, як сонце ховається поміж кручі, як тихою старою вулицею вниз снують маленькі люди і сонце обсіває їх жовтим прощальним пилком...

За стіною почали сваритися мої сусідки:

«Ти знову купила іржавий оселедець?! — верещала Лідія Костянтинівна. — Хіба ти не бачила, що в нього вже голова відпадає?!»

«Піди купи кращого!» — як завжди, з холодним викликом одказувала донька, сердито стукаючи по підлозі своїми товстими підборами.

Скоро вона заведе своєї «Как мне бы-ы-ить...»

Я швидко вдягся й пішов на кручі, через двір, мимо довгого ряду хлівчиків з усяким непотребом, човнами й мотоциклами. Попід стінами хлівчиків уже зійшла молоденька кропива і тихо пахла у вечірній вологості. Поміж густими кущами дерези на схилах уже заплуталася лагідна просинь.

А низовою вулицею ще текла ріка жовтого пилу і в ньому снували маленькі люди.

Сонце вже торкнулося обрію. Воно було кругле, густо-червоне і таке врочисте, що говорити з ним личило б хіба що давньогрецькою мовою. Але я не знав давньогрецької і йшов поміж кручами, тихо шепочучи: «Awe sol, awe sol»¹. Скоро я вже не побачу тебе з цих круч... Але ж ти однакове всюди».

¹ Слава сонцю, слава сонцю (лат.).

ЖИТІЄ АРТЕМА БЕЗВІКОННОГО¹

Земля була ще холодна, вишні саме зацвітали — де-не-де квіточка — після вітрів весняних з льодом. Артем стояв біля тину, зіпершись на нього ліктями й грудьми і звисивши на вулицю обидві руки, схожі на лапи великого звіра. Стояв босий, у куфайці, ватяних штаних, зав'язаних унизу біля кісточок поворозками, і в шапці: звикла голова за виму до тепла, не знімалася шапчина (шістдесят четвертий розмір), обшита рудим дерматином. Артем не знав йому назви і казав людям при нагоді:

— Добрий товар попався, пеемаш. Кожеміт. Шістнадцяту виму пошу, а зносу й не видно.

Під крапчастим дощем Артемова шапка гула, мов бубон; у завірюху шепелявила, бо сніг об неї ковзався, а в мороз потріскувала у швах...

Зараз шапка мовчала: тихо надворі було. Дощик, що пробіг вулицею молоденьким галопцем, зник у полях за садами, і після нього стала над селом блакитно-зелена прозорість: білий вишневий цвіт засвітився, набравши у свої чашечки роси, земля показала кожну свою травинку майбутню, що вийшла на сонце зеленими жальцями, небо — усю свою голубиць, яка тільки в нього була, а на Артемовій шапці засяяли великі краплі з вишневого гілля. Те свято прозорості тривало однісіньку лиш мить, і знову став день як день: вишні тільки цвіли, блакить померхла, земля зчорніла, і краплі на Артемовій шапці погасли — буденно стало.

Тільки в очах у Артема лишилося те летюче сяєво; дивилися вони далеко в степ, і за степ, і ще далі, і ніщо того зору не могло б зупинити — стільки було в ньому непричетного до земних клопотів супокою. І якби хтось ізняв з Артема на сю мить його «кожемітову» шапку та прискорив гребінкою злежану під нею сивину, та накинув йому на плечі простору божеську одіж замість куфайки, щоб

¹ Повість залишилася незакінченою.

сховалися під тою одіжжю руки-лапи, то був би він схожий на неголеного тижнів два Олімпійця.

«Треба дістати з погребя машину та підучитися їздити, бо за зиму вже, мабуть, забув, як і руль держать», — подумав Артем (весна щороку будила в нього цю любов думку), і зір його далекий повернувся з-за степу до двору, до «машини»: велосипед в Артема був. При згадці про цього Артем одразу-таки хотів і до погребя рушати, але передумав: шкода було кидати кубельце в землі, де він стояв і яке зогрів своїми ступнями; весняна грязючка пошпигувала йому дрібними голками у п'яти, у пальці по-буряковілі... «Хай кров поганяє од ревматизму, — міркував Артем, — щоб у колінах не крутило, як торік». Віп чув, що люди, де грамотніші, лікуються грязями. Ще й тому не мерзли Артемові ноги, що він добре поснідав: випив літровий кухоль чаю, завареного смородиновим гіллячком, і з'їв хлібину сірого м'якого хліба з Лохвицької районної пекарні. Хотів надломити ще окраєць і від другої, та шкода було починати її, то загорнув у рушник, щоб не черствіла — хай буде на обід. У смак попоїв і тепер чув, як шлунок його благоденствує, а на губах витає смородиновий дух від чаю.

Стежкою попід дворами — у кого штахет, у кого паркан дощаний від вулиці, а в кого ще й досі тин — їхав велосипедом Борис, або, як його звали ще, Бурис Кримпоха. Їхав повільно, не гнувся до керма, а рівно сидів у сідлі, наче мав у спині залізну вісь; шия довга, худа і червона, уся в дрібних прищах, як і обличчя. Супроти кожної хати Бурис пригальмовував, брався рукою за паркан чи штахетину і, ставши на педалях на весь зріст, заглядав у двір. Очі йому при цьому пильно мружилися, шия ставала ще довшою і червонішою від напруги — стриг чіпким поглядом усе надвірне майно: чи не лежить у когось вільшечка або купка нової цегли, або ще щось таке, чого вчора у цьому дворі не було, а сьогодні з'явилося. Звідки? Де взято? А може, в хаті сваряться. Чого? Що кажуть? А може, гудуть над чаркою. Кому могорич? За що? А може, хтось когось там лайне, хоч і не злостиво, а так, по-буденному... Все те покладе собі у вуха Бурис, усе пропечатас своїми сіроводянистими очима, і господар, який купив учора смерком у проїжджого шофера, скажімо, дві нові дошки та погано приховав, і не помітить уранці, що на кожній дошці стоять по дві печаті Кримпошиних очей. У всьому селі, на всіх хатах і вікнах, на хлівах, погрібниках і повітках стояли печатки Кримпошиних очей, а у вухах жили розмови

усіх односельців. Забачивши Кримпоху, люди казали один одному: «Це-с! Оно Кримпоха слухас!» або «Ходімо звідси, оно Кримпоха їде!»

Такий удався чоловік.

Кримпоха став і біля Артемового двору, взявся рукою за тил... але помітив за вишнею Артема і посміхнувся до нього трьома сортами своїх зубів — костяними, залізними і золотими.

— Здрастуйте, дядьку! — сказав Бурис і посміхнувся до Артема. Дивна була в нього посмішка: схожа на лисячий і вовчий оскал водночас.

Хтось навіть пустив чутку, що Бурис тими зубами радіо чує, і мужики, хто цікавіший, у розмові з Кримпохою нахилилися до нього ближче: чи не чути в його роті отого: бу-бу-бу-бу...

Артем усорбнув повітря товстими, ожинового кольору губами й одказав:

— А здоров, синко́, здоров. Нема в мене нічого нового. Нема.

— Про що ви, дядьку?

— Нема, кажу, синко́, в мене нічого такого в дворі. Шпориш починає сходити, так і той, поемаш, торішній.

Бурис на те навіть очима не скліпнув.

— А я став, думаю, чого це не видно дядька Артема? Думаю, чи зайти провідати, мо', захворіли...

— Ще ні,— сказав Артем. Він знову дивився в степ і знову слухав свої ступні — пошпигує грязючка, ганяє кров.

Кримпоха рушив далі.

А Артем закурив цигарку з махорки та самосаду, пихнув нею раз, удруге, і вишневе гілля над його шапкою зникло в густому просинюватому диму.

«Щось давно в Оксьонів не кричали «рятуйте»,— подумав Артем і подивився на Оксьонівську хату через дорогу навпроти.

І тільки-но він так подумав, як Оксьонша вибігла на ганок і закричала на весь куток:

— Ряту-уйте!!!

Це означало, що на Оксьона напала гордість, і він хоче підпалити хату або ж лізе на горище вішатися. Артем не раз уже знімав його з петлі живісінького-здоровісінького, бо Оксьон вішався під руки.

Оксьонша й зараз бігла до Артема, підсковзувалася на калюжках і губила сльози по шляху. Побачивши Артема біля типу, закричала благально:

— Ой, швидше, дядечку, йдіть, бо поліз уже!

— З сірниками чи з мотузком? — спитав Артем, тримаючи руки па тину так само, як і раніше, — воли навіть не зворухнулися, а з цигарки в товстих губах тонесенькою спокійною цівкою струмував угору дим.

— З мотузком!.. Ходіте ж мерщій, Артеме Силевичу, чого ж ви стоїте! — благала Оксьонша крізь сльози і пейремала їх долонею на щоках.

— Нічого, дочко, не плач! Він повисить та й зніметься, — утішив Артем, і ні посмішка, ні стурбованість не торкнулися великого супокою на його сивому, в щетині, обличчі.

— А як справді?! — Оксьонша дивилася на Артема великими густо-карими очима, схожими в сльозах на божевільні, і тремтіла вся. — Ходіте-бо, дядечку! Я вам... Я вам заплачу.

Артем зняв руки з тину, виступив з кубельця, зогрітого ступнями, і рушив за Оксьоншею через дорогу.

Неподалік, дворів за чотири, стояв Кримпоха, він мовби закам'янів з велосипедом у руках, витягся в струну і закам'янів. Од його вух, що враз вирости і подалися вперед — одне до Оксьонової, друге до Артемової хати — ішли хвилі, як від радара, і лоскотали Артемові щетину на щоках. Артем пошкріб її п'ятірнею — лоскотати перестало: то означало, що Кримпоха одвернувся, скочив на велосипед і подався через місток до центру села, де клуб, магазин, сільрада, колгоспна контора — де люди і влада.

Оксьонша бігла попереду, Артем чимчикував слідом, скорчивши пальці на ногах, щоб не підсковзнутися, і якби хтось чужий, приїжджий, побачив його сліди на вологій землі, то подумав би, що саме тут, у цьому селі, живе ота снігова людина, яку так давно шукають у Гімалаях...

Оксьонша боялася першою увійти в сіни, ждала Артема. А він неспіхом обчовгав ноги об драний лантух на ганку і лише тоді ступив через поріг.

Ляда на горлице була відчинена, чорний морок стояв у квадратному отворі і з нього пахло підопрілими кукурудзяними качанами, мишами, перележаним сіном. Артем задер голову до тих пахоців — шапка його під підборіддям була застебнута великою англійською шпилькою — і сказав не лагідно і не сердито, а просто:

— Злазь уже, Оксьоне... Та поспідаєш, синко. Бо голодному спересердя можна й порішитися!

— Це ви, дядьку Артеме? — почулося з горища глухо, видно, з-за комина, де Оксьон любив вішатися: на першій від комина баптині.

Потім заторготили кукурудзяні качани під Оксьоновими ногами, чутно було, як він глибоко й полегшено зітхнув, Оксьонша знову тихенько заплакала — на radoщах, а Артем затагнувся цигаркою, і в снігах одразу стало повно диму.

Оксьон спустив з горища на мотузку вішалницькому повне відро обім'ятої вже кукурудзи курям і сам зліз, обережно намацуючи ногами щаблі у драбині. Він поздоровкався з Артемом за руку, але очей на нього не звів — зобижені були ті очі і вид зобижений, як у дитини, якій наскубили вуха. Гарний був на вроду Оксьон: ставний, дужий у плечах, шия молода і туга, брови круто вигнуті, вуса чепурні, вниз причесані... Оксьонша дивилася на нього по-божно-закоханними очима.

— Якщо снідять, то й снідять, — сказав Оксьон, змотуючи через лікоть мотузку. — Заходьте, дядьку, в хату.

Артем ще раз почовгав ноги об сінешню долівку, вивертаючи ступню так, щоб і по боках грязючка обчистилась, підождав, доки увійдуть до хати господарі, аж тоді й сам увійшов.

— Здрастуйте ще і в хаті, — мовив він, чмокнувши товстими губами, і сів на стілець коло порога. У чужих людей Артем завжди сідав коло порога, трохи прочиняв двері, щоб не закурити всю хату з одної зтяжки. Він не розпитував Оксьона, як та чого, з якої напасті, а лише розстебнув шпильку під підборіддям, зняв шапку і поклав її на коліна. Сидів сивий, як лунь, і закручував нову цигарку.

Снідати він odmовився, хоч на столі вже щось парувало і пахло смачно, і пляшечку Оксьонша уже пристаралася й поставила посеред страв, припрошуючи Артема разом з Оксьоном «переснідати гаряченьким».

— Спасибі, я вже поснідав, — одказав Артем, прикуривши цигарку з пригорці. — Хлібинку хліба з чаєм улокав.

— Та хіба ж то снідання — хліб та вода! — подивувалася Оксьонша.

— Чого — вода? Я люблю, щоб чай солодкий був, — одказав Артем. — Хотів і другу хлібинку почати, та, думаю, хай на обід... — І затагнувся цигаркою глибоко, лоскотав теплим димом свої просторі груди.

Оксьон снідав сам. Добре їв. А Оксьонша сиділа й не зводила з чоловіка ще вологих від збудження та сліз очей.

У вікно, що виходило на шлях, заглянуло якесь хлоп'я. Потім друге. Ротенята од цікавості роззявлені, очі вели-

кі — то від сусідів гінці: «Ану, збігай, Колько (чи Вапко), подивися: живий дядько Оксьон чи повісився. Збігай. От любий...»

Згодом повз вікна промайнуло щось високе, потупало ногами на ганку, постукало легенько у двері.

— Заходьте! — гукнув Оксьон.

І на порозі став Ілько-міліціонер, дільничний, дуже високий, дуже молодий і захеканий.

— Здрастуйте! — і, розгублено кліпаючи молоденькими густими віями, подивився на кожного, хто був у хаті.— Що тут у вас таке?

— Снідаємо...— любенько та мирно сказала Оксьонша.— Сідай і ти, Ілюшо.

— Та ні, я ненадовго,— сказав Ілюша.— Я тільки взнать, що тут у вас таке. Орю матері грядки, а мені кажуть: так і так...

— Йй лишенько! Хто ж це? — Оксьонша зробила такі здивовані очі, що дільничний аж зніяковів.

— Цього, тітко, сказати не може. Не положено.

— Сідай же хоч чарочку випий.

Ілько черкнув оком по плящі без усяких написів.

— Не положено мені, тітко. Пішов я. Бувайте.— Він не дуже сміло, а може, тому, що соромився старших, узявся під козирок, нагнувся в одвірках, низько, але все одно заченив форменим кашкетом притолоку.

— Хто ж це вже і доказав? — нетямилася Оксьонша.

Артем курив і дивився у вікно на небесну далеч; губи йому ледь здригнулися, і тільки той, хто добре знав старого, зміг би помітити, що то він посміхнувся.

— Ти ж, Оксьоне, хоч розкажи дядькові Артемові, чого ти розсердився,— сказала Оксьонша.

Оксьон слухняно поклав ложку і розказав:

— Підкликає мене вчора пальцем Петро-лавошник, червопомордий отой, що в скоб'яному торгує. Підморгує, як Чорт Іванович, шепотить: привіз, каже, одно ліжко з бази, сітка панцерна, бильця з нікелю... все з нікелю, очі одбирає. Таке і в гóроді не в кожного буває. Візьмеш? Це я, шепотить, тільки тобі кажу... Ну, я — по пляшку. Раз, думаю, людина хоче вслужити, треба ж віддячити. Пішов сьогодні вранці раненько — він сказав, щоб я раненько прийшов, поки нікого ще біля лавки не буде... Машину з хлопцями у гаражі договорив, на могорич дав... Ну, виносить він мені одне бильце, друге, а в закоморок не пускає. А тут молоковоз під'їжджає, одкликав Петра за лавку, чую, каже: «Ти ж мені обіцяв, а оддаєш Оксьонові!» А він йому: «Цсс,

їх не одне, а двох. Буде й тобі». Ну, я — в підсобку. А цих нікельованих там десятків зо два стоїть... Кажу: «Ти ж казав, що одне, що тільки мені». Сміється, як Чорт Іванович: «А за що ж би я, каже, випив, якби дурних не було!..»

Оксьон зобижено надув воло.

— А я чоловік гордий! — промовив він.

— То він, синко́, цеємаш, неправильно зробив, — сказав Артем, накриваючи шапкою свинину. — Йому треба було сказати, щоб ти вранці прийшов, а молоковоз в обід або ввечері...

Оксьон узяв ложку і їв далі. Обижено їв.

Артем підвівся і сказав:

— Тепер жить можна і не сердито: вдягтися, їсти є що... А я колись — давно, було, йду за сівалкою, чую: жлудок стає, цеємаш... Укину в рот пучку ячменю, пожую... У мене жлудок такий був, що й кирпичачя вкинь, то переварить. О, чую отуто, — Артем торкнувся долонею нижче грудей, — закрутилися жорна... Пішов я бридця. Як треба буде ще, то кличте.

— Може, вам, дядьку, бритву дать? — сказав Оксьон і підвівся з-за столу.

— Ні, я такою не зумію. У мене своя є. Ще довоєнна, ТрудВАЧА називається. Я колись нею нарізав на нозі собі розрізав та вмочив кінчик у йод, а витерти забув. Так він і одгорів. А п'ятка бере, цеємаш, як вогонь.

У сніях Оксьонша подала Артемові новеньку троячку і зашепотіла:

— Візьміть, дядечку, за те, що помогли. Візьміть.

— У мене, дочко, гроші є, — сказав Артем, навіть не глянувши на троячку. — На пошті лежить сто рублів і дома вісім, на хліб. Хватє.

— То, може, вам курочку зарізати, юшку з потрушком зварите чи борщу?

— Навіщо ж її різати? Весна надворі, вони саме нести-ся починають. Не клопочись.

І Артем пішов бритися п'яткою ТрудВАЧА.

Біля двору на нього вже чатувала купка сусідок.

— Що там, дядечку? В Оксьонів...

— А нічого, — одказав Артем. — Снідати кликали.

— А чого б міліціонер прибігав?

Артем пожував губами, подумав трохи і сказав:

— Покозиряти. Він козиряти вчицца...

Після вішання на Оксьона напала велика спрага до життя і добробуту. Він брав свій мотузок і йшов з ним у поле по солону корові на підстилку. Раніше, коли не було

ше самохідних комбайнів, Оксьон, після вішання або й так, ходив з ним уночі по снопи...

Сусіди помалу розійшлися, і в очах у них чаївся жаль, що так нічого й не скоїлося, тільки подратували.

Артемова хата, батьківська та ще дві прибудовання до неї, мала в довжину двадцять сім сажнів. Перша — під соломою, з увігнутими стінами і дахом, але ще міцна, бо рублена; друга — під черепицею, але стіни з саману; третя, з одним вікном, теж глиняна, але під шифером, зводилася для корови, якої в Артема вже давно не було. У другій, що під черепицею, замість кількох черепичин усталено від сонячного боку і від заходу по дві нибки — «щоб видно було, пеемаш, як на горище полізеш».

Артем жив у першій хаті, де стояв давній дух прадідівських яблук «палянишниць», і так само здавна жили і ласкаво, заколисуюче цвірчали щоночі цвіркуни, а долівка і взимку, і влітку була встелена соломою: од ревматизму. Найперший відкривач сезону ходити босоніж через тиждень-два по тому, як зійдуть з землі березневі чи квітневі сніги, коли селяни ще не наважуються перевзутися з чобіт у черевикі, Артем чомусь найдужче остерігався хатньої долівки...

Піч, грубка, скрипя, лава, стіл, дерев'яне ліжко, великий мисник, пофарбований у темно-зелене, як броньовик, — от і все, що було в Артемовій хаті, якщо не враховувати миски, ложки, двох горщиків, тривідерного чавуна (Артем каже на нього «чавунець»), літровий кухоль та бритву ТрудВАЧА. Ні рушника, ні образа на покутті, ні сімейних карточок, у загальних рамцях — голі стіни. І рушники, і образи, і карточки в рамцях покійна Артемова дружина Ївга закопала під війну в городі, щоб не згоріли, як підпалять хату або в неї щось улучить, але снаряд улучив не в хату, а в город, якраз у те місце, де було закопано добро, і воно разом з богами полетіло в небо, а наживати нове було ні за чим... Єдине, що могло б не тільки вразити, а й злякнати сторонню людину, якби вона зайшла до Артема вперше, то це великий цинковий чобіт, що стояв у кутку біля дверей. Артем skleпав і спаяв його з двох новеньких лавошних ночов років сімнадцять тому, щоб ноги парити од ревматизму. Коли його вмовляли, і жінка, й інші люди, хто бачив роботу над чоботом, що, мовляв, ноги можна попарити і в почвах чи великій мисці, Артем розважливо одказував на те: «Пеемаш, у мисці або почвах

як слід не папарити, бо вода швидко парою сходить і вичахає. А в чоботі ні. Тільки халяву треба ганчіркою зверху накрить».

Спершу Артем парив ноги (по черзі: одну, відтак, другу) просто гарячою водою. Добре виходило. Вода довго не вихолоняла, пара гуляла по халяві-трубі, як у паровому двигуні, лоскотала литку, обмацувала приємним глибоким теплом зморені суглоби, і від цього ракування ломило в сон, а ноги потім довго не боліли. І Артем вирішив, що паріння — перші ліки в світі. Тому, приміром, якщо хто-небудь скаржився, що болить голова, він охоче радив: «А ти, неємаш, попарь її добренько, як митимеш,— перестане».

Сам же пішов у своїх відкриттях далі. Якось весною, виставляючи пасіку з погребя в садок, навибрав з вуликів півцберки бджіл, що пропали взимку. Раніше він їх викидав, а тепер завагався: кажуть, бджолиною отрутою лікуються, та й така ще думка — все життя кусали й нічого, навіть приємно... І спробував. Нагрів окропу, залив його в «чобіт» і висипав туди бджіл. А коли вода стала така, що тіло терпить, заходився парити ноги. Вони в нього на той час не боліли, але Артем подумав: «Хай погріються ще і з бджільми. Для профілактики». І парив доти, доки відчув, аж нескоро, що нога дерев'яніє, що її ніби зовсім немає. Вийняв з чобота, взявшись обома руками попід коліном, подивився — чорна, «чорніша, неємаш, ніж у цигана». Попробував стати на неї — не встояв, заточився і впавав на ліжку. За ніч та страшна чорнота піднялася вище, і коли вдосвіта другого дня Артем постукав по нозі пальцем (чи хоч жива?), вона загула, мов протез.

Дуже хотілося їсти, і це приспокоїло Артема: раз їсти хочеться, то минеться, одчорніє — і знову задрімав. Лежав два дні, не ївши, не пивши, блукав очима по стелі і слухав, чи не клацне хтось клямкою в дверях, а поруч з ліжком стояв холодний «чобіт» з водою і бджільми.

Першим, хто помітив, що Артема не видно вже другий день, був Кримпоха. Одначе в хату не зайшов. По-перше, злякався: раптом дядько вмер і лежить холодний з розплющеними очима! По-друге, треба, щоб влада знала! — і покрутив у сільраду.

Артем чув, як рипіли, аж покрякували педалі Кримпошиного велосипеда, як вони замовкли напроти хати, бачив, як шастав по вікнах од вулиці пильний Бурисів погляд і ставив на кожній шибці печатки, але встати і хоч би по-

стукати чи подати знак у вікно не наважився, щоб не впастися посеред хати.

Голова сілради Вітько Пільков, з того покоління, що народилося у сорок четвертому році рівно через дев'ять місяців по тому, як через село пройшли за фронтом останні тиллові частини, добре знав Кримпоху, навіть те, що він «зубами радіо чує», і коли Бурис увійшов до кабінету, спитав, криво посміхаючись:

— Ну, що там чувати по селу?

Кримпоха зняв свій зелений фінагентський картуз (він любив зелені картузи), ступив два кроки до головиного столу і сказав тихо, таємничою скоромовкою:

— Дядька Артема Безвіконного не видно вже два дні.— Бурис стояв рівно, з таким виразом на обличчі, ніби ждав, що йому звелють. «Півслова,— казав той його вираз,— і я все зроблю!»

— А ти звідки знаєш, що його вже два дні не видно? — спитав Вітько-голова, не дуже приязно дивлячись в очі Бурисові.— Ти що, два дні не відходив од його двору?

— А дуже просто! — зблиснув усіма своїми зубами Бурис, і Вітько подумав, що, мабуть, ними добре кавун вигризати: вперед стремлять, і свої, і вставлені.— Позавчора він возив у садок вулики. У нього їх дванадцять. Виставлено тільки сім. А де ще п'ять? І тачка з вуликом біля порога вже два дні стоїть...

— Ну, ясно. Йди,— сказав Вітько суворим головинським голосом.— Бо у плотні вже давно усі роботу роблять, а ти катаєшся...

— Я ж по ділу,— розвів руками Бурис, тримаючи їх долонями вгору. Надів картуз і вийшов.

А Вітько зняв трубку, набрав номер фельдшерського пункту (в селі його звали «амбалаторією») і сказав:

— Альо?.. Це Пільков... Наталко Андріївно, тут до мене поступили дані...— І замовк. «Тьху! Дані, дані!.. Як міліціонер!» — Далі заговорив просто: — Ви тільки не лякайтеся, Наталко Андріївно, може, там і нічого такого. Мені сказали, що вашого дядька, Артема Силевича, не видно у дворі вже два дні. І тачка з вуликом коло порога стоїть... Навідайтеся до нього, а тоді й мені подзвоните. Якщо треба щось...

Наталка Андріївна, вже немолода, з сивиною медсестра, кинула трубку, не дослухавши голову, і як була, в білому халаті й медсестринській косинці, побігла до дядька. Вона і в думці ніколи не мала, що дядько Артем може колись умерти, і тепер бачила його крізь сльози в очах то

в старій шинелі без хлястика (з хлястиком вона йому не сходилася), згорбленого, у розтоптаних питих валянках та клесних в камери калошах — тягне від кар'єрів через луг, на якому вже майже скрізь утанув сніг, санчата з торфом, вважай, по землі тягне; то в старій білій сорочці, що розлізлася на плечах (усі Артемові сорочки починали рватися на плечах), — зазирає у відкритий вулик, і товсті добрі губи його здригаються від лагідної посмішки до бджіл: «Пеемаш, зараз я тобі, Натко, теплого медку з воском одріжу», — а бджоли над його великою сивою головою, як золотий вихор; то ось він так само згорблено, як і тоді, з санчатами, сидить у хаті на лаві, на колінах казьонна хлібина почата, одламає від неї м'якушку, жус, щетина на щоках ворухиться, і закусує м'якушку крайцем — хліб із хлібом їсть, а в очах ні суму від самотини, ні похмурості від сухої вечері, лише тихе тепло в них і спокій людини до всього звичної: «Як не з'їм на ніч хліба, не засну, пеемаш». Оце любе йому і таке звичне всьому селу «пеемаш» він вимовляв завжди м'яко, довірливо, витягуючи шию до слівбесідника, наче велика щира дитина. «Ти, пеемаш, зразу ніколи не сердься, не спіши сердиться, а спробуй засміяцца, воно тоді полегша...»

Коли увійшла в сіни, не вдержалася, заплакала вголос. Артем саме спав, бо вночі ногу дуже пекло і вона гула десь ніби аж усередині кістки. Прокинувся від лікарняного духу в хаті та схлипування, розплющив очі — Натка, схилилася близько, в сльозах, тремтить уся. Артемові губи аж затремтіли: усміхався.

— Не плач, пеемаш, Натко, я ще живий. Подивися лучче, що воно ото з ногою...

Люди бачили, як бігла до Артема його небога, як нібито вона плакала і приказувала, і стала у селі чутка: помер дядько Артем. А в колгоспній плотні всі теслі й столяри, покидавши роботу, слухали Буриса Кримпоху, курили і мовчали. Тоді бригадир Захарій Сулима, баптист, але питущий і курящий, спитав у пилорамщиків:

— У нас там путні дубові дошки є?

І всі, кожен сам собі, погодився з ним: дядькові Артемові соснова труна не личить, тільки дубову треба.

Тим часом Артем казав Натці:

— Ти в гóрод не дзвони. Я в лікарню не хочу, бо то мені все одно, що в допрі сидіти. Подай мені лишень хлібинку, отам на миснику, та часнику принеси з дому побільшенько, бо хочеться.

Натка подала хлібину, кивала головою, що в город не

дзвонитиме, що принесе часнику, і сльози котилися з її очей уже не від страху, а від безпорадності: вона не знала, що то з ногою. Може... одгоріла.

— Не плач. Воно, немаш, не болить, тільки гуде, — гомонів Артем і відламував великий окрасць хліба од зачерствілої хлібини. Він не одразу почав їсти, а якийсь час голубив очима окрасць з усіх боків, лише тоді відкусив з нього і став жувати. — Часнику не забудь.

У лікарню Артема не забрали, бо того дня в село приїхав у відпустку Василь Васильович Дерид, по-вулицькому Базар, головний лікар якоїсь лікарні на шахтах у Донбасі. Він приїздив щороку о тій порі, коли починали зацвітати сади.

«Люблю поклониться весне у себя на родине, в родной хате», — любив казати Василь Васильович, або «Сіль Сіліч», як звала його дружина — куряща, вміло підфарбована і завжди незмінно горда своїм чоловіком: вона і неприлюдно, віч-на-віч звала його так.

Василь Васильович був рудий і негарний з себе: обличчя брезкле, під очима важкі міхури, нижня губа бридливо і водночас насмішкувато відкопилена, і лише чоло, високе, біле, ясне — воно ніби світилося з-під іржаво-сивого чуба — і такі ж білі, пешені руки справляли на селян чарівливе враження: вони дивилися на нього з побожною шапою.

Увесь той неповний місяць Деридової відпустки — «поклону» до його хати, старенької, і досі під соломою, валом валили люди з усього села і сусідніх хуторів, з дальніх сіл і з райцентру, хоч там були і лікарі, і справжня лікарня з усякою технікою; йшли хворі й нехворі, оті, що в снідання, в обід і ввечерю з'їдають самотужки по мисці холодцю з хроном, а потім прислухаються, де їм ушпигне чи замуляє у животі або під ребром. А були й підступні. Свої, звичайно: ану ж чи вгадає Базар, що в мене нічого не болить?!

«Сіль Сіліч» говорив з усіма відвідувачами ніби знехотя, через губу, і тільки російською мовою, лиш інколи вставляючи українське слівце, яке він вимовляв поблажливо, крізь посмішку:

— Что-о-о болыть, где-е-е болыть, ка-а-ак болыть?»

Хворий чи хвора ніяковіли, розповідали, затинаючись, де, що і як у них болить, а Базар слухав, перекочував по нижній губі дорогу сигарету з одного кутика рота в другий і промовляв, мружачи очі під рудими віями: «Да-да-

да-да-да...» Дивно, але оті його кпини діяли на хворих за-спокійливо: раз лікар сміється, майже зупиняється з хворо-би, то не така вже вона й страшна, і самі починали просто, навіть з посмішкою розказувати про свої немочі, а не скиг-лити.

«Ну, и чем же ты лечишься?» — питався Базар, склав-ши руки на грудях і відкинувшись на спинку стільця. Усіх — літніх, молодих, зовсім дідів та бабів — він звав на «ти».

«Калину на ніч п'ю, парюся...» — (Це, либонь, за Ар-темовим рецептом — «парюся»).

«Хма! — неголосно вигукував Василь Васильович. — Калина это, брат, для поэзии, для песен. «Ой у лузі ка-лина стояла», наприклад. А тебе лечиться надо. Спи-май-ка свой лапсердак и сорочку, послушаем твою ка-линовую душу... — Він брав коротку дерев'яну трубочку — фонендоскопом Дерид чомусь не користувався — і довго, напружено обслуговував хворого, примовляючи лагідно: «Так... так... дышим, активно, глубоко... Молодец...» — Дов-го слухав, обстукував м'якими білими пучками, потім швид-ким жестом ставив трубочку на стіл, хвилину-дві мовчки ходив по хаті від столу до дверей, заклавши руки за спину і віючи полами дуже білого накрохмаленого халата. Потім сідав навпроти відвідувача і, прикривши очі полухлими по-віками, розказував йому історію його хвороби так доклад-но, з такими подробицями, ніби сам недавно нею перехворі-в. Якщо в нього були потрібні ліки, він давав їх, напи-савши на папірці, що, коли і по скільки приймати. Якщо ж не було, питався:

«Знакомые в аптеке есть? Нет? А дети?»

«С. Дочка. В Алма-Аті живе». Або: «Синок, У Бёрліні служе».

«Если здесь не достанешь, напиши детям». — І теж да-вав папірець з назвою ліків.

Проводячи хворого до дверей, він скося дивився на ньо-го, глузливо кривив губи:

«Да не сутулься ты, не гни-ись... Базар скорее, чем ты, дуба вріже».

А одного разу зайшов Мефодій Тарануха, відомий на все село дуроляп, лукавець і жвавий до горілки чоловік. Не зайшов, а вломився в хату, як Чингісхан.

«Здоров, Базаряка!! — вигукнув, ставши на порозі. — Тюу-у-у, як ти постарів та споганів! Чи п'єш багато, чи не допиваєш. Ха-ха! — Чути: напідпитку. — Насилу втовпив-ся до тебе. Кажуть, що ти добре шепчеш... Ну, думаю, схо-

джу і я зі своїми болячками. Так ти, значить, у Домбасі? Е-е, там рублі довгі... Нічого ж заробітки? Машина ж є? Ха! Вдягнений, як пац, а я ще й питаю!»

«Что у тебя?» — суворо спитав Василь Васильович.

Мефодій примружив на нього око:

«Та ти кажи по-нашому, я пойму!»

«На що скаржишся?» — з притиском запитав Дерид.

Мефодій ще дорогою придумав собі хворобу.

«Та ось, подивися...— підняв перед собою зігнуту в лікті руку і зробив так, щоб указівний палець трохи звисав униз.— Крутить щодня, хоч кричи пробі, хоч одрубай! Віриш — цигарки не вдержу!»

Базар узяв прокурений шкарубкий Мефодіїв палець у свої, білі, доглянуті («Як у барина, гадство!» — подумав Мефодій), легенько обмацав його, легенько придавив у щиколотці, зігнув, розігнув, аж тоді Мефодій схаменувся, що треба зойкати, і швидко сказав: «Ой-ой-ой, не дуже, воно ж болить!» Василь Васильович обережно пустив палець, зітхнув і промовив: «Да-а-а...» — сумно промовив.

«Що?..» — тихо спитав Мефодій, відчуваючи, що палець справді починає ломити, ніби хтось пробує повільно викрутити його з п'ятірни.

«Будем лечить, пока не поздно,— сказав Василь Васильович і гукнув у хатину до сестри: — Присько! Подай-ка мне йод». — Коли Василь Васильович приїжджав у відпустку без дружини, сестра була йому за помічницю.

Приська, дуже зігнута, наче зломлена в попереку, дістала з білої шаховки йод у широкогогорлому бутильку і подала братові. Той узяв бутильок і звелів:

«Прокипяти мене, пожалуйста, шприц и иголки». — А сам заходився намащувати йодом Мефодіїв палець — раз, і вдруге, і втретє, аж доки він став схожий кольором на писанку, пофарбовану в крутому цибулячому наварі.

«Не больно?»

«Та покручує...»

«Ничего, вылечим. Прделаешь дома несколько таких процедур — это называется йодовые ванны, и пройдет...»

Мефодій подмухав на палець і нахилився близько до Деридового вуха:

«Ну, а тут, у нас, може, можна підлататися? — спитав тихо.— Той грошину, той курочку, той сальця, ге ж?»

«Присько, шприц готов?»

«Та уколів, може, й не треба?» — сказав Мефодій так, ніби він-то й не проти, але не хоче обтяжувати лікаря.

«Ну, хорошо... Но в таком случае палец пока опускать нельзя. Будешь идти домой, держи его вверх, вот так,— Василь Васильович підняв свій вказівний палець на рівень вуха.— Потому что от прилива крови может начаться воспалительный процесс...»

«Та вже раз треба, то треба,— кисло погодився Мефодій і підняв палець у ту позицію, як йому було сказано.— Скільки ж тобі за роботу?» — І помацав лівою по кишенях, наче в нього й справді були гроші.

«Нет-нет,— відмахнувся Василь Васильович.— Все-таки мы с тобой одноклассники, пожалуй, даже друзья... Купались в одной речке...»

Коли Мефодій вийшов, Василь Васильович нахилився до низенького вікна, покликав Пріську й показав:

«Смотри: держит палец, как апостол!»

Пріська побачила, як Мефодій дереться на гребельку біля мосту, тримаючи над головою червоний навіть здалеку палець, і засміялася. А Василь Васильович випростався і промовив:

«Да-а. Нет пророка в отечестве своїм».

«Про що це ти?» — не зрозуміла Пріська.

«Про те, що там я для всіх лікар, а тут, серед своїх, просто Базар».

КОРІННЯ

*Спогади про автора роману «Вир»
Григорія Михайловича Тютюнника*

1 Хата наша, батьківська й дідівська, старовинна, з плетеним бовдуrom і без віконниць, стояла над шляхом, що веде з Полтави до Гадяча. Стояла при самій греблі — вся у вербах, берестах, жовтій акації та бузині. Одразу ж за глухою стіною, мало не від призьби й до самої річки лежав родючий низовий сінокіс, трава на ньому виганяла ледь не по очкур косареві. По весні, коли розливалася повінь, каламутні груньські води підступали аж до хати, і дід наш Василь Феодулович із трьома синами Павлом, Михайлом та Филімоном боронилися від потопу загатою з гною.

Хата була простора, як загін. Стояли в ній жовта нефарбована лава, стіл, високий чорний комод, побитий шашелем, і дерев'яне ліжко душ на чотири; під ним ішов димок від грубки, взимку її топили на ніч, щоб спати було тепліше. Крім великої хати, були ще хатина й комора. В хатині наш із Григорієм батько, Михайло Васильович, середульний з-поміж трьох братів, теслярував — робив меблі, прості, селянські, діжки, ступи, возики тощо.

З хатою нашою — зараз від неї й сліду не лишилось — пов'язаний у мене перший спогад про Григорія Тютюнника, або, як його звали тоді в селі, — Ігоря Буденого.

Я побачив його з вікна, біля якого грівся проти сонця, — стрункого, чубатого, з гордовито одкинutoю назад і трохи набік головою, і хтось, уже не пригадую, хто саме, сказав мені:

— Ото твій брат пішов.

Потім я дізнався, що він «копія Михайло», себто батько наш. Від того часу й по сей день образ батька в моїй уяві нероздільний з образом Григорія. Я з'єднав їх докупи — Григорієву зовнішність та манери й те, що чув про батькову вдачу або вигадав сам, і вийшов тато, якого я не пам'ятаю і не знаю навіть, який він був із себе, бо єдине його фото (він не любив фотографуватися) загубилося.

Я не випадково почав розповідь про Григорія з батькової хати. Йї, мені здається, Тютюнник багато чим зобо-

в'язаний як письменник, а надто як автор «Виру». Та й сам він говорив про це не раз.

Може, тому, що стояла хата над шляхом, чи тому, що в дворі був колодязь, єдиний на весь куток Гасанівку, а чи тому, що в ній жили самі мужики без господині (бабуся наша вмерла рано), — вона стала найзручнішим місцем для посиденьок, «закурацій», а отже й для балачки часом аж до перших півнів. Тим паче, що всі Хтудули — так нас прозивали в селі по дідові — завжди мали на столі дерев'яне коритчатко з січеним тютюном, уміли гарно пере-кривляти, себто копіювати односельців, і взагалі любили побалакати. До хазяйства ж, за свідченням нашого дядька Филимона Васильовича та й інших людей, Хтудули, крім тата, були байдуженькі.

Отож їде, скажімо, опішнянський дядько до Зінькова на базар чи ярмарок із хурою горшків, макітер, глечиків, свистунів, пересипаних збоїнами, чи вертає назад, розпродавшись, — де напоїти волів, де закурити та погомоніти, як не у Василя Феодуловича? І гомонять та реготи справляють такі, що аж стріха шелестить, а з відчинених навстіж дверей дим валує надвір, як із шинку.

Але найчастіше збиралися в Хтудулів люди, — майже всі вони близькі чи далекі напі родичі, — обдаровані природженим гумором, чіпкою спостережливістю з неабияким артистизмом. У селі нашому, Шилівці, й досі не можуть без веселої усмішки згадати Павла Васильовича, старшого батькового брата. На той час, про який ідеться (тридцяті роки), він уже був одружений і жив окремо. Жив пребідно, ходив узимку в семилатаній сірячині та дерев'яних постолах. Проте ніколи не журився з цього і ні на кого не нарікав, бо знав: не хазяїн він, не його стихія — земля. Шукав лише якоїсь компанії, слухача й глядача, а знайшовши, веселив, одначе сам при цьому ніколи не сміявся. Він умів перекривити, скопіювати мало не кожного шилівця й шилівчанку, беручи від кожного найхарактерніше й трактуючи його в найкумедніший спосіб. Це викликало захоплення й сміх. Копіював навіть свого батька, Василя Феодуловича, на що той реагував спокійнісінько, сказавши хіба поблажливо: «Хе, сук-киному синові стерво! Ти хоч їв сьогодні? Насип йому, Михайле, юшки...»

Його навіть вилаяти було неможливо, бо, послухавши ту лайку, він заходжувався лаятися й сам, ідеально копіюючи того, хто це почав, — і все кінчалося сміхом.

Здавалося, кому б, як не йому, виступати на сцені? І дядько Филимон, який один час керував шилівським драм-

гуртком, запросив брата на роль попа. Тут і сталася дивина. До свого виходу Павло Васильович, уже в попівській рясі, снав собі у гримувальні на стільці. Коли ж настав час виходу, його розбудили й випхали на сцену. Роль він знав напам'ять. Одначе, вийшовши перед люди, оглянувши зал, заусміхався на всі боки, розвів руками й сказав до публіки: «Чого не вмю, люди добрі, того не вмю» — і пішов за куліси, наступаючи на поли ряс.

У гримувальні його стали розпитувати, що ж таке трапилось, на що він відповів: «Та воно мені й на репетиціях набридло...»

Він був імпровізатор і любив не писаних героїв, а живих.

Заходив Михайло Іванович Тютюнник (по вуличному Гасап), правильніше не заходив, а втанцьовував у хату з сіней задки, заклавши руки в рукава драної кущини й приспівуючи: «І по сінях тупу-тупу, і по хаті тупу-тупу... Дайте, люде, закурить-залюлячить!» — і таки притупував розбитими чобітьми, обмотаними лантушиною та обмотузованими прядив'яними ошмивками.

Гасап перекривляв не гірше за Павла Васильовича, але не вмів одного: співати, як Павло, на криласі всіма голосами, від баса до дитячого дисканта. Батюшка й не сердився на нього за це. Питав лише після служби: «Это ты, Павел, блуждал сегодня из партии в партию?..» — і сміявся.

Навідувався ще Грицько Макарович Тютюнник, великий приятель нашого батька, отакій собі спокійний велетень, що, здавалося, міг би обіпертися плечима об обидва одвірки зразу; а також Ігор Лукич Чобіт, пристрасний шанувальник слів «філософія», «мужик», «адвокат» і розмов на цю тему. (Якось він сказав мені, пасучи посеред вигону корову на налігачі: «Якби той університет та отут-о на вигоні, я, сипок, його теж кончив би!»)

Наймолодшим серед цих людей був наш дядько Филімон Васильович, у сім'ї якого мені довелося прожити чимало років і почути багато дечого з того, про що розповідаю. Филімон Васильович мав прекрасну пам'ять, смак до образного слова і був неповторний розповідач. Григорій дуже любив його слухати, очі його завжди сяяли, коли розповідав дядько, а рука так і тягнулася до записничка, з яким він, принаймні в Шилівці, майже ніколи не розлучався. Пізніше, вже працюючи над «Виром», він писав мені в одному з листів, щоб я нотував усе, що розкажує дядько, і посилав йому.

Я згадую тут цих людей тому, що переконаний: сільські

типи, характери, імпровізовані ними, були знахідкою, вдячним матеріалом і свосвідною школою для майбутнього автора «Виру». А Павло Гречаний, Гнат Рева, окремі бувальщизни й деталі сільського побуту списані немовби з уст Павла, Филимона та Михайла (Гасапа) Тютюнників. Григорій умів слухати, цінував почуте («Ні! Ти тільки послухай. Цей народ геніальний!»), та й сам під настроїв не проти був розіграти когось, як і його дядьки.

2 Склалося так, що батькові нашому не випало пожити з першою дружиною — матір'ю Григорія — й року. І хто зараз міг би певно сказати, чому так трапилось, як не сам батько? Мені ж судити про це не випадає... Відомо лише, що розлучення було блискавичне, без свідків і скандальної тяганини, а одруження — важке. Справа в тому, що, коли майбутнє подружжя уже мало стати під вінець — традиція ця була тоді ще міцна, — місцеві духовні власті категорично відмовилися його звінчати, бо за святцями Михайло Тютюнник і Івга Буденна були родичі. Після кількох відчайдушних спроб виклопотати дозвіл на одруження по-християнському батько, так нічого й не добившись, одяг святкому чумарчину, взяв харчу й подався пішки за сімдесят п'ять верств до Полтави шукати щастя в архієрея. І таки знайшов.

Минуло вісім чи дев'ять місяців приймакування, як одного пізнього вечора батько перейшов міст і знову опинився в рідній оселі — з хворою матір'ю, що вже кілька років не володала ногами (коли баба прядла, то дід або хтось із хлопців крутили прядку, а вона тягла нитку), та двома братами: старшим, Павлом, і молодшим, ще підлітком, Филимоном.

Дід зустрів сина досить спокійно, наче знав, що так воно й станеться. Тільки спитав, виглянувши з печі:

— Нажився, кажеш?..

Видно, щось не подобалося йому в батьковому одруженні, однак у натурі Василя Феодуловича не було характерної на ті часи домостроївської жилки — «як батько сказав, так і буде», — і він дав синові волю. Взагалі, як розповідають, дід не любив старшувати в сім'ї. Він любив інше: поговорити. Приміром, про те, що було перше — Слово чи Бог, читав і трактував уголос «Четлі-Мінеї», просиджував годинами біля вікна й, помітивши когось там на шляху, вигукував насмішкувато, в'їдливо: «Ось диви, дивись,

хто пішов! Хе, сук-киному синові багатир... О вже ж і про-
ява. Погнався, бач, за білим хлібом, та й чорний поте-
ряв!..» і т. п. Є люди, які зморюються говорити. Дід змор-
ювався мовчати. Владу над ним мав, либонь, тільки бать-
ко. Коли дід аж надто вже багато говорив, батько казав
йому: «Годі, тату, поїдемо в поле» — чи «розпалюйте вже
в печі, а то тісто з макітри вискочить». Вони-бо після смер-
ті бабусі поралися і коло печі й по господарству вдвох.

Не можна сказати, що тато вдачею своєю мало схожий
був на своїх братів та діда. Він також не легковажив на-
годою докинути влучне слово, умів скопіювати, пожарту-
вати, однак ніколи не пошивався в чудопала-розважальни-
ка, як це з радістю й натхненням робив Павло Васильович.
Зайде, приміром, у лавку, постоїть, погомонить із кимось,
а як ні з ким, то з крамарем, тоді підіпре долонею щоку
й заспіває чудовим баритоном:

Ой, я нещасний,
Що маю діяти,
Є горілка в лавці,
Та ні за що взяти...

Отож, маючи старшого брата, закоханого в компанію,
балакучого, відданого слову батька, татові довелося взяти
всі клопоти по господарству на себе: вдень майстрував у
хатині, порався на грядках або коло печі, а в неділю чи ве-
чорами стриг і голив, як тепер сказали б, на громадських
засадах, шилівських дядьків або сидів над книжками.
Батько любив літературу, знав напам'ять трохи не всього
«Кобзаря», чимало поезій Пушкіна, а «Полтаву» так часто
декламував згодом старшому синові, що той без тексту теж
вивчив її. Не раз бувало, коли ми спізналися з Григорієм
як брати, розповідаючи про батька (для нас це було свято
любові до тата й радість взаємовідкриття через нього), Гри-
горій читав мені найулюбленіший уривок із другої пісні
отаким неквапно урочистим глухуватим баском людини
трохи сумної й до ніжності доброї:

Тиха украинская почь.
Прозрачно небо. Звезды блещут.
Своей дремоты превозмочь
Не хочет воздух. Чуть трепещут
Сребристых тополей листы.
Луна спокойно с высоты
Над Белой Церковью сияет...

І казав:

— Коли батько вечорами читав мені це місце, я завжди
дивився на нашу церкву, що біліла при місяці на горбі, як

із срібного паперу вирізана, і думав, що то про неї написано. Про місто Білу Церкву я взяв уже потім...

Або вигукував раптом захоплено:

— А ти знаєш, що наш батько пішов якось у Зіньків на базар, побачив оголошення, що Буряченко — був такий учитель приватний у Зінькові — приймає екзамени у тих, хто бажає поступити на короткотермінові курси вчителів, обличив базарування і склав екзамени. Без підготовки!

Це було перебільшення, але невелике, бо тато готувався стати вчителем. А те, як склав іспити, правда — зопалу, експромтом.

З Після розлучення з першою дружиною батько десять років одиначував, а Ївга Федотівна сім років не виходила заміж, і міст через річку не був міцним кордоном між ними з перших же днів після розлучення: вони ждали дитину.

Коли народився Григорій — це було 6 травня 1920 року, — його вирішили назвати Георгієм, або ж, як у нас кажуть, Ігором. Назвали. І послали Федота Йосиповича Буденного, Григорієвого діда по матері, записати онука в сільраду. Випивши на radoщах удома — опук! — дід вирушив до сільської Ради. Але ж по дорозі була монополька славнозвісної на всю околицю Гузійки. Як не зайти ради такої нагоди ще й до неї! І він зайшов... Коли ж парешті доплугавився туди, куди його було послано, то вже не тямив, як звелено йому записати онука. Став пригадувати — не пригадується, то сказав секретареві: «Пиши Грицьком. Воно, мо', й не так, як казали, зате просто, по-нашому!» І став Георгій Тютюнник, якого навіть мати не розучилася й досі називати Горею, — Григорієм. Про дідову витівку довідалися аж тоді, коли 1935 року брали у райзагсі довідку про народження, щоб хлопець міг учитися в зіньківській десятирічці.

Уперше дізнався Григорій про те, що з нього є батько, — дома казали-бо, що немає, — тоді, коли ще грався в пісочку. Відкриття це було, згадував він, велике й незабутнє.

«Граюсь якось біля дороги, — розповідав він весело, — а тут баба якась іде. Не знаю, хто вона була, пам'ятаю тільки, що «ч» не вимовляла. «Цього ти, — каже, — сипку, до татка не біжиш? Бацькиш, ондецьки він цымцькикує, і-гі-гі, ондецьки, ба?» Дивлюсь — од мосту повз верби на греблі три

козарлюги йдуть. Чорні, засмагли, білозубі і в білих сорочках. Сміються до мене. Підхопили на руки, понесли до лавки. Що говорили, не пам'ятаю. Знаю тільки, що накупили повну пазушку цукерок, пряників, донесли назад до пашої вулички, потім той, що був пайчорніший, поставив мене на землю, легенько підштовхнув й сказав: «Біжи додому. А як питають, де був, скажеш: ходив з батьком до лавки». То були Павло, Филімон і тато. Так і зажив я від того дня на два двори. Добро настало! Як тільки баба замахнеться віником, то я круть — і до Хтудулів через міст...»

Якось узимку Григорій захворів на скарлатину. Тоді це була небезпечна хвороба, лікували її здебільшого подомашньому: парили горло над чавуном із вареною картоплею, одлежувалися на печі в гарячому зерні (так і просять сюди порада Павла Гречаного Тимкові, коли той простудився у вирі): «Парепими кінськими кізяками обкладайся. У нас у заброді всі так лічилися»). Од скарлатини помер тої зими шилівський хлопчик, з яким Григорій любив гратися. І от одного вечора, коли Григорій лежав у гарячці, на порозі хати став запорошений снігом батько.

— Євгеніє Федотівно, — сказав він (рідко в селі звертаються до жінки так), — наші стосунки можуть бути якими завгодно. Але не зараз, коли хворий наш син. Я з кіньми — одвезу його до лікарні.

Ївга Федотівна вдягла Григорія, закутушкала батька поверх шапки башликом і провела підводу до шляху...

І ще один епізод розказував мені Григорій про нашого батька. Сумний епізод. Його й зараз тяжко згадувати.

Якось Григорій по дорозі в школу забіг до нас уранці й поклав перед татом, що пухлий сидів за столом, підперши голову долонею, окраєць хліба. Тато розломив той окраєць надвоє, половину дав Григорієві в школу, а другу ще раз розломив — шматочок собі й шматочок мені — й ледве вимовив: «Спасибі, сину. Любий ти в мене ростеш», — і став помаленьку їсти, затуливши очі долонею.

4 До школи Григорій пішов рано, в шість років. Так наврився, що годі було вмовити. Він не був рослий хлопчик, і завідувача школою, Наталія Іванівна Рябовецька, майбутня наша тітка (згодом вона стала дружиною Філімона Васильовича), завагалася: приймати такого малого до першого класу чи відмовити. Тут Григорій розплакався,

і Ївга Федотівна, нахилиючись близьенько до вчительки, швиденько змовницьким шепотом (така в неї манера говорити інтимно) сказала:

— Нехай іде. Посидить день-другий, та й обридне, хоч не морочитиме голову...

Однак це сподівання не справдилося. Наука давалася Григорієві легко, і вчився він гарно. Хоча й бешкетник був не останній. Можна було, скажімо, зробити із старшими, міцнішими хлопцями піраміду, виважитися на їхніх плечах догори ногами так, щоб дістати стелі й викласти там ступцями, натертими вугіллям, сліди — ніби хтось походив... Зате ж яка то була насолода, коли директор школи побачить на стелі відбитки людських ніг! А побачивши, скаже: «Хм, хм... Ану лишень роззуваймося й покажімо підшви!..»

По закінченні сьомого класу Григорій перейшов у зінківську десятирічку, на той час чи не єдину середню школу на весь район. Це — за вісім кілометрів од села. Ходити треба було пішки, щодня, у будь-яку погоду. Дорога хоч і не близька, як для підлітка, зате ж яка! Шлях розтинає село навпіл і попід старезними в три охвати вербами (в їхніх дуплах, що починалися від землі, ховалися в негоду закохані) пнеться на Беєву гору. За селом, управоруч од нього, — яр, який шилівці засадили кленом, осикою та дубком, щоб глини на грядки не заносило з водою; вліворуч — глибочезне провалля (у нас його звать «стінкою»), над котрим завжди шугають щурики, бо мостяться там у норах тисячами. Цим проваллям стікають навесні польові води в річку Грунь; а далі понад шляхом — Кирнасів ліс, обсіяний житами та пшеницями, і марева, марева — очі болять дивитися, як вони міняються. Український шлях. Інакше, здається, й не скажеш. А озирнешся назад — село в долині, як у тарелі, річка блищить синьо посеред верболозових низів, і туман уранці понад нею русло виписує... На Беєвій горі, достеменніше, з неї, й зачалися перші рядки «Виру».

Якось Григорій, коли ми зійшли на гору й довго дивилися на село, сказав: «Оце звідси, Григор'яне, я початок «Виру» побачив. А доки назад додому дійшов, — уже й написалося».

І прочитав по пам'яті:

«Село Троянівка гніздиться в долині. На північ від нього Беєва гора, покрита лісом, на південь — заткапа маревом рівнина, по якій в'ється полтавський шлях. Обабіч шляху то тут, то там мріють у степу хутори, маячать на далеких обр'ях, як зелені острови по синьому морю. В цент-

рі села тече річка з дивною, мабуть, татарською назвою, — Ташань...»

Прочитав він, як завжди, глухо, аж суворо наче, тоді додав:

«Слова, слова... А насправді, глянь: краще, брате, краще, просто незбагнено прекрасно».

І посумнішав, як завжди це з ним робилося — отак раптом, зненацька. Напевне, він відчував у ту мить вічну прикрість — нестачу слів, умовність понять, обмеженість людських уявлень перед лицем природи, життя... Мене ж цей уривок буквально струснув. До того мені здавалося, що я розумію прозу, читав у Горького навіть, що це — «необыкновенная кладка слов» і т. п., але тільки тоді, на горі, відчув її внутрішнє життя, якщо можна так сказати. Вдруге я пережив щось подібне, коли Григорій (це було впочі на шилівському мосту) прочитав мені, теж напам'ять, уривок із «Хаджі-Мурата», — повільно, просто, без притисків і театральщини:

«...В холодный ноябрьский вечер Хаджи-Мурат въезжал в курившийся душистым кизячным дымом чеченский мирной аул Махкет. Только что затихло напряженное пение муэдзина, и в чистом, горном воздухе, пропитанном запахом кизячного дыма, отчетливо слышны были из-за мычания коров и блеяния овец, разбиравшихся по тесно, как соты, слепленным друг с другом саклям аула, гортанные звуки спорящих мужских голосов и женские и детские голоса снизу от фонтана»...

І падовго вмовк. Потім сказав, піби подумав уголос:

«Отак умів писати граф. Одним абзацом уїхав в аул».

Мені доводилося якось читати, що у «Вирі» панує стихія народного життя. Це було написано з помітним негативним чи, сказати б, співчутливим відтінком, бо ж саме моняття «стихія» прив'язувалося до особливостей авторового обдарування. І мені пригадалося те, що не раз повторював Григорій: «Терпіть не можу книг, писаних начебто за підручником логіки Асмуса. Не твори, а нудьга. Немає прози. Стефанік, Тесленко, Чехов, Толстой так не писали. Правда, у Толстого є логічні місця у «Війні і мирі» — роздуми пораненого Болконського на Аустерлицькому бойовищі, Платон Каратаєв... Запрограмованість, нудьга».

На ті роки, коли Григорій учився в зінківській десятирічці, припадають перші його поетичні спроби. Тим, хто не уник цього захоплення в юності чи навіть виріс потім у письменника, певно, відомо, як ставляться до «писателів» ближні, та ще в селі, де не те що шила — шевського гвіз-

дочка в мішку не сховасш. На них позирають, як на диваків, з них часто-густо кепкують навіть рідні.

Григорієві ж, можна сказати, пощастило. Коли в зіпківській райгазеті з'явився перший його вірш і хлопець прибіг із нею до Хтудулів, тато, радий, мов дитина, обережно вирізував той віршик ножицями й на долонях поніс його через усю хату до комода. То було «визнання», дарма що домашнє, але справжнє, непідробне! Хто знає: може, батько мріяв про це, ждав цього... І можна тільки уявити, як почувався Григорій, коли втратив батька, а разом з ним і свого першого цінувальника, натхненника.

Можливо, трагедія, особиста, батькова, тому тільки й сталася, що, рядовий колгоспник і пильщик, він не схожий був на мужика або не зовсім схожий. У кожному селі є така людина чи такі люди: напівмужик-напівінтелігент. Їх одразу видно, вони впадають в око. Тоді в тих, що пильнують «нрави», виникає питання: «Чому? А чи немає тут чогось такого?..»

Спершу був жарт. Якось у неділю (не було навіть вихідних) до нашої хати завітав військовий і, змірявши тата поглядом з голови до п'ят, сказав:

«Що ж, Михайле Васильовичу, збирайтеся...»

Тато зблід і сказав матері:

«Лаштуй, Галю».

Тоді військовий зареготав, спитав «Михайла Васильовича», чи дуже він злякався, і сказав:

«Ні, ні. Поки що ні. Я зайшов, щоб ви поголили мене...»

Батько, звичайно, поголив його і навіть ні разу не врізав, і навіть руки в нього, як згадує мама, не тремтіли, тільки довго був блідий.

5 Шевченко писав якось, що Брюллов жодної лінії не дозволяв собі провести «без моделі». Мабуть, кожний серйозний письменник теж не може написати справді художній твір без «моделі». Не писав без неї і Григорій Тютюнник. Спробував раз, коли заходився над романом про Західну Україну («Буг шумить»), побачив, що без «моделі» його гне на вже вторований шлях, до «Поднятой целины», — і покинув. У «Вирі» ж що не пейзаж, що не характер, що не репліка — то й Шилівка, по-художницьки, безумовно, осмислена й узагальнена — як образ цілого народу.

У «Вирі» життєва модель взяла гору над літературною. Це особливо чітко видно, коли читаєш «Буг...».

Є люди, яких не годуй хлібом, а дай порозводитися про «любов до пароду». Вони завжди викликають нудьгу, а частіше — посмішку, бо відомо ж, що про любов мовчати. Мені не доводилося чути від Григорія й слова на цю тему. І разом з тим я ніколи не зустрічав раніше людини, так самовіддано закоханої у свій народ, і такого знавця українського характеру — од дрібних деталей до найвищих узагальнень. (Йдеться, звичайно, не про «своє болото», «наймиліше гніздо», а про почуття культурної людини. Григорій мав, кажучи словами Чехова, талант людяності. І вроджений, і вистражданий). Треба було бачити й чути, як він розповідав і показував своїх героїв із «Виру», як глибоко знав їх і як умів через деталь — репліку, міміку, жест — розпізнавати характер. Він, по суті, перевтілювався в них, як актор. «Це ж викінчений тип! — було його улюблене резюме.— Дядько наш, Филимон — неперевершений майстер відтворювати характер, ліпити його з дрібниць, які ми навіть не помітили б. Він міг би бути гарним письменником, якби вважав папір і ручку корисним відкриттям...»

Про кого б не розповідав Григорій — Павла Гречаного, Гната Реву, Охріма Горобця і т. д., — він сам ставав Гнатом, Павлом, Охрімом. Здавалося б, дивно, що безліч деталей, які так лягають в образ того чи того героя «Виру», лишилося поза сторінками роману. Григорій був багатий на матеріал і саме тому не смакував його в творах, не розписував.

Найдужче ж він любив розповідати про того, хто став прообразом Павла Гречаного, і часто копіював його навіть у звичайній, «не літературній» розмові.

Жив по сусідству з Ївгою Федотівною її дядько, а Григоріїв двоюрідний дід Павло Йосипович Буденний, великий курець, добряк, вайло, мовчун і силач. Він копав колодязі, ями на кладовищі, коли хтось умре, косив, молотив, одне слово, що йому веліли, те й робив.

«Ти б мене, Їгорко, побрив», — ні сіло ні впало скаже, бувало, через тин Павло Йосипович, прозваний у селі Штавлем.

Григорій, тоді ще парубочок, лагідний, завжди охочий прислужитися, до того ж бажаючи наслідувати тата, кидається до хати, виносить бритву, ослінчик, рушник, щоб волячу шию «клієнтову» обіпнути...

«Сідайте, дядьку!» — й заходжується коло нього.

Бритва тупа, як тріска. Що не проведе по дядьковій шні, кров слідом так і юшить. А Штавлло сидить і дримає... Грицько сяк-так доголить, якщо це слово можна вжити за такої ситуації, змие кров холодною колодязною водою, щоб яось її зупинити...

«Вже, дядьку!»

Аж тоді Павло прокидається, солодко всміхається спрочно й каже:

«А вжє жь і брїтва в тєбе. Їгорію... Вогонь! Не брїс, а як водою змива, ня-а-а...»

Він не чув болю!

Або поскладає на тин величезні руки, по-собачому покладе на них підборіддя і довго мовчки, пихкаючи цигаркою, водить очима за Григорієм, що вештається по двору. Тоді скаже, як волами повз двір проїде:

«Ня-а-а... Дай мені, синку... газети на цигарки».

«Та я ж вам дав позавчора аж п'ять! — здивовано вигукне Григорій. — Де ж ви їх діли?»

Штавлло мовчить, винувато кліпа очима й, коли вже його прохання забуто — так довго він мовчить, — скаже:

«Ті я вже скурив, ня-а-а...»

«Ото за два дні?!»

«Так я ж зараз сторожую, — пояснить нескоро Павло. — А вночі куриця... як у жнива вода п'єця: раз по раз...»

Штавллові ж належить і пісня, яку Григорій під веселу руку співав по-штавлівськи і називав «шилівським варіантом модернізму». Цю дивацьку пісню проспівав Штавлло лише одного разу, коли ішов від Гузійчиного шинку-мопопольки, і зосталася вона в пам'яті вдячних шилівців:

Не-ех, чорнобрїва Гузійка-а...

Далі Павло Йосипович, як завжди, довго мовчав, ловлячи ногами стежку й шукаючи другого рядка з підходящою римою. Але не знайшов і закінчив так:

І чорнобрїві... ня-а-а... пеньки!

Це жартома.

Справді ж, народні пісні Григорій глибоко шанував, знав їх безліч і сам умів гарно співати, маючи густий приємний баритон. «Наша народна пісня, — казав, — як роман. Навіть побудову має епічну. І жодної легковажної!» Остапньою тихою залюбленістю його була пісня про журавку, яку ми співали не раз на шилівському мосту вчотирьох — Григорій, Федір Тютюнник, Володимир Вінниченко (Григорій любив цього веселого й розумного хлопця) та я.

Ой, журавко, журавко,
Чого кричеш щоранку?
Ой як мені не кричать,
Як так високо літять.
Полечу я до саду
До листочка припаду...

По черзі виводили, по черзі брали «хтору», а в річці скидалися щуки, і світилася «одинокa зоря над млинами» під хутірцем Лейбівкою...

6 Після того як не стало батька, доля розлучила нас із Григорієм на п'ятнадцять років: мене забрали з Шилівки в Донбас тітка й дядько, Григорій поступив до Харківського університету. Різні дороги, різні долі. Я знав, що в мене є брат,— знав і не більше. Те ж саме було, мабуть, і з Григорієм. Та й що могло бути спільного між нами без батька? Голос одної крові? Він «породичав» нас пізніше, десь у п'ятдесят другому-третьому роках. Щоправда, ми інколи бачилися за ці п'ятнадцять років, але про що могли говорити підліток і доросла людина?

Пам'ять зберегла лише дрібні деталі. Ось ми, учні п'ятого класу, разом з усією школою, з усіма шилівцями стоїмо біля цементних східців старенького сільбуду. Червоціють прапори, пдачуть, сміються люди. А на східцях попереду голови сільради, членів сільвиконкому та голів колгоспів виходить Григорій і виголошує промову. Він у довгій шинелі, затис в одній руці шапку з червоною партизанською стрічкою навкоси, а друга лежить на грудях у перев'язі. День Перемоги.

Ось під шкільною стіною стоїть драбина, а на ній — Григорій. Вмочає щітку в цеберку і виводить білими літерами: «Ласкаво просимо, земляки-воїни!» Ждуть демобілізованих.

1946 рік. Я штовхаюся в гурті ремісничників перед училищем, ждучи, поки нас «запустять» у їдальню, а на кам'янці посеред центральної вулиці зупиняється ЗІС і з кузова сплигує на брук Григорій. Довга чорна чуприна падає йому на обличчя й затуляє його аж до підборіддя. Не пам'ятаю, знав я тоді чи ні, що Ігор Буденний, двадцятишестирічний мій брат, уже носить у легенях над серцем двадцятиграмовий уламочок німецького снаряда...

А ось Григорій сидить у хаті, куди нас із мамою прий-

пято «в сусіди», бо своя згоріла. Якись жінки почтають його, що треба їхати в Харків кіпчати навчання, а не женитися на гарній бідовій татарці Фаїї, що працює на молочарці. (Її закинула в наше село війна). Ігор сердиться на жінок, щось заперечує їм, тоді обіймає мене за плечі й каже: «Еге ж, братику?» Мені від того, що він каже «братику» й обіймає, — ніяк... Я не знаю, що «еге ж», проте одказую: «Угу...»

От, здається, і все.

Сходитися ми почали аж тоді, коли я служив на Далекому Сході. Туди прийшов мені перший лист од Григорія. Він писав, що ми брати й повинні спілкуватися, не забувати один одного.

Лист був зі Львова чи з Шилівки — не пам'ятаю. Я пишу «почали сходитися», бо відразу не зійшлися. Надто вже довго були чужі. А ще мене мучило тоді жахливе недовір'я до людей, до того, що вони можуть бути щирі. Піймати людину на нещирості було мою хворобливою втіхою. Григорієві листи здавалися мені фальшиво щирими. Чому він не помічав мене раніше, а тільки тепер, як уже я й сам не пропаду? — так думав. А тут раптом одержую зі Львова лист, вкинтий у Владивостоці, не лист, а записочку — з запитанням про те, як мені живеться, «суху, коротку, без щирості!»

Прочитав і з коментарями на полях — вони здавалися мені дотепними — одіслав назад...

Через місяць прийшла вбивча відповідь.

«Григорію! Я одержав свого листа з твоїми коментарями і не серджуся на тебе тому, що я рідний твій брат і до того — старший; я розумію, що ти образився, але причин для того не було. Я справді писав листа похапцем, якраз перед від'їздом моїх знайомих (у Владивосток. — Г. Т.) і рішуче не міг написати чогось іншого, крім того, що написав. Те, що ти прислав мого листа назад зі своїми помітками... свідчить про те, що в тобі немає такту культурної людини, а, навпаки, є трохи хамства і кволих спроб «стати в позу»... Ти це кинь. Будь скромним і знай, що хвастунів я органічно не переносю. І потім ти, очевидно, не розумієш, що навіть для того, щоб писати листи (не говорячи про оповідання), треба бути трішечки мудрецем і знати, що ти пишеш й для чого. Обвинувачувати мене в пустоті та ще до того в душевній — це вже занадто; тим паче, що з моїми душевними якостями ти слабо обізнаний... і через те, мені здається, ти можеш судити про них, але не можеш засуджувати і поспішати зробити свої висновки, тоді як

«поспешность нужна при ловле блох», а ні в якому разі до людей.

Тепер відносно твого оповідання... Я прочитав його кілька разів і хочу поділитися з тобою своїми враженнями...

Перше. Ти не маєш чіткого уявлення, як будувати оповідання. У цьому відношенні раджу познайомитись із теорією літератури (підручник проф. Тимофєєва), уважно прочитати яке-небудь оповідання Чехова і прослідкувати, як воно побудоване; ну хоча б таке, як «Тоска», «Попрыгунья», «Душенька» і т. д. Взагалі прочитай твори Чехова уважно... (Далі називалися основні елементи сюжету, що ілюструвалися переказом простенької новели Мопассана.— Г. Т.).

Але я не хочу, щоб ти подумав, що оповідання будується лише на гострих ситуаціях. Ні. Чехов — майстер будувати його на найпростіших, звичайних речах. У листі до свого брата він писав: «Я могу написать рассказ о черпильнице, о пепельнице» і т. д. Ця ж сама «Тоска», «Сумерки», «Толстый и тонкий», «Крыжовник» побудовані на простих речах.

Твоє оповідання побудоване на враженнях, які тебе схвилювали, ти їх пережив, і вони заставили тебе сісти і написати про них. Це — добре. Добре, що ти береш факти з життя. Мушу сказати, що в тебе є багато даних, які свідчать про те, що ти можеш писати і з тебе будуть люди. Але ти сам знаєш, що письменником можна стати тоді, коли ти без цього не зможеш жити, не зможеш уявити собі життя, коли писати про людей, природу... стане щоденною потребою, твоїм «злим генієм», диханням, твоєю сутністю, життям. Література — це не спорт, не розвага...

Отже, ти будуєш своє оповідання на враженнях. Це добре. Ти можеш подати кількома штрихами обстановку, в якій діє герой, в тебе добре виходять діалоги, розмови; сам того не розуміючи, ти чудесно вирисовуєш образи (а це дуже важливо, і не кожен це може навіть з маститих літературів)...

Але головний твій недолік — це ще невміння користуватися словом. А слова, брате, це алмази, з яких будуються красиві речі. Слово в тебе неточне і часто «не до шмиги», як кажуть, не до місця. Я ці місця підкреслив...

І ще багато є неточностей, яких усіх не перелічити.

Раджу: оповідання почистити, «подрайти», «протерти піском і пролопатити», щоб кожне слово блищало. Пиши нові речі, заведи записну книжку, записуй туди вирази з живої мови і свої думки.

Тільки розумні, дурних не треба...

Твій брат Григорій.

б. І. 54».

За підручник Тимофєєва я того разу не взявся, «драїть» оповідання не схотів, бо зненавидів його, а знайшов ожеговський «Словарь русского языка» і прочитав тлумачення слова «хам». Я знав його й без словника, але мені хотілося дати «кваліфіковану відповідь»... Виявилось, що жодна з трактовок цього злополучного поняття аж ніяк до мене не підходить. Я сів і написав, що... я не хам. У формі протесту. І заявив про розрив стосунків.

Але ж, на превеликий подив, відчув після цього, що Григорій — мій брат, справжній старший брат! Я завжди був сам. І коли бачив, як мого товариша скубе за віщось старший його брат, заздрих... молодшому. Хотілося брата. І от він об'явився й поскуб!

Я ждав сердитої відповіді. Місяць, що за нього обертався тоді лист із Владивостока до «материка» (так ми звали захід) і назад, здався мені роком. До того ж страшно було, що відповідь зовсім не прийде. Але рівно через місяць одержав зі Львова бандероль з «Енеїдою», підписаною Григорієм: «Читай нашого великого земляка і не забувай рідної мови». А незабаром — другу, з «Мартіном Іденом»: «Ця книга навчить тебе досягти мети. Григорій Тютюнник».

Однак листування між нами й після цього не налагодилося. Я не забув «хамства» (тоді саме я скаржився в щоденнику на долю за те, що вона не дала мені «щастя прощення»), і далі почувався ображеним. Це почуття було солодке...

І от прийшов лист, уже не тільки з «мораллю».

«...Якщо ти знаєш моє «кредо»... то по якому праву ти задрав хвоста і зневажася свого старшого брата? От приїдеш додому, то не подивлюся, що ти моряк, а здеру з тебе твій «кльош» і висічу за таке неподобство, щоб знав, як носа задирати. Носодерців у нашому роду не було, і я не хочу, щоб ти цю традицію порушив. Оце тобі хоч сердься, хоч ні — справа твоя.

Тепер я в Шилівці. Вчора ввечері був у мами. Пробач, ти хлопець делікатний, я це знаю, знаю також, що мені зараз треба просити пробачення, тому й прошу: пробач, я прочитав твої листи, так як хотів почути твоє слово, пізнати між рядками твій настрій, твої думки, визначити, як поволі ти розумнішаєш, і думки твої з розпатланих стають струнками, логічними. Я знав тебе зовсім маленького, і те-

пер ти для мене ребус, який мені треба поступово, крок за кроком розгадувати. В душі моїй до тебе є лише теплі братерські почуття, яких ти не розумієш і не ціниш, чортів ти турок! От що! Приїдеш — сказав висічу — і висічу! Ну, полякав, і вистачить. Тепер про інше. Ти скоро демобілізуєшся. Хочеш їхати в Щотово (до дядька Филімона. — Г. Т.). Добре. Не заперечую. Хочеш кінчати дев'ятий клас — схвалюю і дуже радий, що ти добре розумієш ціну науки і освіти... Проте я серйозно подумую щодо того, аби тебе забрати до Львова, якщо для цього благополучно складуться умови і ти погодишся на цей крок. Бачиш, справа в тому, що я переходжу на іншу роботу, тобто буду працювати у самому Львові в журналі «Жовтень» редактором прози...»

Цей лист датовано серпнем 1955 р.

А через місяць ми зустрілися, можна сказати, вперше як брати, що вже трохи взнали один одного... Я не бачив Григорія близько дев'яти років і погано уявляв його. І ось поїзд підходить до львівського вокзалу. Віп ще не зупинився, коли я побачив Григорія у старепькому кремовому макіптоші, без капелюха, з високо і трохи набік закинutoю головою. Віп ішов швидко, поглядаючи на номери вагонів, тоді побачив мене й побіг... Ми обнялися. Нас штовхали, збили з моєї голови безкозирку, хтось поліз за нею під вагон і начепив на Григорієву голову. Це вивело нас із того стану, коли немає слів, немає думок, а тільки серце стугонить і очі пече од сліз. Ми засміялися і так, обнявшись за плечі, пішли до вокзалу — Григорій у безкозирці та макіптоші, а я простоволосий, стрижений, бо якраз перед демобілізацією попав на гауптвахту. Ми сиділи у вокзальному ресторані доти, доки нам не сказали, що ресторан уже годину тому зачинився і що нас не чіпали, бо не хотіли заважати. Ми говорили того вечора про все наше життя, про тата, Шилівку, Владивосток, війну, пили горілку і не п'яніли, плакали й не помічали сліз...

Я дивився на Григорієве обличчя й повільно впізнавав його заново — так воно змінилося: вкрилося глибокими, як шрами, зморшками, а очі стали великі у білках і сумноніжні в зіницях. (В листі до перекладачки роману «Вир» на чеську мову В. Абжелтовської Григорій пізніше писав: «Висилаю фото. Правда ж, я схожий на сердитого турка?»). Я знав, що Григорія оперували й виїняли з-над серця осколок («Ура!!! — писав він мені в одному з листів у Владивосток. — Мій ворог тепер лежить на столі у коробочці з-під годинника. Двадцять грамів смерті»). Знав і те, що

йому словом і ділом, матеріально допомагав у ті, мабуть, найточніше буде сказати, трагічні часи Олесь Гончар.

Але не знав, що операцій було три, з них дві невдалі, бо лікарі не могли добратися до осколка і тільки свищ зробили в спині — рану, що не загоїлася до кінця життя, так і лишившись під бинтами. Другого дня, вже в Кам'янці, він показав мені її. «Іди подивися, Грицю», — гукнув із спальні, де Олена Федотівна, дружина, робила йому перев'язку, підняв майку, стоячи до мене спиною, і за мить уже опустив її. Я встиг побачити лише сині шрами (вони були один повз один) і між ними — маленьку рану.

Ночували ми тої львівської ночі на квартирі Григорієвого товариша, який люб'язно залишив нам ключі в сусідки, а сам помандрував до знайомих, бо не хотів нам заважати. Ми проговорили аж до світанку, Григорій уклав мене відпочивати на канапу, а сам стояв навколішки біля неї і читав вірші — глухо, з баритонним гулом у поранених грудях:

Ми спали із ним у окопі одним,
Ми мріяли з ним про покинутий дім,
Цигарку курили удвох пополам
І разом дивилися в очі смертям.
В атаках страшних, що не бачаться в сні,
Назустріч ішли двадцять третій весні.
І нам, що в атаках зуміли дружити,
Вмирать не хотілось, хотілося жити.

Я ніч пам'ятаю. Ми брали село.
Всього нас дванадцять у темінь пішло.
Здрігалась земля і гуділа в огні...
Чи страшно було чи не страшно мені,
А тільки я в сердці своєму зберіг —
Товариш в селі біля тину приліг.
Підповз я до нього — рухнутись не зміг
Лежить мій товариш, товариш без ніг...
І, може, тому, що не зовсім пора,
Лежить, тільки стогне, лежить, не вмира...
І тихо, як жалоба, сіється сніг...
— Дострель мене, — каже. — Ну, як я без ніг...
Я взяв його й тихо поніс між пожарищ,
А губи шептали: — Товариш, товариш...

Він сам був «товаришем», якого після останнього поранення виніс на собі якийсь балтійський моряк у минулому, а згодом партизан. Вісім кілометрів ніс і таки виніс. Де зараз той Костя-моряк і чи знає він, чи може знати, як часто згадував його Григорій?.. Снаряд вибухнув у нього за спиною, і в очах став лише червоний спалах, вуха різнув крик — і все покотилося у чорну яму невідомості. Потім був госпіталь, палата безнадійних, звідки виносили вже

назавжди. Йому примарилося, що він лежить спиною в нудно-гарячому болоті й воно смокче, смокче його спину і поволі втягає в себе. Він закричав. Ворочався у закривавленій постелі й кричав, але в палату ніхто не заходив: усі, мовляв, кричать, потім затихають. Він став лягтися найстрашнішими словами, й тоді увійшов лікар... Незабаром його перенесли в палату для живих... Але той болотячий сон-марення ще довгі роки мучив його, змушував одвертатися од чорних кольорів і ям.

Другого дня ми побували в «Жовтні» й вирушили на Кам'янку-Бузьку. Автобуса не трапилося, то сіли в кузов грузовика. Серпень тоді випав холодний, по-західному вологий, листя на деревах здавалося мені темнішим, ніж у нас на Полтавщині. Ми мерзли, горнулися один до одного і вкривали — я його кученькою полою бушлата, він мене стареньким, поштопапим у кількох місцях макінтошем...

У Кам'янці довелося побути разом недовго: Григорієві треба було їхати на роботу в журнал, мені — поспішати в Донбас у школу, бо навчальний рік і так уже почався.

Незабаром я одержав на дядькову адресу листа, в якому вперше згадувалося про роботу над «Виром»:

«Чолом тобі, брате, і всім Хтудулам уклін земний!

Сьогодні неділя, то з неділею будьте здорові!

Ти, Грицьку, мабуть, так зайнятий, що в тебе не вистачає часу на листування. Вірю, бо в самого часу обмаль; та ще лінь чортяча, як реп'ях, причепилася до чоловіка, аби її «шляк трафив» — ніяк не відірвеш. Хотів би, щоб ти з подробицями написав мені, як ти гризеш цемент науки, де працюєш і чи вистачає тобі тих грошей хоч на цигарки. Ти, бестія, я тебе знаю, такий, що тобі хоч і трудно, то тільки мурчиш сам собі. А ти пиши. Щоб я знав. Отак-то. В мене немає якихось особливих змін та новин. Літературні справи топчуться на одному місці, розгублено озираються і кричать: «Пробі, рятуйте». А я, як дід Терешко, все онучі шукаю. З квартирою також іще не влаштувався як треба. Живу, мов циган: де шатро нап'яв, там і ночую. Робота як робота. Читаю, відписую. В кінці ставлю: «З пошаною» — аж язик набік від задоволення. Так треба. Служба...

Ось тобі взірєць поезії:

Стоїть людина худорлява
і дивиться на свій... гібрид...

Це про Мічуріна. Одне слово, робота моя цікава, до душі мені. Іноді з таких творів так насмієшся, що «кишка кишке — кукиш кажет».

Мені цікаво, Грицьку, от що. Візьми ти, будь ласка, та заведи такий блокнот і записуй буквально все, що говоритиме наш славний Філімон Васильович. Особливо те, що стосується хроніки Шилівки. Все, що він скаже. Бо це, брате, золотий пил, самоцвіти народного гумору, на який наше покоління вже не здатне. Тільки роби це так, щоб він не помічав, бо йому буде п'яково і, може, неприємно. З розумом роби, а не в лоб. А тоді оті всі записи мені переправиш. Фіксує окремі влучні, цікаві словечка, на які так багата його мова. Бо задумав я, брате, писати про Шилівку або повість, або романику цілого. Це поки тобі лише принаюся.

Тепер тобі порада: не порахуйся з часом, знайди журнал «Октябрь» (9, 10 номери 1955 р.), там є прекрасна річ К. Паустовського «Золотая роза», і прочитай його уважно. Знайдеш там багато цікавого для себе. Можеш навіть написати окремі думки. Це річ незвичайна по силі думок і прекрасною мовою.

Оце поки що і все. Порося заболіло, гуркає та гуркає, а годувати нема яким чортом. Корову купувати не хочу. Бо з мене такий господар, що хіба ножицями в тарілку січку різатиму. Картопля вродила, як овечі бубурішки. Півня на горіщі закрили, а він співає як скажений. На Жовтневі заріжемо к лихій годині. Яйця на базарі по 7 крб. десяток. Макінтош порвався... Леся має підлогу в кухні і так шкребе щіткою, що аж мені ноги холонуть. Радісно співає «Карії очі», а що мені з тих очей, коли й на пиво немає?..

Привіт усім домочадцям.

Козельський реєстратор і статський советник Тютюнниковський.

30.X. 1956 р.)»

Звичайно ж, ніяких поросят, півнів, корів не було. То імпровізація... Взагалі більшість листів, писаних Тютюнником, — своєрідні гумористичні оповіданки, за якими частогусто крилося нелегке його життя і в першу чергу — літературне.

Відомо, що Григорій почав писати ще до війни. А читачі взнали його й, наважуюся сказати, полюбили чи оцінили тільки після появи першої частини «Виру».

Справа тут не тільки в тому, що Тютюнник не міг себе знайти — хоч за роботою та операціями й це пелегко було зробити. Річ у тому, що те, чим боліла його душа, ота його «головна книга», яка часто лишається так і не написаною, не узгоджувалася з загальним напрямком тогочасної літера-

тури. Носити її в собі, звісна річ, нелегко... То не модна схемка, не сюжетик, а цілий народ, ціла епоха! Тютюнник носив у собі свій «Вир». Він, може, так і пішов би з ним із життя, коли б нашій літературі свого часу не відкрилися нові обрії. Товариші Григорія дивувалися потім, як швидко він виріс на їхніх очах, не маючи гадки, що Тютюнник просто розкрився, вільно дихнув, відчув можливість узятися за те, що міг і пристрасно бажав здійснити.

І в той же час:

«Дорогий та рідний брате мій Грицьку!

...Настрій мій не зовсім веселий. Передчуття такі, що повість у Москві навряд чи вийде. Потрапив я якраз під реорганізацію МТС, так що — кричи рятуйте. Адже цього в повісті немає. Тому вона вже «не сучасна». Помилуй боже, я ж не член уряду! Звідки я міг знати про таке міроприємство?.. Взятися за детективи? Вони тепер у моді. Міщанство за них б'ється...

Роман рухається помаленьку, але... я за нього уже потерпаю. Не знаю, що з ним буде. Так що діла мої неважні і темні, як ніч. Іноді я впадаю в такий розпач, що хочеться все кинути й вийти вовком... Але я не втрачаю духу і пишу... Чого я не зав. птахокомбінатом, а письменник?.. Оскільки мені до зарізу треба грошей, то я, мабуть, накинуся на нариси й оповідання, хоч так тяжко відриватися від роману.

Міцно тисну руку.

Григорій Тютюнник — старший.

9 квітня 58 року».

Це єдиний лист, у якому Тютюнник — стомлений. І сказав про це. В інших він, як завжди, бадьорий, про себе пише в двох словах, а то — жарти, турбота про інших або зарисовки з натури.

Всі ті роки я жив в оточенні, в якому розмовляли поросійськи, і починав писати російською мовою. Тому брат, відповідаючи на мої листи, теж писав поросійськи.

7. VIII. 1957 р.

«Гришенька!

Говорят: нет худа без добра... Так и это: я не мог ото-слать письма, написанного тебе еще 4 августа, и не отослал его, по всей вероятности, потому, что все эти дни, как и ты, зверски работаю; встаю из-за стола в таком состоянии, что если бы кто меня спросил внезапно: «Как ваша фами-

лия?» — я с минуту не мог бы ответить на этот вопрос; то есть я просто забыл отослать его. Но это к лучшему. Сегодня получил от тебя письмецо, которое ждал с волнением и, прочитав его, остался весьма доволен. Молодец, дуй дальше. (Тоді я складав екзамени в університет.— Г. Т.). Впрочем, я знал уже немножко раньше, что с диктантом у тебя дело не плохо, потому что видел тебя во сне чистенького, свеженького, молоденького, в беленькой, хорошо отглаженной матросочке и брючках, всего белого, как облако в штанах. Вот и не верь снам. Пошел к маме, она говорит, что плакала за тобой во сне. Тоже хорошо: к радости. Ну, хватит. А то расхвастался, как сибирская девка.

Страшно беспокоит меня твой финансовый вопрос, ты напиши мне прямо, сколько осталось у тебя денег и на сколько хватит; должны же мне, черт возьми, на днях выслать деньги, и я сразу же бабахну их тебе, так приблизительно в сумме 200 рублей.

Скоро приезжает жена и сынок. Вот все новости. Сейчас обедаю и бегу на почту бросить письма, а потом попру на Прутиловку (куток села.— Г. Т.) читать маме твое послание. Сегодня среда. Возле клуба будет сованье ног, потом будет демонстрироваться кино, а Медышин Сергей будет под клубом петь во все горло, конечно, «Гей, ви, хлопці-риболовці». Выйдет Ігор (кіномеханік.— Г. Т.), станет упрашивать, потом сядут на мотоцикл и укатят в буфет.

Ну, еще раз — крепись. Желаю ковать железо могучей рукой докрасна. Твой брат *Григорий*».

27. XI. 57 р.

«Здравствуй, Гриша!

У меня радостное событие: получил от тебя три письма в один день. Однако радость моя омрачилась, как только я вскрыл письма. Оказывается, ты был болен, а я, свинья, злился на тебя и пророчил, что ты за что-то сердиться на меня. Я не буду спрашивать, как ты умудрился заболеть вирусняком; это пошесть, им болеют все. Но вот как ты схватил воспаление — это вопрос. Не выпил ли ты, старина, холодного пива или воды, не постоял ли с какой-нибудь стильной девочкой после танцев в холодном коридоре или, может, ты плохо одет вообще? Как бы то ни было, но теперь уже первопричина роли не играет, хотя может сыграть свою роль как назидание. Ты, Гриша, пойми, что если отец дал тебе железное здоровье, то транжирить его нечего, нужно его беречь. О, ты еще не знаешь, что значит не иметь здоровья,

ты, пожалуйста, не ухмыляйся. Ведь знаю: ты сейчас гогочешь от моих проповедей, каналья, а я тебе еще раз скажу: береги себя, ибо ты должен понять, что то, что тебе больно, больно и мне... Думаю, что, если ему там хуже стало, а вдруг он снова болен, а вдруг осложнения пойдут. Ить это вообрази: пять кило с плеч. Ты, брат, с этим не шути. Поэтому слушай, что я тебе буду говорить, и поклянись исполнить. Не гогочи! С тобой говорят серьезно.

1. купи себе бутылку рыбьего жира и пей три раза в день по столовой ложке.

2. Перестань курить. Ибо если ты будешь курить так же, как до болезни, — будет худо. Остаточные явления от воспаления, безусловно, в легких существуют, и ты наделаешь беды. Не покури хотя бы с неделю, пока очистятся легкие. Ах, как хорошо ты себя почувствуешь. У тебя значительно повысится трудоспособность, ведь усталость, на которую ты жалуешься, не от слабости организма, а от никотина, который ты отравляешься в страшных дозах; у тебя повысится память; не бросишь курить — он съест ее.

3. Делай по утрам зарядку на вдохи и выдохи, фильтруй легкие, дабы не было остаточных явлений.

4. Проверься несколько раз на рентгене.

Это я говорю тебе потому, что мы, Хтудулы, варвары к своему здоровью. В следующем письме пиши, как выполняешь.

Да, хорошо питайся. Пусть мать, если ресурсы позволяют, подбросит тебе жиров посылкой. На науку пажимай, но не до одури. Ведь я тебя знаю. Ты такую программу-максимум в своем письме отметил, что загнуться можно «к лихий годині».

Рассказ твой о дяде мне очень понравился: узнаю дядю; он у нас нежный и чуткий в душе, только внешне грубоват, так ведь мы все такие. Знаешь, Гриша, я вспоминаю, какой нежный, до глупости доверчив и наивен был я в юности и как люди не умели ценить во мне этой черты, даже насмехались надо мной; теперь я закрылся на люк и выпускаю чувства к людям через клапан нежности осторожно, по тому, кому сколько следует; одному не жалею: литературе. Роман мой, Гришуха, движется. Уже имею 500 печатных на машинке страниц. Это — 20 печатных листов. А еще первая часть не окончена. Думаю, к весне одолею. Понимаешь, испытываю затруднения в недостатке фактического материала для общественно-политической линии; интимная, бытовая идет хорошо. Ведь я описываю жизнь села до войны. В Шиловке собрал часть, но мало. Да и то: у кого

соберешь? Ведь ты наших пиловских гушаков знаешь. С ним пока разговоришься, два раза в Артиллерщину сходить можно. Спрашиваю как-то Брынчука: «Ну, как же вы жили до войны? Какая, по-вашему, разница между довоенной жизнью и теперешней?» Он почесал затылок, насунул на глаза «картуз», высунул кисет, закурил, молчал полчаса, а потом, вместо ответа на мой вопрос, спрашивает: «А тобі павіщо воно пужке?» — «Так, — говорю, — вспомнить интересно». Он еще молчал с полчаса, а потом: «Що ж до війни? Тоді все на коровах, а тепер — на тракторах».

Вот тебе и поговорили. Мне такой ответ ничего не дает. Мне нужно знать экономику ведения хозяйства, агрономию, фермы и пр. Поэтому на этой неделе еду во Львов, привязываюсь в библиотеке к стулу и начинаю рыться... Нужно, ничего не поделаешь. Роман я назвал условно «Вир» — «Водоворот». В украинской лексике слово «вир» имеет более широкое значение и очень передает события, о которых идет речь. Но меня смущает очень важное обстоятельство: будет ли понимать название средний читатель? Поэтому я подыскиваю новые заглавия. Но, дело, конечно, не в названии. Писать мне становится все тяжелее, то ли становлюсь вредный и придирчив, но многое меня из написанного уже через два дня не удовлетворяет, я переделываю, злюсь, бурчу про себя: «Ах ти ж анахтемська душа» и «дряпаю» дальше. Все же — дело идет. Иногда я прекращаю работу над романом, потому что в голову залезет какой-нибудь сюжет и мучит, и мучит, и долбит мне мозги, тогда я отбрасываю все в сторону, сажусь и шпарю новеллу или рассказ. Например, сегодня я окончил одну новеллу, которую аллюром шлю в Киев... Потом у меня начато две повести, зовут, но разорваться не могу. Пусть подождут немного. Да. Еще новости. Повесть «Хмарка» все же переводится на русский язык. Переводит Кедрина, жена очень хорошего, но почему-то мало известного поэта, уже усопшего, его убили какие-то два неизвестных в Москве в 1945 г., Дмитрия Кедрина. Она прислала мне сборник его стихов. Чудесные стихи. Так вот, она переводит. Скоро должна прислать мне на читку. Также я получил письмо из Москвы, из института кинофикации, письмо, в котором просят разрешения экранизации повести, жалуясь на то, что, дескать, нет фильмов на колхоз. тематику, что нужно, дескать, такой фильм выпустить. Я с радостью разрешил, послал им книгу, но в эту затею верю слабо, потому что кинофикация мне представляется так: в длинном полутемном коридоре, которому нет конца (коридор полутемный и узок), идет дядя в бобрах

и с суковатой палкой и одышкой, за им вереницей шествуют сценаристы и робко предлагают: «Дядя, возьми сценарий. О целине. Любовь с первого взгляда и перевыполнение зяблевой пахоты. Все учтено-с». Поэтому я написал: делайте, что хотите. Я — пас. Прислали письмо, что что-то они уже делают, ведут какие-то переговоры с Киевской киностудией, но это меня не интересует, потому что из этого ничего не выйдет.

Семья моя живет помаленьку. Все из дому уходят, остаюсь я один. Юра помнит тебя, часто вспоминает, узнает на фото и недавно демонстрировал, как надо ходить мужчине, и мигал глазами.

У нас мороз. Была оттепель. Снова морозец. Дед Кирило Билокобильский убил «косого» и принес мне выпивши. Я был занят, зайца взял, дал ему, деду, на «сто пятьдесят» и отпустил з богом. Дед врал безбоянно, как все охотники, «що я вбив зайця одною дробиною. Ось як розрізатимете — побачите... У вухо».

Стихи Коленского (мого товариша по університету. — Г. Т.) я прочитал. Парнек он, по-видимому, умен и пишет неплохо, но позирует. Впрочем, это не страшно. Это присуще всем молодым. Поэт из него может получиться неплохой, если он прибавит страсти. Пока что у него одни раздумья. Впрочем, я вскоре вышлю свои отзывы. Адресую тебе. Для него. Письма не вскрывай, т. к. его это может оскорбить. Впрочем, гляди сам. Я ваших взаимоотношений не знаю. Ах, как мне хочется еще с тобой поговорить. Подольше. Кгм. Значит, так. Я в компате еще не топил. Озябли ноги. Обожди, «потунаю»... Все. Продолжаю. Итак, о Цвейге. Я, как только получил и прочел твое письмо, пошел в магазин, купил и читал весь вечер. Прочел «Амок» и «Двадцать четыре...». Пишет он великолепно. Психология потрясающая, детали сделаны исключительно мастерски, но, увы, я никогда не смогу быть беспристрастным читателем. На все смотрю с точки зрения профессионала. Дело в том, что манера его письма в психологии мне абсолютно подходит, там есть чему научиться, и это великолепно; мы так писать еще не умеем, и бог знает, может, и не научимся; но манера его письма в коллизиях — не подходит... Сенсационно. Сенсационно начинается каждый рассказ, то есть с какого-то необычайного, загадочного происшествия, чтобы сразу заинтриговать читателя. Я такой манеры не люблю. Это мне почему-то напоминает дельца, стоящего на рынке и показывающего краденную вещь из-под полы: «Куни, мол, хорошая вещь». Я люблю спокойную, эпическую расповедь à la

Толстой Лев, где нет ничего необычайного, нет игры эффектов, по это простое, взятое из жизни, а не из жизни «гранд дамс» и гувернанток, такое простое и такое сильное. «Поликушка», например, рас. Чехова, Гоголя, Успенского, что разрастается в твоих глазах в грандиозное, незабываемое. Притом, если ближе присмотреться к Цвейгу, психология, поведение его героев однотипны, может, здесь имеет влияние манера вести рассказ от «Я». Безусловно, имеет и ограничивает, очень ограничивает писателя, так, например, леди из «Двадцать четыре...» и врач из «Амок» чувствуют почти одинаково. А это несправедливо и невозможно. Они разные люди, и психология их не может быть одинаковой...

Давай о другом. Вот, например, о том, что ты начал презирать общество пьяных и ругающихся. Это очень хорошо. Вообще, я чувствовал, что университет на тебя окажет очень хорошее влияние. И на самом деле, хорошо быть скромным, культурным человеком, знающим смысл жизни, хотя бы в нашем понимании, и каждый день узнавать что-либо новое, интересное. Как твой драмкружок? Наверно, нету времени, правда? И вообще, как общество, в котором крутишься? Современного типа студента я, к своему стыду, представить не могу... Может, теперь пошли студенты сильнее, серьезнее, «потому как» многие из них от стака, от плуга. А раньше, пару лет назад, было — «бядя», детский сад какой-то. «Стиляг» ненавижу страшно, они у меня возбуждают чувство какой-то нечистоплотности. А как глупы! Боже мой! Десять ослов не завидуют одному «стиляге». Фу. Это самое отвратительное, что родилось из молодежи за 40 лет. С ними ты будь холоден и невозмутим. Если чувствуешь, что скажешь умному человеку глупость, «сіпни» себя за ухо, стиляге же говори все, что чувствуешь и думаешь...

Приезжала ли к тебе мама? Что нового рассказывала? Как прошли твои именины? Поздравляю и я тебя, братец, да вот, свинья, не знал, когда родился. 2 декабря? А? Я, брат, 6 мая. Во!..

Уже надворе вечерееет. В комнате тепло. Свет еще не включен. Малиновый закат ложится отблесками на мое балконное окно. Стол как раз возле окна. Здесь мне хорошо. Вечереет. Играют по морозку дети на улице, слышу, как они кричат. Закат затухает, снег багрянеет, потом делается слегка пепельным, наступают сумерки, но еще хорошо видно, и я пишу без света. Ветерок еле-еле, дым из труб отполит в сторону, мне видно в окно. Да-с. Зима. Такая чудесная, милая пора, и в эдакую пору чуть не втопился Базарів Лук'яшко, когда воровал чужие венгеря. Да, принесли

билеты в кино. Смотрим «Тихий Дон». Я уже раз видел. Все хорошо. Но все ходят и в будень и в праздник разряженные, как на астраханской ярмарке, смазывает все дело. Потом Глебов Григ, стесняется целовать Аксиною; а Христоня на собрании у Штокмана красуется в генеральских сапогах. Фу ты, черт. Неужели они не смогли досмотреть, что это так видно и «не соответствует». Ведь Христоня все равно, что дед Штавро. А вообще — хорошо.

Ну, что же, братец, заболтался.

Бувай здоровенький, бережи себе, та допоможе тобі аллах в ділах твоїх, та обдарує тебе милостями, та хай життя твоє буде рівним, як пустеля Аравійська, і зеленим, як сади Семіраміди.

Міцно тисну лапу.

Твій брат *Григорій Перший*.

А в нас сучка цуценят навела. Вівчарки. Пищать у будці, як вовчепята. Сусід каже, що одне з них ярча. Що значить «ярча» і чому воно «ярча», жди пояснення в наступному листі.

Ще раз тисну лапу».

6.IX.1957 р.

«Великомученик Григорій!

Благодарю за послание. Молодец, написал быстро. От всего сердца спасибо, купно прошу и дальше не задерживаться с ответом на мои письма. Исключения могут быть в двух случаях: 1) если не будет денег на конверт и марку, 2) если нападает хандра. В первом случае положение затруднительное, но хандру прогнать легко... Приехал я в Каменку еле-еле, дорога была препаскуднейшая. Начну сначала. (Ты требуешь подробного письма. Получай. Почерк у меня — последнее усовершенствование инквизиции, поэтому терпи, да прощен будешь). Выехали мы автобусом, как ты видел, на Полтаву, в Оношине село много пассажиров, среди них пьяный парень с гармошкой, который всю дорогу играл какое-то сумасшедшее поупурри из бесовского репертуара и так врал, что «Рябиношка» выходила приблизительно, как «Не брани меня, родная». Потом сели две бабы и заклали кондуктора мешками с картошкой, так что ей, чтобы дать билеты, надо было показать руку, как из колодца... Потом кондукторша потеряла билетов на сумму 10 000, военные нашли, долго не давали, пока довели до истерики, потом, наконец, вернули. Вместо слова «Благодарю» эта желчная девица с расклеенными от слез глазами сказала:

«Бессовестные». Вот — воспитание... В Полтаву приехали вечером. Поезд на Львов отправляется аж в 10 часов утра. Что делать? Ожидать прямого на Львов или ехать на Киев. Стали совет держать: я говорю — ждать львовского, вернее, ворошиловградского, она говорит: ехать на Киев. Наконец (никогда не слушайся жены своей, ибо каяться будешь, новая, тринадцатая заповедь, утвержденная синодом) влезли в поезд, идущий на Киев. Ехали с плацкартами. Елена с Юриком спали, я курил и присматривался к публике: в купе со мной ехал отставной подполковник, философствующий; прежде чем что-нибудь сказать, открывал рот и, сохранив положение на букве «о», искал мыслишку следующую и изрекал: «Атомная энергия — важное открытие», далее этого положения он не двигался и потом принялся рассказывать, как ловить перепелок и какое вкусное из них мясо; сам он, по рассказу, откуда-то со степей, кажется, с Херсона. Другой — типичный командировочный, в костюме районных начальников, с портфелем и с зеленым плащом на руке; тот рассказывал о Воркуте, Енисее, Кагарлыке смешивал все широты нашего Союза, толковал за картишками и высказывал на каждой станции, чтобы спросить, сколько стоит жареная курица... Потом ехала женщина, тучная, по-видимому, старая кокетка, видать по лицу, говорила исключительно и даже подчеркнуто с одним только подполковником, не выносящая вагонной вони и через каждые полчаса (я от нечего делать засекал время) обрызгивающая постель духами. Дама закатывала глаза, и вот тебе ее лексикон: «Ах, какая прелесть!», «Ялта — это чудесно», «Изумительно», «Не говорите мне о юге, я теряю спокойствие...», «Это что-то непостижимое». Дама явно заигрывала с подполковником, а на нижней полке сидело что-то черное, сердитое и в шерсти — это ее муж, мужчина лет пятидесяти, профессию разгадать трудно, если бы это было в средневековье, то безошибочно можно было бы определить, что он гильотинщик. Образина эта читала все время какую-то истрепанную книжку и ни с кем не разговаривала. Потом вагон уснул, я тоже. Потом проснулся на какой-то станции и слышно было, как за окном спорили мужские голоса:

«А я тебе говорю: отправляй на третью».

«Куда на третью, если она занята!»

Побежал какой-то человек в замусоленной спецовке, спрашивая: «Где багажный?», потом вышел дежурный в малиновом картузе, ударил в колокол, и мы поехали. В 12 часов в Киеве. Вокзал, толкотня, шум; возле касс — ад, чи-

стилище и рай, не хватает только Данте. Прусь и я. Билетов нет. Кто-то бьет себя в грудь и клянется, что ему нужно срочно ехать в Новоград-Волынский, его отжимают. Ругань, крики, сюрчки блюстителей порядка, красные от жары морды, чемоданы, уалы, дамские шляпки, бритые военные затылки, вспотевшие физиономии носильщиков, полотняные обшитые мешки с яблоками, возле которых стоят бабы в ожидании московского поезда; путаница, толкотня и истерический крик:

«Насте, а ти мій мішок взяла?»

«А ти мені казала?»

Одарка лезет в толпу и вдруг видит свой мешок целым. На лице у женщины выражение счастья. В мешке — центнер веса. Какой дурак его возьмет?

Смотрел я на эдакие кадры и пошел на авантюру, «закомпостировал» билеты через «мать и ребенка». Посадка. Люди бегут к вагону, давят друг друга, какая-то девочка лет шести орет во все горло: «Где моя бабушка?» Юрик вцепился мне за штаны, боясь потерять папу, у меня в обеих руках чемоданы, Юрика бери хоть зубами, по-волчьи. Влезли. В проходе люди, пройти нельзя. Плацкарты нет. Стоим. Ребенка Лена держит на руках. Возгласы:

«Проходите, чего стали!»

«Куда, на голову, что ли?»

Стоим...

«Товарищи, пропустите. Я проводник. Поезд отправлять надо...»

«Без тебя отправят...»

Скрежет колес. Двинулись. Пробка начинает рассасываться. Какой-то мужчина интеллигентного вида ропщет:

«Прошу не толкаться».

«А ты не стой на проходе. Вырядился, как на бульваре».

«Вы, товарищ, повежливей».

И дальше:

«Ты чего тут развалился? У тебя плацкарта есть? Это мое место, слазь».

«А ты чем лучше меня, что будешь лежать, а я буду в углу жаться?»

«У меня плацкарта. Это мое законное место».

Приходит проводник, сгоняет с полки нахального товарища, тот берет свой чемодан, тянет буквально по головам пассажиров и все так же продолжает спрашивать:

«Чем я хуже тебя?»

Публика безмолвствует на этот вопрос. Я заглядываю

под среднюю полку, пять человек, по-видимому рабочих, тесно жмутся друг к другу.

«А ну, хлопцы, потеснитесь, ребенка уложить надо».

«Гм. Еще уложить? Тут хоча б сісти де було».

«Ничего, потеснитесь».

Один, по-видимому, совестнее всех, уступает место:

«Пусть малыш спит. Пошли, ребята, в тамбуре покурим...»

Едем. Елена сидит... Юра спит, я стремлю в проходе, опершись руками о полку. Проводник, слышно по говору — львовский. Это юркий, маленький человек, движется по проходу, разносит плацкартным постели, беспрерывно повторяя: «Прошу, прошу...»

«Что ж это вы,— спрашиваю я,— что это у вас за беспорядок? Сесть негде...»

Проводник начинает объяснять, что Южная железная дорога якобы незаконно украла у Западной дороги 300 вагонов и перекрасила их в красный цвет. Я наливаюсь бешенством. Какая мне в конце концов разница, в какой цвет перекрашены эти вагоны, мне ехать нужно, притом — по-человечески. В Дубно вагон освобождается, ехать стало легче. Во Львов приехали в 11.30 дня, поезд на Каменку идет в 7 часов вечера. Очень весело... Ждать поезда не хочется, едем на автобусную станцию. Юра спрашивает: «Папа, куди ми їдемо? В Полтаву?» О, счастье. Через 10 минут уходит автобус. Погружаемся. Два часа блювотной тряски, Юрик вцепился в сиденье, нет сил оторвать, глаза сонные... Наконец, Каменка... Вот здесь и сажу. И пишу тебе письмо...

Теперь вот что: ты, братец, не стесняйся и пиши, как живешь, а главное проэкспериментируй, когда тебе всего нужнее будут деньги. В начале месяца, в середине или в конце. Деньги тебе я высылать буду по твоей просьбе; когда захочешь, пока больше 100 в месяц не могу. Первый куш отхватишь, по-видимому, числа 15—20, может быть, и раньше, постараюсь раньше, потому что знаю, денег у тебя сейчас или нет вовсе, или очень мало. Ты пиши, ничего от меня не скрывай пожалуйста, а то я тебя знаю: надуешься и будешь молчать, а то, чего доброго, соль грузить на вокзал попрешься.

В Шиловку еще не писал... Напишу на днях. Вот характер: обиды прощаю, но забыть никак не могу...

Пиши, пожалуйста, подробней о своей жизни и впечатлениях. Помни, что письма — это хорошие упражнения для будущего литератора, очеркиста, коим хочу тебя видеть и

верю, что что-нибудь эдакое из тебя вылучится, только, душа моя, учись прилежно, приглядывайся, принюхивайся...

Толкачевку знаю, жил в 29 корпусе. А внизу — Журавлевка. Да, ночью в огнях, красиво. Правда? Прости, Гриша, я сегодня сильно устал и, вижу, довел тебя до чертиков своей «предлинною хворостиною» слов.

Жму руку.

Григорий I».

16.11.58

«Неисправимый брат мой!

С верой в человечество и непогрешимость пресвятых дев ожидал я от Тебя, о, великий Моурави, длинного письма; не дождался и, убедившись в том, что лучише средство самоискупления само искупление, взялся за перо, дабы невиновным быть в предолгом молчании. К этому побудило два обстоятельства. 1. Погода на дворе прегадкая: дождь, сырость, слякоть... Пойти некуда. По стеклам окон чьи-то слезы текут... Одним словом, в такую погоду пишут предлинныя письма всем родным и знакомым; пропивают всю получку до копейки; поэты садятся за романы в стихах; драматурги сокращают монологи и вынычивают мысль о самоубийстве, ибо пьеса не идет-с. Ни один театр не принимает-с. Поелику я прозаик, то сел за письмо. Это первое обстоятельство резюмирую: погода. Второе. Не дольше как «вчера» видел тебя во сне (ей-богу, не вру) в виде тореадора в схватке с черным быком. Вместо красного плаща на тебе был обыкновенный «лантух», к тому в нескольких местах рваный. Отсюда я сделал вывод, что ты болен, следуя убеждениям бабы Базарыхи, которая говорила: «Приснилась мені, сусідоньки, чорна корова. Я за нею, а вона на гатку та реве-реве. Коли ж воно з Василем погано: оженився».

Вот, после вступления, так сказать, экспозиции, перехожу к главному. Почему от тебя ни слова о каникулах? Где и как ты их провел? Сохранял ли образ божеский или ходил пьян, образина? Чтобы — ани-ни. Слышь? Паче всего — здоровье береги, чижик тебе его не разыщет, коли потеряешь. И вообще, что за мода молчать и ни слова о состоянии своем? Непоправимый лентяй. Ну, хватит. Разругался.

Новостей у меня особенных нет. Арбу с романом «пхаю» дальше, гора крутая, ехать тяжело, путь бесконечный. На днях был во Львове на совещании писателей. Три дня. Жил в гостинице «Львов». Сам в компании. На совещании подво-

дили итоги творческих дел наших «списователей» за два года. Все нормально...

Получил письмо с Донбасса от Коленского; паренек он, видимо, весьма здравого смысла, литературу любит и что печально, понимает. Непонимающим литераторам значительно легче. Увидишь — извипись от меня, ведь я не ответил на его письмо. Занят был очень. Но напишу. Ведь там идет речь о некоторых общих наших знакомых...

У меня приятная новость: я получил московскую «Литературную газету» с докладом Тихонова на пленуме писателей 13 февраля о состоянии и задачах л-ры; между прочим, с этой высокой, всесоюзной трибуны вспоминает докладчик и обо мне. Ищи на 3 стр. сверху, первая колонка. В «Лит. газете» 15 февраля на первой странице жирным шрифтом найдешь заметку: «В Союзе писателей». Там сказано, что будет, дескать, организована творческая встреча с писателями Львова и Ужгорода. На эту встречу вместе с группой львовских товарищей 8 чел. поеду и я. Это будет с 5 по 15 мая. Потом мы из Москвы поедem, кажется, в Ленинград. Дальше: повесть моя должна выйти в издании на рус. языке, в и-ве «Советский писатель», с которым я веду активную переписку. Между прочим, повесть уже переведена на русск. язык, с переводом я ознакомился, одобрил и отослал в Москву, как известили меня буквально на днях из Москвы, повесть также рекомендована в ж-нал «Молодая гвардия». И еще — какой-то Юрий Косач из мира кинематографии прислал письмо с желанием экранизировать повесть. Как видишь, «скубуть» меня хорошенько, что с этого выйдет — увидим.

Одно меня обидело — что Тихонов относит меня к «мслодым», это я считаю для себя чуть ли не пощечиной, поэтому отращиваю бороду, дабы в таком виде явиться в Москву. Одно хорошо — будут все знать, что есть такой и что-то делает, это хорошо, и газета тут сделала мне хорошую услугу.

Все это, в конечном счете, не суть важно, мне сейчас главное — написать роман. Вот. А там посмотрим...

Пиши мне почаще.

С приветом Григорий Первый».

18.IV.59 р.

«Здравствуй, Гришуня!

Целую тебя в щечку, Людочка!

Я понимаю, что у вас, у студентов, мало времени на письма, но вы все-таки пишете старику, не забывайте, ибо

я потом рассержусь и, бог знает, что могу... Та нічого я не зроблю, бо дуже вас люблю, чортенят!

Сейчас я сделал себе небольшой перерыв в работе, ничего не делаю, только читаю, читаю, читаю и даже пишу дневник, что очень редко со мной случается. Первую книгу романа я уже закончил и поэтому «байдикую», вторая в черновиках тоже готова, но на днях я ее прочитал и решил писать заново, потому что многое меня не удовлетворяет. Жена говорит, что я каторжник, буквально оттягивает от стола, а я все равно потихоньку пишу, когда она на работе. Она говорит, что вторая часть «все хорошо, не смей ничего делать», а я делаю и не каюсь: получается лучше. Упрямства у меня хоть отбавляй. А в общем, на лето, как всегда, у меня найдется работа и огромная, так что не знаю, будем ли мы с тобой, Гриша, ходить на рыбалку. Между прочим, у меня на это лето уже выработана программа. Мы от слов перейдем к дії, к делу, то есть.

1. Мы должны пешком исходить весь наш район, особенно меня интересуют глухие хутора, где я смогу послушать истинно украинский язык, а это для меня очень важно, посмотреть людей, поговорить с ними...

2. Ты должен мне помогать и сам учиться у народа твоего родного.

Известие о болезни дяди, его психологическом состоянии меня потрясло, я очень много думал, написал письмо Наталии Ивановне, жду ответа. В письме я убеждал, что все будет хорошо, и я сам в этом уверен, что все будет хорошо, ибо еще не было случая, чтобы болезнь могла сломить наш род. Мы десятижильные, так що хай Ониська лізе в запічок.

На днях я закажу телефонный разговор с тобой и Людой, из которого я хочу узнать, как ты живешь. Пиши, что тебе нужно, я помогу. Мне кажется, что у тебя плохо с обувью и рубашками. Пиши, чтобы я знал, стесняться нечего.

Роман, первая часть, еще у меня на столе, я его правлю, но из трех редакций я получил приглашение отослать его. Но я держу. Пусть отлежится. Какая его судьба будет дальше — посмотрим. Я потом вам напишу.

Еще раз целую и прошу писать мне письма чаще. Особенно прошу Люду. Ну и тебя, конечно, Гриша. Пишите, скучаю за вами.

Григорий Тютюнник».

7 Взимку 1960 року мені випало побути разом з Григорієм у Кам'янці-Бузькій близько трьох тижнів. Олена Федотівна, дружина Тютюнника, була саме у від'їзді, й ми господарювали вдвох: я допомагав йому, як умів, правити переклад першої частини «Виру» на російську мову, він мені — готувати їсти для нашого «курення», як ми весело себе називали. Ще на службі, маючи не одну можливість побувати в черговому (та й позачерговому) наряді на камбузі — флотській кухні, я набив руку трохи кувхарити, принаймні знав, що за чим кидається в борщ... Отож уся «тонка» кулінарна робота випадала на мою долю, а Григорій узяв на себе «загальне керівництво» — показував, де і що брати в погребі, як користуватися газовим балоном тощо.

Жив він тоді в двоквартирному будиночку по Шевченка, 13, на другому поверсі. Був цей поверх схожий чимось на мансарду о двох невеликих кімнатах та з комірчинами по боках. У кімнатах вітряними зимовими днями стояла холоднеча і, чи то мені тепер видається, чи так воно й насправді було, усе там рипіло: східці дерев'яні вузькі, що вели на другий поверх, підлога, навіть комірчини... З меблів найдужче впомку великий розтовчений диван, обтягнутий червоним оксамитом, коли б чи не дореволюційного ткання, та велике дзеркало з жовтими плямами по краях.

Адже Григорій приїхав до Кам'янки-Бузької, за його словами, маючи лише старелький чемодан з книгами та єдиний, місцями вже позашиваний костюм. До того ж учителювати йому довелося недовго через рану та операції, літературні справи з тієї ж причини ледь посувалися, а пенсія становила мізерну суму — тридцять карбованців на місяць. Після виходу роману можна було б, розуміється, придбати іншу меблю, але Григорій сподівався незабаром одержати квартиру у Львові, тому в мансарді все лишалося так, як за скрутних часів.

Працював Григорій за невеличким хитким столиком у спальні. Тут-таки висів портрет М. Шолохова за робочим столом і з ручкою в пальцях. Якось, помітивши, що я розглядаю портрет, Григорій сказав: «О, то мудрий вьошенець. Великий знавець свого народу».

Мова перекладу в багатьох місцях не задовольняла Григорія, і він працював над ним з ранку до вечора, переробляючи заново цілі сторінки, шукаючи відповідники до окремих слів та ідіом, і гукав мені з спальні на кухню, щоб шукав і я. Але частіше обходився сам, або за допомогою словників, або пригадував прозові чи поетичні тексти з російської класики, яких знав напам'ять чимало.

Опівдні ми сідали снідати й обідати заразом, і Григорій на всі боки вихваляв мої кулінарські здібності, обіймав за плечі й ніжно вмовляв кинути філологію та перейти на шеф-кухарі... Або обіцяв лагідненько:

«Я тобі, братику, за такий смачний обід завтра кльош так напрасую, що як муха вдариться з льоту об складку, то й голову розсіче. Ось побачиш!»

До речі, кинути філологію він радив мені не тільки жартома, а й цілком серйозно кілька разів. «Чого б тобі не стати істориком або лікарем? Прекрасна професія — лікар». Це слово — лікар — вимовлялося з якоюсь особливо благородною інтонацією. Він і сам непогано знався на медицині, міг вести цілком професійну розмову з лікарями, і один з них, наш земляк, шилівець, якимось запитав у нього здивовано: «Звідки в літератора таке знання медицини?!» Теорія і практика — велике діло — напівжартома, але з сумом в очах сказав Григорій. Адже він вилежав у госпіталях пемісяць і не два...

По обіді ми йшли на прогулянку — або до саду шукати опалі пізні яблука в листі під снігом, або в старий чудовий парк недалеко від будиночка (Григорій казав, що в тому парку народився не один розділ «Виру»), або на леваду, до Бугу, який чорнів згори звивистою смугою — ще не замерз.

Та найлюбішими нам були вечори, коли ми гомоніли в мансарді, не вмикаючи світла, притулившись спинами до теплового кахляного комина, в якому затишно, по-сільському, потріскували дрова, а по стіпах шастали червоні відблиски од полум'я.

А, бувало, Григорій раптом запропонує весело:

— Знаєш що, давай проведемо збори з Кольвахом! Ти — Кольвах, я — представник.

І починалося.

Я йшов до дверей, підпирав плечем одвірок, розстібав рукави сорочки й зашпиляв у них руки, мовби вони мерзнуть — так дід Кольвах завжди слухав збори в колгоспній конторі. А Григорій клав на стіл стос книжок, хапався за нього з обох боків, як за трибуну, і урочисто прорікав:

«Дорогі товариші! Наш робочий клас і трудова інтелігенція з величезним ентузіазмом»...

Далі йшла імпровізована промова. Мені, «Кольвахові», слід було слухати її, дивлячись у підлогу, покивувати головою і весь час мудрацько посміхатися самому собі.

«А у нас що? — розпалювався «доповідач». — А у нас ні одного справного воза, двигун і досі в МТС на ремонті, у молотарці пурхають горобці, як у драній клуні, попімаєш, а

па молочарці систематично крадеться обрaт, замість того, щоб іти в корито свиням!..» — У конторі гнітюча тиша, всі слухають похнюпивши голови, і раптом, коли доповідач зробить паузу, «Кольвах» од дверей, не піднімаючи голови й не виймаючи рук із рукавів, спитає:

«От ви, товаришок, сказали: робочий клас, трудова інтелігенція... А хто ж ми такі?»

Тут доповідач мусить якийсь час ошелешено дивитися на «Кольвах» — у Григорія це виходило неповторно: опуклі очі його нерухомо втуплювалися в «старого» і пронизували його наскрізь довго, довго — і нарешті повільно так, з наголосом:

«А ви, дедушка, — селяни!»

«А-а... селяни, та й годі... — якомога скептичніше казав «Кольвах», кивав головою і мудрацько посміхався сам собі, не одриваючи очей од підлоги. — Чусш, селяни... Так-так...»

Потім ми мінялися ролями. Причому роль Кольвахa залишалася такою ж, а доповідь повторювати заборонялося: імпровізуй!..

В один з таких вечорів я й наважився сказати Григорієві, що хотів би прочитати йому своє оповідання. Я знав, що він не охочий вести вузько-літературні, професійні розмови, принаймні зі мною, і не раз казав: «Сам, сам докопуйся до свого джерела. Творчість діло таке: тут ніхто нікого не навчить. Флобер учив Мопассана? Ні й ні! Він тільки підтримував у ньому бажання писати і то досить скептично. Так що — сам пиши. Тобі ж на користь буде».

Крім того, мені не забулася одна прикра розмова, що пригнічує мене й досі — така безтактна вона була з мого боку.

Сталося це в Шилівці, певдовзі після того, як журнал «Жовтень» опублікував першу частину «Виру». Григорій приїхав до мами на відпочинок, я — на канікули. В перший же день ми зустрілися смерком на мосту, по дорозі один до одного. Йому, звісно, хотілося почути моє, бодай незріле, слово про роман, і він по якомусь часі спитав:

«Як тобі мій «Вир»?»

Я похвалив — і похвалив щиро, але вийшло це в мене мимохідь, біжка, як щось саме собою зрозуміле. Так лоша тицьнеться губами в шию лошиці-мами і знову вскоки та вбрики по лугу... За хвилину я вже виповідав йому своє захоплення Ремарком, якого саме прочитав: здається, то була «Тріумфальна арка». А на додачу ще й вигукнув:

«Отак треба писати!»

«Всім?» — байдужим голосом глухо спитав Григорій.

«Всім! — сказав я гаряче.— Особливо українцям, бо в нас не пишуть, а розмальовують. А де психологізм? Де інтелект?»

Григорій довго мовчав, так довго, що я встиг обидитися на ту його мовчанку й хотів уже «гордо піти», як він сказав:

«Ремарка я теж читав і шаную його... Може, ко м у с ь (він так добре натис на «комусь») навіть хотілося б полоскотати нерви інтелігентній публіці, дати її інтелекту калорійну поживу... — Тут він зробив довгу паузу.— Тільки хто ж буде писати для оцих людей? — і кивнув на село.— Для них і про них. Ремарк?»

Того вечора ми ще довго ходили селом, розмовляли про всяку всячину, але по його голосу, інтонаціях, дещо холоднуватих, відчужених, я зрозумів, що зробив дурницю...

На мою пропозицію прочитати оповідання Григорій недоволено, як мені здалося, глянув скоса своїми чорними, як графіт, зіницями й сказав:

— Якщо ти вважаєш, що воно вдалося, давай, а якщо ні — переробляй, доки вдасться, або кинь і заходжуйся коло іншого. Напівфабрикатів не читай.

Я сказав, що не знаю, вдалося воно чи ні, але набридло, остогидло так, що я, мабуть, його викину.

— О! Тоді давай,— враз пожвавішав Григорій.— Раз набридло, значить там щось є!

Я витяг з-під покривала на дивані захований там свій гіркий опис і налагодився читати: одкашлювався, мацав сторінки, почувуючи себе, як сільський допризовник перед військкоматівською медкомісією.

Але Григорій, на моє щастя, сказав:

— Ні, ні, я на слух не беру. Сам прочитаю.— Забрав з моїх рук пожмаковані аркуші й пішов до спальні, причинивши за собою двері.

За ті півгодини, доки він читав, я пережив два гострих бажання: одне — діждатися вироку, друге — втекти. Але ж як утечеш: приїхав по-студентськи, маючи гроші тільки в один кінець.

Аж ось двері спальні рвучко розчинилися і в них став Григорій.

— Є! — вигукнув він гучним баритоном і потряс над головою паперами. Потім сказав спокійно-діловито: — Сідай за стіл, будемо працювати. Обережненько так, ніжпесенько, щоб з водою не вихлюпнути й рибину.

Ми зсунули стільці, притупилися голова до голови, і Григорій прочитав перше речення.

— Так?

— Так.

— А як без оцього слова? — Кресь олівцем — і речення одразу зазвучало по-новому, так, як я й хотів би його написати, та не зумів.

— А оце навіщо? Отуто крапочку давай поставимо. Давай? От так. Тепер читай!

Він збуджено сапав у мене над вухом, лоскотав щоку звислою чуприною і воркотав баском:

— Тепереньки, як казала баба Вушкалка, оце речення читай. Що тут зайве? Оце? Пр-ра-авильно, Хтудулячко ти мій дорогий. Далі.

— Стривай,— сказав я, коли вже змокрів, хоч у кімнаті було таки прохолодно.— Ти скажи про загальне враження. А так длубатися в кожному реченні — зненавидіти можна.

— Е, хлопчику мій малий, оце тобі й є чорна письменницька робота, катувальниця наша і радість. В реченні — все. Загальне враження починається із слова, речення, навіть розділових знаків. Якщо ти зайвим чи недописаним словом скалічив речення — ти скалічив і настрої твору, а разом з ним — загальне враження. Так що — вперед, не огинайся.

До півночі оповідання було прочитано. По реченню. Ми встали з-за столу радісні, схвильовані, як розгарячені коні, ходили один за одним кругом столу, і Григорій гув натхненим баском:

— Молодий Чехов писав Григоровичу, старому патріарху, що намагається не потратити на оповідання дорогих йому образів і деталей, береже їх для чогось іншого. І каюся. Правильно. Писати треба так, наче пишеш останню свою річ у житті. Викладайся весь: слово, настрої, образ — все віддай, що виплекав. Настрої у тебе є. Треба працювати над словом і образом — новим, об'ємним, точним. Пам'ятаєш у Гоголя, в ремарці до «Ревізора»: «Ляпкин-Тяпкин, судья, человек, прочитавший пять-шесть книг, потому несколько вольнодумен». Одне речення, а який образ! Це вже цілий тип! «Несколько вольнодумен»... Після п'яти книг!..

І ще. От ти пишеш по-російськи... Ну, що ж, як воно вже так склалося, пиши. Тільки знай, братику, мова — душа народу. Як же ти писатимеш про українців не їхньою мовою, як виразиш їхню душу не через їхню мову, сиріч душу? Ти обов'язково зайдеш у цей тупик і потупцяєш назад, шкодуючи, що змарнував стільки часу. Тоді згадаєш ме-

не!.. — І закінчив по довгій мовчанці: — Так! що шукай, Параско, онучі, дорога далека, сказав би наш милий дядько Филімон. За сим і віддамося об'яттям Морфея. Лягай відпочинь, бо я тебе сьогодні, мниться, трохи давнув...

А другого дня стався випадок, який і досі стоїть у мене ввічю і болить.

Погода зранку була пречудова: білів сніг у далеч, за чорний Буг, сяяло сонце, омела на деревах — як гайворонячі гнізда, а тиша стояла свята. Ми вирішили, що сидіти в такий ранок у хаті гріх, позичили у школі лижви й рушили садом на леваду. Попереду був крутоярець, і Григорій по-хлоп'ячому весело, аж зухвало вигукнув:

— Ну, моряк, держи свій кльош, зараз атакуєм отой трамплін!

Стали поруч, зіпершись на палиці, прикинули.

— Не боїшся? — вже серйозно спитав Григорій.

Я одказав, що на Далекому Сході спускався з сопок, хоч це було й давненько.

— Тоді — вперед!

Я відштовхнувся перший. Летів метрів чотири в повітрі, широко розкинувши руки, потім приземлився на одну лижву, та ще й ліву, а права задерлася ніском угору. «Зараз упаду», — подумалося, і в цей час почув, як позаду стукнулися лижва об лижву, клацнули палиці...

Коли я підвівся — таки не витримав на одній нозі — й оглянувся, то побачив, що Григорій стоїть похитуючись, округло розкинувши руки, чуприна в снігу і з-під неї — очі... Я подумав, що він жартує. Таку позу — голову вперед, руки (а вони в нього були, як у тата, дужі, могутні) розведені, як у борця — він прибирав тоді, коли вдавав Тараса Бульбу:

«Ану лишень підійди, синку!»

І я засміявся. З його пози, снігу в чуприні, з того, як зухвало ми кинулися брати трамплін, а тепер отак острамилися.

Коли підібрав лижви й підійшов до Григорія, він уже тримався обома руками за груди, і в очах його було стільки чорного болю й страждання, що мені, здається, до хрускоту стисло горло... Він упав грудьми.

Я підхопив його й свої лижі на плече і хотів узяти його під руку, але він прохрипів ледь чутно:

— Нічого, нічого, я сам, — і, ледве пересуваючи ноги, рушив до садка.

Потім до нього повернувся голос, і він все казав мені через паузи:

— Ти йди, йди... А я помаленьку собі... Ти... злякався за мене? Йди, йди... Я якось помаленьку доб'юся...
То була передостання його зима.

Щоліта Григорій приїздив у Шилівку на відпочинок, хоч відпочинок то був дещо умовний — у селі йому, либонь, найкраще працювалося, надто під осінь, коли його товариші роз'їжджалися після відпустки. Тоді він сідав за машинку й виконував намічену «норму». Не завжди, звичайно, виконував. Він не був педантичний ні в чому.

Стало вже своєрідним штампом писати, згадуючи про Тютюнника, що він любив брати машинку в ліс, ставити її там на пеньок і працювати над романом. Це — «поетичне перебільшення». Ліс од Шилівки не дуже близько, поки дійдеш до нього, та ще з машинкою, папером, харчами, — то й писати перехочеться. Було це, може, разів зо два; ходив, а от чи писалося — не знаю. Здебільшого Григорій працював дома, за хатою, в холодку, де росла бузина й затуляла його од людей, що проходили вуличкою, або в хліві, де лежало паливо й мостилися ластівки.

Одного разу я прийшов до нього раніше, ніж ми домовилися, і почув, що в хліві клаца машинка. Я ліг у дворі на спориші і став ждати, поки він закінчить роботу. Друкував він повільно, з довгими паузами, потім зовсім зник. Я тихо підійшов до хліва й зазирнув між дверима й одвірком: Григорій сидів на пеньочку й дивився кудись угору, всміхаючись сам до себе, а в машинці стриміла недодрукована сторінка. Я повернувся назад, але він побачив мене й гукнув:

— Заходь. Я вже наклацав. Дивись, оно які ротаті сидять.

Я поглянув угору. Там над дверима було ластів'яче гніздо, гарненько припасоване до ощепу, а з нього визирало п'ятеро ластів'ят.

— Зараз прилетить їхній тато чи мама й буде годувать отого крайнього зліва, — сказав Григорій.

— А звідки ти знаєш, що саме його?

— Бо вони їх по черзі годують. І ні разу ще не помилились. Я примітив.

Незабаром прилетіла ластівка, пташенята завовтузилися в гніздечку й потяглися до неї роззявленими дзьобиками, але вона погодувала крайнього.

— О, бачив? — зрадів Григорій. — Я ж казав. У них, брат, дисципліна...

Одягався Григорій у селі по-домашньому, щоб можна було й за машинкою посидіть, а як треба, то й по господарству щось зробити.

Івга Федотівна частенько докоряла йому несердито:

— Ти б, Горю, хоч одягся як слід, а то таке хтозна й що. Люди он понаїжджають, та щодня, дивись, і в новенькому чомусь, і в новенькому.

— То ж люди,— відказував Григорій (тут він прикидався простаком і вів далі голосом діда Федота).— А я, собственно говоря, хто? Бідний «спісователь», як кажуть чехи, ня-а-а... До того ж люди приїхали в гості, а я додому.— Брав спінінг і йшов до річки у стоптаних черевиках та вилизалому спортивному костюмі.

Він любив полювати за щуками. І був невтомний. Ловиться, не ловиться, а він кидає блешню, доки одірве її, зачепивши за корч, або щось піймає.

Якось ми вирушили до річки вдвох. Назустріч трапився відомий шилівський рибалка й сказав:

— Сьгодні, хлопці, діла не буде. Сонячно. Пече...

— Буде,— вигукнув Григорій, потрясаючи спінінгом.— У нас осьо блешня така, що за нею й мертва щука пожеється.

— Ну, дивіця,— мляво кинув рибалка й пішов собі.

Річка справді була як мертва. Парило так, що навіть жабенята сиділи нерухомо в калюжах поміж купинами. При заході сонця стало прохолодніше. А Григорій усе шморгав та й шморгав спінінгом. Врешті заморився, скрививсь і пробурчав:

— Може, й правду рік отой мухомор, що не буде діла. Сказав: слухай розумних людей. А ми, можна сказати, пішли проти народу...

І в цей момент учепилася щука, жилку повело вбік, рипнуло вудлище — підсік.

— Є!!!

Щука підкидалась уже на березі в рідкому мулку, коли ми побачили, що зачепилась вона слабо і зараз одірветься. Я кинувся до неї, упав навколішки і накрив руками, а Григорій зоналу ще раз смикнув вудлище, і гачки вп'ялися мені в долоню...

Коли щуку нанизали на ключку з верболозу, а кров на руді зупинили листочком подорожника, Григорій став утішати мене:

— Нічого, братику, за кров, пролиту через неї,— нашу хтудулівську кров! — ми її засмажимо. Ти з'їси серединку, а я, як винуватець, жуватиму хвіст і голову! — По дорозі

додому він радтом вигукнув: — От бач, а той пророк казав, що не впіймаєм. Оце тобі й слухай людей!

Іншим разом ми возили дерево на хату. З луку витягали вільхи на сухе мотузкою, учепившись за неї усім гуртом, а там клали на віз і волами правили в село. Григорій, скільки його не відмовляли, закачав холоші і теж погрузився за нами в луг. Залигали вільху, стали зрушувати з місця, вигукуючи всі: «Раз-два»... Григорій смикнув раз, удруге... Тоді ухопився рукою за спину, зблід і одійшов убік. Усі ми стали, кинули вірвовку й мовчали. А дядько Филимон Васильович (він саме приїхав у відпустку з Донбасу) розсердився й сказав: «Іди, Григоре, до биків. Тобі ж казали, не треба». Григорій винувато всміхнувся і побрів, покашлюючи.

Коли ми притягли вільху до воза, він уже стояв коло волів і щось записував. Чоловіки сіли перекурити, а Григорій кликнув мене й сказав, кивнувши на волів:

— Дивись...

Воли ремігали, а вітерець зривав із їхніх губ слину, і вона тоненькими нитями летіла за ним понад травою. Григорій витяг із кишені записничок і прочитав: «Слина з бичачої губи летить за вітром, як осіння павутина», — правда ж, добре?»

Ця деталь, виписана точніше, зустрічалася мені потім, як і багато інших, знайомих уже, у «Вирі».

Часто запитують, як мислив собі Тютюнник закінчити «Вир», якою мала бути третя книга, яка доля чекала на того чи іншого героя і т. п. Відповісти на це питання й авторові було б важко, бо навіть те, що добре продумане наперед, часом ламається, відкидається геть або міняє русло уже в процесі писання. «Не туди повернуло. куди думалося, — казав інколи Григорій. — Але це добре, це означає, що герої мої живі, не слухають мене, а йдуть, куди їм треба».

Чи були ще якісь задуми у Григорія, крім «Виру»? Безумовно. І не один. Адже він, по суті, лише почав своє літературне життя.

«...За роман ще не брався, — писав він мені в одному з листів, — після Шилівки. Роки вже сверблять, біси щипають за боки і зловтішаються, що я їх не можу прогнати, так що в недалекому майбутньому засяду. В голові крутиться сюжет для нової повісті, ах, як мені хочеться взятися за неї, який матеріал, скільки в серці почуттів, а в голові думок, та от... роман, треба писати роман, а повість убік, потім, пізніше. А в ній така природа, цікаві люди (уже окреслив гарненько п'ять фізіономій) і почуттів, скільки почут-

тів... І місяць, і грози степові, і річка, і опішнянські гончарі, і гм... гм... горе людське... Так. От як...»

Восени 1960 року помер наш мудрий, веселий і добрий дядько Филिमон Васильович. Григорій не зміг приїхати на похорон: він захворів. Не стало дядька — і ми відчули себе осиротілими... Поняття роду ніколи не було для нас формальним.

Рівно через одинадцять місяців я одержав від Григорія такого листа:

«Грицьку! Було б дуже добре, якби ти приїхав до Харкова, влаштувався з житлом, «замельдувався» в деканаті та й повернувся в Шилівку ще на тиждень. Вигадай що завгодно, аби вирватись...»

Григорій Тютюнник.

25.VIII.1961 року».

Через годину того ж дня я дістав телеграму: Григорій помер... На столі в його кімнаті лишилася рівненько складена в потертій папці друга частина роману «Вир».

Мудрий скарбничий — пам'ять людська. Вона зберігає часом звичайні собі, нічим непримітні з першого погляду бувальщини, наче знає: настане у житті людини такий час, а може, така мить, що вони оживуть знову, осяються промінням почуттів і винагородять її поезією, ім'я якій — спогад.

Спасибі ж тим, хто дарує нам щастя добрих спогадів.

...Тоді ми вмовилися не розлучатися до світанку і зустріти зорю посеред мосту, де не раз простоювали, злігши грудьми на перила, до самої півночі. Потім прощалися і Григорій казав: «Ходімо вже, Грицьку, проведу тебе до кінця мосту, та й по домівках».

У кінці мосту знову прощалися, і вже я казав йому:

«Ходімо ж, тепер проведу і я тебе до кінця мосту».

І так, бувало, довгенько проводжаємося. Тоді засміємося зі своїх витівок і почимчикуємо у протилежні від мосту боки: він до своєї хати, я до своєї.

А то сказали собі: стоятимемо до ранку, поки люди в селі заворушаться. Тихо було, тепло, зорі світили. Над річкою здійнявся туманець, парило од води, пригрітої за день, бо річка мала, мілка, напивається сонцем до самого дна — аж мул теплий.

Село вже давно спало. Дудукав деркач у лузі — без нього літня ніч на Ташані як і не ніч, а просто пільма. Очерет мовчав. Риба не скидалася. І все ж у річці час від

часу щось плюскалося. Далеко чорніли соснові бори — один коло млина під хутором Лейбівкою, другий коло Дубини — лугового закутка. А Байрак, лісок невеликий на Бесвій горі, тільки вгадувався, як марево.

Ми розкошували мовчки й курили. Цигарку за цигаркою. Бо курилося і мовчалось. Звечора находились: Григорій водив мене попад річкою — із сиво-зеленими капустами в березі, головатими та листатими соняшниками, розкішними кущами кропу та густючим помідорячим огудинням, що виганяє вгору вище колін, а помідори родить дрібні та пізні,— водив і розказував, з яких місць писав картини й епізоди у «Вирі».

— Отут Оріся прала,— став біля осокура, що вийшов корінням із землі побіля стовбура і гріє його на сонці.— На тому корінні, при самій воді, лежала широка вербова дошка — кладка. А он там, під тим боком, топився у вирі Тімко. Колись тут, кажуть, заворіть була і глибочина. Тепер немає... А оцією стежкою Оксен до колгоспу ходив. Тільки я її повернув трохи, як писав...

Тепер, стоячи на мосту, над туманом, у теплі, що ним дихала Ташань, і тиші, бачив я і те горbate осокоряче коріння — звичайнісіньке собі коріння, місцями обчовгане чобітьми, місцями зеленкувате од моху; бачив кладку — непоказну, тріснуту з одного кінця вербову дошку; і стежку бачив у старому жилаволистому подорожнику та притоптаному батожащі гарбузиння, що виповзало на неї грітися... Скільки у нас на Україні тих кладок, дикуватих стежок, осокорів, скільки маленьких річечок, що ніби й не тече в них вода, а спить... А скільки старих печищ, вирв на місці колишніх хат, що полетіли у війну в небо, як от наша, вирвані з корінням, і ростуть тепер на місці колишніх порогів, через які нас уперше в житті пересаджували мама і тато, виводячи надвір, на білий світ без вікон, бур'яни або скалічені вибухами у зародку вербички, що так і не розрослися, лишень викидають щовесни усе нові й нові пагони...

А скільки у нас на Україні Оксенів, Орісь, Тімків, Гречаних, Дорошів...

І все те, і всі вони бачені, знані. Але не всі відкриті, не всі виростають у честь, поезію і славу народу. Бо щоб вирости їм у поему краси, поему щастя і горя, радості і смутку, треба, щоб почалися вони з серця доброго, люблячого, самовідданого... Мало — бачити. Мало — розуміти. Треба любити.

Немає загадки таланту. Є вічна загадка Любові.

ШАХТАРСЬКА ЗОРЯ

Н а р и с

Ясної днини сонце над донецькими степами сходить таке яскраво-біле, що не лише на нього чи на крило посрібленої хмари під ним,— вона мовби зі ртуті,— а й попід сонцем і хмарою боляче дивитися очам. І мружишся від того ярого сяйва, наче влітку, дарма що по чорній землі (не подарувала сьогорічна зима снігу) в'юниться поземиця і вітер з морозом струже. Донецький вітер гострий, як бритва.

Якось воно аж не личить: велика ялинка посеред міста, вся у веселих закличних вогнях (ще її не розібрано після свята) — і чорний мороз, і така прозора, бідна, з опалого інюю, поземиця. Селян тут поблизу немає, все люди робочі, шахтарі, а як тільки зійшлися, то за другим-третім словом неодмінно скаже хтось:

— От, снігу немає... Голоморозь... Кепсько.

Людей на тротуарах, проте, навдивовижу мало, хоч уже восьма ранку і сонце вихопилося з-за далеких пагорбів. Підбігцем ідуть школярі до шкіл, непоспіхом котяться напівпорожні автобуси чистісінькими, наче їх уночі мели, вулицями, а перехожих де-не-де. Це одразу впада в око приїжджому. Адже Горлівка — місто чимале, триста з лишком тисяч населення, майже дві Полтави, два Чернігова — і таке малолюддя. Проте, щоб не дивуватися з цього, треба приїхати до Горлівки не о восьмій чи дев'ятій, а принаймні о шостій ранку. Тоді місто найжвавіше, бо саме в цей час іде і їде на шахти перша зміна, іде і їде на заводи і кар'єри.

Робоча людина досвітня.

Ідеш вітряною вулицею і мимоволі згадуєш, як сам, іще, здається, так недавно, біг зимового досвітку на роботу і шулився від пекучого морозу з оцим ось вітриськом, а на стрілках біля станції у світлі різнокольорових ліхтарів блищали холодні колії, що немов аж дзвенять, і гув, кликав

¹ До цього розділу увійшли кілька публіцистичних творів Григора Тютюнника, надрукованих у різних періодичних видавнях, і дві новели з архіву письменника.

хрипкенький деповський гудок. А тут іще, на горі, демобілізовуючись, відмовився від шапки й шинелі, хоч було проти зими і форму давали на вибір, а взяв безкозирку та коротенький бушлат — і тепер оце гниє! Хотілося, бач, пошелестіти золотоякірними стрічками перед дівочим плем'ям та похизуватися плечима і грудьми, що їх так ловко облягає бушлат... Одначе каюття се нетривке: добіг до душової, перевдягся в негнучку од мазуту робу — і до станка. А тут уже мерзнути ніколи, до того ж у гурті всім однаково холодно. Це почуття також гріє...

Згадуєш — і мовби теплішає тобі, і вже не так жалить тебе в тонкому повсякsezонному пальті знайомий здавна вірюган.

Іти одразу на шахту ніби незручно: тільки з поїзда — і ось вам, мовляв, моє відрядження, маю таке й таке завдання, покажітьесь-но, які ви є. Надто вже зухвало виходить, як оте «прийшов, побачив...» Ні. Кортить просто подихати цим повітрям, що пахне металевою жужілляю і димами, подивитися місто, чепурне і чисте, послухати людей, хоча б краєм вуха, — тоді воно і до мети легше йтиметься. Бо поки що маєш однісіньку нотатку в записнику: «Горлівка, шахта 4—5 ім. Микити Ізотова. Віктор Довбиш. Молодий. Герой Соціалістичної Праці».

У центрі старої Горлівки відомий пам'ятник «донецькому богатиреві», за словами Горького, Микиті Ізотову. Широкоплечий, потужний, стоїть він у тому, в чому вийшов з лави: в «шахтьорках», у кепці, трохи збитій назад, і з лампою-коногонкою в руці. У всій його постаті відчувається спокій людини дужої, справді богатирський спокій.

Трохи навкосо, у сквері, супроти Ізотова піднятий на п'єдестал Т-34 (тридцятьчотвірки брали в сорок третьому Горлівку), і обидва пам'ятники дуже схожі між собою — притасною силою та впевненістю, з якою стоять вони на своїй землі. Схожі, як два велети.

А понад містом дими, дими. Лягають за вітром, летять у далеч, до степового небокраю, і сонце затуляє легенька імла вже на цілий день.

На ринку теж не надто велелюдно, може, тому, що він таки просторій. У рядах селяни й приміські домогосподарки. Всі вони однаково бідові, балакучі й дотепні, якщо зачепиш.

— З чого це у вас, тітонько, щітки, що такі білі та пишні?

— Із шпигату, синок. Бери, жінка з дому не вижене. За руб оддам.

— ...Візьміть рукавички, пухогі, теплюсіпки, м'яку-сінькі, як ремезове гніздо,— припрошус в'язальниця, а в очах усмішка.

Справді добрі рукавички. Та усмішка ще краща — добра і нехитра.

Далі у плетену кошику височіє гірка ніжно-срібних, з воском, віночків. Се нареченим, що ждуть весілля. Біля жінки з віночками, трохи, щоправда, віддалік, зупиняються зовсім ще юні дівчатка, роздивляються ту срібну мрію з ледь помітною зачарованою усмішкою на устах, потім сором'язливо озираються довкола — чи ніхто, бува, не помітив?..

— Почім віночки, молодице?

— А вони тобі не нужні, не про твої літа добро, гуляй далі.

Що ж, правильно. Не доросли... І нема чого дуги губу па оте слушне «гуляй далі».

А ось бабуся, закушкана в сіру пухову хустку, продає картоплю, продовгувату, але добірну. Одразу видно — донбасівська, тут її звать «розовка». Я знаю її на смак — піскувату, тривку, як хліб. Принаймні такою вона здалася мені тоді, в сорок другому, коли, ще підлітком будши, в осінньому пальтечку, босий, без кепки піхтурою добивався з-під Боково-Антрацита на Полтавщину. Те було на початку вересня. десь тут поряд, либонь, між Єнакієвим та Дебальцевим. Біженці, голод, мінба... А тут ні їсти нічого, ні проміяти. Дійшов до якогось висілка чи до села. Трохи поодаь від нього, над балкою, шахта. Німа, навіть терикон не курить. Затоплена, або підірвана, або те й друге разом. Поминув одну хату, другу, десятую. Зайти до якоїсь та попросити їсти — страшно. До стукотняви у скронях, до вогню в щоках, до сліз! А тут якась жінка воду на коромислі песе від балки, вже у двір повертає.

— Дайте, тітко, напиться...

Обернулася з коромислом і повними відрами, молода, блідолиця — теж, видно, не густо на столі, похитала головою, а очі суворі, спідлоба.

— Горенько моє! Пити йому... Світиться наскрізь, а ще — «пити». Ходім у хату!

У хаті за столом (на нього з вікна падало сіре вранішнє світло, і в тому світлі парувала біла-пребіла, варена цілою картопля) сидів дід у рідкій сивій бороді, крізь яку просвічувалися деінде сині цяточки — шахтарські позначки навіки, та ще дві дівчинки. Всі троє тримали в пучках по

дрібній довгастій картоплині, студили на них, присолювали і їли.

— Ось, приймайте до гурту ще одного. Напитися, каже, дайте...— І до мене: — Сідай!

Дід мовчки посунувся і вказав рукою на сундучок біля себе. А дівчатка перестали їсти і дивилися, як їхня мати, спідлоба, проте не похмуро і не вороже, а з цікавістю.

Чи доводилося тобі, читачу, брати їжу з рук людей, які самі напівголодні? Якщо ні, то повір: це те, що є найтяжчого у світі.

Вийшов я з хати з теплими кишенями, бо в них була варена картопля. Вийшов украй пригнічений тим, що навіть подякувати як слід не спромігся: промимрив «спасибі» та й з хати,— і водночас підбадьорений: не пропаду!

Хазяйка провела аж за двір, а там сказала уже навздогін:

— Ти, синок, не бійся просити, як зголоднієш. Є — дадуть, а нема — в плечі не витурять. Не дрейф, чуєш?..

Може, то були ви, бабусю? Це ж тут, недалеко, і я знаю оцю вашу картоплю непоказну, що тривка, як хліб. А якщо й не ви, то все одно спасибі: за спогад про людей, що zostалися в серці назавжди.

Свідок — пам'ять

Шахти в цьому краї давні. Про це свідчать їхні терикони, п'яти-, шести-, а то й семиглаві. Найновіші — найвищі й, сказати б, найстрункіші. Інші ж покриті глибокими (здалеку вони схожі на зморшки) ровами, що їх повимивали дощі, а ще інші пагадують далекосхідні сопки, в червоних ручаях згори й донизу — перегоріли, мабуть, іще до війни. Шахти ці відомі не лише в Донбасі, а й по всій країні. Хто не знає славетної «Кочегарки», де працював Микита Ізотов, або могутньої шахти ім. Леніна, або № 4—5 ім. Ізотова (раніше вона називалася «Нікітовка»)? Про них та про багатьох вуглерубів, які працювали тут чи працюють зараз, не раз писалося в пресі, передавалося по радіо і телебаченню. А працює тут на кожній шахті по п'ять, шість, до семи тисяч робітників. За одну лише добу ізотовці, скажімо, нарубують близько чи й більше 3500 тонн вугілля. Це три ешелони. І нарубують не комбайнами (шар залягає під кутом 65 градусів, тобто майже вертикально, і комбайни тут поки що «не йдуть»), а відбійними молотками. Отож якщо уявити собі, що вугілля, кожна його грудочка добута не машиною, а рукою людини і що воно не гуде

вниз брила за брилою, а тече з-під кожного молотка — то густо, то ледь шурхотить, то зовсім змовкає, коли вибійник заходжується кріпити,— лише тоді стане зрозуміло, які довгі оті три ешелони...

Шахту № 4—5 відкрито десь на початку тридцятих років. Уже тоді на неї покладали великі надії і називали «Велетнем». А тут — війна...

Відродження почалося в сорок четвертому. Легко сказати: відродження. Насправді ж то була війна в тилу.

«Страшно навіть згадати,— розповідає в шахтній багатотиражці тодішній директор «Нікітовки» Михайло Борисович Ларченко,— в яких умовах доводилося працювати в ті роки нашим шахтарям. Більшість робітників проживало у висілку Зайцеве, підвозити їх було нічим — крім двох коней, ніякого іншого виду транспорту; хліб доставляти з міста теж нічим. Воду для ідальні возили із Залізної балки, а робітники милися в лазні неочищеною шахтною водою.

Перша зима застала нас зненацька. В четвертому стволі зумфа не було, кліть з людьми заливало водою, не вистачало спецодягу. На шахті не було ніяких машин. І лише 1945 року, коли на шахту прибув нарком вугільної промисловості В. В. Вахрушев, ми одержали кілька старих насосів і дві автомашини...»

Починали з 60 тонн вугілля на місяць, себто один вагон за тридцять днів. А вже в 1946—1947 роках недавній фронтовик Олексій Коньков нарубав за місяць 640 тонн — десять вагонів. Він став Геросм Соціалістичної Праці.

Шахта оновлювалася, шахта багатшала на людей і техніку, шахта відкривала все нові й нові горизонти, від двохсот метрів до семисот тридцяти, вона ставала відомою. Але є в неї, як і в кожній шахті Донбасу, така сторінка історії, яку не можна перегорнути механічно і не можна забувати ніколи: одразу після визволення краю, і не рік, і не два потому, на шахті № 4—5 «Нікітовка» з 450 робітників було половина жінок. І зараз, опинившись у вибої, серед вихорів пилюки, що так і жалить очі, важко собі уявити молоденьку тендітну дівчину чи жінку в оцьому чорному морозі з відбійним молотком у руках...

Але так було.

Тож якщо доведеться зустріти вам у Донбасі жінку чи бабусю з надто великими руками у синіх міточках, вклоніться їй у душі — мовчки, бо захоплення вашого чи (ще гірше) розчуленості вона просто не сприйме. В крапозму разі примружить на вас очі або зітхне.

Віктор

Його довелося «випрошувати», щоб одвезти на молодіжні збори, які відбувалися при шахті ім. Леніна. Там на нього вже чекали кореспонденти преси і телебачення. Віктор мав виступати. Але він був у лаві, і представники міськкому комсомолу звернулися до директора шахти № 4—5 Михайла Яковича Веденічева — людини спокійної, уважної до співрозмовника, голубоокої і лагідної (на шахті кажуть, що його ще не бачили сердитим і не чули від нього роздратованих інтонацій).

— Не дам я Віктора, — сказав директор, усміхаючись так доброзичливо, що аж не вірилося, ніби те сказано твердо.

— Михайле Яковичу!...

Йшлося про те, щоб підняти Віктора Довбиша на-гора ще до кінця зміни.

— Не дам. Як вилізе з шахти, тоді — будь ласка. А рапіше — ні. Ми ж, розумієте, не даємо хлопцеві попрацювати так, як він уміє, а хочемо того чи ні, тільки заважасмо...

Трохи згодом він поглянув на годинник — був уже кінець зміни, — скосив усміхнені очі на прохача і зняв трубку:

— Поквапте Довбиша...

Потім вислухав кореспондента, хоч двері кабінету майже не зачинялися: той з тим, той з сям, — і часто дзвонив телефон.

— Людей хороших у нас багато, — сказав із тою-таки м'якою усмішкою, що говорив з усіма. — Не лише Віктор. — І почав перераховувати, радячись очима з присутніми: — Копичка Іван, Василь Супрун, Емеріх Добош, Олександр Парамонов, Михайло Масалов, Ільковський Едуард, Дмитро Кузнецов... Одне слово, всіх не перелічиш. Будете в шахті? От і добре. Придивитесь — самі побачите. Там усе видно.

Потім я згадував ці слова не раз: у вибої хоча й поночі, проте людину там найвидніше.

Хотя и свет не тот, что наверху,
Но ясен человек, как на духу, —

писав молодий донбасівський поет, колишній вибійник.

Мені вже було відомо, що Віктор Інокентійович Довбиш — заслужений шахтар УРСР, повний кавалер знаків «Шахтарська слава» — I, II і III ступенів, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, відмінник соцзмагання УРСР, член Української ради профспілок, депутат Донецької обласної Ради, що дев'яту п'ятирічку він особисто виконав за два роки й чотири місяці й, парешті, те,

що кілька днів тому його удостоєно звання Героя Соціалістичної Праці. Отже, два роки й чотири місяці Віктор працював за двох. А були й такі дні, коли нарубував за зміну стільки вугілля, скільки його парубало б вісім вибійників — 800% норми. Ясно, що самої лише сили, навіть коли б це був Ілля Муромець, тут замало. Ще Микита Ізотов свого часу сказав: не сила, а вміння — перш за все. Та й хлопці-вибійники не раз підтверджували істину: потрібні хист, спритність; до вугілля, до кожного шару має бути свій «підхід», а на слово «талант» відповідали скептичними посмішками. Те означало, що вони вмють шанувати слово. Тут, мльонь, і літераторам є чого повчитися.

Віктор вийшов на поверхню о чотирнадцятій. Навіть якби ви були й височенькі, то й тоді вам довелось б дивитися на нього низу. Вдягнений у брезентову спецілку, гумові чоботи з коротенькими халявами «для вентиляції» та в касці, він стояв на морозі з добрячим вітром і не цулився, навіть плечем не повів, і казав, усміхаючись, ледь іронічно:

— Їхати отак, як стою? Та ні. Помнюся, перевдягнуся, тоді — будь ласка.

— Не треба, Вітчу! Там тебе ждуть отакого — просто з шахти. Телебачення, розумієш? Не в службу, а в дружбу...

— Ні, позувати не буду. Я ж людина, а не цяцька.— І пішов до лазні, закіптюжений вугільною пилюкою так, що самі лише очі блищать, широкоплечий і незворушний.

Віктор сибіряк. Народився в Амурській області, там і виріс у селі з промовистою назвою: Державенка. Але батько часто розповідав йому, що походить їхній рід з Полтавської губернії Переяславського повіту. І не тільки розповідав, а й мріяв побувати разом із сином на землі дідів і прадідів. Та все ніколи, все робота. До того ж і світ близький.

Приїхав Віктор у Донбас 1960 року після служби в армії. Рік, щоправда, попрацював на шахті «Северная» тресту «Кемероввугілля». Кріпильником. А хотілося б самому рубати. Товариші порадили Донбас: там, мовляв, вибійників треба, ще й треба. І справді, на шахті «Нікітовка» Вікторові не відмовили взятися за молоток. Та й як відмовиш? Досить одного погляду, щоб переконатися: добрий хлопець, показний.

Це правда: самої сили вибійникові замало. Але ж правда й те, що людині слабенькій у лаві робити нічого. Відбійний молоток, що важить близько дев'яти кілограмів, не олівець (до того ж працювати на крутому шарі доводиться

одною рукою), а вугілля не розпушене поле. Його в прямому розумінні слова треба рубати.

Учив Віктора вже немолодий, досвідчений вибійник. Учив словом і ділом.

— Зарізавав куток, — згадус Віктор («куток» цей називається ще «нішею безпеки»), — закріпив його і сказав: «Сиди мені отут, дивися і слухай». Тоді рубав, кріпив і пояснював, що до чого. Добрий був рубака і вчитель. Я йому й досі вдячний...

У перші ж дні самостійної роботи в лаві норма одразу скорилася Вікторові, а згодом і півтори, і дві...

Ми часто чуємо: тямуща людина в роботі, беручка, щира і т. п. Це вдача. Та ба: вдачі замало, щоб стати видатним трударем. Тут потрібна найвища якість людського духу — самовідданість. Лише вона здатна відкрити людині її творчу снагу, ким би вона не була — вченим чи шахтарем, письменником чи вчителем, хліборобом чи артистом: лише самовідданість паповнює працю тим прекрасним змістом, який можна назвати громадянськістю. Тоді приходить благородна гордість за себе і своє покликання. Кажемо: благородна, бо знаємо ж іще й пиху, самозакоханість. отаке собі візантійство — ці недолугі замітники гордості, цю духовну кризу.

— Про мене самого писати і не заходжуйся, — сказав у балаці Віктор. — В нас усі добре рубають. Не тільки я та ще десяток хлопців даємо план. Вибійників на шахті майже п'ятсот. Цього не слід забувати. А вихваляти одного негарно і несправедливо.

У цих словах Віктора Довбиша не було й натяку на позу чи приховане хизування. В них чути було лише сувору правду людини, яка добре знає: усіх її товаришів щодень однаково б'ють протяги на стволі; всіх однаково огортає хмара пилуги в лаві й сунуть горло спрага, а п'яти треба стримуватися, щоб не сходити потом; і, нарешті, всі вони однаково ризикують — цієї правди теж нікуди не подінеш...

Якщо ви вперше потрапили на шахту, то будьте певні: служба безпеки не пустить вас під землю без провідника. А ще вам покажуть, як користуватися «саморятувальником»: отак ось зривати кришку, отак ось надівати маску — доведеться нею користуватися чи ні, але ви мусите знати, як це робити. Потім вам дадуть у ламповій добре заряджений акумулятор з ліхтарем, два жетони, які вам треба буде вкинути при спуску та виході з шахти, холодну, як лід, флягу з газованою водою, зодягнуть у чисту спецівку — і щасливо.

На стволі уже зібралися шахтарі першої зміни, стоять тісним гуртом, щоб тепліше було. В руках у кожного пилочка-поживка з залізним станком та сокира, а в декого ще запасні «зубки» для відбійних молотків поза ремінками. Хлопці здебільшого молоді, мовчазні, бо недавно зі сну, до того ж холодно: адже під брезентовою курткою піддягнена легенька сорочка чи теніска — у вибої буде жарко.

Та ось прийшла кліть — двоповерхова залізна споруда на канаті завтовшки з руку, і всі заворушилися. Тепер не гайся, рушай уперед разом з усіма, інакше тебе внесуть у кліть, стиснувши плечима з усіх боків. Штурмом береться кліть — і заради тепла, і щоб не зостатися часом. Тутенько стояти, але й затишно — і тілові, й душі: тут усім однаково, тут немає кращих і гірших, тут усі рівні. І хтось, глядя, пожартує під смішок із сусіда:

— Та не тремти, кліть розвалиш!

Потім сигнал — і кліть рушає вниз.

Поїхали.

Вам трохи похолоне в грудях од стрімкого руху вниз. Усе швидше й швидше... На стінах ствола зверху сивіє іній, нижче на них полискують патьоки води, а стужа тікає й тікає, і повітря стає теплішим і вологішим.

На глибині семисот з лишком метрів зупинка. Головний штрек. Металева арочне кріплення, багато денного світла. Стоять вагони з лісом і породюю. Ліс пахне сосновим духом. І знову прохолода. Стволіві вдягнені, як і там, нагорі, тепло.

На головному штреку зміна розходитьься, кожен шахтар поспішає до своєї лави. А поспішати треба, бо йти неблизько. Вікторові, приміром, 180 пікетів. Це більш, як три з половиною кілометри таки жвавої ходи вузькоколійкою, місцями залитою водою. Іди і поглядай угору, чи ніде не стримить з-під стелі уламок дошки на рівні обличчя, пильнууй уперед і озирайся назад, щоб вчасно розминутися з партією вагонеток, які тягне електровоз. Обіч колії труби, що ними під тиском у кілька атмосфер подається повітря для відбійних молотків. З труб деінде б'ють по ногах струмені і гучно шиплять. Їх так і називають: «шипуня». По другий бік вузькоколійки тече ровиком рудувата вода. Молодих шахтарів навчають: якщо ти заблуdivся у розгалуженні штреків (а воно таки досить складне), чимчикуй за водою, втрапиш якраз до ствола.

Віктор іде швидко. Кілька разів він нахилиється до води і запурює в неї сокиру — замочує. Він взагалі небалакучий.

Та й не до балачки, коли налягаєш на ноги, і чуприна під каскою вже змокріла.

Нарешті попереду з'явилися рухливі вогні: там працюють прохідники. Кінець штреку. Лава.

Для того, хто не бував у шахті, це слово звучить урочисто і картина уявляється велична: просторий вхід у високе підземелля, блищить-сяє при світлі ламп стіна вугілля і стоїть потужний гуркіт відбійних молотків... Ні. Насправді все набагато буденніше. Он угорі над вашою головою квадратний отвір, трохи ширший за ваші плечі. Ото і є «ворота» до лави — гезенк.

Віктор знімає куртку і залишається в самій майці. Фляга з водою і «саморятувальник» — важкецька-таки коробка на брезентовій лямці — також лишаються в штреку. Потім Віктор допомагає надіти респіратор так, щоб він щільно затуляв рот і ніс, і приставляє до гезенка дошку.

— Вперед, за мною. Тільки не спіши, щоб не зірвався.

Деремося вгору, у «колодязь», густо закріплений стояками на зразок зрубу. Каска раз по раз стукається об той зруб і вже не дуже міцно сидить на голові, ноги тремтять від напруги, руки хапаються за дерево, за товстий повітряний шланг, а проміння од ліхтарів на касках вихоплює вгорі ряди кріплень, і голубуватий морок здається нескінченний...

Оце і є лава, власне, перший її уступ. А вище другий, третій... Всього близько десяти. В кожному уступі — вибійник, віч-на-віч з вугіллям. Там уже дудукають молотки, шурхотить груддя вниз до грузоспускних гезенків.

Перше враження від вибою — тіснота. Товщина шару тут 60 сантиметрів, отже, від ґрунту до стелі («покрівлі») три чверті. Оце і весь простір. Дивно, як у ньому поратися людині з таким багатирським зростом, як у Віктора. Однак він порасться досить вільно і непоспіхом. Підключив молоток, подивився, де і як покладено ліс для кріплення. А трохи вище, просто у вас над головою, уже стукотить немов крупнокаліберний кулемет, і поміж покаліченими тиском стояками шурхотить униз потік вугілля. То рубають в другому уступі. Віктор якийсь час прислухається, промінь його ліхтаря скерований униз: вугілля з-під «другого» не провалюється до гезенка, а все прибуває і прибуває. Значить, немає порожняка, і відвантажувальний гезенк закритий. Гукати про це вгору — даремна справа: за гуркотом молотків ніхто не почує. Тоді Віктор бере товстий повітряний шланг і легко переламує його навпіл — мабуть, силачі так підкови гнуть!

Молотки вгорі змовкають.

— Що там? — чується глухо здаля.

— Другий! — гукає Віктор. — Підожди, не рубай. Підсипаси.

— Добро...

Згодом, зробивши стінку з полицок та дощок, Віктор гукнув:

— Рубай!

І знову гуркіт. Пішло вугілля.

Тим часом Віктор подався вниз, і за хвилину звідти почувся довгі черги його молотка. Уступ огорнула пилюга. Крізь неї тьмяно виднілося світло, долинав гуркіт, а в короткі перерви між ним було чути, що Віктор наспівує.

Зміна почалася.

Є чимало слів, якими можна виказати захоплення золотими руками людини, але саме по собі захоплення, тим паче щодо шахтарської роботи, мало важить. Скажемо тільки: Віктор Довбиш — великий майстер свого діла. Його манера рубати вугілля — а вона в кожного вибійника неповторна, як стиль, — схожа на потужну танкову атаку, перед якою безсила всяка оборона. І водночас скільки б ви не придивлялися, навіть маючи певний досвід, то й тоді не помітили б у роботі Віктора ні зайвої завзятості, ні надмірного напруження, ні тим більше прагнення продемонструвати себе.

Інший, кажуть хлопці-вибійники, трьома потоми сходить, а вугілля з-під молотка як тютюн з табакерки цяпає. Бо силою людина хоче взяти, іде в лобову. Віктор же достотно валить шар униз, горне його перед собою так, наче молоток у нього стосильний. Недаремно ж у задокументованій оцінці його праці сказано:

«На основі хронометричних спостережень установлено, що на виймання кутка разом з кріпленням («куток» — два квадратних метри вугілля) інші вибійники витрачають 59 хвилин. Віктор Довбиш — 25. У півтора раза швидше знімає він і решту смуги в уступі».

Можна було б називати багато рекордних і надрекордних тонн і цифр, описуючи новаторські починання, які належать Вікторові та його товаришам по роботі (зокрема Іванові Миколайовичу Кошчці), але все це лише наслідок, а не причина. Причина глибша.

«Мене інколи просто вражає сила його вдачі, — говорить про Віктора парторг шахти Анатолій Григорович Панченко, сам колишній вибійник, людина життєрадісна і товариська. — Щойно ж немов піднявся на поверхню, помився й поїхав додому, а вже, дивися, знову на шахті: прийшов учи-

ти молодих вибійників у своїй-таки «Ізотовській школі». І вчити не лише теоретично. Розповісти неважко. Ні. Після лекції — у вибій, продовжувати павчання з молотком у руках. А йому ж завтра знову в першу зміну...»

Бувало й таке: сьогодні сесія міськради, на ній має бути присутній і Віктор. Безумовно, йому заплатять середній заробіток, можна б, здавалося, й не надолжити. А він виходить у нічну зміну і вранці, не спавши, просто з лазні — на сесію.

Тут причина, тут витоки Вікторового характеру. А від себе, суто по-людськи додамо: почесно бути Героєм, але й пелегко.

...Назад повертаємося повільніше, ніж зранку йшли до лави,— втома є втома. І Віктор, усміхаючись, розповідає, яка велика була піч у бабусі, там, в Сибіру, в селі Державинці, та які прекрасні казки перечув він у дитинстві. Розповідає — і ота його характерна поперечна зморшка на перенісці під крутим лобом, що за першої зустрічі здавалася трохи похмурою, тепер лише дужче підкреслює Вікторову добродушність і простоту. «Ми завжди такі, як ми є», — не раз відчуєте ви, побувавши в Донбасі. Такий і Віктор. Тільки він про це не скаже, це треба зрозуміти.

— Не дуже я тобі заважав в уступі, Вікторе?

— Не дуже. Тільки очі сліпив своєю лампою.

Ідемо «за водою», до ствола. Звідти вже дихає прохода.

На-гора!

Світле це слово, йй-право. Так і сяє воно сонцем...

Василь Васильович

— Сьогодні на моєму робітничому календарі 1976 рік. На-гора видано мною п'ять ешелонів надпланового вугілля,— сказав у одному з виступів Василь Супрун, Василь Васильович, як його шанобливо звуть на шахті і молодші, й старші.

Зодягнений з неабияким смаком, навіть елегантно, стрункий і гарний з лиця, Василь справляє враження добре натренованого спортсмена-гімнаста, а ще людини освіченої, яка не позичає ні чужих міркувань, ні образу, якщо він потрібен у розмові: колись він починав з поезії і навіть надрукував кілька віршів. Тільки руки, складені на колінах, гу-

сто подзьобані дрібними синцями, виказують у ньому шахтаря. Та ще й неабиякого: Василь нагороджений дипломом «Майстер — золоті руки». В двадцять шість років — наймолодшим на шахті — він одержав орден Трудового Червоного Прапора, затим кілька дипломів персонального переможця соцзмагання, два знаки «Шахтарська слава», більш як двадцять грамот та почесних грамот — за відмінну працю, відмінну службу в армії і навіть за взірцеве виховання дітей у піонерському таборі шахти № 4—5 ім. Ізотова. Але серед усіх грамот є одна, найбільш промовиста: в день суботника на честь 103-х роковин від дня народження В. І. Леніна Василь Супрун виконав норму на 1160% — трохи не за дванадцятьох вибійників!

Вони довгий час рубали в парі — одну зміну Віктор Довбиш, другу Василь. І п'ятирічку виконали майже одночасно. Впритул за ними, і наслідуючи їх, ішли Емеріх Добош, лагідний закарпатець з м'якеньким «л» у мові; Михайло Масалов, крутоплечий, трохи повільний у рухах («Скільки років працюємо разом, — каже Василь Супрун, — а коли ми-ємося в лазні, не надивимося на Михайла: плечі широченні, м'язи крупні, гарно окреслені. Силач!»); Едуард Ільковський — людина за багатьма свідченнями залізної волі (коли загинув старший Ільковський, Володимир Вячеславович, родичі вмовляли Едуарда кинути шахту, але він пішов рубати вугілля на ту ж дільницю, де рубав брат); Парамонов Олександр, Дмитро Кузнецов, про якого Віктор Довбиш каже: «Прохідник помер один».

Василь Васильович рубає красиво, сказати б, інтелектуально. Зубок його молотка, здається, ледь-ледь торкається шару — в одному місці, в другому, в третьому... І раптом довга черга, молоток майже по саму ручку йде у вугілля — й за кілька секунд униз летить метрова брила. Потім знову коротка розвідка — і знову брила! Тільки синюваточорна курява клубочиться там, де щойно була блискуча стіна. Куряву ту швидко витягає вентиляційний вітерець. Можна зняти респіратор, тим більше що по сусідству вгорі ніхто не рубає, не підкурює. А Василь уже заходжується кріпити. Чиргикає пилочка, пахне сосною — не надихаєшся. І пісня. То Василь підмугикує, підбиваючи стояк. Дуже знайома пісня: ми-бо з Василем земляки, з одного села, і ще з дитинства знаємо пісні нашого краю.

Вчора згадували спільних знайомих, усіх Василевих родичів, наші луки, річку тиху... Та все ж найвеселіший спогад — Василів дід по матері, Свирид. Був він із себе непоказний — низенький, сивий і штани до самої смерті по-

сив на очкурі. Проте, навіть старенького, Свирида побоювалися всі на селі силачі. Він був жилавий і силу мав пеймовірну. Ідеш, бувало, з лугу з в'язкою осоки долівку потрусити, гульк — сунеться од річки копиця сіна... Аж моторошно: наче вона сама собі йде. Вибралася на піщаний косогір, стала біля Свиридової повітки, осіла на землю, і з-під неї виходить Свирид, сивий, як лунь, утирається рукавом...

— Оце уяви собі,— озивається Василь,— скільки стояків виставляю я і скільки затяжок покладу за двадцять п'ять років роботи в шахті... Цілий Брянський ліс!

Василь працює по пояс роздягнений, і мені видно кожен його м'яз — напружений і сильний. Дарунок діда Свирида? Чи, може, батьків, чиє місце в шахті заступив Василь?

— Можна, Василю, спробувати рубать?

— А чого ж — можна.

У перші півтори-дві хвилини молоток видається не таким уже й важким, а трохи згодом — двопудовою гирею. Він виламає руку, сапас, пурхас, увійшовши вище зубка у вугілля, і несила вирвати його звідти, і не тільки грудка — грудочка з-під нього не падає. Налягасш на нього вже обома руками, помагасш плечем — дарма. За п'ятнадцять хвилин роботи — лантух вугілля. А дихати вже нічим, серце мало не вискочить, ноги й руки тремтять...

— Нічого, це тому, що не звук,— заспокоює Василь.— Та й вугілля тут міцне, не дуже-то вчешеш. У нас є така приказка: де саме вугілля валиться, там вибійник легко славиться. Всякі трапляються шари, і всі їх треба брати.

Вгорі уже закріплено, і Василь знову береться за молоток, знову гухкають униз брили і чути вже інший знайомий мотив.

По дорозі до лави — відстань до неї від ствола приблизно така ж, як і у Віктора Довбиша,— Василь казав:

— Обіцяють нас підвозити по штреку. О, тоді не та буде макуха! А зараз, поки доплуганишся до лави, вже й настрої не той. Настрої у нашій роботі, як і у всякій іншій, зрештою,— головне. На фабриках, заводах заради настрою розводять квіти в цехах, стіни фарбують у приємні кольори... А в нас колір один — чорний. Нам лишається тільки одне: психологічна естетика. Ось походи по нарядних і послухай. Там бурчать, там сваряться... А цього робити не можна. Яка вже потім робота, коли настрої тобі зіпсовано. У мене в бригаді так заведено: жартувати — жартуй, тільки не ображай, по ділу говори. А сваритися — зась. Є в нас у бригаді один милий об'єкт для жартів — Валя Боровков, ярославський сам. Кажемо йому, серйозно

так: «Ай-я-яй, старієш, брат, старієш... Пора женитися». А він же ще юначок. Червоніє, соромиться та: «Ну, что вы, ребята, я еще вичево». І котить свої кругленькі «о», як оброчки.— Василь усміхнувся (добре в нього виходить імітація) і додав: — Я його вчив рубати. Залишав «після уроків» і вчив. Хороший з нього роботяга вийшов, просто добрячий...

Василь Васильович — також інструктор при шахтній «Ізотовській школі». І, певно, не одив учень цієї школи рубатиме вугілля так ювелірно, як учитель. А йому ж іще тільки тридцять три роки!

Якось я обмовився, що не бачу, не відчуваю ще, як писатиму про шахту, про хлопців.

— Та як,— озвався Василь, помовчавши таки довгенько,— перш за все не пиши красиво. Не треба гучних слів. А то, буває, приїде котрийсь літератор чи журналіст, повештається, подивиться, тоді як напише... Наче про легендарних героїв. Таке, знаєш, неприємно читати. Просто напиши, як є. Не підставляй п'єстелів.— І подав флягу з холодною водою.— Пийнеш?..

Скільки разів за життя доводиться вам сходитися з добрими людьми чи товариством — у школі, в армії, вузі, на роботі, а потім розлучатися з ними, несучи в серці добру і тиху печаль, що не раз повернеться до нас у спогаді. Таких людей сотні й тисячі. Сотні й тисячі спогадів. Отож не раз і не два згадається мені, як ти, Вікторе, з доброю твоею Ніною лікували мене від простуди медом та малиною, як частували сибірськими пельменями з юшкою; згадається й п'ятимісячний Інокентій, що ти міг би, Вікторе, посадити його на свою простору долоню і носити отак перед собою, як пайдорожчий скарб.

Не раз і не два згадається мені, Василю, твоя мудра мова і товариська відвертість, якої не так-то вже й багато в житті.

А ще бачу я і довго бачитиму шахтарську ранкову зорю після третьої зміни, коли на дереві кожен листочок мовби вималюваний тонким пензлем, коли далипа така прозора, що ковила в степу видно, і тиша така, і повітря таке, що рукам крильми хочеться стати.

Тож хай світить вам, хлопці, щодень ясна і пахуча, як білий налив, ранкова зоря.

ЯСЕН ЦВІТ СЛОВА

Василеві Земляку — на його п'ятдесятиріччя

Оті хвилини серед мосту над Ташанню... В зорях, що при самому дні лежать і ясніють крізь темне мілководдя у небо поміж хащами й кущиками туманів і туманців, поміж лататтям і щучими сплесками... І то до самісінького світання, до тої пори, коли повітря наливається срібною блакиттю і видно було б, либонь, край світу, якби не Бєсва гора, — видно кожен листочок на далеких деревах, навіть зубці-пилочки па них видно, кожен пагін куги посеред плеса, кожную китичку на очеретах, обтяжену досвітньою росою — така була свята пора і тиша свята.

— ...Я йому знаєш що написав на «Вирі»? — глухо, як завжди в розмові тихій, отій розмові, що так до ладу серед розлогості світанку, коли, як кажуть, душа душу чує, мовив Григорій. — Я йому написав: «Нехай над тобою, Василю, завжди ячать білі лебеді». Експромтом написав... Але чую — влучив. Так йому пасують лебеді над кучерявою чуприною...

Ми говорили про Вас, Василю Сидоровичу. Говорили, і я вже бачив Вас — Ваше світле чоло, і синю вроду очей, і Вашу товариську душу «чув», як Григорій Тютюнник, — лебедів над Вами. Чув і шанував, хоч і не знав Вас особисто і домислював добро й талант Вашої душі. То щаслива хвиля в житті кожного, хто має і любить товариша і втворює його собі. Ви знаєте се високе щастя — любити товарища! Інакше як би Ви зуміли так глибоко любити Людину...

Потім з Ваших трудящих долонь знялася «Лебедина зграя» і понесла у своїх крилах велику шанобу Сина, смуток і втіху, сміх лагідний і трохи печальний — глас душі безмежно доброї і мудрої. Вона понесла між Люди Вашу думу про дивовижний і пречистий, наче ота «непочата» вода з вавілонських джерел, світ нашого народу. Як листя на деревах удосвіта, бачаться мені вавілонці. Та й кожен! Кожен, мов джерело з-під товщі земної. Кожен, мов творіння, а творіння — неповторне:

Бачу Вашого світлого Явтуха, і перо само біжить назустріч йому, щоб іще раз ним помилуватися: «Щонеділі зодягав сорочку-вишиванку, поверх неї чорну касторову камізельку — їдине, що дісталось йому в свій час із панського гардероба, бриля собі вишлітав власноручно й так розфранчений ставав при воринах та міг непорушно стовбичити там доти, доки вважав се доцільним, вдаючи із себе бозна-якого хазяїна. Тим часом штани мав останньої ветхості, ноги були потріскані й вічно червоні, як у підвареного рачка, — все те старанно приховувалося за вориньми, зате свою верхню частину він міг демонструвати скільки завгодно, і коли вітався з перехожими, стримано та самоповажно, то їм, напевне, уявлялися гарні шаровари на Явтухові, ялові чоботи та добротний вовняний пояс у три кольори...»

Образ на чверті сторінки — то щільник меду трудового, в ньому відтворилося ціле суцвіття народних характерів...

Отже, в полудень віку хай Вам, Василю Сидоровичу, буде видно далеко, як далеко бачить лебедина зграя в многотрудній путі своїй до ласкавого сонця, а ясен цвіт слова бринить над Вашою сивиною!

СМІХОТА

Новела

«Ти, Демидику, пий. Ще випий та закуси добренько. Може, картопелька вихолонула, то я свіженької всмажу,— казала Кия своєму небожеві Демидові Пиляю, найкращому в селі тесляреві й столяреві, і підсовувала йому то хліб, нарізаний тоненько, не по-селянському, то виделку, важку, з імлісто-блакитного срібла, то пляшку, почату вже.— Наїдайся під зав'язку, бо в тебе ж оно сама кость, як подивиться».

«Кость»,— подумав Пиляй, зморено усміхаючись: наробився за день біля пилорами. І пив, наливаючи в чарку рівно ковток, щоб не сп'яніти в чужій хаті, і закушував теплою смаженою картоплею з огірком, і розмірковував, чого б то дядина отак йому годила. Раніше було і здоровкалась не дуже, а це — ба.

Демид і справді був худий, далі нікуди. Що породи такої, а то ще і в роботі скажений: не поклич їсти, сам не здумає. Шия тонка, самі жили, вважай, сухожилля та борлак гострий, і комір сорочки, хоч був застебнутий, опадав кругом неї так низько, що видно було засмаглу ямку під горлянкою. Коли Пиляй закидав голову назад, випиваючи свій ковток з чарки, то ключиці під сорочкою випиналися двома дужками, а як сутулився над сковородою з картоплею, на спині видно було гострі хребці.

Сидів Пиляй у старовинному кріслі на гнутих ніжках (такі зараз у музеях стоять) і видавався в ньому не мужиком, а довгошиїм підлітком — може, тому, що крісло було широке як для його статури. Рупника нового, аж рипучого, що Кия подала заслати коліна, Демид, подякувавши, не ваяв, щоб не забруднити об штани робочі в пилорамівському мазуті й сесновій живиці, а поклав на обидва худі та гострі коліна свій картуз із круглою, наче її циркулем обвели, рудою плямою від поту й посіченою на козирку матерією, крізь яку виглядав старий жовтий картон. Для роботи картуз.

Кия теж підсіла до столу супроти небожа, згорнула в пелені поморщені білі руки і дивилася, як він їсть. А в

очах, вицвіло-горіхових, масних од ласки, ворушилося два жовті лисичі хвостики: виль-виль, виль-виль... Пиляй бачив ті хвостики краєм ока і міг би прищикнути їх поглядом чи словом (він не любив лукавих), але стримувався: як-не-як — дядина.

І частувався мовчки.

Домочадівка була не руда і не прокислувата, якою скупенькі люди одбувають непроханого гостя чи далекого родича, а — первак, вогонь. Пиляй наливав ще ковток, роздивлявся чарку, обертаючи її за ніжку, і думав, що такими чарками пили, мабуть, іще за царя та й то не селяни — так і бризкала вона у всі боки малиновими скалками проти надвечірнього сонця у вікнах,— а од смаженої картоплі відмовився.

«Демид, тітко-дядино, ніякою їжею не вередує,— сказав.— Демидові так: хоч і вовна, аби кишка повна. А про те, що сама кость — не дивіться. Бо кость у Деміда залізна. Демид, тітко-дядино, як стружке фуганком, то метрову, якщо не довшу, стружку жене. Та не якусь там, а берестову».

Говорив Пиляй не дуже привітно, одначе й не похмуро, а так, як звук говорити з усіма,— хай то начальство буде, родич, товариш а чи так собі людина: розважно і в толчок, наче брав кожне слово на долоню, роздивлявся його з усіх боків, тоді подавав тітці, щоб і вона роздивилася. Коли ж Демидові треба було казати щось про себе, як от зараз, то робив він це так, ніби йшлося не про нього, а про сторонню, хоч і добре знану й шановану людину на ім'я Демид. В іншого така мова про себе схожа була б на вихвальки або пиху дурну, а в Пиляя — лише на чисту правду, від якої нічого не віднімеш і додати не додаси.

«Демид, тітко-дядино, хоч і худий, ну не бледний, як у тій пісні співається: «Ой, машина, коллак медний, сидить милий худой-бледний»...— І навіть не усміхнувся. Суворо сказав. Пиляй завжди суворо жартував.

«Та я ж не про те, матінко рідна, що ти кволь, неміч абощо,— аж страхнулася Киля, і-зробила круглі очі, і руками замахала на Деміда, як на дим.— Я про те, щоб ти наївся, патоптав пузце. Бо коли ж я ще отак тебе причастую, як ти щоденно на роботу та й на роботу, усе повз двір та й повз двір, наче дядина тобі чужа чужина...» — У Килиному голосі забриніли сльози, вона вмовкла, ще й кінчиком хустки попід очима двічі махнула.

Пиляй знав, що сльози ті несправжні, тому навіть не глянув на тітку, а лиш круто скинув одну брову, подержав

її так здивовано-напружену і знов опустив. Мовляв, хай полоскоче людина себе жалощами, коли їй так хочеться. І знову налив ковток і випив неспіхом, роздивляючись поверх чарки по хаті, у якій ніколи за сорок з лишком років не був: малим — батьки не пускали, а виріс — сам не хотів.

Щоправда, отам відразу по війні одважився був понести дядькові вечерю на різдво. Ішов до хрещеної матері, а ноги самі занесли у дядьків двір. І не тому, що дядько і дячина родичі — дядько і дячина тоді ні з ким у світі не родичалися, — а щоб подивитися, як у них у хаті. Казали-бо, що там чого тільки й немає: і телефон, і патефон, і м'який диван, і підлога дерев'яна, і годинник аж під стелю, ще й бемкає... Казать казали, а чи бачив хто насправді — хтозна: дячина не любила, щоб до неї в дім ходили, і, вгледівши, що хтось там пхається у двір, вибігала на ганок або тишеньку, щоб той, хто прийшов, не почув, накидала заціпку. Демид, тоді ще Демидко, знав це, чув од людей, від батька й матері, та от — заманулося побачити той годинник, що аж під стелю. А мо', він ще й забамкає при ньому?.. Якби хоч раз!

І завернув у дядьків двір.

Ніч була темна. Тільки від снігу і видно по селу; стежки риплять на морозі, собаки валують — діти вечерю носять, бідненьку, повоснну. Ввійшов у двір, прогупав чобітьми повз причілок, щоб не застати хазяїв зненацька, заглянув у щілину між віконницями — світиться. Кахикнув для сміливості... І в цей час його хтось боляче, мов ковальськими кліщами, ухопив за плече. Обернувся — дядько. Без шапки, у кожушанці наопашки, кітель розстебнутий, а з-під нього сорочка випущена біліс. Видно, з-за хати вивернувся.

«Ти чого шпигуєш тут попідвіконню, га-а? Хто направив, кажи, га?» — Чути: випивши.

Тоді впізнав Демида і розцінив пальці-кліщі на плечі.

«А-а, це ти... — Засопів спокійніше, мирніше. — Чого тобі, послали за чимось? Чи так, провідать?»

Демид швидко, затинаючись, пробелькотів те, чого баба навчила:

«Добрий вечір, з святим вечором... Казали батько й мати... щоб я вам... вечерю поніс. Осьо...» — підняв угору, щоб дядько побачив маленький білий вузлик. Там було два пироги — з квасолею один і з буряком та калиною другий.

«Цсс! — Дядько низько нахилився до Демида й заозирався в темряву. — Який батько? Що ти мелеш? Батька ж немає вже!.. «Батько»... Хто тобі насовітував нести нам вечерю — мати?»

«Ні... Я сам»,— признався Демид і опустил вузлик.

«Не треба пам'ятувати вечері.— Дядько випростався.— У нас в що вечеряти.— Попорпався в кишені (там шелестіло) і вклав Демидові в руку новенький лопотючий папірець-грошину.— На. І як треба буде матері грошей чи ще чогось, хай прийде і скаже, дам. А попівщину не смій мені розносити, бо в сільраді викличу і вчительші скажу. Не подивлюся, що родич».— І пішов на ганок, клацнув засовом:

Демид не поніс вечерю і до хрещеної, а побіг додому, роздягся швиденько і вже з печі сказав бабі й матері, що злякався собак.

«Казала ж тобі: не йди. Не послухав»,— дорікнула мати.

«Кортить же,— заступилася баба.— Ломаку треба було взяти, одмахався б. Ми було...» — І вона почала різназувати, як було колись.

А Демид сидів під кошином, тулювся спиною до найтеплішої місцини і тихо плакав-сичав від огиди до самого себе. «Казали батько...» Немає ж батька! Як би ж вони казали, як їх нема!.. Отже ж невдоба!»

«Чого ти там? Чи, може, ще й покусали?» — спитала мати.

Демид заплакав угорло, висунув голову з печі і закричав на бабу, що тихо, згорблено хрестилася до старого рушника в кутку:

«Чого ви направили мене казати отако: «Казали батько й мати»?! Тата ж немає!»

Баба перестала хреститися, згорбилася ще дужче й мовчала. Потім озвалася винувати:

«Це ж примовка, онучку, тана... Я її такою затимила ще змалку. Звиняй дурній своїй бабі...» — І теж заплакала...

Пилий аж губами пересмикнув од цієї згадки, налив чарку ледь не вщерть і випив.

— Оце по-геройському,— похвалила Киля.— А то цідити новточками, наче вона позичена. Ти ж, я знаю, любиш душу покропити. Закуси ж тепер, пригніти її клятву.

Пилий черкнув долонею по устах, чепурно, ледь-ледь і вклонився тітці повільно, самою лише головою, як те люблять великої гідності люди, і ошдів з картузом на колінах, обдивлявся хату. Схоже, її вже давно не одвідував живий дух людський і вона почала вмирати: стіни попід лутками позаростали зеленою пліснявою, угорі по кутках висіли темно-сірі капшукі павутиння, схожі на ластів'ячі гнізда, стеля по обидва бони від сволюка провисла, а на підлозі з широкої, колись дзвінкої дошки, пофарбованої у ту ж фарбу, що і в сільраді, за дядькового життя, сивів при низькому

сонці густий пухнастий пил і на ньому було видно Килині та Демидові сліди від дверей до столу.

«Так чого б я, дитино, в тебе просила?» — долинув голос тітки.

«То скажете, дядино», — відказав, не обертаючись.

«Я б просила в тебе, щоб ти, Демидику, хрест дядькові своєму рідненькому зробив».

Демид довго мовчав, мовби не почув, дивився на жовті стільці, вони колись були жовті, а зараз поморніли і подірчали од шашелі, дивився на рушники на стінах, вишивані, селянські... дивився на дядькові портрети, а їх була повна хата: дядько в кітелі зеленому (хоч ніколи у війську не був), такому, як і в Демида, картузі, тільки в Демида картуз став сірий і посеред нього була жовта пляма од поту, дивився на дядька в кітелі білим і в білому картузі, дивився на дядька з тіткою, де вони сидять обое в галстуках. Тітка стрижена коротенько, очі примружені, а губи складені так, що як поглянеш, то он яке себе, а в дядька очі і брови так настроєні, що й дивитися ніяково.

І згадав Демид, як щонеділі в дядьковому вікні стояв синій патефон і співав на всю вулицю: «Ой ты радость молодая, невозможная». Така пісня. Дивився на підлогу, зроблену із дошки широкої і дзвінкої, пофарбованої сільрадівською фарбою, яка вже почала здуватися і злущуватись, дядька ж бо не було вже, і через вінця чарки бачив він по дві, по три літери на рушниках, і всі ті літери означали не дядини прізвище, ім'я та по батькові, а чийсь чужі.

«То що ж ви хотіли, дядино?»

«Та оце ж, синок, хотіла, кажу, тебе попросить, щоб ти зробив дядькові хрест на могилу».

Демид знову довго мовчав, тоді сказав:

«То як же воно, тітко, буде, дядько ж у хрести не вірив?...»

«Та то ж, Демидику, було тоді, коли ми були молоді, а зараз і він уже старенький там лежить, і я уже десь... Учора вуж ліз через поріг, то покликала Данила, щоб заколов, то ж уже знак прийшов, що годі вже, тітко, жить. Так що, зробиш?»

Демид долив із пляшки, випив поволі і дививсь на рушники: отой рушник — пригірц пшона, отой рушник — мисочка кукурудзи, отой рушник — сухарик, а он отой рушник — втішливе слово тітчине, а за тим словом стояло в очах лисичих два хвостики: виль-виль, виль-виль.

«Ну, якщо так хочете, то зроблю, чого ж».

«Я б тебе так просила. Тож, коли молоді були, то... мо-

лоде, звісно, дурне, а тепер хотілося б лягти біля хазяїна, і щоб хрести, бо скрізь же хрести стоять, а ми хіба не такі?»

Демид слухав її і думав:

«Ні, не такі. Авжеж люди, господи милостивий, тут обкрадали і туди хочуть піти і там обкрасти».

«Добре, тітко, зроблю хрест».

І пішов п'янений уже, пішов вуличкою, зустрів сусіда свого Головню Петра і каже:

«От тітка замовила-заказала хрест на дядька, то оце думаю, в чого його зробити?» Петро засміявся та й каже:

«Гм... і що, гм, зробиш?»

П'яний був.

«Зроблю», — сказав Демид і пішов додому.

Потім він ходив лісом, а ліс він знав, і шукав грушу, дику грушу, і знайшов, бо він знав усі груші в лісі. Знайшов усохлу грушу, постукав її обушком попід прикорнем — глухо гуде, тут згнило всередині, стукнув вище — нічого, дзвенить, значить, серцевина жива. Спилляв її, привіз кіньми колгоспними, сказавши, що піде на реманент. А верхівку до себе привіз, обпилював, обтісував, обстругував, а коли груша показала своє тіло і свої жилки сині і червоні, він тоді побачив, що з неї хреста на дядька не вийде, та він і ждав цього, що не вийде.

Робив хрест місяців зо два, та все згадував, та все згадував. Згадував духовий оркестр, який ішов у білих костюмах чогось і в пилюзі, згадував стахановку, яка приїхала з Москви, і всі її трошки боялись, хоч вона жила з ним по сусідству, згадував, як ішов на фронт, згадував, як у дядька грав патефон, згадував материні розповіді про рушники, згадував бабині прокльони і робив хрест. А зробивши, поклав його на візок і вночі повіз на кладовище. Сам віз. Як віл-бовкун. Віз і радів, що ніхто його не бачить, бо вже ж Петро розказав, що він дядькові ставить хрест. Привіз на кладовище, на бугрі там ще горбки виднілися проти місяця, а тут, внизу, трава росла та акації опадали цвітом: пожовк він, рано впав, сонце спекло і бджоли не нанаслися.

«Отут десь, отут десь, — думав Демид, — лежать і мої, і Петрові, і дядька Степана, отут десь і досі мати ходить і не знайде, де ж хто лежить».

Відтак за акацією звалив хрест із візка, викопав яму і боявся, щоб лопата не натрапила на цеглину чи кістку, укинув у неї хрест, хоч тяжко було — груша дичка, налила соком, вкопав, обтоптав, обгупав чобітьми при місяці і, сказавши: «Слава богу», покотив порожній візок назад. Іхав

селом, візок підстрибував на вибоях, а він думав: «Слава богу, що не ризикнув, слава богу».

А другого дня пішла селом сміхота: «Поставив Демид хрест не на дядькові, а на порожньому місці». І коли Демид ішов на роботу, дядина перестріла його біля двору й сказала:

«Що ж ти, Демидику, забув, де дядько лежить, чи що? Та боже ж мій, ми ж таки родичі?»

Демид дивився їй просто в очі і не змигнув навіть оком, і довго мовчав, а дядина зирала на нього очима недобрими, тоді сказав:

«Я, дядино, зробив такий хрест, як сонце, і мені було шкода ставити його над одним чоловіком. То я й поставив його над усіма. Отакий хрест. Поставив його над дядьком, над тими, кому дядько залив сала за шкуру, і над тими, що про це нічого не знають. Над пам'яттю. Звипяйте, мені вже пора в плотню»...

МЕДАЛЬ

Новела

Десь під вечір, після кількадевної відлиги, взялося на мороз. Данько знав про те напевно, навіть не злязючи з печі,— знав по тому, як з хати ще опівдні змандрувала важка, настояна на кутковій цвілі сирість, а замість неї вбрався сухий лоскотний дух, од якого стало легше дихати, хоча й холодніше. Було в Данька ще кілька приміт: осокір, що ріс біля причілкової стіни, перестав густо вітням і ледь чутно задзвенів ним, а вітер у бовдурі вже не шепелявив, як раніше, і не товкся під стріхою, а козакував собі кругом хати, посвистуючи та порипуючи іржавим прибойцем у наличнику, на якому висіла навкосяк старовинна одностулкова віконниця — єдина на всі четверо вікон.

Данько вже кілька днів не ходив на волонник, де працював коло бугаїв постійником, бо заслаб остаточно: ноги понабрякали так, що вже й холоші вище як до литки не підкачувалися, попід очима налилися важкі водяні міхури, руки стали негнучкі, немов отерпли. Сусіди, де були молодші й здоровіші, заносили Данькові щовечора горнятко чорної квасоляної юшки з громадського казана і, доки він їв, точніше пив, підставивши долоню під підборіддя, розповідали щораз одну й ту ж новину.

— Кажали, дядьку, голова, щоб ви завтра на роботу йшли, бо всі бояться до бугаїв підходити.

Данько швидко навхилки випивав юшку, завжди рівно в три ковтки, прожовував п'ять-шість розімлілих квасолин з денця і, трохи відпочивши від ще більшого голоду, казав:

— За юшку, передай, спасибі... А на роботу — негодящий, скажи... Скажи: ніг не подужає дядько. Мовляв, руками ще сяк-так володає, а ногам — квіт...

Сусіда мовчки погоджувався, бо й сам бачив, що дядько зовсім охляли, забирав порожнє горня і йшов собі. А Данько ще довго ворочався на холодній черені, боячись заснути, бо тоді йому верзлася їжа: куліш, затірка, оладки з кукурудзяного борошна, товчена картопля, житні пироги з буряком та кялиною — одне слово, те, що він їв останні два роки по демобілізації. То були тяжкі, виснажливі сни. Данько прокидався від них у край змучений, обмацував тремтячою рукою холодні простінки, коминок, широко розплющував очі, намагаючись збагнути — наснилися йому ті ласощі, а чи й справді він їв...

Та найтяжчими були сни з тих часів, коли він воював у Польщі. Тоді йому снилися й пахли інші страви — такі масні, що з них і пара не схвачувалася, і такі густі, що й ложкою не повернеш. А ще вздрівалися й пахли йому молодію живицею сиві Сандромірські сосни та по-вразішньому вологі піски на косогорах, і дими з ротних кухонь були такі голубі й прозорі, що зливалися з небом і манили кудись, немов хотіли піднести його, Данька, тоді ще не старого дебелиго солдата петеерушника, кудись високо-превисоко, під самісіпські хмари...

— Дядьку, дядьку! — загукали раптом знадвору і постукали в шибку: — Чусте, дядьку Даниле? Казали голова, щоб ви швиденько вставали та йшли в сільбуд.

— Чого? — кволо запитав Данько. Але, збагнувши, що його з-під вікна не почують, тяжко звівся на лікоть і, набравши в злежати легені більше духу, крикнув: — Чого, питаю?

— Хтозна, не кажуть! Звеліли тільки, щоб ви вставали та йшли мерщій...

Данько зітхнув і приліг на подушку. А перепочивши якусь хвилю, став обертатися ногами до злазу.

В снігах він довго обмацував темні закутки, доки знайшов старий навильник, що правив йому за костур, і, важко підтягуючи ноги, переступив поріжок.

Надворі було вже поноченько, хоч заграва на заході ще не згасла, а тільки опустилася нижче до землі й затужавіла над обрієм густо-червоною смугою. На річці тьмяно по-

блискував тоненький після відлиги лід, пахло мерзлим верболозами та сухими очеретами, а по горі попід лісом синіли прикидані снігом скирти, обсмикані знизу і тому схожі на великі гриби.

Де-не-де по селу вже світилося, і ті поодинокі, негусто розкидані вогники зорили з-під стріх, як вовчі баньки з-під приметених кущів... Однак у більшості хаток не світилося й не куріло з бовдурів, як то бувало завжди зимовими вечорами. Це трохи підбадьорило й заспокоїло Данька — не тільки йому скрутно, а й людям, — і, важко опершись на ціпок, він потяг за собою широкий, як борозна, слід у пухкому наметі.

По дорозі до сільбуду не видно було й лялечки. Данько дійшов до мосту і там пристояв трохи, зіпершись одною рукою на поручень, а другою на костур. Під мостом гуля од морозу палі, тоненькі дзуреміли протяги, наче хтось у порожню пляшку дув, і було трохи моторошно слухати ту вечірню зимову пісню. Данько рушив далі. Посеред мосту його разів зо два хитнуло вітром, так, що він аж заточився був, але не впав, лише сперся на костур, як старий ворон на підранене крило.

В сільбуді Данька, мабуть, уже давненько ждала, бо виконавець зустрів його ще на порозі й одразу ж повів у ту половину приміщення, де була сільська Рада, просто в кабінет голови. Там при світлі двох великих каганців сиділо кілька членів виконкому, бригадири й голови колгоспів. Побачивши Данька, вони привітно заусміхалися йому й один поперед одного припросили сісти, поглядаючи при цьому на молоденького уповноваженого з району, що врочисто підвівся назустріч Данькові.

— Ось і наш герой! — сказав голова сільради.

Уповноважений потис налиту Данькову руку і, швидко пустивши її, запитав:

— Ну, как жізнъ, папаша?

— Та так, — намагаючись усміхнутися, одказав Данько. — Як у людей, таж і в нас...

Потім запала якась незручна мовчанка, і серед тиші було чути, як важко дихає Данько і як похрипує у нього в грудях.

— Ну, то що, товариші, будемо починати! — звернувся голова до присутніх і вже строگیше — до виконавця: — Одарко, люди зійшлися?

— Та є душ семеро...

— Почнемо.

Всі підвелися. Данька підхопили під ту руку, в якій не

було костура, і повели в зал. Побачивши урочисто освітлену сцену і стіл, покритий червоною скатертиною, Данько так захвилювався, що йому аж у ноги щось гаряче вступило, і вони зробилися ще неслухнянішими.

— Отакої, бач, ні ждапо, ні гадапо... — забурмотів він, часто кліпаючи очима. — Чуєш, ні ждапо, ні гадапо...

Що саме було те «ні ждане, ні гадане», Данько не знав. Однак відчував, що вже ж не даром його сюди покликано і не даром отак ловко зустрінuto.

Далі він уже майже нічого не міг затишити до пуття, бо в залі було тепло од великих потісканих груб, і його зморило в сон. Чув тільки в напівзабутті, що промовці всяк хвалили його в своїх виступах, називали відважним воїном у недавньому минулому і кращим тваринником по сільраді на сьогоднішній день.

Потім підвівся уповноважений і прочитав бумагу, в якій говорилося, що за хорошу самовіддану працю на тваринницькій фермі Данило Якимович Глиця нагороджується медаллю «За трудову доблесть». Голова сільради покликав Данька на сцену, назвавши його при цьому повним ім'ям та по батькові, а в президії лунко заляпали долоні. Данько здригнувся від оплесків і підвів голову. Перед очима в нього закружляла червона пляма на освітленій сцені, потім одне по одному проступили обличчя тих, що були в президії.

— Йдіть же, дядьку, йдіть! — зашепотіли з залу.

— Куди? — це тямив Данько.

— На сцену, медалю получать!

— А-а...

Данько важко підвівся й рушив до президії. Східці на сцену були високі, тому Данько довго діставав до них ногою, а діставши, почав виважувати й другу, та мало не впав при цьому, бо друга нога не піддавалася — немов примерзла до підлоги.

— Може б, ви мені її сюди подали? — сказав Данько, підводячи голову до президії, але тої ж миті його підхопили пошід пахви, і він опинився на сцені.

Простягнувши руку далеко вперед, уповноважений заквапився йому назустріч, ще раз, як і в кабінеті голови, швидко потис руку і, штиво всіхаючись, сказав:

— Поздоровляю вас, Даниле Якимовичу, з високою нагородою, бажаю вам здоров'я і ще більших трудових успіхів!

У президії, а за тим і в залі знову заляпали в долоні. Уповноважений дістав з маленької синьої коробочки бли-

скучу медаль і пришили її до засмальцьованої Данькової куфайки. Данько зняв шапку й переступив з поги на погу, не знаючи, що йому треба робити: йти назад чи постояти ще, бо оплески не вщухали.

— Може, ви, Даниле Якимовичу, хочете щось сказати? — спитав голова.

В залі притихли.

— Та що ж казати? — замулявся Данько. — Спасибі, звичайно. Як-не-як — почот... Одне слово, чого ж?.. І за пожелання спасибі. Аякже...

...По дорозі додому Данько одчепив медаль — навіщо ж їй теліпатися поверх куфайки? — і затис її в кулаці. Проти ночі мороз брався ще більший, ніж був ввечора. Медаль не вігрівалася в Даньковому кулаці і студила старечі пальці, як крижина.

Увійшовши в хату, Данько поклав медаль на мисник, туди, де лежали й інші нагороди, привезені ще з війни, а сам почовгав до лежанки погріти руки. В лежанці топилося вже давненько, але, прикидана всяким ганчір'ям, вона ще держала в собі утробне цегляне тепло, від якого в Данька на мить запаморочилося в голові, а по тілу пройшли приємні, схожі на судому дрижаки. Данько сунув руки ще глибше під ганчір'я, шукаючи найтеплішої місцини, і раптом натрапив пальцями на якісь гостренькі зубчики, що стриміли із шпарки в черені. Він видлубав той зубчик неслужняними одубілими пальцями і тільки тоді зрозумів, що те був соньок — повнепський дорідний соньок. Данько обережно поклав його в рот і розлущив. Зернятко опинилося на язичі і вже ось-ось мало потрапити на кутні, але виприсло і впало за щоку. Данило дістав його звідти пальцем і повагом, як жорнятами, став розтирати зубами. В роті зробилося масно й солодко, запахло теплою олією... Потім він добув і розлущив ще з півдесятка соняшничин. А коли шпарка була вже геть розколупана і з неї запахло сажею, Данько раптом відчув, що його шлунок прокинувся. Десь під грудьми народилася гаряча хвиля і покотилася все нижче й нижче, зогріваючи кожен м'яз.

Данькові стало важко дихати й зробилося душно. Він вийшов за поріг, притулився спиною до одвірка й заплющив очі, прислухаючись до того, як оживає і водночас мліє його тіло, а ноги наливаються якимось лоскітливим, неприємним теплом і підламуються...

З-за комишів над річкою сховався місяць, червоно заблищав льодок на чистоводах, поришували вмерзлі в кригу верболози, а десь на шляху басовито гули дроти. Данило роз-

плющився — повагом, ледве розліпивши повіки — і перше, що побачив, був пухлий від снігу кущ бузини на причілку, на якому чомусь полум'ям униз горіли свічки, а тоненький голос з-під того куща солодко, мов русалка, співав знайому Данькові ще з дитинства колядку:

Ше-ед-ши трі-с ца-а-рі
Ко Хре-сту со дара-ми-и-и...

Данько опустився на поріжок, заплющився і, посміхаючись до місяця, став слухати колядку...

СВІТЛА ДУША

До 50-річчя з дня народження В. М. Шукшина

Ті чорнобривці пахли на весь літак. Було їх не букет і не два, а сніп, оберемок.

Про те, що не стало Василя Макаровича Шукшина, дізнався по дорозі на роботу, від товарища.

З квитками на Москву важко.

Що ж сталося? Недавно йшла «Калина червона»...

Квиток таки дістав.

Лечу. Осінь. Саме ж калина вистигла... Його не стало вчора.

Боюся, що не встигну.

До «Калини» прочитав двос чи трое його оповідань. Маленькі фільми. Пластичні, здорові. Викінчена кінодрама-тургія. Найдужче сподобалося «Світлі душі». Закоханим серцем написане оповідання.

Я чув і раніше: Шукшин — актор, письменник і режисер.

До таких «усебічних» людей у мене недовір'я ще зі служби. У нас був старший матрос, який малював, грав на баяні і писав замітки до флотської газети «Боевая вахта». Все по нотах — і грав, і малював, і писав.

Першою побачила «Калину червону» дружина. Прийшла якась дивна. Задумливо-усміхнена.

«Піди подивися».

«Який він?»

«Та... Наче й не грає».

Я вже знаю: головне — не грати. Найголовніше.

Тричі дивився. З невеликими перервами — через день-два.

Бгор — ліричний, Бгор — «запозистая bestия», Бгор — добра душа, Бгор — безоглядно сміливий, солідарний, Бгор хоче «свята душі»... Все це те, але не головне. Він ховається за всім цим від головного: Бгор — нещасна душа, але не хоче — від гордості! — щоб це хтось помітив. Нещасні люди викликають співчуття. Бгор не хоче співчуття. Він гордий і нещасний. Він хоче розуміння своєї прибитої душі.

...Стюардеса оголосила, на якій висоті летимо, яка температура, тривалість польоту, і, проходячи мимо, спитала

з тою молоденькою посмішкою, в якій був натяк, що не личить моїй сивині:

— Кому такий розкішний букет?

Я покликав її пальцем нахилитися ближче — турбіни ревуть — і сказав:

— Тому, кого вже немає.

Літак прибуває до Внуково о пів на другу. Я боявся, що не встигну на похорон, і додав:

— Я, дівчино, лечу провести Шукшина. Допоможіть мені першому вискочити з літака, щоб одразу таксі взяв.

— А-а...— Вона посумнішала.— Гаразд, я вам допоможу.

Коли попереду показалася Москва, вона підійшла й сказала, що вибачається — коло дверей крісел немає, а лиш багажний ящик. Я подякував, сказав, що це байдуже, і пішов за нею. Так і долетів.

Таксист, коли я сказав, що мені до ЦДЛ, подивився на квіти і, помовчавши, спитав:

— Шукшин? Його ще немає в Москві. Він ще в Ростові — на зйомках помер... У понеділок привезуть. На Васильєвку.— І пояснив, що це Будинок кіно.

Квіти я поклав до мармурових дощок, на яких викарбувані імена поетів і письменників, які не повернулися з війни.

Ми ось-ось мали познайомитися. Не встигли.

У понеділок я стояв у черзі, що простяглася від Васильєвки до Білоруського вокзалу. Мав у руках три холодних гладіолуси. І якийсь милий чоловік у формі підполковника додав мені гвоздику. Я говорив з ним по-українському, і він сказав:

— Вы с Украины? Так почему же вы в очереди стоите? Идите, вас пропустят.

І міліція з дружинниками, що стояли на дверях, пропустили мене.

З виразу облич, по калині, по тиші я побачив, як народ уміє шанувати свого письменника. Бачив, як несли йому калину, він увесь лежав у калині, а якийсь хлопець тримав цілий калиновий кущ — як знамено.

Мати затуляє обличчя руками:

— Вася, Васенька! — І знову затулить і відтулить знову: — Вася!

Сорок п'ять років... Не стало його раптово, як на війні. Символічно він і вмер у формі шолоховського солдата Лопакіна.

Либонь, я вперше відчув, хто такий народ — без буденних дріб'язків, а народ як сім'ю, що ховає свого сина.

Перша година дня. Старші начальники з міліції показують знаками підлеглим, що при вході: доступ закінчено. А вони знизують плечима — що тут, мовляв, удієш? Вони дисципліновано не слухали свого начальства. А воно їм не налягало: видно — бачили «Калину» і люблять.

Народ. Це головний герой і літературних і кінематографічних творів Василя Шукшина. Народ — не як безлика маса, а як сукупність неповторних індивідуальностей. Добрих душ і нищих. Щасливих і нещасливих. Різних.

Василь Шукшин був з тими своїми героями, що і в сонячні дні свого життя, і в лиху годину залишалися добрими, совісними, справедливими. Тому легко уявити його разом з Єгором Прокудіним у ту трагічну хвилину, коли той пішов на видиму смерть, чи з дідом Нечаєм, що так тяжко переживав втрату своєї дружини, чи з шофером Гриньком, який безстрашно вів охоплену полум'ям машину... Легко, кажу, уявити, бо сам він був такий. Тому їм на екрані життя його героїв було не зробленим, не зіграним, а до фізичного відчуття природним. І я зрозумів: ота різнобічність, багатогранність — письменник, актор, режисер — Василя Шукшина йшла від цільності його натури, від щедрості переповненого любов'ю до людей серця. Ця любов — у всіх його творах: вона витає над Михайлом і Ганною, цими світлими душами з однойменного оповідання, вона стає святом — нехай коротким, болісним, але святом! — для Сергія Безменова в оповіданні «Безпальй», вона ж, коли бачить безпричинне хамство, черствість, підлість, з тривогою запитує: «Що з нами діється?»

Але, як слушно зауважує Сергій Залигін, у Василя Шукшина «не було їм тині розчуленості чи запобігливості ні перед своїми героями, ні перед самим собою. Більше того, він був дуже суворий і щодо них, і щодо себе тією суворістю, яка неминуча, якщо письменник знає і розуміє людей і не робить особливого винятку для себе, якщо він хоче, пристрасно прагне, щоб не тільки їм було краще, але щоб і вони були кращі».

До болю сердечного любив він рідну землю, свою Росію. Міг би услід за Сергієм Єсенініним повторити:

Но более всего
Любовь к родному краю
Меня томил,
Мучила и жгла.

З любові їм муки народжується письменник — іншого шляху в нього нема.

ТАЛАНТ ЛЮБОВІ

ЖИТТЄВИЙ І ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ГРИГОРА ТЮТЮННИКА

Року 1961-го, коли не стало Григорія Тютюнника, відомого українського письменника, автора знаменитого роману «Вир», його меншому братові Григору виповнилося тридцять. Того ж року він новелою «В сутінки» дебютував як прозаїк у московському журналі «Крестьянка».

Так склалося, що обох їх назвали одним ім'ям — Григорій. Вони були рідними по батькові. А доля утнула з ними ще одну штуку — зробила їх письменниками. Це часто призводило до непорозумінь. Уже навіть тоді, коли менший брат став широко знаним прозаїком, траплялися курйозні випадки. Так у 1979 році московський журнал «Сельская молодежь» присудив Григорові медаль «Золоте перо», а фото вмістив старшого брата. Дізнавшись про це, Григир усміхнувся й мовив: «Що ж, брате, воно й тобі належить».

Старший Григорій відіграв велику роль у становленні меншого Григорія як письменника. (Це він перший сказав Григорові: «У тебе є багато даних, які свідчать, що ти можеш писати і з тебе будуть люди»). Фронтвик, партизан, нещадно зранений війною, несхитний у своїх переконаннях, талановитий, як увесь рід Тютюнників, він був для Григора не тільки братом по крові, а й по духу братом. Справжнім навчителем і соратником. Про це зворушливо, з безмежною любов'ю розповів нам сам Григир у прекрасних спогадах під багатозначною назвою «Коріння».

Зближення зі старшим братом (вони жили в різних сім'ях) почалося під час служби Григора в армії. Невдовзі воно переросло в міцну й безкомпромісну чоловічу дружбу.

Але повернімося до початків. Григир (Григорій) Михайлович Тютюнник народився 5 грудня 1931 року в селі Шилівці Зіньківського району Полтавської області. Йому за ледве минуло п'ять років, як він залишився без батька. Біль непоправної втрати ятрив Григорові душу до кінця днів. Майже не пам'ятаючи батька, він, одначе, посив у серці світлий образ дорогої людини й не раз звертався до

нього у своїх творах. Пригадаймо хоч би повість «Облога», новелу «Три зозулі з поклоном», а чи перше надруковане оповідання «В сутінки», де герой-оповідач зізнається: «Я тільки тріньки-трінечки пам'ятаю тата: вони були великі, і рука в них теж була велика. Вони часто итали ту руку мені на голову, і під нею було тепло й затишно, як під шапкою. Може, тому й зараз, коли я бачу на голівці якогось хлопчика батьківську руку, мені теж хочеться стати маленьким». Але в зрілому віці Григій Михайлович часто казав: «І на мить не хотів би повернутися в своє дитинство».

З шести років Григій жив на Донбасі — його забрав до себе батьків брат Филімон Васильович Тютюнник. Він та його дружина на якийсь час замінили хлопцеві батьків. Вони ж оддали його до школи, але по трьох роках почалася війна. Дядько пішов на фронт, жити стало сутужно, а невдовзі фашистські окупанти принесли з собою й голод. «Люди, дивлячись на змучену тітку й на нас, голодних дітей, — згадував пізніше Григій, — порадили мені податися до матері на Полтавщину, щоб легше стало всьому сімейству. Я так і зробив. Ішов пішки, маючи за плечима одинадцять рюків, три класи освіти й порожню торбинку, в якій з початку подорожі було дев'ять сухарів, перепічка і банка меду — земляки дали на дорогу. Потім харчі вийшли. Почав старцювати. Першого разу просити було неймовірно важко, соромно, відбирало язик і в грудях терпло, далі трохи звик. Ішов рівно два тижні...»

Драматична одіссея одинадцятирічного хлопчика через багато років вилілася в пронизливо-щемливу, аж пекучу своїм болем за знищене війною дитинство повість «Климок», яку високо оцінив у своїй статті, надрукованій в газеті «Правда», Леонід Новиченко.

Повернувшись у рідні краї, Григій після вигнання фашистських окупантів з Полтавщини закінчив п'ятий клас і став учнем Зінківського ремісничого училища. Восени 1947 року він одержав спеціальність слюсаря й почав працювати на заводі ім. Малішева в Харкові.

Можливо, і цей період у житті Григора Тютюнника так би й залишився для всіх рядком в анкеті, якби в пізніших роках не обізвався високою поезією в таких щирих, життєво достовірних у найменших подробицях творах, як «Смерть кавалера» й «Вогник далеко в степу».

Невдовзі Григій повернувся в село — ослаб на легені. Але комусь це здалося «самоволкою»: не відпрацював, мовляв, палезних три роки. І хлопцеві, поки розібралися, до-

велоса відбути чотиримісячну покару. Коли вирушав додому, місцевий бібліотекар сказав: «От шкода — такий хороший читач був».

Працював у колгоспі — орав, волочив, косив, потім звербувався на Донбас. Будував Миронівську ДРЕС, слюсарював, був шофером. А в листопаді 1951 року його призвали до армії — чотири роки служив на Далекому Сході флотським радистом. «Отут, — писав у автобіографії Григір, — я і взявся за самоосвіту. Та так, що по демобілізації пішов після «законних» п'яти класів спочатку у восьмий, а потім у десятій вечірньої школи. Токарював у щотовському вагонному депо і вчився. А далі щасливі п'ять років навчання в університеті на філологічному факультеті — те, що я й любив».

На університетські роки припадає і серйозне захоплення літературною працею (перші проби пера були ще під час служби в армії). Зберігся примірник рукописного журналу «Промінь», що його заснували студенти-філологи Харківського університету. Ініціатором видання і його відповідальним редактором був Григір Тютюнник. У журналі вміщено оповідання Григора «Початківці» — перший, так би мовити, обнародований твір майбутнього письменника. Головна думка оповідання — цілковита самовіддача в творчості, ніяких компромісів з правдою, совістю. Якщо до цього додати слова з передмови, яку теж написав Григір: «Журнал допоможе молодим авторам виховати в собі почуття відповідальності перед читачем», — то стане ясно, що це вже творче і громадянське кредо, якому Григір Тютюнник буде вірний протягом усього свого життя.

А перше опубліковане оповідання Григора Тютюнника «В сутінки» народилося з його листа до дружини. Він з таким щемливим боєм розповів їй про драму їхньої родини, що й сам не помітив, як з-під його пера вийшла викінчена художня річ. Показав братові. Той, прочитавши, радісно вигукнув: «Є!»

Але Григорій-старший уже не побачив у друці цього твору. Він помер 29 серпня 1961 року. Йому був усього лиш сорок один рік. Для Григора ця смерть стала потрясінням на все життя. Відтоді він відчув гостру відповідальність і перед самим собою, і перед пам'яттю брата. У своїх спогадах Григір згадує одну дуже характерну розмову з Григорієм: «...За хвилину я вже виповідав йому своє захоплення Ремарком, якого саме прочитав: здається, то була «Тріумфальна арка». А на додачу ще й вигукнув:

«Отак треба писати!»

«Всім?» — байдужим голосом глухо спитав Григорій.

«Всім! — сказав я гаряче. — Особливо українцям, бо в нас не пишуть, а розмальовують. А де психологізм? Де інтелект?»

Григорій довго мовчав, так довго, що я встиг обидитися на ту його мовчанку й хотів уже «гордо піти», як він сказав:

«Ремарка я теж читав і шаную його... Може, комусь (він таки добре натис на «комусь») навіть хотілося б полоскотати перви інтелігентній публіці, дати її інтелекту калорійну поживу... — Тут він зробив довгу паузу. — Тільки хто ж буде писати для оцих людей? — і кивнув на село. — Для них і про них. Ремарк?»

Це був урок — Григір його не забуде. І це був заповіт старшого брата меншому — менший його виконає.

З дипломом учителя російської мови й літератури влітку 1962 року Григір Тютюнник разом з дружиною виїхав за місцем призначення на Донбас, де на шахті № 10 під Комунарськом почав працювати у вечірній школі. Там стала радісна подія в його сімейному житті — народився син, якого він на честь батька назвав Михайлом. Другого сина, що вже народиться в Києві, назвуть в пам'ять про діда Василем. «Поняття роду ніколи не було для нас формальним», — скаже Григір у своїх спогадах про старшого брата. А рід їхній: і батько, і його брати, і дід — усі були люди колоритні, талановиті, полюбляли гостре слівце, лицедіяли, перекиривляючи один одного і всіх, хто стрічався їм на путі, співучі, удатні на всілякі веселі вигадки, з душею поетів і руками трударів, — такий рід не міг врешті-решт не видати на-гора хоч одного митця — надто багато накопичилося в його генах художнього матеріалу. А до всього жив він споконвіку на благодатній землі Полтавщини, на якій, нерезфразовуючи відому приповідку, посади дитину — виросте письменник.

І хоч Григір більшу частину життя провів не вдома, його серце завжди було там, у рідному полтавському краї.

З осені 1963 року він уже в Києві. Працював спочатку в редакції газети «Літературна Україна», а потім, з перервами, у сценарній майстерні кіностудії ім. О. П. Довженка, у видавництвах «Молодь» і «Веселка». Та ця робота, точніше сказати по-старожитньому — служба, вже не мала для нього якогось питомого значення. Він на цей час був цілком сформований письменник. Його головною роботою, що стала щоденною душевною потребою, була творчість.

До українського читача Григір Тютюнник прийшов у

жовтні 1963 року — газета «Літературна Україна» під рубрикою «Перше знайомство» вмістила його новелу «Дивак». А невдовзі журнал «Зміна» (тепер «Ранок») надрукував одне з найкращих оповідань письменника «Смерть кавалера». Часопис «Дніпро» у травневому номері за 1964 рік подав цілу добірку його творів: «Зав'язь», «На згарищі», «В сутінки», «Чудасія». Це вже була заявка на книжку. І вона вийшла 1966 року у видавництві «Молодь» під назвою «Зав'язь».

Спинимося докладніше на цій першій збірці, оскільки уже в ній яскраво окреслилася художницька індивідуальність Григора Тютюнника.

«Зав'язь» тут треба розуміти і в буквальному, як його вживають садівники, і в символічному значенні слова.

В однойменному оповіданні на тлі весняного пейзажу, коли вже одцвіли сади і зав'язується плід, народжується перше чисте кохання юних Миколи і Соні. Повертаючись від коханої, Микола застає в саду свого діда.

«— Ану, лишень, парубче, помагай окурювати садок, бо пропаде к лихій годині уся зав'язь.

Я прожогом кидаюся в садок, нагрібаю п'ятірнями сякого-такого труску і розкладаю вогонь аж на межі, щоб тягло дим і на Сонин садок.

— Та не там, ближче до сажа розкладай! — сердито гукають дід.

— Нічого, — одказую так, як вони мене вчили, — буде в людей — буде і в нас...»

Берегти, захищати від усякого лиха те, що народжується: зав'язь плоду, першого кохання, зав'язь нових думок, нових починань, нового життя; дбати не тільки про себе, а й про всіх («буде в людей — буде і в нас») — це той мотив, що бринить у кожному оповіданні молодого письменника. Особливо ж його чутно в двох новелах — «Комета» і «Дивак».

Живе на світі хлопчик Олесь, якого всі вважають диваком: його однолітки бавляться на річці, б'ють ополонки, а він просить їх не псувати льоду (дивак!), жаліє стару сосну, трамбує навколо неї сніг, щоб не впала (дивак!), побачивши крізь лід щуку з пліточкою в зубах, жахається, гримає на хижачку, аби та відпустила безважисну рибку (дивак!), дід хльоскає батогом коней, онук благає: не бий, бачиш — важко (дивак!) — одне слово, він не такий, як інші. Це, звичайно, не подобається. «Мудрий» дід, коли Олесь прохає, щоб той не бив коней, повчає онука: «Слухай і на вус мотай. Тут, на землі, не бити не можна. Тут не ти, так

тебе одрепають, ще й плакати не дадуть». Скільки через цю обивательсько-хмжацьку «філософію» коїться на землі лиха! Топчи інших — і будеш щасливий. «Мудрий» дід так і каже Олесеві: «Того — ліктем, того почотом... Гульк — уперед вийшов».

Ні, неправда все це. Нема щастя на чужому нещасті — так вчить віками перевірена народна мудрість. І саме цю істину її обстоює Григорій Тютюпник. Дивацтво Олеся — це те дивацтво, з якого, як кажуть, люди бувають. Справжні, чесні, чисті душею і помислами своїми.

У новелі «Комета» йдеться вже про дорослого дивака Юхима. Власне, він став диваком після того, як трагічно загинула його кохана. Жив відлюдкувато. І чи то в пам'ять про своє нещасливе кохання, чи з якихось інших, тільки йому відомих мотивів, кувив він лоша. Дивак! «І вже так його кохав, так доглядав, що куди твоє діло,— каже оповідач.— Гриву гребінкою чеше, копитця обрізає. Тепер городянським жінкам кігті так не обрізають».

Виведе, було, того коника вночі у двір, сяде на дров'яні та як утне на сопліці, як утне, а той коник анахтемський танцювати починає... Пісок при місяці блищить, а коник, як полум'я, грає. Недаром він його Кометою називав...»

Хто знає, що важив для чоловіка цей коник, а тільки під час перегинів у колективізації відібрали його у Юхима. Відібрали нечесно, обманом. Зробив це Юхимів товариш — Тихін, з сестрою якого кохався Юхим. Попросив ніби для себе, а потім одвів потайки до колгоспної стайні.

Минуло багато років. Відчуття провини не залишає Тихона. «Воно якби мені той розум, що зараз, то, може б, я такого й не зробив»,— каже він. Бо знову ж таки: на чужій біді в рай не заїдеш і раю не збудуєш.

Отже, цілком закономірний висновок: за всіх умов, за всіх обставин, в ім'я найвищих інтересів не можна топтати людину, її честь, її скромне, але неповторне «я».

Найблагородніші наші вчинки будуть знецінені, якщо хоч одна людина зазнає кривди.

Епіцентром збірки є, безперечно, оповідання «Смерть кавалера». У звичайній, буденній історії, що сталася в ремісничому училищі, автор побачив і відтворив проблему великої морально-етичної і громадської ваги.

У ремісничому училищі повосенних років, що живе своїм пелегким, як і вся країна, життям, призначають нового замполіта — демобілізованого офіцера, героя війни. Це, ясна річ, вносить струмисько піднесення й захоплення в атмосферу учи-

лища. Валерії Максимович — так звать замполіта — весь час на видноті: його розпитують про війну, про нього думають, ним пишаються. Директор каже з гордістю: наш кавалер... Герой — це не тільки звання, це — надія, сподівання на краще. Коли Ігорко Човновий, ремісник, крізь призму сприймання якого подається вся історія, хвалиться матері, що до них прислали замполіта — героя, мати розуміє це по-своєму:

«— То, може, вас тепер і годуватимуть краще, раз герой?

— Та казали хлопці — приварка густіша буде, а хтозна...»

От у цій збуруненій атмосфері й живе в останні дні Ігорко Човновий. Ідучи до училища, він намагається вгадати, «що зараз Валерії Максимович роблять? Мабуть, уже теж прокинулись, умиваються». Пригадує, як учора замполіт і «його помітили і навіть обізвалися». Оця ввічлива множинна у думках про Валерія Максимовича свідчить, як глибоко й широко шанує Ігорко свого нового наставника.

Послідовно й логічно підводить Григорій Тютюнник героїв оповідання до тої кульмінаційної «точки», де кожен з них показує громадянську вартісність своїх характерів, а точніше сказати — натур.

Такою «точкою» в оповіданні стала притичина в їдальні. Не змовляючись, стихійно, ремісники запротестували проти поганого харчування: «Доки нас обкрадатимуть?!» Тривалий час хтось зловживав у цій справі, однак адміністрація залишалася глухою до скарг ремісників. Коли ж ті відмовилися від «ніданку, директор оголосив їхній крок «бунтом, політичною диверсією».

Спочатку замполіт виступив був проти демагогічної заяви директора, сказавши, що це ніяка не диверсія, а лише протест обкрадених, однак після наради слухняно повторив, слово в слово, усе, що сказав директор.

Потім було виявлено «заводіїв» і влаштовано над ними екекуцію. До них попав і Ігорко Човновий. Разом з іншими «штрафниками» його повели до складу роздягати. А це означало одне — геть з училища. Він, пише автор, «прикусив губу, щоб не заплакати. Але сльози виступили самі, в очах стало двоїтись. І коли Ігорко озирнувся на замполіта, то йому здалося, що перед лінійкою їх стояло два — два Валерії Максимовичі...»

Майстер Полуляк кинувся заспокоювати хлопця, мовляв, побалакає із замполітом, той улагодить, усе ж таки — герой... послухають.

«— Що?! — вигукнув Ігорко, схоплюючись на ноги.— Герой?!

Рвонувся до лінійки, вдарився головою об дошку і щосили закричав:

— Ви... Ви... Чусте... Ви?!»

Так «помер» кавалер. Герой війни, що не раз стрічався віч-на-віч зі смертю, відступив перед звичайним бюрократом і демагогом. Тут і постає проблема громадянської мужності.

Це, звісно, проблема не нова, але завжди актуальна. Григорій Тютюнник у своєму творі наголошує на виховному аспекті цієї проблеми. Особистий приклад учителя, так само як на війні особистий приклад командира,— ось що найголовніше у вихованні громадянської мужності у підростаючого покоління. Особистий приклад, а не тільки посилення на приклад інших. Хіба ж не стрічали ми таких людей, які, захоплюючись громадянською мужністю Чернишевського і Шевченка, Джордано Бруно і Яна Гуса, Леніна і Карла Маркса, самі, зіткнувшись з неправдою, одягненою в шати демагогії, запобігливо здіймали догори руки?!

Громадянська мужність вродженою не буває. Спадковою теж. У кожного молодого покоління її треба виховувати. І хоч кожне покоління дає свої зразки громадянської мужності, в усі часи вона означала одне: боротьбу за правду. І боротьба ця потребує не менше, якщо не більше, мужності і відваги, аніж на війні. Бо в кінцевому підсумку громадянська мужність — це запорука усіх малих і великих перемог, здобуваних як окремою людиною, так і всім народом.

Хочу наголосити ще й на такій рисі Тютюнникових творів — їхньому гуманізмові. Вони добрі, як може бути доброю людиною, її серце. Добрі і авторовою радістю, співчуттям, не побоюся навіть сказати милосердям до людей, і авторовим гнівом, обуренням супроти неправди і зла.

І ще на один момент хотілося б звернути увагу, говорячи про «Зав'язь». Можна сп'яніти від пахощів у цій книжці. Пахнуть дерева, земля, молоко, трава, риба, стерня, сажка, нове сидіння в машині... І це не просто прохідні описи запахів, так би мовити, для загальної картини. Аж ніякі! Це — настрої, мрія, спогад, характеристика, одне слово, за сіб художнього відтворення дійсності.

Ось кілька рядків з оповідання «Перед грозою»: «Василько розгріб у куточку сухе сміття, щоб копати, і натрапив на кубельце від коров'ячої ратиці. Воно було давнє і зашкарубле, мов череп'яне. Василькові запахло теплим вранішнім молоком. Згадалася корова... І вже земля з-під лопатки не відгонила Василькові льохом. Він чув, як молоко цвіркало в дійницю. Туга біла цівка глухо шурхала в піну

або стьобала об луджені вінця і висвистувала. Мати цідила молоко крізь чистий полотняний рушник і набирала кухлик йому. Воно шумувало, лоскотало ніс, на губах залишалися теплі бульбашки і лопались...

Василько проковтнув слину...»

Без авторового пояснення, коли це було, ви безпомилково впізнаєте нелегкий повоєнний час. Так само відгадаєте його й по оцих рядках: «Од Васюти пахло риб'ячими консервами і пригорілою шкуркою з пареного молока. Так пахло, що Їгоркові аж уздрілася та шкурка — рум'яна, хрумка, а по краях біленький пружок... Коли б пак, як у нього батько завфермою, а мати в лавці торгує...»

У новелі «Чудасія» колгоспний сторож Мусій Приходько пише листа командармові, з яким стрічався ще в громадянській війну. Скаржиться на бюрократів з райсобезу, які відмовляють дати йому інвалідську машину з тої тільки причини, що в нього «кульша на два сантиметри довша, ніж треба».

У новелі багато прекрасних деталей, які передають трудно життя інваліда — йому справді без машини, що без ніг. Але ось один штришок: «Машина почала вночі верзтися. Оце заняючу очі, а вона вже у дворі: гур-гур-гур... Тремтить уся, від мотора теплом папшить, а в кабіні новим сидінням пахне...» — і ваше серце переймається гарячим співчуттям і бажанням допомогти людині. Через запахи автор передає читачеві фізичне відчуття чужої біди чи щастя.

Пахощі в цій книжці несуть не тільки фізичне, а й певною мірою соціальне й філософське навантаження.

В оповіданні «Холодна м'ята» читаємо: «Роса потягла з вологих трав густий дух вимороженої бодяги, в'ялої бугили і ножухлого мокрого сіна, що позалишалось в кущах по торішній косовиці.

Пахла чорна земля на пагорбах між заплавами — пахла весняною жагою родити і вимерлими травами, трухлим сухостом і молодим пагіллям — пахла вічністю і скороминучою порою...»

Ці пахощі будять в героєві оповідання, в якого невдало склалося родинне життя, різні думки, серед них і такі: «...соромно людям думати і говорити отак куцо: «списаний офіцер», «тварипник», «механізатор...» — не можна так мислити і жити, коли земля пахне торішніми травами і молодю м'ятою, вічністю і миттю...»

Ось так багато можна сказати однією деталлю.

Він завжди схилявся перед красою світу, прагнув любові й гармонії: у взаємних людей, у ставленні до роботи, у

стосунках з природою — любові й злагоди в усьому, а коли не знаходив цього, глибоко страждав, ставав колючим і за-деривуватим, ладним, як і його герої, іти з відкритим за-боролом супроти людської байдужості, моральної нечисто-плотності, духовного убозтва. Це, зрештою, й стало темою багатьох його творів.

А свою провідну тему Григорій Тютюнник чітко сформулював в одному інтерв'ю: «Кожен письменник обирає собі тему найближчу, найріднішу його життєвому досвідові і — неодмінно — своєму ідеалові людини в тому часі, в якому він живе. Найдорожчою темою, а отже й ідеалом для мене завжди були й залишаються доброта, самовідданість і милосердя людської душі в найрізноманітніших їх виявах».

Людей з такою душею читач зустріне чи не в кожному творі письменника. Пишучи; Григорій Тютюнник не шукав якихось виштовканих історій, карколомних подій; незвичайних героїв — розповідав про те, чим живе, чим щоденно заклопотана людина-трудівник. Одначе за цією позірною ординарністю постали характери небуденні, долі такої драматичної напруги, які завжди були окрасою літератури. Ось їх далеко не повний ряд: учитель Федір Нестерович («На згаріщі»), в якого війна забрала все, а він залишився людяним і чутливим до чужого болю; Степан Дерев'яко («Три плачі над Степаном»), що першої-ліпшої хвилини готовий був прийти на допомогу всім, хто її потребував; коваль Юхим Кравчина («У Кравчині обідають»), що завжди радий «кожному прислужитися, кожному не пошкодує доброго слова чи поради»; Іван Срібний з однойменного оповідання, як і герой «Сміхоти» Демидко, скажений до роботи, не поклич їсти — сам не здумає; колишній директор школи Калюжний («Облога»), який і на фронті опікується сиротою, що прибився до військової частини; Степан на-пріввисько Секремент («Кізонька»); непоказний, завжди в робочому вбранні, наївний, часом до смішного, чоловічата, який у серці своєму носить таке світле, таке чисте, таке ба-лісне й усепрощаюче почуття любові до своєї легковажної дружини, що відразу, на наших очах, стає красенем і лицарем; Устим («Устим та Оляна»), пожалічений у двох війнах чоловік, але не зламаний, з невичерпним запасом добра в серці; німий Павлентій («На перекаті»), що в трудному своєму житті пильнує високі принципи справедливості; — скількох ще таких Тютюнникових персонажів можна було б тут назвати! Але хотілося б окремо сказати про підлітків, отих «дітей війни», образи яких з великою і ніжною любов'ю малював письменник. Зі сторінок оповідання «Смерть

кавалера», повістей «Облога», «Климко», «Вогник далеко в степу» до нас промовляють світлі душі ґорка Човнового, Харитона, Климка й Павлентія — дітей, що в малі свої роки виявляли таку силу духу, яка не всім і дорослим до снаги. А один з них, Климко, життям заплатив за високе благородство свого серця — він допоміг втекти радянському військовополоненому. Фашистські целюди вбили хлопчика — і його передсмертний тихий зойк громом пролунав на весь світ. Як реквієм по загубленому юному життю і як прокляття війні.

Як це часто буває з видатними майстрами літератури, Григор Тютюнник усе життя писав одну книгу. У цьому зв'язку цікавий такий факт: видаючи кожну нову збірку — чи то «Деревій» (1969), чи «Батьківські пороги» (1972), а чи «Крайнебо» (1975), — він неодмінно включав до неї кілька оповідань з попередніх книжок. І це аж ніяк не порушувало цілності збірки: так органічно — й тематично, й ідейно — злютовані його твори. Зрозуміла річ, усіх їх об'єднує неповторна індивідуальність автора. Про це вже багато писали.

Григора Тютюнника дехто називає українським Шукшиним. Так само можна було б назвати Шукшина російським Тютюнником. У них справді є чимало спільного — і в особистій долі, і в поглядах на життя й літературу. Але не будемо забувати, що в літературі видатні майстри слова схожі тільки тим, що вони майстри. Більше нічим. Шукшин явив нам глибоко російські характери, а Григор Тютюнник — яскраво українські. Обидва вони — визначні представники своїх літератур.

«Живописцем правди» назвав Григора Тютюнника Олесь Гончар, відзначивши, що його реалізм, увібравши в себе найкращі риси вітчизняної класики, є водночас реалізмом сучасним, в якому безпомилково вгадується світовідчужання письменника нової, соціалістичної доби, письменника-громадянина, для якого правдиве відтворення народного життя є в той же час ідейною гуманістичною вірою в перетворюючу силу мистецтва, в його будівничу місію. На цьому ж наголосив і Павло Загребельний: «Новели Гр. Тютюнника суворі, витримані у вищих вимогах правди, життєвої і художньої, автор не заграє зі світом, з героями, часто новели нагадують мовби гравюри на сталі, образи людей змальовані чітко, іноді навіть безжально («Нюра»), але буквально в кожному рядку прочитуємо велику закоханість автора в своїх героїв...» Борис Олійник мовби продовжив ці рядки, сказавши, що Григор Тютюнник «знає своїх героїв не зодда-

леки, не збоку, він — їхній спл, плоть од плоті, живе з ними, відчуває їх глибоко й дивиться на світ їхніми ледь примруженими очима; письменник безоглядно любить своїх героїв, сповідуючи філософію трудівника, його погляди й критерії оцінок».

Григір Тютюнник не любив досить поширеної думки, що письменник повинен вивчати життя. «Як це вивчати? — обурювався він. — Треба жити». Дозволю тут собі невеликий спогад.

Йому піколи не сиділося на одному місці. Міг зірватися навіть серед ночі й кудись поїхати. Повернувшись за кілька днів до Києва, розповідав, яких милих людей зустрів, як добре йому було біля річки чи ставка, як знову його тягне в ті краї. В листі до свого товариша з Тетієва, що на Київщині, зізнавався: «Коли я ходив по тетіївському ставку біля радгоспу увечері й ранками і слухав, як гухкає лід спідсподу, як дихає риба крізь очеретяні душники, душа тихенько співала і любила кожен кущик понад берегами, кожную зірку в небі».

...Одної теплої вересневої днини поїхали ми на Рось — ловити рибу. По дорозі зупинилися в якомусь селі — попити криничної води. Навпроти криниці за типом стояв старий дід. Ми привіталися — дід відповів це одразу, за хвилину хрипло проказав:

— Здорові були.

Григір зняв з цямрини відро й узявся за корбу. На мить затримався, поглянув на діда й спитав:

— А що, діду, смачна у вас вода?

Дід помовчав, примружив очі й одказав:

— Та як добре поїси, то смачна...

Григір випустив корбу й аж за живіт вхопився — його душив сміх. Потім він уже і в Києві, тільки стрінемось, голосом діда повторював цю фразу й додавав:

— Ну, старий чортяка — як в око встрілив.

Таких щасливих для письменника спітокань багато було в Григора Тютюнника: не тільки він знаходив своїх героїв, а й самі герої знаходили його. Бо жив він з ними справді одним життям, спільними радощами й болями.

В останній рік життя Григір Тютюнник писав повість «Житіє Артема Безвіконного». Писав, як завжди, не кваплячись, виважаючи кожну фразу, кожне слово. Знову перед ним постава мила його серцю Полтавщина, її люди. Над письмовим столом Григорія Михайловича вже кілька ро-

ків висіла фотографія, на ній було зображено літнього чоловіка, що «стояв біля тину, зіпершись на нього ліктями й грудьми і звисивши на вулицю обидві руки...» Це був прототип Артема. «Як там наш дядько поживає?» — щоразу питався Григорій Михайлович у свого товариша, який подавав йому цей знімок. От з нього, з цього знімка, й почалася повість. Письменник уже «бачив» її всю, в тих неповторних деталях, на які був такий удатний. Артем — типовий тютюнниківський герой: трудяга, душевний, часом наївний, у чомусь химерний, беззахисний, як дитина, добрий чоловік. Добрий тією добротою, якої вистачає на всіх і зовсім не лишається для себе.

Григорій не дотримувався досить поширеного серед письменників правила: не переповідати ще не закінчених творів. Переповідав. Охоче й з видимим задоволенням. Багато разів «програвав» на людях той чи той епізод. Так він і писав. У вже згадуваному інтерв'ю читаємо: «Що ж до героїв власних оповідань, то намагаюся у добрій злагоді зі своїм ідеалом наслідувати їх, тобто і писати, і виконувати роль водночас, переймаючи і відтворюючи інтонації, міміку, жести, рухи... Це, мабуть, досить кумедне видовище, якщо дивитися збоку. Тому беруся до роботи лише тоді, коли поблизу немає людей... Ось такі взаємини. Майже язичеські».

Як і в усіх творах Григора Тютюнника, в «Житті...» вражає уміння автора настільки виразно подати «сцени з життя», що читач фізично відчуває їх атмосферу, — так грав великий Бучма: згадаймо, коли в ролі Миколи Задорожного він заходить до хати з морозу й, крячучи та ойкаючи, починав роззуватися, — в залі ставало холодно. А до всього Григорій Михайлович був дивовижним майстром об'ємного, як у стереокіно, зображення: своїх героїв він висвічував з усіх боків — водночас ми бачимо їх їхніми ж очима, очима інших персонажів, врешті, очима автора, хоч авторське «я» ніколи не випиналося в нього із жодного рядка, а було мовби розлите по всьому творові. Та ще неповторний тютюнниківський гумор. Гумор не силуваний, не роблений, а народжений самим життям — чи то наївністю доброї, в чомусь неодоладної, як Артем Безвіконний, людини (тоді, як пише Олесь Гончар, рядок мовби світлішає), а чи й дурістю якогось вікчеми, що пнеється повчати інших (тут уже письменник стає саркастичним і нещадним). Григорій Тютюнник дивився на світ широко розплющеними очима. Тому-то його персонажі такі реальні, такі живі, що ніби чуєш їхній подих. Усі вони пройшли крізь авторове серце, сповнене жа-

гучої любові й муки, муки од вічного прагнення до ідеалу й неможливості його здійснення.

...Коли в 1979 році відзначалося 50-річчя Василя Шукшина, редакція журналу «Українська мова і література в школі» замовила Григорові Тютюннику статтю до цієї дати. Він приніс кілька аркушків із щоденникових записів — зробив їх одразу після повернення з похорону письменника. Я попросив його дописати бодай кілька абзаців. Дописав. Але, каже, нема заключної фрази — не виходить. Умовилися, що зустрінемося у мене вдома. Другого дня із самого ранку Григир уже сидів за столом. Увечері він розірвав аркуш з останнім варіантом — усе не те. Зібрався додому. Уже з коридора раптом повернувся й на газетному клаптику записав: «З любові і муки народжується письменник — іншого шляху в нього нема».

Поет Петро Засенко у своїх спогадах («Ранок», № 12, 1981) розповідає про одну розмову Григора Тютюнника з літератором-початківцем. Не в міру запопадливий молодик усе допитувався в письменника, як йому вдається писати такі глибокі твори — чи є якийсь секрет? «Нема», — відповідав Григир Михайлович. Молодик і далі наполягав. Тоді Тютюнник сердито відказав: «Та є! Є! Біль! Повна душа болю. Передаю секрет — біль... Та ви ж його не візьмете...»

Це ж те саме тичинівське: «За всіх скажу, за всіх переболію...»

У нього був, за сучасною термінологією, аж надто низький «больовий поріг»...

6 березня 1980 року Григир Тютюнник пішов з життя. Похований на Байковому кладовищі в Києві.

У спогадах про брата Григир Тютюнник писав: «Мало — бачити. Мало — розуміти. Треба любити. Немає загадки таланту. Є вічна загадка любові». Він, як і всі до нього, не розгадав її. Він просто жив любов'ю — до людей, до всього стущого на землі.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

З М І С Т

Облога	6
Климко	78
Вогник далеко в степу	123
День мій суботній	173
Життя Артема Безвікошного	223
Коріння	238
Додаток	282
Талант любові. <i>Анатолій Шевченко</i>	314

Григор Михайлович Тютюнник. Сочинения, книга 2. ПОВЕСТИ. Составитель Анатолий Яковлевич Шевченко. Киев. Издательство ЦК ЛКСМУ «Молодь». (На украинском языке). Художне оформлення А. О. Хмари. Фото-знімки В. Білоуса, Д. Чередниченка. Редактор Н. Б. Мурченко. Художній редактор О. М. Коспа. Технічний редактор С. Г. Орлова. Коректори В. В. Вь-докимова, Р. О. Кондрацька.

Информ. бланк № 2014

Здано до набору 15.03.84. Підписано до друку 29.10.84. БФ 05769. Формат 84×108 ¹/₃₂. Папір тифдручний. Гарнітура звич. нова. Друк височий. Умовн. друк. арк. 17,84. Умовн. фарбовідб. 18,27. Обл.-вид. арк. 19,76+0,37 вкл.+0,39 форац. Тираж 65 000 пр. Зам. 4—88. Ціна 1 крб. 60 к.

Поліграфкомбінат ордена «Знак Пошани» видавництва ЦК ЛКСМУ «Молодь». Адреса видавництва та поліграфкомбінату: 252119, Київ-119, Пархоменка, 38—44.

ОЦИФРУВАННЯ
КНИГ

hurtom.com

